

FERN MICHAELS

Vân Hoa - Kim Thụy dịch

Ảnh sáng cầu vồng

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Thông tin sách

Tên sách: **ÁNH SÁNG CẦU VỒNG**

Nguyên tác: **Annie's Rainbow**

Tác giả: **Fern Michaels**

Người dịch: **Văn Hòa, Kim Thùy**

Nhà xuất bản: **NXB Phụ Nữ**

Khối lượng: **500g**

Kích thước: **13 x 19 cm**

Ngày phát hành: **03/05/2005**

Số trang: **511**

Giá bìa: **51.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Tâm lý Xã hội**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: 06/09/2016

Dự án ebook #238 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Cầu vồng chỉ gặp sau mưa, mà không phải sau cơn mưa nào cũng có cầu vồng. Có lẽ chính bởi điều này mà hầu hết mọi người đều muốn được nhìn thấy cầu vồng. Cầu vồng đẹp bởi những màu sắc mà nó mang lại. Nhìn cầu vồng ta có cảm giác thanh thản, nhẹ nhàng, muốn hướng đến cái thiện, bởi vậy cầu vồng là biểu tượng của hy vọng và ngày mai.

Cuốn “**Ánh sáng cầu vồng**” của nữ nhà văn **Fern Michaels** diễn ra xung quanh cuộc sống của các nhân vật:

Annie Clark và Jane Abbott - hai cô sinh viên mới tốt nghiệp - đang tràn đầy những hy vọng và nhiệt huyết cùng nhau chuẩn bị thực hiện những ước mơ mà hai cô gái hằng ấp ủ từ lâu.

Elmo Richarson - ông chủ hiệu tạp hóa tốt bụng, nhân hậu và vui tính

Chuyện xảy ra vào ngày cuối cùng khi hai cô gái chuẩn bị rời Boston để chuyển tới nơi ở mới để thực hiện những hoài bão lớn lao của cuộc đời mình... Và vụ cướp ngân hàng Boston chính là nguyên nhân gây nên những rắc rối cho hai cô gái. Trong quá trình bị truy đuổi ráo riết, số tiền tên trộm lấy được lại tình cờ được ném vào xe của Annie... và câu chuyện bắt đầu từ đó...

Những xung đột tâm lý, lòng tham, sự ích kỷ, lương tâm con người, sự ăn năn luôn dang xé trong Annie khiến cô mệt mỏi.

Annie sẽ xử trí ra sao?

Ánh sáng cầu vồng trong truyện là gì?

Hãy cùng đón đọc tác phẩm này để thấy được giá trị của hình ảnh cầu vồng trong truyện là gì.

Chương một

Annie Clark mở cửa bước vào tiệm bán dược phẩm theo kiểu cũ. Cô thích tiếng chuông kêu leng keng treo nơi cái đỉnh đóng ở góc cửa. Bỗng cô phân vân, có nên ăn cắp cái chùm chuông nhỏ ấy không. Không, tốt hơn là nên ghi nhớ âm thanh này vào ký ức.

Cô yêu mến cái cửa hàng nhỏ này biết bao. Khi đi vào tiệm, cô thường hít mùi không khí trong tiệm vào phổi. Mùi vị thường giống nhau: phấn Max Factor, nước hoa Chantilly, và mùi cà phê mới pha thơm ngát muốn rõ dãi ở cái quầy nằm kẹt giữa những kệ hàng trưng bày các thuốc trị bệnh về bàn chân của bác sĩ School và sinh tố bào chế từ cây cỏ thiên nhiên.

Cô đã làm việc ở đây 5 ngày một tuần suốt 6 năm qua. Cô biết từng mục hàng trên các kệ cũng như biết hết giá cả. Nhờ cuốn sách gia chánh của mẹ ông Elmo Richardson, mà cô biết cách làm món xà lách cá ngừ ngon nhất thế giới, để phục vụ cho sinh viên đại học Boston. Vào những hôm cô phục vụ cà phê quế và cá ngừ ăn với bánh sừng trâu, hàng người đứng đợi mua ở ngoài cửa tiệm dài cả dãy phố, cô sẽ nhớ nơi này.

Khi Annie đi theo lối đi ở giữa tiệm, cô đưa mắt hãnh diện nhìn lên các kệ hàng. Ai sẽ thay chỗ cô nhỉ? Họ có thương ông Elmo và cửa tiệm như cô thương không? Cô đưa tay sửa lại hàng hộp đựng kem đánh răng Colgate cho ngay thẳng.

- Annie! Cái gì khiến cô đến đây hôm nay thế? - Người chủ tiệm dược phẩm da nhăn nheo lên tiếng hỏi. Annie cười.

- Tôi nghĩ, tôi muốn công việc của tiệm thuốc được ổn định. Ông đã tìm được người thay chỗ của tôi chưa?

- Tôi tìm ra người rồi, nhưng anh ta không thể thay cô được, Annie à. - Người chủ tiệm thuốc nhấp nháy mắt. Ông ta nhìn lọ Aspirin trên tay cô và

chắc lười nói tiếp: - Sau ngày mai cô mới lấy những lọ thuốc ấy chứ, phải không?

- Có lẽ tôi lấy nhiều hơn nữa. Vì tôi có bằng thạc sĩ không có nghĩa là tôi sẽ hết khó khăn. Tôi phải tìm việc làm và tiếp tục công việc kinh doanh kiếm sống. Thế nhưng, trong những ngày sắp tới, tôi sẽ bắt đầu việc kinh doanh riêng của tôi. Ông cứ đợi mà xem. Ông Elmo, tôi sẽ nhớ ông. Trong những năm vừa qua, ông rất tốt với tôi.

- Tôi không hiểu tại sao cô ra đi vội vã như thế. Cô không nghĩ là cô có quyền nghỉ ở đây tối thiểu là một tuần à? Hoãn chuyển đi vài ngày có sao đâu?

- Tuần sau là hết tiền thuê nhà rồi. Khi tôi đến Charleston và tìm ra chỗ ở, tôi sẽ nghỉ chơi vài hôm. Trời hôm nay đẹp đấy chứ, ông Elmo.

- Lâu rồi tôi mới thấy có ngày đẹp như hôm nay. Dự báo thời tiết cho biết ngày mai cũng đẹp trời. Tôi sẽ đóng cửa tiệm để đến dự lễ tốt nghiệp của cô. - Elmo hăng hái nói.

- Thật à? Ông sẽ đóng cửa tiệm!

- Phải, ông chủ nhiệm khoa đã cho tôi một vé ngồi ngay hàng đầu. Annie bước tới sau quầy, ôm ghì ông già.

- Tôi không biết nói sao. Anh tôi viết thư nói ảnh không đến được. Mẹ tôi không... nghĩa là... Ôi, Elmo, cảm ơn ông. Chắc tôi sẽ tìm ra ông.

- Sau buổi lễ tôi sẽ mời cô và Jane đi ăn. Đừng từ chối. Tôi còn tặng hai cô mỗi người một món quà mọn nữa. - Ông lại nhấp nháy mắt. Annie cười.

- Ông đã hứa viết thư cho tôi, đừng quên nhé. Ô. Ô, cái gì thế? - Annie hỏi, quay người nhìn ra đường.

Tiếng xe nổ máy. Bọn choai choai đưa xe mô tô đẩy mà. Annie bỏ tiền lẻ vào túi.

- Hẹn mai gặp nhau, ông Elmo.

- Cam đoan cô sẽ gặp tôi. Thôi bây giờ cô về đi. Đi chậm rãi và thưởng thức thời tiết đẹp. Hai hàng lệ ứa trên mi mắt của Annie.

- Chào ông Elmo.

- Chào cô. Về đi kẻo cô làm tôi khóc, nước mắt chảy ướt áo khoác trắng của tôi bây giờ.

- Có bao giờ tôi nói với ông rằng ông giống như người bố của tôi chưa, Elmo?

- Một triệu lần. Có bao giờ tôi nói với cô rằng cô giống như con gái của tôi chưa, Annie?

- Ít ra một triệu lần, - Annie đáp, giọng nghẹn ngào.

- Thôi về đi! Annie bước ra khỏi cửa tiệm, nước mắt ướt hai má. Cô rẽ qua ngã tư, đi hai khu phố, rồi băng qua bãi đỗ xe của khu đại học. Bỗng cô thấy có nhiều sinh viên chạy, nhiều tiếng còi thổi lên lạnh lạnh, và xe cảnh sát hụ còi. Cô bước sang một bên để tránh đường cho xe cảnh sát chạy nhanh, hụ còi đình tai nhưc óc. Cô hỏi một cô gái đứng bên cạnh:

- Có chuyện gì thế?

- Cảnh sát bắn ai đấy. Chắc hẳn đã chết.

- Sinh viên à?

- Tôi không biết, - cô gái trả lời, giọng lo sợ. Annie bước tới vài bước, đến bên người sĩ quan cảnh sát.

- Chuyện gì thế, ông sĩ quan?

- Hai thằng ăn cướp Ngân hàng Quốc gia Boston. Một thằng chạy thoát được, thằng kia bị bắn.

- Ồ!

- Cứ đi, thưa cô, nhưng cẩn thận. Chúng tôi chưa bắt được tên kia, cô đừng đi đâu và nên đóng kín cửa nhà lại.

- Vâng, vâng, tôi sẽ làm theo lời ông.

Annie đi len lỏi giữa những dãy xe hơi, đi qua chiếc Chevy Impala của mình, chiếc xe cà tàng này sẽ đưa cô đi Charleston, Nam Carolina vào ngày mốt. Đậu bên cạnh xe cô là chiếc Mustang cũ kĩ của Jane. Phải mất một lát cô mới nhận ra các cửa kính của cả hai chiếc xe đều mở. Cả cô và Jane đều không khóa xe, hy vọng xe bị đánh cắp để lãnh tiền bảo hiểm. Nhưng không ai thèm lấy. Cô nhìn dãy xe rồi nhún vai. Những chiếc Beemer, Mercedes bóng lộn có thể cuốn trần được, những chiếc Corvettes, và Buick láng lẩy. Tất cả không giống xe cô. Tên nào trộm xe ở đây, chắc chúng chỉ lấy những chiếc Mercedes và Beemers thôi. Cô nhún vai lần nữa rồi đi đến căn hộ nhỏ mà cô đã ở chung với Jane từ sáu năm nay.

Annie mở cửa đi vào phòng và khóa cửa lại ngay lập tức.

- Ồ, Annie, cậu về đấy à. Ổn Chúa, mình mệt quá. Mình mới nghe radiô thông báo ngân hàng bị cướp. Mình có ba trăm chín mươi lăm đôla trong ngân hàng ấy. Có sao không. Bên ngoài ồn ào náo nhiệt lắm phải không?

- Phải, mình mới nói chuyện với một người cảnh sát, ông ta khuyên đừng đi đâu hết và khóa cửa nhà lại. Một tên cướp đã trốn thoát. Mình cũng có hai trăm tám mươi đôla trong ngân hàng ấy. Tiền mình gửi có bảo hiểm, nhưng sáng mai chắc mình sẽ rút ra. Còn cậu thì sao?

- Mình nghĩ chúng ta nên đi rút ngay bây giờ.

- Không được đâu. Ngân hàng đang lộn xộn. Chắc ngày mai họ mới làm việc lại bình thường. Mình nghĩ chúng ta không có gì phải lo sợ.

Jane Abbott nhăn khuôn mặt dài, hẹp, tỏ vẻ lo sợ khiến cho đám tàn nhang trên mặt cô ta dồn lại với nhau. Mái tóc đỏ loăn quăn chổng lên như một bụi

cây đồ rực, cô ta phải đưa mấy ngón tay dính sơn lên vuốt tóc xuống cho bớt lờm chờm. Annie đưa cho cô ta cái băng cao su để băng tóc.

- Mình rất ngắn tóc quăn, - Annie nói.

- Tóc của mình khó làm cho thẳng. Mình rất bực. Có lẽ khi đến Charleston, mình cắt ngắn cho gọn. Chúng ta phải làm những việc cần thiết chứ, phải không, Annie?

- Mình nghĩ thế. Chúng ta đã hứa với nhau là chúng ta sẽ làm việc bán thời gian một năm, và làm bất kỳ cái gì chúng ta muốn trước khi lao đầu vào công việc kinh doanh. Như thế không phải là chúng ta không làm việc. Chúng ta đã chứng tỏ chúng ta có thể sống bằng bất cứ công việc gì trong suốt sáu năm qua. Chúng ta có thể làm như thế thêm một năm nữa. Cậu sẽ vẽ, còn mình sẽ bán cà phê và bánh xăng ụch nhân cá ngừ trên vỉa hè. Rất có thể chúng ta sẽ trở thành doanh nhân. Chúng ta đã đồng ý làm việc này, bây giờ chúng ta không thay đổi kế hoạch.

Jane luôn luôn là người biết lo xa, cô nói:

- Nếu xe chúng ta hư dọc đường thì sao?

- Bởi thế mình mới nói là chúng ta đi cả hai xe và chạy nối đuôi nhau, cậu nhớ không? Nếu xe nào hỏng, ta cứ dẹp sang một bên, chất đồ đạc sang xe kia. Đồ đạc chúng ta không nhiều, Jane. Chỉ áo quần và sách vở, thế thôi. Chúng ta sẽ làm việc này, mình nghĩ là chúng ta có thể làm được. Ngày cậu, Elmo sẽ đến dự lễ tốt nghiệp của chúng ta, rồi mời chúng ta đi ăn. Mình không nói cho ông ấy biết kế hoạch đi làm việc bán thời gian của chúng mình, hay là chúng mình có ý định kinh doanh. Ông lo cho chúng ta. Ông nói ông sẽ tặng quà cho chúng ta. Chúng ta sẽ giống như mọi người, có thân nhân đến ôm hôn chúc mừng sau khi lễ xong. Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn bè chứ, Jane?

- Chúng ta bạn bè với nhau sáu năm rồi, vậy không có lý do gì không làm bạn 60 năm nữa. Khi ấy chúng ta đã 86 tuổi, đến cái tuổi ấy thì chúng ta có

là bạn với nhau hay không có lẽ cũng chẳng cần nữa.

Annie cười.

- Ta đi ăn chứ, hay là ăn thịt bò băm viên với khoai rán?

- Mình đã cho các thứ ấy vào tủ lạnh rồi. Ngon hay dở gì chúng ta cũng phải ăn các thứ ấy. Cái gì còn lại sẽ vào tay chủ thuê nhà mới mà thôi. Sáng chủ nhật, chúng ta phải dậy sớm, dọn giường, ra khỏi đây ngay khi trời vừa sáng. Cậu muốn đem đồ đạc ra xe ngay vào tối nay hay đợi đến tối mai? Chắc có lẽ đêm mai thế nào Elmo cũng mời chúng ta uống rượu vang. Sáng chủ nhật chắc còn ngà ngà. Nhưng tùy cậu, Annie.

- Chúng ta có thể làm việc này sau khi ăn xong. Thay vì mang sách đi, tại sao ta không bán cho tiệm buôn đồ cũ? Chúng ta có thể kiếm được vài đôla mà xe khỏi nặng. Nó lại còn rộng chỗ để chở các bức tranh của cậu. Không lý do gì để chúng ở lại đây hết. Ngày nào đó cậu sẽ nổi tiếng, những bức tranh đầu tay của cậu sẽ là cả một gia tài ketch sù đấy!

- Mình yêu cậu, Anna Daisy Clark. Cậu luôn luôn muốn làm cho mình cảm thấy sung sướng. Một ngày nào đó, cả hai ta đều nổi tiếng, - Jane nói và ôm ghì bạn. - Mình hy vọng không chóng thì chầy ngày ấy sẽ đến.

- Chúng ta đã làm việc cật lực sáu năm trời. Chúng ta duy trì công việc đều đặn, nên bây giờ chúng ta tốt nghiệp vào loại xuất sắc nhất trong lớp. Mình nghĩ đây là điều khiến hai ta phải hãnh diện.

- Cậu đừng quên cậu giúp đỡ anh cậu và trả tiền nhà dưỡng lão cho mẹ cậu. Mình rất tiếc bà không đến đây được, Annie. Annie cảm thấy ghen ngào trong họng.

- Linh hồn bà đến đây là được rồi. Mình hy vọng một ngày nào đó, mình có đủ tiền để chuyển bà đến một chỗ có những bãi cỏ xanh thoai thoải và có nhiều luống hoa. Bà vẫn còn thích hoa và làm vườn. Trong phòng ngủ của

bà, luôn luôn có chậu hoa để trên bậu cửa sổ. Thỉnh thoảng bà quên chăm sóc. Mình sẽ đến thăm bà luôn để hoa càng ngày càng nhiều cho bà.

- Cả hai ta đều đến thăm. Nếu mình làm ra tiền nhiều hơn cậu, mình sẽ giúp cậu chăm sóc bà. Mình không biết bố mẹ mình ra sao, cho nên việc này sẽ làm cho mình sung sướng. Cậu nhất trí không, Annie?

- Nhất trí, - Annie trịnh trọng đáp. - Cậu biết sao không, Jane? Mình nghĩ sẽ có một chum vàng ở cuối cầu vồng của chúng ta. Mình nghĩ thế.

- Cậu là người lạc quan yêu đời! - Jane cười. - Này, ở chạng cuối cầu vồng ấy, có người đàn ông cường tráng nào không?

- Dĩ nhiên có. Họ sẽ làm cho chúng ta xúc động, rồi sau đó sẽ sống hạnh phúc với chúng ta. Dĩ nhiên mình không biết khi nào chuyện này sẽ xảy ra, nhưng thế nào cũng xảy ra. - Annie chụp cái khăn lau đĩa do Jane ném đến, rồi đi đến cuối hành lang vào phòng ngủ.

Vào phòng, đóng kín cửa, Annie để cho nước mắt tuôn ra đầm đìa. Ngày mai sẽ chấm dứt một đoạn đường dài cô vừa trải qua sáu năm trời. Tinh thần lạc quan mà Jane vừa gán cho cô chỉ là bề mặt để cho bạn vui. Rất nhiều lần, cô muốn bỏ cuộc, kiếm một công việc gì tốt hơn để sống ở một nơi không có rận rệp bò lúc nhúc. Cô quá chán cảnh dè sẻn từng xu, chỉ ăn bánh xăng ụch với sốt Mayonnaise, mì ống với phó mát, thịt mỡ băm viên và uống nước khoáng Kool Aid vì nó rẻ. Nhiều lần cô giận mình về số tiền gửi về chăm sóc mẹ quá bèo. Tom có công việc tốt, nhưng ảnh có ba đứa con và một người vợ tham lam. Ảnh chỉ chi trả những gì cần trả thôi. Tom không vay tiền đi học như cô. Tom ăn thịt bò bít-tết hay thịt bò rôti. Hai năm nay cô không ăn được một miếng thịt bít-tết nào. Cô tự hỏi không biết tại sao cô sống được trong những năm dài chỉ ngủ vài giờ một đêm, học tập và làm việc? Cô tự nhủ: Kiên nhẫn sẽ thành công. Cô đã làm như thế. Ngày nào đó, cô sẽ được nghỉ ngơi hưởng thụ cuộc đời. Một chuyến phiêu lưu. Cô chuẩn bị thực hiện.

- Ôi Trời, mình mệt quá!

Hai giờ sau, Annie thức dậy khi Jane đến cửa phòng cô. Jane hét to:

- Annie Daisy Clark, bữa ăn dọn rồi!

- Mình đến ngay.

Khi Annie ngồi vào bàn ăn, cô nói:

- Ô... cái này trông có vẻ... hấp dẫn quá!

- Không những hấp dẫn thôi, mà ngon nữa. Nếu cậu cảm thấy chưa vừa miệng, cứ phết mứt nho lên. Ít ra nó cũng có vị ngọt, và không có đồ trắng miệng. Lát nữa ta sẽ ăn kem lạnh sau. Mình chiêu đãi.

- Mình thích ăn kem lạnh. Suyt, tin thời sự đang nói. Có lẽ họ đã bắt được tên cướp kia. Mình không hiểu tại sao chuyện này làm cho mình lo quá. - Annie nhìn lên màn hình tivi nhỏ xíu để trên quầy bếp.

- Chà, họ đã bắt được hãn! Nhưng hãn không biết tiền ở đâu. Annie, cậu có tin chuyện này không?

- Mình không biết. Cảnh sát có mặt khắp nơi. Họ không nói ai mang tiền, cái thằng bị bắt hay cái thằng bị bắn chết. Đội an ninh khu đại học giúp cảnh sát để họ có nhiều nhân sự. Thế nào họ cũng tìm ra. Sáng mai, tiền sẽ được đưa vào kho. Chúng ta sẽ đến rút tiền vào lúc 8 giờ, giờ ngân hàng mở cửa. Jane, cậu nấu ăn ngon quá, bữa ăn tối nay quá tuyệt. Mình không muốn ăn mì ống phó mát nữa. Cậu nấu nướng, còn mình dọn dẹp lau chùi.

- Cậu muốn chất đồ ra xe trước khi ta đi ăn kem hay sau khi ăn kem?

- Chất đồ đạc trước đã. Làm cho rảnh tay, rồi đi quanh khu đại học một vòng lần cuối. Đêm mùa xuân đẹp tuyệt vời.

- Vậy chúng ta làm như thế. Ta quyết định số sách ra sao?

- Mình gọi nhà buôn sách cũ, hẹn họ đến lấy sách vào lúc 9 giờ 30. Chúng ta sẽ có hai trăm mười đôla. Chúng ta có thể ở một đêm trong khách sạn rẻ tiền mà khỏi lo chạy vạy tiền bạc một hôm. Như thế nghe được không?

- Tuyệt vời.

- Tốt, trong lúc cậu rửa bát đĩa, mình đi lấy xe của mình. Nếu cậu muốn, mình lái xe cậu đến đây luôn?

- Rất tốt. Chỉ có vài cái đĩa. Chắc cậu sẽ chất đồ đạc lên xe lâu đấy, vì cậu có những bức tranh nữa. Chúng ta sẽ làm xong một lần thôi.

Một giờ sau, Annie mang cái vali cuối cùng của mình xuống xe. Cái xách nhỏ đựng đồ mỹ phẩm và cái xách đựng áo quần giặt với vài trái giường, là những thứ cuối cùng sẽ đem xuống xe vào sáng chủ nhật.

- Ở ghế sau xe mình còn rộng chỗ, nếu cậu cần để gì cứ để, Jane à.

- Cậu xem thử có thể để cái giá vẽ nhỏ của mình vào đấy được không? Nếu được, mình có thể nhìn vào gương chiếu hậu để thấy phía sau xe mình rõ hơn.

- Cứ đem xuống chất vào. - Annie nói.

- Được rồi, mình sẽ gặp nhau dưới bãi đỗ xe. Annie mở cửa xe để đẩy cái giá vẽ vào khoảng trống giữa ghế ngồi phía trước và ghế sau. Khi cái chân giá không chịu tụt xuống, cô lấy vai đè mạnh. Cô nhìn xuống xem có phải đôi giày tập chạy cũ của cô làm cho chân giá bị kẹt không. Đôi giày có ở đấy, nhưng chính cái bao vải bạt với hàng chữ đen trên bao làm cho cô choáng váng đầu óc. Ngân hàng Quốc gia Boston. Khi cô nâng cái chân giá vẽ để di chuyển nó ra sau ghế tài xế, cô xây xẩm mặt mày. Khi mắt đã thấy rõ lại, cô hạ cửa kính xe xuống và đóng sầm cửa xe lại. Cơn xây xẩm khác ập đến khi cô vịn vào nắm cửa để dựa người. Khi cơn choáng thứ hai qua

đi, Annie chạy vào nhà, đến phòng tắm, nôn hết thức ăn ra. Cô ở đấy rất lâu, cô nghĩ thế nào Jane cũng vào tìm cô.

Năm trăm ngàn đôla, xưởng ngôn viên mục thời sự đài truyền hình đã thông báo như thế. Hai trăm ngàn trong số năm trăm này là trái phiếu. Số còn lại là tiền mặt. Tất cả nằm trong xe cô. Gọi cảnh sát. Giao trả cho họ, cô lặp lại mãi câu ấy trong óc. Chum vàng ở cuối cầu vồng. Nếu cô không giao nộp số tiền này, cô có thể chuyển mẹ cô đến một nhà dưỡng lão có đôi cỏ xanh thoai thoải và có nhiều hoa. Cô có thể giúp Tom, anh ruột cô. Cô có thể mở cho Jane một xưởng vẽ nhỏ. Gọi cảnh sát. Trả tiền lại.

Annie từ từ đi ra khỏi nhà, trí óc quay cuồng khi nhìn đồ đạc trong xe. Chắc tên cướp khi bị cảnh sát đuổi đã ném bao bạc qua kính cửa sổ xe của cô. Dĩ nhiên họ đã lục tìm khắp nơi. Họ có quay lui tìm thêm lần nữa không? Cô có nên giả vờ không thấy cái bao không? Cô phải làm gì bây giờ? Chum vàng ở cuối cầu vồng. Chum vàng của cô. Người xưởng ngôn thời sự có nói tiền toàn bạc giấy nhỏ, chắc không tìm ra dấu vết được. Cô lấy cái bao đựng đồ tập thể dục cũ rách ở sau thùng xe, ném lên trên cái bao tiền. Không, không, không ổn. Nếu cảnh sát đến tìm lần thứ hai, họ sẽ tìm thấy bao bạc trong xe mình và họ nhận ra mình đã che đậy cái bao. Tốt hơn là nên chuyển cái bao đựng đồ tập thể dục và đôi giày tập chạy sang phía bên kia xe và để cái giá vẽ lên trên bao bạc. Trời tối, mình sẽ nói mình không nhìn vào trong xe. Mình sẽ nói mình chỉ để cái giá vào xe mà không nhìn vào trong. Bao nhiêu người thường nhìn xuống sàn xe nhỉ? Mình không nhìn. Hầu hết mọi người đều không nhìn. Chum vàng ở cuối chiếc cầu vồng. Chắc sẽ không có ai biết đâu, ngay cả Jane cũng không. Mình sẽ không nói cho ai biết hết. Gọi cảnh sát. Trả tiền lui. Mình có thể làm cho đời mẹ sung sướng hơn. Tom sẽ có nhiều thì giờ ở với vợ con hơn. Jane cũng cần giúp đỡ. Cứ giữ lấy. Quyết định đi. Giữ tiền hay trả lui. Giữ lại hay trả lui. Giữ. Không. Gọi cảnh sát. Trả tiền lui. Quyết định đi kéo trẻ. Quyết định, quyết định, quyết định. Mình giữ lại. Không, không nên. Mình sẽ trả lui.

- Annie, có gì không ổn à? Mình đợi mãi. Mình phát sợ và định đi vào, - Jane lo sợ nói. - Sao trông cậu buồn cười thế. Có gì không ổn à? - Hơi mệt. Mình nôn ra hết. Mình xây xẩm mặt mày. - Đúng như thế thật.

- Chắc là vì bị kích thích quá. Mình không cảm thấy khó chịu gì hết, nên chắc không phải vì thức ăn. Sự căng thẳng thần kinh đôi lúc gây choáng nhẹ. Cậu có muốn dẹp bỏ chuyện đi ăn kem và đi một vòng quanh khu đại học không?

- Không, chúng ta cứ làm thế. Có thể ăn kem mình thấy dễ chịu hơn. Có lẽ cậu nói đúng, vì căng thẳng mà ra. Mình nghĩ chúng ta chắc sẽ nhớ nơi này.

- Lạy Chúa lòng lành, giọng cô run run phải không?

- Cái giá vẽ có gây khó khăn gì không?

- Không. Xe mình còn rộng chỗ. Mình để tất cả đồ dùng để ngủ và cái xách nhỏ ở ghế ngồi phía sau. Còn xe cậu ra sao?

- Mình chất lên tận nóc xe, nhưng ổn hết. Trời, cảnh sát khắp nơi. Họ kiểm soát hết tất cả xe cộ ở trong khu đại học. Thậm chí họ soát luôn cả xe mình.

- Thật à? - Annie cảm thấy tim như muốn ngừng đập.

- Nếu cậu không muốn họ lục soát lung tung đồ đạc của cậu, thì cứ để xe trên đường này. Chỉ khóa xe lại là được.

- Hay, ý kiến hay. Có lẽ mình không thể sắp xếp đồ đạc lại y nguyên như trước được.

- Cậu nói đúng. Còn lâu ta mới quay lui đây. Những người cảnh sát rất dễ thương. Anh ta nói, họ tin có tên cướp thứ ba, thằng bị bắn đã chuyển bao tiền cho thằng này. Nghe nói cũng có lý.

- Trên truyền hình họ không nói gì về chuyện tên cướp thứ ba hết.

- Đây là giả thuyết thôi. Nếu tên cướp ném cái xách bạc, cậu không nghĩ là bây giờ thế nào cảnh sát cũng tìm được rồi à?

- Có thể có ai đó tìm thấy và giữ lấy, - Annie nói.
- Cậu đùa à, Annie? Đây là chuyện quốc gia đại sự. Không ai dám nghĩ đến chuyện làm một việc như thế. Trước sau gì cuối cùng họ cũng bị thộp cổ.
- Chắc gì! Nếu có tên thứ ba thì có thể bây giờ hắn đã ra khỏi tiểu bang rồi. Nếu hắn đi máy bay, có thể hắn đã đến California. Công việc hắn chỉ cần làm là đi qua biên giới. Nghĩ đến chuyện đó đi, Jane.
- Hắn phải nghĩ chứ không phải mình. Mình không muốn sống cả đời phải lo canh cánh bên lòng.
- Mình đồng ý với cậu. Họ có tìm kiếm cả đêm không?
- Mình đoán chắc họ tìm những con đường hai tên cướp chạy. Có lẽ bây giờ họ đã tìm xong rồi. Khi mình đi lui tìm cậu, mình thấy xe cảnh sát đã bỏ về. Cậu có cảm thấy đỡ hơn không?
- Sơ sơ. Mình hy vọng không bị suy sụp cơ thể.
- Nếu cậu yếu người, Elmo có thể cho cậu uống cái gì đó. Chúng ta có thể ghé vào tiệm ông ta sau khi đi dạo xong.
- Chắc mình sẽ khỏe thôi. Ngày mai là ngày trọng đại. Mình nghĩ là mình không ngờ đã đến ngày ấy, - Annie nói giọng hơi căng thẳng.
- Tốt, cậu muốn kem có hương vị gì?
- Rocky. Mình ngồi ngoài ghế dài này, được không?
- Được, chúng mình cứ ngồi đây ăn kem cũng được rồi. Nếu cậu không khỏe, chúng ta đừng đi dạo cũng được.
- Mình cảm thấy khỏe rồi. Tốt rồi, Jane. Đừng cuống cuống lên như thế.
- Tùy cậu vậy.

Ruột của Annie như thắt lại khi một người cảnh sát trong khu đại học đến ngồi xuống bên cạnh cô.

- Chào cô, Annie.

- Chào Kevin, anh khỏe không? - Annie bình tĩnh hỏi.

- Mệt và đói. Tôi phải làm thêm ca thứ hai. Theo tôi thì số tiền ấy được mang đi từ lâu rồi. Chắc chắn thằng lấy bao tiền đã chuyển qua cho thằng thứ ba. Khi người ta không bắt được thằng ấy trong vòng ba giờ, thì xem như tiền đã mất. Tôi nghĩ thế đấy, còn cô nghĩ sao?

- Tôi cũng đồng ý với anh. Họ không có bằng chứng gì à?

- Chẳng có bằng chứng gì cụ thể hết. Họ nhốt một thằng, thằng này nói hăn đứng gần đấy nên bị lôi vào vụ này, và hăn không biết gì về thằng thứ nhất và thằng thứ ba. Hăn cương quyết khai như thế. Họ không cho những người cảnh sát thấp hèn trong khu đại học biết nhiều tin tức hơn. Chuyện rắc rối là tên bị bắn không có vũ khí. Bố hăn làm nghề môi giới thị trường chứng khoán Wall Street ở New York. Còn bố thằng kia là dân giàu xưa ở Boston. Giàu hay nghèo thì chúng cũng là trường hợp điển hình của giới trẻ. Cứ tin tôi đi. Chúng là con nhà tử tế, tôi nghe nói như thế. Tại sao con nhà giàu đi ăn cướp ngân hàng? Mà này, chắc sau ngày mai tôi không gặp cô và Jane nữa, phải không?

- Đúng thế. Chúng tôi sẽ ra đi rất sớm vào sáng chủ nhật. Kevin, gặp anh rất vui. Bây giờ anh phải cẩn thận đấy nhé. Mà khoan, Jane đến kìa. Chắc cô ấy muốn chào tạm biệt anh.

Annie lắng tai nghe Jane nói chuyện nho nhỏ với người sĩ quan cảnh sát. Cô liếm khối kem có hình chóp đang chảy nước, lắng nghe giọng Kevin vang bên tai.

Annie hỏi:

- Jane này, ngày mai sau khi dự lễ tốt nghiệp xong ta đi ngay thay vì đợi sáng chủ nhật mới đi, cậu nghĩ sao?

- Thế còn Elmo thì sao?

- Elmo chắc sẽ thông cảm. Chúng ta có thể ra đi lúc một giờ, lái xe sáu hoặc bảy giờ và dừng lại đâu đó để ngủ đêm. Chúng ta sẽ thưởng thức thịt nướng tại tiệm thịt nướng ngon lành nào đấy, rồi hôm sau đi suốt ngày chủ nhật là đến. Sáng thứ Hai chúng ta sẽ tỉnh táo để bắt đầu cuộc sống mới.

- Thế thì tuyệt cho mình đấy. Cậu có tin chắc sẽ làm được như thế không?

- Mình tin chắc. Lễ tốt nghiệp xong vào lúc 12 giờ 30. Có thể chúng ta đi ăn với Elmo rồi lên đường vào lúc 2 giờ chiều.

- Annie, cậu muốn sao cũng được hết. Chúng ta cần về nhà. Anh chàng ở tiệm sách hẹn sẽ đến vào lúc 9 giờ 30. Sau khi anh ta ra đi rồi, nếu cậu muốn chúng ta sẽ đi bộ chơi một vòng.

- Ta tùy cơ ứng biến, - Annie đáp.

Khi Annie đóng cửa buồng ngủ, đã gần nửa đêm. Cô nghĩ đến chuyện khóa cửa, rồi tự hỏi không biết ý nghĩ ấy xuất phát từ đâu. Từ nhân chứng nhảy nhót trong đầu cô. Ở đời, lúc nào cái gì cũng phải có nhân chứng, bất kỳ ở đâu, bất kỳ vấn đề gì. Tại sao lần này lại khác được? Chắc cảnh sát có chụp ảnh hiện trường. Dĩ nhiên là họ có chụp. Nhưng khu vực đậu xe của đại học có thuộc hiện trường hình sự không? Xe cô có bị chụp ảnh với biển số rõ ràng như ban ngày không? Dĩ nhiên có chụp. Không chóng thì chầy xe cô sẽ bị họ theo dõi. Bất cứ cô ở tại bang nào. Nếu cô đi về Nam Carolina như kế hoạch đã vạch, đổi chiếc xe khác hay vứt xe đi, thu giấu tiền bạc, thì chắc cô không sao. Khi vụ cướp xảy ra, cô đang ở trong tiệm dược phẩm với Elmo. Mặt mày cô bình tĩnh trở lại rồi. Cô đi bộ về nhà. Kevin hay một đồng nghiệp của anh ta sẽ làm chứng là xe cô nằm trong bãi. Kevin kiểm tra bãi đỗ xe hàng giờ để nắm vững các xe đậu trong bãi đều có nhãn của trường đại học dán vào kính xe. Anh ta thường trêu cô đi chiếc xe cà tàng rí

sét khắp nơi. Thế nào Kevin cũng nhớ. Kevin biết cô và Jane sẽ ra đi ngay sau khi lễ tốt nghiệp chấm dứt. Thậm chí họ đã bàn đến chuyện này từ đầu tuần. Phải, việc ăn trưa với Elmo là rất cần thiết. Ăn nhanh thôi. Cô không để chệch kế hoạch. “Thế là mà ỳ định giữ số tiền”, lương tâm cô lên tiếng.

- Mình không quyết định được, - Annie nói lẩm bẩm. Mà ỳ quyết định rồi đấy. Mà ỳ nên nghĩ đến chuyện nếu bị bắt thì mà ỳ sẽ làm gì. Ở tù không sướng đâu. Chắc mà ỳ ghét ở tù. Mà ỳ vẫn còn có thể gọi cảnh sát. Mà ỳ có thể trả lui số tiền. Hay, mà ỳ có thể gói lại rồi sáng mai gửi trả cho họ. Bưu điện vẫn làm việc vào sáng thứ Bảy. Đây là câu trả lời của tao cho những lời cầu nguyện dằng dai của mà ỳ. Mà ỳ có biết đời tao sẽ thoải mái hơn biết bao nhiêu không? Tao có thể trả tiền ấy lui vào thời điểm thuận tiện. Ngay bây giờ. Làm thế để tránh khỏi bị rắc rối trong cuộc sống. Tao thề có Chúa, tao sẽ trả lui. Vui vẻ trả lui. Tao là sư tổ trong ngành kinh doanh. Tao biết rất rành công việc làm ăn. Tao biết tính toán lời lỗ đến từng đồng xu. Tao không bao giờ nói láo, không lừa đảo, không ăn cắp cái gì. Tao đã làm việc nhiều hơn cả một số đàn ông. Tao thường làm những việc chính đáng. Tao không bao giờ ghen tỵ với Tom vì anh đã học hành tự do trong khi tao phải làm việc cật lực để đi học. Hằng đêm tao cầu nguyện cho mẹ được khá hơn. Bà không khá hơn, nhưng tao vẫn cầu nguyện. Tao có thể làm cho đời bà nhẹ nhàng hơn, vui vẻ hơn. Tao có thể làm được nhiều việc với đồng tiền này. Tao giữ bao tiền lại!

Rồi ngày nào đó mà ỳ sẽ ân hận.

Ngày nào đó không có, chỉ có hôm nay, và hôm nay tao không ân hận. Ngày mai hay ngày một tao cũng không ân hận, cho nên mà ỳ hãy yên lặng, để cho tao yên, tao cần suy nghĩ.

Jane sẽ nói gì khi cô ấy biết chuyện này?

Jane sẽ không biết được. Tom sẽ không biết mà mẹ mình cũng không biết. Elmo sẽ không biết. Bốn người ấy là những người duy nhất trên đời này có tầm quan trọng với mình. Họ chỉ có một cách duy nhất để biết việc này, nếu

mình nói cho họ biết. Mình chưa mở bao bạc ra nữa kia mà. Có thể cái bao chỉ toàn cả giấy cũng nên. Có thể cảnh sát và giới truyền thông đại chúng sai lầm về số tiền.

Bố mẹ của thằng ấy sẽ ra sao nhỉ? Họ có tiền. Họ sẽ thuê thám tử và thám tử đánh hơi tài lăm, thám tử như chó tìm xương. Tiền thưởng của họ tùy thuộc vào kết quả. Trả số tiền ấy lui.

Không!

Trả!

Annie vùng ra khỏi giường, kéo ghế đến gần cửa sổ. Cô lấy cuốn nhật ký ra, cô đã viết nhiều cuốn trong những năm vừa qua. Không có đêm nào trước khi đi ngủ mà cô không viết những chuyện đã xảy ra trong ngày. Một ngày nào đó, khi cô đã già, tóc bạc, ngồi vào ghế xích đu, cô sẽ cho con cháu xem. Cô đã ước ao hàng tỉ lần mẹ cô đã làm công việc này như cô.

Annie viết rất cẩn thận, suy nghĩ trong óc trước, rồi mới đặt bút xuống viết để có thể chỉ trong ba giòng là cô viết đầy đủ chuyện xảy ra trong ngày.

Hôm nay mình thấy chiếc cầu vồng của mình. Chiếc cầu vồng rất kỳ lạ đến nỗi mình là người nhận chiếc cầu vồng này chứ không ai nhận được. Mình thấy chiếc cầu vồng như lời nhắn nhủ rằng cuộc đời sẽ trôi theo con đường mà Jane và mình đã chọn để bắt đầu cuộc sống mới sau khi rời khỏi ghế nhà trường.

Annie lẩm bẩm một mình:

- Nếu có ai đọc đoạn này, họ sẽ không hiểu mình nói cái gì. Cô không bận tâm đến chuyện đi ngủ. Cô nghĩ chắc đêm nay cô không ngủ được và có lẽ nhiều đêm nữa cũng không.

Thay vì đi ngủ, cô ngồi nơi chiếc ghế nhỏ và nhìn chiếc xe hơi của mình qua đêm tối.

- Bữa ăn quá ngon, Elmo. Cám ơn ông rất nhiều. Tôi sẽ rất nhớ ông.

- Tôi cũng thế, - Jane nói, giọng nghẹn ngào. - Ông hứa đến thăm bọn tôi rồi đấy nhé.

Ông già trịnh trọng gật đầu.

- Có lẽ tháng Tám, khi ấy tôi đóng cửa tiệm. Trước khi sinh viên nhập học, công việc mua bán ế ẩm. Thịnh thoảng gọi cho tôi, viết thư càng tốt. Tôi rất thích nhận thư.

- Ít ra một tuần một cái. - Annie hứa.

- Tôi có quà chia tay cho hai cô, - Elmo nói, lấy trong túi áo trên ngực ra hai chiếc phong bì đưa cho hai cô - mở ra. Hai cô mở phong bì ra rồi há hốc mồm nói:

- Elmo. Sao khủng khiếp thế này! Tôi không nhận đâu. Một ngàn đôla quá nhiều. Không, không, ông phải lấy lui đi.

- Annie nói đúng, Elmo à. Thế này thật quá rộng rãi, - Jane nói.

- Không thể lấy lui. Không muốn lấy lui. Đây là quà. Với tấm lòng thành. Mới đầu hai cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Các cô cần tiền thuê nhà, tiền mua xăng, tìm việc. Cái gì cũng tốn tiền hết. Các chiếc xe cũ của các cô sẽ kéo dài bao lâu nữa? Điều tôi cần mà các cô trả lại cho tôi là gọi điện thoại và viết thư. Tôi không muốn lo lắng về các cô. Không nói gì nữa. Bây giờ tôi phải về cửa tiệm. Khi đến nơi, hãy gọi báo cho tôi biết, tôi trả tiền điện thoại. Tôi muốn các cô hứa. Cả hai cô đều quàng tay ôm ghì ông chủ tiệm được phấm.

- Ông nhớ cẩn thận đấy nhé, Elmo. Hãy nhớ là nếu chúng tôi lấy chồng, ông đưa chúng tôi lên xe hoa.

- Sẽ không quên đâu. Đó là một vinh dự, - ông già đáp, giọng nghẹn ngào. - Bây giờ các cô hãy lên đường kéo lát nữa xa lộ kẹt xe.

- Lạy Chúa, Annie, cậu có tin chuyện này không? - Jane hỏi, vấy tấm quĩ phiếu trước mặt bạn.

- Jane, mình thương ông già ấy quá! - Annie nói, rớm nước mắt. - Ta hãy đi trong một ngày thôi. Mình quá căng thẳng chắc không thể ngủ được. Chúng ta có thể lái xe suốt đêm và sáng mai thì đến. Cậu thấy sao? Cậu có lái được không?

- Được thôi, Anna Daisy Clark, mình cảm thấy như muốn bay mau đến Nam Carolina. Ta hãy đi thôi. Chúng ta sẽ dừng uống cà phê ở dọc đường được không?

- Được. Chúng ta nên lên xe và đi ngay, - Annie nói.

- Kế hoạch thật tuyệt, Annie. Ta đi thôi. Annie liếm đôi môi khô.

- Ừ, thì ta đi.

Chương hai

- Cậu nói lại cho mình nghe lý do tại sao cậu muốn đến cái xứ đầy ánh mặt trời, ấm áp, kỳ diệu này lần nữa đi. - Jane nói rồi ngồi dựa người ra ghế, đồng thời đẩy cái đĩa ăn ra giữa bàn. - Lạy Chúa, mình mệt quá. Trông cậu phờ phạc, Annie à. Cả hai chúng ta cần ngủ một giấc 12 giờ mới đủ.

Annie thở dài, tiếng thở dài mà người ngồi bên kia phòng cũng nghe được. Cô châm điếu thuốc, một việc hiếm khi cô làm, vì cô không chịu được khói thuốc.

- Mùa hè nào bố mẹ mình cũng đưa Tom và mình đến đây. Mình nhớ mình sung sướng biết bao khi đến đây. Lòng nhẹ lâng lâng, mặt mày rạng rỡ. Mình còn nhớ rất rõ mùi hoa nhài và hoa ô liu thơm ngát tỏa ra lúc trời chạng vạng. Jane à, mình xin thề với cậu, mùi thơm thường làm cho mình chết ngạt tại chỗ. Mẹ mình thường nói bà muốn đóng chai hương thơm ấy để đem về Tennessee mà dùng. Người ta gọi xứ sở này là thiên đường hạ giới. Mình cam đoan với cậu cảnh đẹp đã in vào óc cậu cho đến khi đi ngủ cậu cũng phải nằm mơ thấy cái tiểu bang tươi đẹp này.

- Mình thường nói ngày nào đó mình sẽ đến sống ở đây. Cho nên bây giờ mình đến đây. Mình hy vọng cậu cũng sẽ yêu xứ sở này như vậy.

- Mình đã yêu rồi. Mình nghĩ là chưa bao giờ mình thấy hoa đẹp lộng lẫy như ở đây. Hoa gì có màu tím treo ở đặng ấy thế?

- Hoa đậu tía. Những bụi lớn kia là cây khô còn những cây hoa kia là sơn thù du. Những cây ô liu là những cây có nụ vàng nho nhỏ. Jane, bữa ăn ngon quá.

- Chúng ta phải đi thôi, Annie à, nếu không mình sẽ ngủ gục mất. Đến nơi, chúng ta phải mở tài khoản ở ngân hàng ngay. Quỹ phiếu của Elmo có thể giúp chúng ta được thành thoi ít ra cũng 5 ngày.

- Đúng. Nhờ trời chúng ta đã có nhà ở rồi. Mình nôn nóng muốn thấy căn hộ ngay. Bà chủ nhà nói bà đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả rồi. Chúng ta chỉ còn việc trải vải lót giường và mua thực phẩm thôi. Chúng ta đã có nhà ở một tháng. Mí mắt của Jane trợn xuống, cô nói:

- Kế hoạch của chúng ta vẫn như cũ chứ? Chúng ta sẽ đi làm bồi bàn bán thời gian, vừa tìm xem có cửa hàng nào trống để ta thuê mở cửa kinh doanh. Trong lúc chờ đợi, ta gửi sơ yếu lý lịch đến nhiều nơi xem họ có nhận ta vào làm chính thức không, hay là ta cứ chờ một thời gian rồi hay? Annie bước ra khỏi bàn ăn, cô đáp:

- Mình không ngờ mình quá mệt mỏi như thế này. Bây giờ chúng ta cứ gửi tiền vào ngân hàng Broad Streets đã. Sau này nếu muốn, chúng ta sẽ thay đổi chỗ gửi. Vì hiện tại ngân hàng này thích hợp với nhu cầu của chúng ta. Chúng ta nghe ngóng tìm hiểu các nơi khác. Mình quá mệt không suy nghĩ gì được.

Đúng 2 giờ 30 thì Annie đậu chiếc Impala theo sau chiếc Mustang của Jane.

- Chúng ta đến rồi, 130 đường Logan. Căn hộ số 7 chìa khóa ở dưới chậu hoa. Mình chỉ đem đồ trải giường ngủ thôi. Hàng ở xe sẽ lấy xuống sau.

- Mình cũng thế, - Jane đáp, cô lôi cái bao vải bằng bạt đựng đồ dùng để ngủ ở chỗ ngồi phía sau xe. Rồi cô quay đầu lui nói tiếp. - Nhớ khóa cửa cẩn thận.

Annie nín thở khi mở cửa sau chiếc Impala. Trong giây lát hồi hộp, cô ước sao cái bao biến mất. Cô cảm thấy hơi choáng váng khi thấy cái bao nằm bên cạnh đôi giày tập chạy của mình. Dĩ nhiên nó được che đậy kín đáo. Không ai theo dõi họ. Không ai nghi ngờ chút nào hết. Có lẽ cô nên tọng cái bao bạc vào trong bao đựng đồ ngủ.

Mày làm thế tức là mày đã trở thành kẻ trộm. Đồ tội phạm. Vô tình trở thành kẻ trộm, cô tự nhủ.

Mình phải chuyển bao bạc đi thôi. Càng sớm càng tốt. Mình gửi số tiền này.

- Cô làm gì thế, Annie? Mình muốn cả hai cùng xem nhà mới một lần. Cậu mất cái gì à?

- Mình đang tìm một chiếc giày tập chạy. Tìm ra rồi! Cô nói lớn vừa tọng cái bao bạc vào sâu trong bao đựng đồ ngủ. Cô chửi thề cái bao quá nặng khi đi vào căn hộ số 7, cái bao nặng đến một ngàn pao. Tội lỗi thường nặng nề như thế.

- Được rồi, mở cửa ra, Jane.

- Không tệ, - Jane nói, nhìn quanh. - Nó nhắc mình nhớ căn hộ ở Boston. Cũng sạch sẽ. Bếp nhỏ. Buồng ngủ vừa vặn. Chúng ta có thể sống ở đây thoải mái, Annie à. Khi đã ổn định, mình có thể lau chùi dọn dẹp.

- Giá tiền thuê rẻ, đường phố nhỏ yên tĩnh. Mình thích nơi này vì nó gần phố King. Ở phố này có nhiều cửa hàng. Nếu xe có hỏng, chúng ta cũng có thể đi bộ loanh quanh được. Cậu chọn phòng ngủ nào?

- Mình chọn phòng không có giấy dán tường. Hoa hồng đỏ làm cho mình chóng mặt. Mình chúc cậu ngủ ngon, Annie.

- Trên đường Butledge có tiệm bán thực phẩm. Trước hết phải mua thực phẩm cái đã. Mình nghĩ thế nào chúng ta cũng ngủ đến mai. Chúc ngủ ngon, Jane.

Annie đóng cửa. Khi cô thấy cửa không có khóa, bỗng cô hốt hoảng lo sợ. Có lẽ thế mà tốt. Cô vội hất cái bao của ngân hàng xuống dưới giường. Không chóng thì chầy cô sẽ mở cái bao. “Thà chậm hơn nhanh”, cô bầm bầm nói, rồi lấy vải trải giường và cái chăn mỏng dùng mùa hè ra. Mười phút sau, cô ngủ như chết.

Mười ba giờ sau. mùi cà phê và thịt heo chiên đánh thức Annie dậy. Cô cảm thấy bụng đói cồn cào. Cô đi vào bếp và nói:

- Cậu dậy trước mình hả?

- Dĩ nhiên. Mình thích tắm cho sớm, nhưng nước nóng quá. Mình mua đủ thứ trong cái tiệm nhỏ sạch sẽ ấy. Chúng ta cần tìm tiệm bán thực phẩm nào khác để mua. Tiệm này bán đắt quá.

- Máy giờ rồi?

- Mười một giờ. Nếu cậu không chần chừ thì chúng ta có thể ra khỏi đây lúc một giờ. Mà này, điện thoại nổi rồi. Chúng ta có ai để gọi không?

- Không có ai hết. Thế là quá tốt rồi, Jane. Tại sao mình ăn ba quả trứng buổi sáng mà cậu chỉ ăn một quả?

- Vì mình là người ăn một quả trứng. Có lẽ ngày nào đó mình sẽ ăn ba quả. Cái gì cũng bắt đầu hết.

Annie cảm thấy nặng ngực. Thật vậy, cái gì cũng lần đầu tiên hết. Bất cứ phạm nhân nào cũng làm điều sai trái lần đầu hết. Từ “phạm nhân” làm cô tái mặt.

- Annie, trông cậu có vẻ bơ phờ. Cậu có khỏe không?

- Khỏe. Có lẽ mình ngủ quá nhiều. Mọi việc quá mới mẻ, nhưng cũng không mới nếu cậu biết cảm nghĩ của mình. Chắc là vì mình ăn sáng quá no. Cậu cần mình dọn dẹp rửa bát đĩa giúp không?

- Không. Cậu cứ để đấy cho mình. Annie đi về phòng. Cô bò xuống giường, lôi cái bao tiền ra giữa phòng. Hai tay run run, cô mở cái móc bằng kim loại, đổ hết tiền bạc trong bao ra nền nhà. Bạc giấy đủ loại buộc thành từng bó nhỏ và các trái phiếu nằm trộn lẫn nhau. Cô tọng hết vào cái bao gói, rồi cho vào cái bao đựng đồ giặt ủi. Thế nào cô cũng tìm cách đốt cái bao của ngân hàng và ném cái móc sắt xuống biển, vì trên móc có huy hiệu của ngân hàng. Bỗng cô lấy ra hai trăm đôla, toàn bạc giấy 20 đô. Chắc cô phải gởi tiền này vào ngân hàng thôi. Không nên giữ nó trong bao.

Anne Daisy Clard, bây giờ mà là tội phạm chính cống rồi đấy nhé. Tên cướp chính hiệu. Nếu mà bị bắt, mà sẽ vào tù. Mình sẽ không bị bắt. Hiện giờ là như thế. Mình sẽ trả lui khi nào thuận tiện. Mình không nói khi nào đích xác. Mình sẽ trả lui. Mình hứa thế.

Lương tâm cô lên tiếng chỉ trích: Tên cướp nào cũng nói thế khi chúng ở trong tù.

Khi bước vào phòng tắm, cô cố quên không để ý tiếng nói ấy trong đầu mình. Nước nóng phun xối xả vào thân hình trần truồng của Annie khiến cô cảm thấy dễ chịu. Cô gội đầu hai lần và thoa xà phòng lên thân hình ba lần mới chuẩn bị ra khỏi phòng.

Cô lau khô tóc, không biết máy sấy nằm ở đâu. Mặc chiếc quần nhàu nhò, đi xăng đan, chiếc áo tròng rộng thùng thình, cô đứng soi trước tấm gương lờ mờ. Hôm nay thế được rồi.

Cuốn nhật ký nằm trong tay cô không biết khi nào. Cô viết nhanh, vài chữ ngắn gọn: Chúng tôi đến Charleston hôm qua và ngủ suốt 13 giờ. Tất cả đều an toàn.

Annie gấp mạnh cuốn nhật ký. Hai trăm đôla bỏ vào túi quần.

- Đi đâu? - Jane hỏi.

Annie lục xách tay lấy ra cuốn sổ ghi chép, cuốn sổ không bao giờ rời khỏi cô.

- Mình nghĩ thoát tiên ta nộp đơn xin việc ở nhà hàng Hyman. Rồi chúng ta xem danh sách các cửa hàng mà phòng thương mại đã gửi cho mình. Mình không nhớ đích xác các cửa hàng ghi trên danh sách. Mình không đến đây từ năm 14 tuổi, nên mình nghĩ thành phố có nhiều thay đổi. Nhưng có bản đồ rồi, chúng ta có thể đi khắp nơi một cách dễ dàng. Lúc ba giờ rưỡi, cả hai cô đều được hứa cho tạm thời làm bồi bàn ngoài giờ.

- Tám giờ một tuần, mà nếu tiền thưởng kha khá thì cũng được, - Annie nói với Jane. - Việc này sẽ giúp chúng ta vượt qua khó khăn, nếu chúng ta không thuê được chỗ để mở cửa hàng kinh doanh. Chỗ này ở phố George Street trông có vẻ được lắm. Nó nằm ngay giữa khu đại học Charleston, nên thu hút được nhiều sinh viên. Lại thêm trường trung học Bishop England nằm gần đấy nữa, sẽ có thêm khách. Ta hãy đến đấy trước để xem thử tình hình ra sao. Theo bản đồ thì ngôi nhà này nằm giữa khu phố King và Phillips. Cậu có nghĩ chuyện chúng ta nên gọi người môi giới trước không?

Jane lờ mờ đáp:

- Cậu biết người môi giới là ai không?

- Không. Thôi được, ta cứ đi. Chắc không xa. Nếu nó trông có vẻ hứa hẹn, ta gọi người môi giới ở trạm điện thoại công cộng. Lúc 5 giờ 30, Annie áp mũi vào chính cửa sổ bụi bặm trước cửa hàng.

- Chắc là chẳng ra gì. Jane, cậu nghĩ chỗ này có xài được không?

- Mình không biết, Annie. Phải xem bên trong ra sao mới biết. Trông lớn đấy chứ. Đằng kia có buồng điện thoại. Để mình đến gọi. Trong lúc chờ đợi, cậu vào cửa hàng bên cạnh hỏi xem thử ra sao. Cửa hàng này trông có vẻ bỏ trống lâu ngày. Đầu Annie quay cuồng khi cô đi lau bụi khắp các cửa sổ ở mặt tiền. Trông ngôi nhà có vẻ thích hợp với ý đồ của Annie và Jane. Thậm chí có cả quầy hàng.

- Ông ta đến ngay bây giờ, - Jane nói. - Cậu tìm ra được cái gì không?

- Không. Anh chàng khóa cửa. Mình không muốn quấy rầy anh ta. Nếu giá cả phải chăng, chỗ này có thể được, Jane à. Đây, có cái quầy. Mình sẽ dùng bên này, còn cậu bên phải. Khi cửa sổ lau chùi sạch sẽ, nhà cửa sẽ sáng sủa. Annie bán cà phê còn Jane vẽ tranh. Mình thích cảnh này mãi mãi. Ngoéo tay cam đoan giá thuê vừa phải phù hợp với chúng ta. Cậu có nghĩ đây là chỗ thu ngân không?

- Trông có vẻ như thế. Mình đoán người đang đi đến phía mình là ông Peabody. Ông ta nói phòng làm việc của ông chỉ ở cách đây một khu phố. Trông ông không có vẻ gì là cá mập, phải không?

- Tất cả dân kinh doanh nghề địa ốc đều là cá mập hết. Phải cảnh giác mới được. Cậu đi qua bên kia đường hỏi mấy người đang chơi nhạc xem thử chỗ này bỏ trống bao lâu rồi.

- Tôi là Anna Clark, còn ông chắc là ông Peabody, - Annie nói, chìa tay ra. Bàn tay người kinh doanh địa ốc ướt, nhớp nháp.

Annie cố kiềm chế để khỏi lau tay vào quần. Nhưng cô thọc cả hai tay vào túi quần.

Peabody tròn như trái dưa. Ngay cả khuôn mặt cũng tròn, và có bộ râu dề. Ông ta lấy cái mũ Panama xuống để lộ cái đầu hói ướt đẫm mồ hôi. Ông ta lấy ra chùm chìa khóa khổng lồ. Cô nhìn ông ta thử chìa này tới chìa khác cho đến khi đúng chìa.

- Chỗ này tuyệt vời lắm. Ngay trung tâm thành phố. Các cô không thể tìm ở đâu tốt hơn. Chỉ sơn quét lại một tí thôi là mê ly. Các chủ tiệm khác đều là những người tuyệt vời. Chắc cô biết tôi muốn nói đến những người hàng xóm. Họ giúp đỡ lẫn nhau. Các cô không phải người ở đây chứ?

- Bộ ông cho chúng tôi là Yankee à? Nhưng đúng chúng tôi không phải người ở đây, ông Peabody à. Tôi là Anne Clark, còn cô ấy là bạn tôi, Jane.

- Chúa yêu hết thầy mọi vật. Các cô bây giờ nói năng rất bạo.

Jane từ bên cửa hàng kia trở về, cô đưa hai ngón tay lên trời rồi quặp một ngón vào giữa ngón thứ hai, ý muốn nói cửa hàng bỏ trống đã hai năm rưỡi. Đầu Annie choáng váng.

- Giá cho thuê bao nhiêu, ông Peabody? - Cô hỏi.

- Bảy trăm năm mươi đôla. Annie cười, Jane cười theo. Đầu Annie vẫn còn choáng váng, cô nhẩm tính tiền cho thuê trong hai năm rưỡi. Vào khoảng gần 23.000 đôla. Giọng Peabody ngọt xớt, ông ta hỏi:

- Giá như thế mà các cô chê hay sao?

Annie so vai. Cô rất có tài trong nghề kinh doanh. Cô có thể giải quyết công việc như thế này với thái độ rất già dặn, lành nghề.

- Đừng nói tào lao nữa, ông Peabody. Cửa hàng này đã bỏ trống hai năm rưỡi. Theo giá ông đưa ra, ông mất gần 23.000 đôla. Bạn tôi và tôi bằng lòng thuê với giá ba trăm đôla một tháng với một số điều kiện. Cơ bản là ông phải dọn vệ sinh, hốt hết rác rưởi trong nhà đi. Kể cả sơn quét lại nhà cửa. Chúng ta sẽ ký giao kèo thuê mượn trong ba năm và cuối ba năm ký lại với giá tăng thêm 50 đôla. Giá ấy không kì kèo gì nữa hết. Chúng tôi chỉ có thể trả như thế thôi, đây là đề nghị dứt khoát.

Peabody lau mồ hôi trán.

- Tôi cần suy nghĩ.

- Suy nghĩ nhanh lên. - Annie láu lỉnh đáp. Khi chúng tôi đi khỏi đây, xem như chuyện bàn thảo chấm dứt. Ông đừng nghĩ đến chuyện yêu cầu chúng tôi đặt cọc tiền bảo đảm, vì chúng tôi sẽ không làm việc đó. Thế nhưng, chúng tôi có thể trả trước tiền thuê trong tháng. Cũng xin ông dọn vệ sinh ở trong phòng tắm và bồn rửa ở sau quầy. Cửa hàng này trước đây họ buôn bán cái gì?

- Kẹo sản xuất ở nhà, đồ mỹ nghệ, quà tặng, và các thứ linh tinh. Các cô nhà Hobart kinh doanh ở đây 18 năm rồi bị đóng cửa.

- Có phải ông tưởng tôi tin các cô Hobart trả 750 đôla một tháng để bán kẹo làm ở nhà à, ông Peabody? - Annie hỏi, giọng khinh bỉ.

- Trí nhớ của tôi có lẽ hơi lú lẫn. Tôi không còn trẻ trung như trước nữa, - Peabody đáp. Chiếc khăn tay của ông ta ướt đẫm mồ hôi.

- Như thế là chúng ta nhất trí giao kèo rồi chứ? - Peabody đáp loanh quanh:
- Khi nào các cô dọn đến?
- Ngay khi đồng rác này dọn sạch. Điện nước đầy đủ và rác rưởi dọn đi hết. Bàn thu ngân vẫn để yên, cũng như cái quầy và hai bàn tròn cùng ghế ngồi.
- Kìa, tôi không biết về chuyện đó, cô Clark.

Annie nhìn vào mặt Peabody một lát rồi hỏi:

- Ông không biết cái gì, ông Peabody? Chuyện ấy nằm trong hợp đồng thuê mướn. Bây giờ hơn sáu giờ rồi, ông Peabody, chúng tôi đã đi cả ngày. Tôi muốn ta bắt tay thỏa thuận, rồi mời luật sư soạn thảo hợp đồng sao cho cả hai bên đều vừa ý. Ông tính sao?

- Thôi được rồi. Tôi nghĩ tôi hơi thua thiệt một chút đấy, nhưng thôi, tôi bằng lòng. Trong thành phố có một luật sư trẻ, Robert Rese, có thể làm hợp đồng này được. Tôi không thuê ông ta làm việc, nên chúng ta đều vô tư trong việc này. Nếu cả hai chúng ta bằng lòng, tôi thấy không cần phải có hai luật sư.

- Thế rất tiện cho chúng tôi. Tôi sẽ gọi để hẹn ngày. Chúng ta chưa đòi chi phí và nói cho ông ta biết rằng chúng ta xem việc ông đại diện cho cả hai bên không có gì thiệt hại cho quyền lợi của ông ta hết. Nếu được, chúng ta sẽ bắt đầu làm hợp đồng vào ngày mai hay ngày mốt. Bây giờ tôi sẽ đặt cọc trước cho ông hai trăm đôla. Tiền mặt. Để làm tin.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Các cô sẽ buôn bán cái gì ở đây? Đáng ra tôi nên hỏi hỏi này mới phải.

- Bán cà phê, - Annie đáp. Cô lấy hai trăm đôla trong túi ra. Cô giả vờ không thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Jane. Cô nhìn cô ta với ánh mắt cảnh cáo như thể muốn nói mình sẽ nói sau.

- Ông Peabody, ông tính khi nào thì việc dọn dẹp sửa sang xong xuôi?

- Vào cuối tuần. Cô sẽ có ngày nghỉ cuối tuần để trưng bày những thứ mà cô muốn. Tôi không thích hợp đồng có ghi là sau ba năm sẽ gia hạn cho thuê, - Peabody cúi kính nói. Annie giật lui tiền trên tay ông ta. Peabody giành lại và nói:

- Tôi chỉ nói tôi không thích. Tôi không nói tôi sẽ không tiếp tục làm hợp đồng.

- Ông cần viết câu ấy ở phía sau tờ biên nhận, - Annie lạnh lùng nói. - Tôi không muốn việc này sẽ tái diễn lại sau này.

- Cô mặc cả quá gay gắt. Chắc cô là dân Yankee.

Ông Peabody, tôi là Anna Clark. Chấm dứt kiểu ăn nói như thế ngay tức khắc. Peabody chép miệng đáp:

- Vâng, chấm dứt. Annie đưa tay. Peabody ngần ngừ một lát rồi đưa tay ra bắt.

Annie bắt tay thật mạnh. Jane cũng bắt thật mạnh, miệng cười mãi.

- Cho xin chìa khóa, ông Peabody. Jane và tôi muốn đi xem căn nhà rộng hẹp ra sao. Tôi nghĩ hai trăm đôla đủ đổi lấy chìa khóa rồi. Khi ra về chúng tôi sẽ khóa cửa. Chắc ông có dư chìa chứ, phải không?

- Vâng, vâng, có chứ. Còn để ở văn phòng. Vậy tôi xin chào các cô. Khi Peabody đã đi qua bên kia đường, Annie và Jane đóng cửa lại, hân hoan reo lên vui mừng. - Lạy Chúa, mình không ngờ cậu tài như thế, - Jane nói. - Cái thùng rác này ít ra cũng bốn trăm đôla.

- Thời gian sẽ trả lời. Bây giờ nó là của chúng ta. Vấn đề này mới quan trọng. Mình đoán chắc cậu muốn biết mình đào đâu ra hai trăm đôla. Chuyện này thật bất ngờ. Nó nằm ở trong cái bao đựng áo quần tập thể dục của mình. Cậu có nhớ bọn mình để dành tiền mua cái tivi để trong phòng khách không. Cuối cùng chúng ta bỏ ý kiến ấy. Cả hai chúng ta quên phứt chuyện ấy. Bây giờ mới tìm thấy, tuyệt không?

Không những mà là đồ lưu manh trộm cướp, tội phạm, mà mà còn là đồ nói láo nữa. Mà nói láo với người bạn thân nhất. Liệu mà có nói láo được trót lọt không?

Annie cóc cần, cô rít lên trong óc để đáp lại:

Phải, mẹ kiếp, mình như thế đấy, nhưng bây giờ mình không nghĩ đến chuyện ấy nữa. Mình sẽ trả số tiền ấy lui không thiếu một đồng, thêm tiền lãi nữa. Dĩ nhiên mình sẽ làm việc ấy. Hai vai cô nặng trĩu khi đi theo Jane trong gian phòng rộng rãi. Từ tội ác hiện ra trong óc cô. Cô bèn nói với Jane:

- Nhìn cái quày này cho kỹ nè. Quày đóng bằng gỗ sồi thật chắc. Gỗ sồi là loại gỗ rất đẹp. Tại sao sơn làm gì? Ta phải cạo sơn ra mà chùi cho bóng mới được, Jane à.

- Phải, nhưng đợi khi làm vệ sinh xong mới có thể làm việc này. Còn nền nhà cũng cần chùi rửa nữa. Mẹ kiếp, ta quên ghi vào danh sách những việc cần làm để giao cho Peabody. Có lẽ khi nào đã ổn định ta phải chùi rửa và đánh bóng bằng sáp mới được. Hay là thuê ai đấy chùi rửa, đánh bóng bằng chất đánh bóng mà họ thường dùng bây giờ. Gỗ lát sàn bằng lõi thông rất bền. Ván lát còn đều đặn, không có chỗ gồ ghề. Đừng tiêu tiền vào những mục không cần phải tiêu. Này Annie, ta có thể thuê đâu cái máy may ở đây được không?

- Cứ tìm trong các trang vàng của danh bạ điện thoại thì thấy thôi. Nhưng thuê làm gì?

- Cậu cứ nhìn vào các cửa sổ thì thấy. Chúng cần trang hoàng cho vui mắt. Mình có thể làm việc ấy. Nếu trích trong ngân sách ra một ít, mình có thể mua một ít vải đẹp và một ít vải buồm để may tấm lều che trước mặt tiền cửa tiệm. Có tấm lều bạt trông cửa tiệm có vẻ duyên dáng và ấm cúng. Đừng hỏi mình tại sao, khó nói lắm. Mình có thể vẽ trên tấm bạt che ấy hình hoa cúc và hoa hướng dương. Màn treo ở cửa sổ bằng mút xơ lin trắng

cũng có hoa vẽ tay như thế. Người ta sẽ có cảm giác như ngồi trong nhà mình, thoải mái và ấm cúng. Mình có thể sửa lại hai cái bàn ấy và bọc các cái ghế bằng vải mút xơ lin như thế. Mình cam đoan sẽ tìm ra được cái ghế dài để ở ngoài cửa. Những thứ nhỏ nhặt như thế lạ mắt sẽ lôi cuốn mọi người. Chúng ta phải câu khách mới được.

- Chúng ta phải tìm tên để đặt cho tiệm hấp dẫn, - Annie nói. - Tìm tên gì có liên quan đến cả hai chúng ta. Tên gì vừa liên quan đến việc bán cà phê của mình và việc vẽ tranh của cậu. Cậu làm bảng hiệu được không?

- Được chứ. Mình sẽ vẽ hình tượng trưng lên bảng hiệu để treo ở ngoài. Mình vẽ hình hoa cúc hay là hoa hướng dương, hay hình chiếc cầu vồng được không?

Annie sững sốt đứng yên. Jane đâm vào lưng cô.

- Cậu không sao chứ?

- Mình nuốt nước bọt rất cổ. Những thứ cậu nói không nói lên được vấn đề chuyên môn. Chúng ta cần cái gì có sức sống mới được. Tối nay mình sẽ suy nghĩ để tìm ra tên tiệm trên bảng hiệu.

- Mình thật sự rất lo đến việc này, Annie à. Nhưng vì mình bất tài. Mình nghĩ cậu rất có khả năng về vấn đề này. Chúng ta đã nói đến vấn đề này lâu rồi.

- Mình nghĩ là mình sợ về hiệu quả kinh tế mà thôi.

- Cậu sợ à? - Jane gắt gỏng nói. - Cậu là cô gái có tài xoay xở, làm cho tiền đẻ ra tiền, là cô gái từ tay trắng nặn ra hồ. Cậu mà sợ à? Annie cười.

- Chúng ta sẽ đi theo ba hướng. Chúng ta đã bằng lòng làm bồi bàn ngoài giờ. Chúng ta đã gửi hồ sơ xin việc làm trọn thời gian. Bây giờ là công việc này. Mình nghĩ đây là phần quan trọng trong kế hoạch lớn của chúng ta, nhưng bây giờ chúng ta sẽ thực hiện công việc này như thế nào? Nếu chúng ta không làm ra được lợi tức thì sao? Hãy nghĩ đến lợi nhuận trên hết.

Jane chống nạnh hai tay trên cặp hông trợ xương.

- Cậu bắt đầu làm mình lo sợ rồi đấy, Annie à. Này nhé, chúng ta khỏi làm bồi bàn. Chúng ta khỏi gửi hồ sơ xin việc. Chúng ta có thể thực hiện kế hoạch này và hy vọng thành công rực rỡ. Mình sẽ làm bất cứ cái gì để xóa hết vẻ mặt kinh khủng của cậu mới được. Phải xem đây là giai đoạn sung sướng của chúng ta.

- Jane, mình nghĩ điều cậu nói là đúng. Bây giờ ta về nhà, lấy đồ đạc trên xe xuống, đi ăn thịt bò bít-tết như chúng ta đã hứa, rồi bàn chuyện sau. Này, nếu công việc khó khăn, ta có thể hỏi vay Elmo. Mình tin ông ấy sẽ cho chúng ta mượn. Mình nghĩ ta có nơi nương tựa khi gặp hoàn cảnh bất lợi nhất thời.

- Chúng ta đừng nghĩ đến chuyện bất lợi. Mình thích khi nào cậu cũng là người lạc quan còn mình bi quan. Annie rùng mình.

- Vậy thì ta cứ theo con đường ấy mà tiến bước, - cô nói rồi quàng tay Jane.

- Thôi, ta khóa cửa tiệm của chúng ta và về nhà. Cậu nhớ bây giờ chúng ta đã có nhà rồi.

- Ý kiến rất tuyệt! - Jane đáp.

Vào ngày thứ Hai, mùng 6 tháng 6, 1980, tiệm Hoa Cúc mở cửa bán hàng. Không có thông báo trước, không trống không kèn, không quảng cáo vì họ không thể làm các chuyện ấy được.

Không ai ngoài các chủ nhân ngạc nhiên khi thấy khách vào mua hàng nườm nượp. Jane nói được thế là nhờ tấm lều bạt có vẽ hình hoa cúc, Annie thì nói nhờ món xăng ụch cá ngừ mẹ của Elmo được phục vụ từ 12 giờ đến một giờ. Đến bốn giờ, họ đã bán hết 10 pao cà phê và 150 cái bánh xăng ụch nhân cá ngừ. Đến 4 giờ 30, họ phải cáo lỗi với khách hàng để đóng cửa lo chuẩn bị hàng mới. Nhiều khách cầu nài than phiền với họ.

Trong phòng nhỏ làm kho chứa hàng, hai cô gái nhảy nhót vui mừng.

- Jane, cậu có tin ngày nào cũng sẽ như ngày này không?

- Lạy Chúa, mình hy vọng được thế. Chắc cậu không ngờ mình bán được 85 cái bưu thiếp vẽ bằng tay về cửa hàng này với giá ba đôla một tấm. Annie, tiền thu được là hai trăm năm mươi đôla. Mình nghĩ là không phải ngày nào cũng như thế, nhưng du khách sẽ tiếp tục vào. Nếu ngày nào cũng lai rai bán được vài chục đôla, ta có thể trả được nửa tiền thuê nhà rồi. Lạy Chúa, cậu nói đúng. Công việc sẽ khấm khá. Sinh viên thích cửa hàng này. Nhu cầu về cà phê và bánh cậu ước tính bao nhiêu?

- Mình chưa nắm chắc. Mình không ngờ bánh nhân cá ngừ lại bán đắt như thế. Chắc tối nay mình phải gọi Elmo để báo cho ông biết. Chắc ông sẽ rất khoái. Chuyện rất tuyệt vời, Jane à. Mọi thứ đều mới ra lò, rất sạch và ngon. Bảo đảm với cậu ngày mai sẽ rất đông.

- Như thế chúng ta sẽ làm bánh cá ngừ cả đêm à?

- Nghĩa là chúng ta phải đến tiệm Harris Teeter để lấy cà phê với vani, quả phỉ và quế. Hai mươi pao, Jane à! Nói to cho nhớ!

- Hai mươi pao! - Jane cười khúc khích. - Mình nôn nóng muốn đếm tiền.

- Chúng ta cần người cung cấp. Chúng ta không thể chạy đến siêu thị để mua với giá cắt cổ. Chúng ta sẽ mất bớt lời. Elmo sẽ nói cho chúng ta biết về cách thức làm ăn. Chúng ta cần mua sỉ. Cậu cũng phải suy nghĩ đến việc kiếm người cung cấp hàng của cậu.

- Ồ, mình sẽ làm thế. Mình nghĩ hôm nay chắc Chúa đã mỉm cười với chúng ta, Annie. Nghe Jane nói, bỗng Annie mất vui, cô quay mặt đi chỗ khác để Jane khỏi thấy bộ mặt khốn khổ của mình.

- Annie, điện thoại reo. Cậu ngồi gần, nghe đi - Annie nhắc máy nghe.

- Tom! Ô Tom, để tôi nói cho anh nghe chuyện này. Chúng tôi bán hết rồi. Chúng tôi phải đóng cửa tiệm. Anh gọi để chúc mừng tôi phải không? Có chuyện gì không ổn à? - Annie lắng nghe, nước mắt lưng tròng. - Không được, Tom à. Nhà cửa sạch sẽ. Cả hai chúng ta sẽ kiểm tra việc này. Có nhiều người giúp đỡ. Chắc mẹ sẽ không... không có thú vật ở đây. Bác sĩ nói thế à? Ôi lạy Chúa! Tom, tôi ở một căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ. Tôi không thể chăm sóc bà được. Nếu làm được tôi sẽ làm. Anh không thể chuyển đổi nhà xe của anh cho đến khi tôi buôn bán làm ăn ở đây phát đạt đã, được à? Anh xây hai phòng cho mẹ, rồi phòng dịch vụ xã hội sẽ phái người đến canh chừng mẹ. Tôi không thể làm việc ấy được, Tom. Tôi không thể làm được đâu. Nay, tôi đã làm ba công việc ngoài giờ, tự túc học hành, trong lúc đó mọi ưu tiên đều dành cả cho anh. Có lẽ anh nên nghĩ đến điều đó. Tôi không làm những chuyện ngu ngốc để chiều theo ý mẹ đâu, Tom. Phải mất một thời gian ngắn tôi mới có thể thu xếp công việc được. Vậy thì để tôi chăm lo cho mẹ. Anh không thể gặp tôi được à? - Annie nhấp nháy mắt khi cô nghe tiếng trong máy yêu cầu gọi số điện thoại cô cần gọi. Cô cảm thấy đau đớn trong lòng khi nghĩ đến việc cô sắp làm. Cô đưa tay che máy để Jane không nghe được tiếng trong máy. - Bao nhiêu tiền và anh có thể gửi đến nhanh được không? Tốt, Tom. Thôi được rồi, tôi sẽ gọi nhà dưỡng lão và ông bác sĩ. Tôi sẽ tìm cho mẹ một chỗ tốt ở tại đây. Dĩ nhiên tôi sẽ chia trả. Cho nên nếu cần, tôi phải làm đêm ngoài giờ. Trước đây tôi đã làm như thế rồi. Tốt, tốt, tôi sẽ cho anh biết.

Annie, chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra à? - Jane hỏi, quàng tay ôm bạn. Ngay lúc ấy, chuông cửa tiệm reo nhưng không có cô nào chú ý đến.

Tom nói... anh ấy nói... ông bác sĩ cho biết mẹ bị thú vật cắn. Cả hai chân bà bị cắn. Bác sĩ nói do... một con gấu trúc cắn. Bà không phải là người duy nhất bị cắn. Mẹ nói đấy là con mèo con. Chắc bà nghĩ thế thật, với hoàn cảnh của bà. Họ sẽ giữ bà trong bệnh viện ít hôm rồi đưa bà về nhà dưỡng lão lại. Mình không biết sao. Ở đây sạch sẽ, chu đáo, nhân viên tốt. Thức ăn có vẻ ngon miệng. Mẹ hình như thích đấy. Ở đây không phải là nơi tuyệt

nhất trên đời. Tom muốn mình đem mẹ đến đây. Thậm chí anh ấy còn cho mình biết tên của nhà dưỡng lão nghe nói thật tuyệt. Ảnh sẽ gửi đến một ít tiền. Nhưng ảnh không nói bao nhiêu. - Annie bật khóc.

- Bây giờ mình phải làm gì? - Annie mếu máo hỏi.

- Tôi sẽ chỉ cách cho cô làm, cô ơi. Cô hãy chuẩn bị tinh thần mà làm công việc phải làm. Đến đem mẹ cô về đây.

- Elmo! Ông làm gì ở đây? - Cả Annie và Jane đồng reo lên.

- Đến dự lễ khai trương! Chiếc máy bay mắc dịch bị kẹt ở Roanike phải đợi mất sáu tiếng đồng hồ. Nếu không tôi đã đến đây đúng giờ mở cửa hàng rồi. Hủy mũi đi. Tôi ghét đàn bà khóc thút thít.

- Ông đóng cửa tiệm à?

- Không, tôi không đóng. Tôi bán mẹ nó rồi.

- Ông bán tiệm dược phẩm à? - Jane và Annie kinh ngạc lên tiếng. - Ông yêu cửa hàng kia mà, ông đã nói không bao giờ ông bán mà!

- Tôi đã nói thế. Nhưng tôi thương các cô nhiều hơn cửa tiệm. Tôi nhớ hai cô. Hai cô giá trị hơn cửa hàng ấy gấp hai lần. Tôi đến đây để chăm sóc hai cô. Hình như tôi đã đến đúng lúc. Chúng tôi định tối nay sẽ gọi ông đấy, Elmo. Mọi người đều thích bánh xăng ụch của mẹ ông. Chúng tôi đã bán hết sạch.

- Tôi biết thế nào cô cũng bán sạch. Ngồi xuống đây mà nói nặng xì. Bố tôi thường nói thế. Bây giờ tôi mới có dịp để dùng từ này. Theo chỗ tôi thấy thì chúng ta đang gặp cơn khủng hoảng. Tôi giải quyết những cơn khủng hoảng rất tài. Thật đấy. Tôi làm việc sau quầy hàng bao nhiêu năm rồi. Viết toa thuốc, bán kem đánh răng, lau chùi nhà cửa vào cuối ngày. Tôi nghĩ là tôi có thể phục vụ cà phê và bánh xăng ụch trong thời gian cô đến với mẹ cô. Cô phải đến xem nơi ở mà anh cô đã nói. Nếu bà không thích hợp ở đấy,

cô cứ đưa bà về ở tại nhà tôi khi tôi đã có nhà. Tôi muốn tiêu cái số tiền tôi đã bán cửa hàng. Như thế cô thấy có được không, Annie?

- Được. Nhưng Elmo này, mẹ tôi không biết chúng ta là ai đâu. Bà sống trong cái thế giới bé tí của bà. Bà đi thơ thần, không nhớ tên mình hay nhớ mình ở đâu. Bà cần được chăm sóc thường xuyên. Ông thật quá tốt, nhưng tôi không thể để cho ông làm việc này được.

- Bây giờ tôi có việc gì để làm đâu, phải không?

- Ờ... ông có chắc không, Elmo?

- Chắc, con à. Nếu không thì tôi đã không đến đây. Tôi nhớ hai cô quá sức đến nỗi tôi không đợi để đăng ký giữ chỗ máy bay. Tôi đến đây liền. Đêm nay tôi sẽ ngủ ở ghế trường kỷ tại nhà cô cho đến khi tôi có chỗ ở.

Annie lại hỷ mũi.

- Elmo, ông thật tốt.

- Cửa hàng này có chất lượng đấy. Quanh đây không có cửa hàng nào tốt nhất, nhưng có lẽ các chủ tiệm sẽ sửa sang lại cho được cập nhật một ít. Hôm nay đông khách không?

- Jane bán được 85 tấm bưu phiếu vẽ tay và hai bức tranh bề tám bề mười. Cô ấy chỉ ngồi đấy mà vẽ cho khách. Họ thích thế. Tình hình ở Boston ra sao? Họ có tìm ra số tiền mấy tên cướp lấy không?

- Không. Họ đến cửa hàng của tôi sáu hay bảy lần. Nhân viên bảo hiểm, cảnh sát, thám tử, luật sư, thậm chí có một thám tử tư nữa. Họ có gọi cho các cô không? Khi tôi nói cho họ biết cô có nói chuyện với tôi và mua Aspirin, họ hỏi địa chỉ và số điện thoại của cô. Họ hỏi cả Jane nữa. Không biết tại sao. Tôi nói với họ chúng ta nghe tiếng xe nổ lớn, té ra đấy là tiếng súng nổ. Tìm cho ra vết tích rất khó. Chắc họ không bao giờ tìm ra được số tiền ấy đâu. Thằng thứ ba chắc đã cao chạy xa bay đến đảo Nam Hải. Báo chí nói thằng bị bắt chắc sẽ lãnh án 20 năm tù. Tội nghiệp!

- Chắc là phải thế. Elmo, ông nói mở cửa hàng gần khu đại học là rất đúng, thật không sai.

- Có lẽ chúng ta cần phải nghĩ đến chuyện mở rộng phạm vi buôn bán. Bang này rất lớn.

- Elmo, tôi vừa mới mở cửa. Có thể hôm nay gặp may thế thôi. Công việc buôn bán chắc sẽ giảm sút vào mùa hè khi sinh viên về nhà.

- Có lớp hè, du khách, khách thường xuyên. Có thể ít khách một chút, nhưng chỉ trong một thời gian hai tháng rưỡi thôi. Cửa tiệm của tôi cũng thường bớt khách vào mùa hè, nhưng sang mùa thu thì khách bình thường trở lại. Buôn bán thì phải chấp nhận có lúc đắt có lúc ế chứ. Trong thời gian ế ảm đừng trữ nhiều hàng. Chúng ta sẽ rút kinh nghiệm. Các cô phải nhớ cho kỹ. Mở cửa hàng này, các cô tốn hết bao nhiêu?

- Tiền thuê nhà hết ba trăm. Bọn tôi phải tốn hết 75 đôla để sửa lại sàn nhà cho bằng phẳng. Ván sàn nhà bằng lõi thông. Nếu chúng tôi biết cách giữ gìn thì sẽ còn dùng lâu, tiết kiệm được tiền sửa chữa. Jane thuê cái máy may để may tấm bạt che trước mặt tiền và may màn. Cô ấy còn sơn tường và bàn ghế. Chi phí đến một trăm đôla. Mười đô để thuê máy may. Chúng tôi cạo sơn cái quầy để đánh bóng. Mất thêm 20 đôla nữa. Chúng tôi thuê các tú lạnh. Chúng tôi không thể nấu ăn ở đây, cho nên chắc phải ăn bánh xăng uých và ăn bánh ngọt một ngày một tuần. Chúng tôi có thể giải quyết như thế thôi. Chắc chúng tôi phải mua hàng sỉ.

- Dĩ nhiên các cô phải làm thế. Bây giờ chúng ta đi ăn ở ngoài nhé? Cả ngày tôi chưa ăn gì hết, và tôi rệu nước miếng khi nghe nói đến món tôm ở Miền Nam. Tôi sẽ chiêu đãi. Chúng ta sẽ vừa uống rượu vang vừa nói chuyện về mẹ cô và công việc.

- Chúng ta nhận lời mời chứ, Jane?

- Tôi thương ông, ông Elmo Richardson, - Jane đáp, ôm choàng lấy ông già.

- Tôi cũng thế, - Annie nói.

Bây giờ mọi việc diễn tiến tốt đẹp rồi. Hay cô chỉ nghĩ một cách chủ quan như thế? Khi cô nhớ lại lời của Elmo cho biết nhiều người đã đến hỏi ông ta, cô lạnh xương sống. Những người này có nghi ngờ gì không khi thấy ông già bán cửa tiệm để về đây với họ? Có lẽ họ nghi. Elmo chắc đã làm cho họ hoang mang. Thật ơn Chúa, vì Ngài đã cho Elmo đến đây. Ước gì con biết lý do Ngài đã tốt với con như thế sau việc con đã làm.

- Khóa cửa lại, Annie.

- Được rồi. Trông cửa tiệm đẹp chứ, phải không?

- Giống như các tấm danh thiếp của mình, - Jane cười.

- Còn tôi thì có hai cô gái xinh nhất thành phố đi ăn tối với tôi. Ai còn muốn gì hơn nữa? - Elmo nói. Có thật thế không? Annie nghĩ.

Chương ba

- Thưa bác sĩ Michum, ông có chắc mẹ tôi có sức để đi xa không?

- Annie, mẹ cô dư sức để đi. Những chỗ bị cắn lành hết rồi. Thuốc chữa trị không có phản ứng gì nguy hiểm. Con gấu đã được thử nghiệm, nó không bị dại. Bà ấy thế là may. Tall Pines là nhà dưỡng lão tuyệt vời nhất. Tôi tin là mẹ cô sẽ không ngủ trong kho chứa củi nữa đâu. Tai nạn vừa qua thật kỳ quặc.

- Đây là điều đáng để ý. Đáng ra không nên để cho mẹ tôi đi lang thang như thế mới phải. Tuy nhiên, tôi hiểu điều ông nói. Bà thường hay làm vườn, chúng tôi có nhà kho chứa dụng cụ, ở đây bà cất dụng cụ làm vườn, chậu hoa và các thứ. Có lẽ bà tưởng bà về nhà lại. Đây là điều tôi đoán thôi, nhưng tôi nghĩ có thể bà tưởng con gấu là con mèo già Flossie của chúng tôi.

- Thỉnh thoảng bà chợt nhớ, Annie. Không thường. Có lúc mẹ cô hoàn toàn khỏe mạnh. Tôi đã hỏi rất kỹ Tall Pines rồi. Norma sẵn sàng ra đi bất cứ khi nào cô đã chuẩn bị xong. Tôi rất ân hận chuyện vừa xảy ra.

- Tôi cũng thế, bác sĩ Michum. Nhưng cuối cùng mọi việc đều ổn thỏa hết. Tôi có thể đến thăm bà luôn và đưa bà đi chơi bên ngoài. Bây giờ xin chào ông. Cám ơn ông đã chăm sóc mẹ tôi. Annie ra đến cửa, ông bác sĩ tốt bụng gọi cô lại, và nói:

- Annie, hãy đối đãi tốt với mẹ cô. Mặc dù bà ấy hơi mất trí, nhưng bà rất có tình cảm và lo lắng. Vừa rồi bà khóc rất nhiều. Chúng tôi không biết tại sao. Tôi muốn cô biết việc này. - Annie gật đầu.

Khi Annie đi vòng ngã tư để vào phòng khách, cô cố lấy vẻ mặt tươi cười. Mẹ cô bước tới, người y tá đi theo bên cạnh bà.

- Sẵn sàng chưa, mẹ? Norma Clark nhìn quanh, nét mặt có vẻ bối rối.

- Có phải cô nói với tôi không, bé?
- Phải, con là Annie đây. Chúng ta sẽ đi chơi một vòng.
- Không được. Hôm nay không được. Tôi chỉ thích về nhà. Cô thật tốt. Cô vừa nói cô tên gì?
- Anna Daisy Clark, - Annie đáp, giọng cất cao.
- Tên hay đấy chứ. Có phải tên cô đặt theo tên một loại hoa không? Tôi thường trồng hoa cúc trong vườn. Tôi tự trồng lấy.
- Con biết. Con thường hái hoa ấy cho mẹ.
- Lạy Chúa, tôi không nhớ.
- Bây giờ mẹ hãy cẩn thận. Xe ở đây rồi. Mẹ muốn ngồi ở trước hay ở sau.
- Chỉ đi một đoạn ngắn, cho nên ngồi đâu cũng được.
- Đi xa, mẹ à. Quãng sáu giờ mới đến. Trước hay sau? Phía sau có gối dựa.
- Thế giống bố con. Ông luôn luôn nghĩ là mẹ cần cái gối. Tại sao con đến đây, Annie?
- Mẹ, mẹ biết con phải không? - Annie ngạc nhiên hỏi.
- Dĩ nhiên mẹ biết con. Anna Daisy Clark. Thỉnh thoảng mẹ gọi con là Cúc lười^[1] mỗi khi con không lau chùi phòng của con.
- Ôi mẹ! - Annie thốt lên, giọng rơm rớm nước mắt. - Thật lâu rồi con mới thấy chuyện xảy ra như thế này. Tom sẽ rất sung sướng khi nghe con kể lại chuyện này.
- Tom là ai? - Norma hỏi khi bà leo vào xe. Annie đánh mạnh nắm tay vào một bên cửa, cánh tay đau ran. Đây là lúc bà chợt nhớ như bác sĩ Mitchum đã nói, cô vừa ngồi vào sau tay lái vừa suy nghĩ. Một thoáng chợt nhớ như thế này là tốt. Mình phải chấp nhận tình trạng chợt nhớ thôi. Cám ơn Chúa

đã cho mẹ con được như thế này. Con hứa không tham lam. Annie nói luôn mồm khi đi nửa chặng đường đầu. Mãi cho đến khi họ dừng lại để uống cà phê, đồ xăng, cô muốn lấy cái móc khóa bằng sắt của cái túi xách đựng tiền trong lúc mẹ cô vào nhà vệ sinh. Cô đã đập bể thành nhiều mảnh khi còn ở Charleston, và bây giờ khi cô dừng ở đâu, cô vứt ở đấy một mảnh. Mảnh cuối cùng cô định ném ra cửa sổ khi đi vào địa phận vùng quê. Cô đã đốt cái bao vải vào đêm cô lên đường. Cô đã ném hết tro dọc theo đường Rutledge Street vào lúc nửa đêm. Norma Clark vỗ vào cánh tay của Annie.

- Này cô em, nếu cô cứ đứng nhìn băng quơ như thế thì chắc sẽ không bao giờ về đến nhà. Ngoài việc lái xe đưa các bà về nhà, cô còn làm gì nữa? Annie cảm thấy cuống hòng thất lại.

- Con có quán cà phê. Con thuộc loại, đúng loại ăn cướp nhà ngân hàng, mẹ à.

- Trời đất ơi. Cô làm thế để làm gì? Có phải cô nghèo không?

- Nghèo sát đất, con nghĩ con làm thế là vì mẹ. Có lẽ đây là lời nói láo vì con đã tiêu hai trăm đôla để đặt cọc tiền thuê nhà. Nhưng con sẽ trả lui. Mẹ biết không, chuyện xảy ra tình cờ thôi. Bao tiền nằm ngay trước mặt con. Con lấy. Câu chuyện này dông dài lắm. Bây giờ con đang giữ số tiền này và không biết sẽ làm gì. Rồi Tom gọi đến cho con nói về chuyện của mẹ. Rồi Elmo đến, và ông ta đề nghị giúp đỡ. Ông bán cửa tiệm để đến đây với Jane và con. Ông cũng cần chúng con. Mọi người đều cần nhau, mẹ à.

- Này cô em, tại sao cô cứ gọi tôi là mẹ. Có phải tôi làm cho cô nhớ đến mẹ cô không? Cuống hòng Annie ghen ngào khiến cô phải ráng sức mới thốt được ra lời:

- Bà... bà giống mẹ tôi. Mẹ tôi rất đẹp, giống như bà. Mẹ tôi làm bánh bích qui bơ đậu phụng rất ngon. Hoa uất kim cương của mẹ trồng đẹp nhất khu phố. Nhất là hoa màu tím.

- Tôi nhớ hoa ấy rồi. Tôi đặt mua giống hoa ấy từ Hòa Lan. Hoa ấy rất đẹp. Bố con không muốn để cho mẹ hái hoa ấy đi. Mỗi khi ông đi bên bồn hoa, ông thường đếm có bao nhiêu cái. Tại sao bố con không đến đây? Bệnh khớp lại hành hạ ông phải không?

Lại giây phút chợt nhớ khác.

- Con yêu mẹ, mẹ à. Lạy Chúa, tại sao nên nông nỗi như thế này?

- Lạy Chúa, Annie, coi chừng khi lái kéo chết cả hai chúng ta. Gần đến nhà chưa?

- Sắp đến rồi, - giọng Annie rướm lệ. - Mẹ thương con không, mẹ?

- Lạy Chúa, bé ơi, tôi không biết cô là ai mà. Tôi nghĩ khi biết cô rõ hơn, tôi sẽ yêu cô. Annie lặng lẽ lái xe, nước mắt chảy xuống hai má. Annie cảm thấy có bàn tay vỗ nhẹ trên vai mình.

- Thôi, thôi. Chuyện sẽ đâu vào đấy thôi. Đừng khóc. Nếu tôi nhớ được đã nói gì để cho cô khóc, thì tôi sẽ xin lỗi.

- Mẹ đừng lo về chuyện này. Con sẽ không khóc nữa đâu. Bây giờ con nổi điên. Con trai của mẹ, Tom, là đồ rác rưởi. Mẹ biết sao không? Bà vợ Mona của anh ấy còn rác rưởi hơn anh ấy nữa. Ngay bây giờ con không thích người nào hết. Mẹ à, chắc mẹ biết con không bao giờ phàn nàn. Không một lần. Con làm việc cật lực. Tom thì hưởng thụ của cải của bố mẹ. Chắc mẹ nghĩ anh ấy sẽ giúp đỡ. Có phải vì anh ấy là con trai, còn con là con gái, phải không? Vì thế mà con làm cái gì con phải làm. Con không phải đồ ăn trộm. Mà đúng, trước kia mới không. Con trở thành đồ nói láo. Mẹ có nhục vì con không, mẹ?

Norma Clark ngậm chặt miệng, rồi mở ra.

- Tôi sẽ không nói cho ai biết chuyện bí mật của cô đâu. - Annie rời mắt khỏi mặt đường, hơi quay lui và nói:

- Nếu mẹ nói, con sẽ đi ở tù. Họ sẽ nhốt con vào phòng, khóa cửa rồi vút chìa khóa. Norma Clark ngồi thẳng người.

- Họ cũng làm như thế với tôi. Họ nhốt tôi trong phòng và khóa cửa. Giống như ở tù. Người ta ăn cắp áo quần và giày của tôi. Tôi không nói. Tôi không muốn bị phạt.

Annie đạp thẳng rồi cho xe chạy nép vào bên đường. Cô lên tiếng nói, giọng tức tối.

- Họ phạt mẹ à?

- Phải. Họ không để cho tôi đi ra ngoài các luống hoa. Thậm chí họ trói Grace vào ghế! Tôi mở trói cho bà ta. - Norma nói với giọng khinh bỉ. - Chúng tôi không được ăn. Họ thường tát tai Grace vì bà ta không nghe.

- Ôi lạy Chúa! - Annie kêu lên.

- Tôi thường cầu sao cho con gái tôi đến đưa tôi về. Nó không bao giờ đến. Annie để cho nước mắt chảy ra.

Khi chúng ta về nhà, mẹ hãy viết thư cho Grace, - cô nói.

- Grace chết rồi. - Norma thản nhiên đáp. Chuyện này có thật không? Mẹ cô có biết mình nói gì không? Phải chăng đây là chuyện của trí tưởng tượng? Annie khóc ròng.

- Ôi lạy Chúa, ôi lạy Chúa.

- Quá trễ rồi, đừng khóc nữa, - Norma nói.

- Grace chết khi nào, mẹ?

- Lâu rồi. Có lẽ hôm qua. Đôi lúc tôi không nhớ gì hết.

- Đừng nói cho ai biết. Annie cảm thấy hơi chóng mặt.

- Con sẽ không nói cho ai biết chuyện Grace, nếu mẹ không nói cho ai biết chuyện con có tiền. Norma gục gặc đầu.

- Nói thế nghe được đấy. Chúng ta bắt tay nhé?

- Tại sao không? - Annie đáp rồi đưa tay ra. Norma bắt tay thật mạnh. - Vì sao Grace chết, mẹ?

- Họ phạt bà nên bà chết. Billie nói chúng tôi phải phát âm cho đúng chữ p và q, nếu không sẽ bị phạt. Tôi phát âm đúng chữ p và q. - Norma trang trọng nói. Annie rẽ xe rồi hít vào một hơi dài.

- Chúng ta đừng nói chuyện như thế này nữa. Hãy nói sang chuyện gì vui hơn. - Cô ghi nhớ trong óc sẽ hỏi xem Billie là ai.

- Đường về nhà sao quá xa. Liệu cô có đi lộn đường không, cô em?

- Đi nhiều lần rồi. Tại sao mẹ không nằm ngủ một giấc. Khi về đến nhà con sẽ thức mẹ dậy. Mẹ, mẹ có nhớ cái áo dài vải hoa có diềm không, cái áo có hoa màu tím và hồng ấy? Mẹ có cái mũ che nắng có dải vải bự màu tím mà mẹ thường đội để ra vườn?

- Tôi đã nói, cô em ơi, họ ăn cắp của tôi hết rồi!

- Con sẽ mua cho mẹ cái khác giống như thế, - Annie nói - Lần này sẽ không có ai ăn cắp của mẹ nữa đâu. Con hứa đấy.

Khi Annie nhìn vào gương chiếu hậu, cô thấy mẹ đã ngủ say.

- Mẹ kiếp, con sẽ không khóc nữa. Nhất định con sẽ không khóc nữa. Con xin lỗi mẹ. Con đã làm việc tốt nhất rồi. Ngay cả Tom cũng đã làm điều tốt đẹp nhất rồi. Con nghĩ chúng con đã làm hết mình. Thật con đã làm hết mình. Từ rày về sau, mẹ sẽ bình an hạnh phúc. Con không cần lưu tâm đến việc gì sẽ xảy đến cho con. - Để cho hả dạ, Annie nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, hét thật to: Mẹ có nghe không? Con cóc sợ những chuyện gì xảy đến

cho con. Nếu có đi ở tù, con cũng cóc cần. Nếu có bị đày xuống địa ngục, con cũng cóc cần. Thế đấy, mẹ kiếp!

Trong lúc con gái hét lớn, bà Norma vẫn ngủ say như chết.

Annie thức dậy trong khi trời bên ngoài vẫn còn tối. Hôm nay cô phải mở cửa hàng sớm để bán cà phê. Cô cảm thấy mệt nhoài, nhưng lòng khoan khoái. Elmo đã thu xếp để hai cô chăm sóc Norma cho đến ngày bà được đưa vào Westbury Center. Ông sung sướng khi miêu tả cơ sở vật chất ở đây, ông nói nơi bà ở có khu vườn nhỏ có tường bao bọc. Có hệ thống giám sát về mặt an ninh. Điều mà ông thích nhất là bệnh nhân có tình trạng như Norma đều đeo vòng tay, có thể cho phép nhân viên canh gác biết họ đang ở đâu. Trong nhà dưỡng lão này có hồ bơi, bể tắm nước nóng, vườn thú nhỏ, sân quần vợt và cả sân bóng rổ. Phòng giải trí có tủ sách phong phú, có máy truyền hình 60 inch, và máy hát. Elmo nói rằng điều quan trọng là “Nó không quá đắt như cô tưởng. Với tiền trợ cấp an ninh xã hội của Norma và phần lương hưu của bố cô được chuyển sang cho bà, cô và Tom chỉ phải trả hai trăm đôla mỗi tháng thôi. Trong khi ở Raleigh, hai người phải trả thêm sáu trăm nữa. Với tình hình như thế này, tôi nghĩ chắc cô chịu đựng được, Annie à”.

- Tôi không nhờ Tom được đâu, Elmo à. Tom và Mona không chịu chi ra một xu. Anh ấy có ba con và anh đã bỏ công việc làm ngoài giờ vào ban đêm. Bây giờ tôi phải trả hết.

- Từ ngày khai trương đến giờ, cô đã kiếm được khá tiền. Tôi chỉ đoán thế thôi, nhưng tôi nghĩ cô phải thuê vài người làm việc bán thời gian. Hai đêm mà chúng ta mở cửa đến 9 giờ rất có lời. Tuy nhiên, tôi là người đầu tiên xác nhận rằng mở cửa từ 5 giờ sáng cho đến 10 giờ đêm chắc không mấy ai làm nổi. Khi đã kinh doanh thì phải gắn bó với công việc. Tôi là minh chứng cụ thể. Khi cô làm nghề buôn bán thì cô cần phải có người trung thực. Như cô và Jane làm cho tôi vậy. Bao nhiêu năm rồi tôi mất nhiều tiền

vì người giúp việc cứ xem tiền của tôi như tiền của họ. Ba chúng ta thôi thì công việc rất khỏe.

- Tôi hy vọng như thế, Elmo, vì tôi bắt đầu lo sợ. Tôi không ngờ công việc thành công như thế này. Đây cũng là chuyện lạ.

- Tôi biết, Annie. Nếu cô mở thêm cửa hàng khác ở các khu đại học khác như khu này, chắc cũng thành công như thế này. Cô bắt đầu cửa hàng này rất ít tiền, mà thành công rực rỡ. Nếu cô cần người đầu tư vốn, tôi sẽ đầu tư vốn cho cô.

- Elmo, tôi chưa nghĩ đến việc này.

- Cô phải suy nghĩ, Annie à. Ngày nào chúng ta cũng bán hết hàng. Cô phải nghe tôi. Tôi cảm thấy tôi như một thành phần trong công việc này.

- Đúng thế! - Cả Annie và Jane đều thốt lên một lúc. Annie nói tiếp:

- Khi chúng tôi làm việc là ông đã dậy rồi. Ông pha cà phê, hâm sữa nóng, làm bánh như chúng tôi làm. Như thế ông là người hợp tác thứ ba rồi.

- Tôi không muốn làm người hợp tác. Thời làm việc của tôi đã qua rồi. Tôi chỉ muốn giúp thôi. Tôi cần giúp công việc tiếp khách trẻ. Chúng gọi tôi là bố, các cô có nghe không?

Annie cười.

- Ở Boston, họ cũng gọi ông là bố.

- Nói đến Boston, hôm nay tôi có nhận một bức thư của công ty bảo hiểm gửi đến yêu cầu tôi ghi một danh sách những người tôi quen biết đến tại tiệm tôi vào ngày hôm ấy, và cho họ biết một số thông tin mà tôi biết. Tôi đã xé cái thư. Làm gì việc ấy cho nhọc xác! Jane nói:

- Tôi ghét công ty bảo hiểm như ghét những người bán xe cũ. Họ muốn mình đóng phí bảo hiểm, nhưng khi trả thì họ làm khó dễ với mình. Nếu tôi nhận được thư như ông, tôi cũng xé.

- Tôi cũng thế, - Annie nói nhỏ nhỏ.

- Annie, mình mới vẽ bức tranh màu cảnh vườn Charleston vào ngày hôm kia. Cậu có muốn đem đến cho mẹ cậu không? Mình biết bà thích hoa, nên vẽ hoa trên nền trắng.

Bà sẽ rất thích, - Annie nói.

- Trông cậu buồn cười quá. Cậu có khỏe không?

- Mình bị nhức đầu. Mình thường bị nhức đầu khi lo nghĩ công việc gì. Bây giờ khi công việc đang tốt đẹp, mình lại lo sợ công việc không bền. Chắc mình phải uống lại aspirin mới được. Mà này, Jane, chúng ta có để lại địa chỉ để cho họ liên lạc chứ? Jane đập tay lên trán.

- Mẹ kiếp, mình quên rồi! Mình định làm việc ấy vào ngày xảy ra vụ cướp ngân hàng, rồi khi cậu về nhà, mình quên mất. Ngày mai mình sẽ gửi qua đường bưu điện. Xin lỗi, Annie.

- Đừng làm thế cho mình. Tất cả chi phiếu của chúng ta đã thanh toán hết rồi. Tom có địa chỉ ở đây. Mẹ mình không ở trong nhà dưỡng lão ấy nữa, vậy có ai viết thư cho mình đâu? Quên chuyện ấy đi.

- Tốt thôi, mình sẽ dẹp. Thôi mình phải thu dọn áo quần để về. Hôm nay phiên mình nấu ăn. Ăn sườn heo rán được không?

- Làm cho tôi hai miếng, - Elmo nói.

- Tôi cũng vậy, - Annie nói theo. Không có địa chỉ liên lạc tức là công ty bảo hiểm không biết cô hay Jane ở đâu. Cám ơn Chúa.

- Annie, tôi quên nói cho cô biết chuyện này. Mẹ cô có thể dùng bàn ghế của mình khi bà dọn đến ở tại Westbury Center. Cô nói cô gửi đồ đạc của gia đình ở trong kho tại Raleigh phải không?

- Thế thì tuyệt. Bà rất thích có đồ đạc riêng của mình mặc dù thỉnh thoảng bà mới nhớ chúng. - Đây là một sự trùng hợp rất ngẫu nhiên nếu không thì

cô không biết sẽ giải thích như thế nào hành động của cô. Trên đường đi Bắc Carolina để đưa mẹ cô về, cô đã dừng lại ở nhà kho gửi đồ mà cô đã thuê từ nhiều năm rồi, cô giấu cái bao gói đựng tiền ngân hàng trong một hộp tủ, giữ lại 10.000 đôla phòng khi có chuyện khẩn cấp. Cô bỏ lại hai trăm đôla lấy từ tài khoản riêng của mình rồi lấy 10 ngàn. Nghĩ sao mà cô làm như thế nhỉ? Chỉ có cảm thấy mình là tội phạm mới làm như thế.

Mẹ thích các bà ở chung với bà phải không? - Annie hỏi cho có chuyện để nói.

Bà gọi cả hai người là Grace. Nhưng họ chẳng để ý. Họ hiểu, Helen thích tôi. Thích lắm, - Elmo nói với vẻ láu cá.

Annie và Jane hân hoan reo lên sung sướng. Mặt Elmo đỏ au.

- Nhà ông khi nào chuẩn bị xong?

- Ba tuần, mà không, bà không dọn đến. Helen, chứ không phải mẹ cô. Tôi thích chơi cờ, và bà ấy cũng thế. Bà không thích cá ngừ và bà ghét cà phê. Uống trà cả ngày. Trà ngọt, ở đây người ta gọi thế. Chỉ có thể thôi. Bây giờ thì các cô đừng mè nheo tôi nữa.

- Người độc thân tài ba như ông mà ở đây thì sáng giá lắm đấy. Nhiều bà góa chạy theo ông. Họ ve vãn ông bằng những món cao lương mỹ vị, - Annie trêu.

- Chà chà. Tôi không thích các món cao lương mỹ vị đâu. Lát nữa tôi sẽ gặp các cô. Bảo đảm đúng giờ nhé.

- Bảo đảm, tám giờ ta ăn.

- Tôi sẽ đến đúng giờ.

- Nếu ông không cần tôi, tôi ra về, - Jane nói.

- Đi đi. Tôi phải tính sổ sách. Tôi sẽ có mặt ở nhà lúc 8 giờ.

- Annie, chúng ta làm việc rất tốt, thật khiếp. Nếu muốn, chúng ta có thể mua bộ đồng phục mới. Lần cuối cùng chúng ta mua đồ mới là khi nào?

- Ít ra cũng một trăm năm rồi! Chúng ta cần có bạn trước khi chứng diện.

- Mình đi tìm đây. - Jane cười rồi đi ra cửa.

Khi Annie đi trên đường phố, cô va phải từng đám ruồi muỗi li ti. Không khí ẩm ướt làm cho người ta khó thở. Tâm trí cô hoang mang khi đi qua trước mặt các du khách và sinh viên các lớp hè. Thời gian đến đâu rồi nhỉ? Thời gian như mới hôm qua, như mới khai trương tiệm Hoa Cúc và bây giờ đã vào giữa tháng Tám. Còn một tuần nữa là sinh viên tựu trường, họ sẽ lại đi đầy trong khu đại học. Thế nhưng, tốt hơn hết là nên lo công việc ngay bây giờ. Khi người ta bận rộn, họ không có thì giờ suy nghĩ.

Vài ngày nữa là cô sẽ quên hết chuyện bí mật của mình. Như Jane nhiều lần đã nói, công việc tốt đẹp quá đến khiếp.

Mẹ cô thích Westbury Center, bây giờ bà sống ở đấy rồi. Hàng ngày bà làm việc ngoài vườn, thỉnh thoảng chơi pianô, và trông có vẻ đã theo được khuôn phép. Bà nấu một vài món đơn giản, và nếu bà quên rửa bát đĩa, có người rửa cho bà. Bà đã nuôi một con mèo xin trong sở nuôi thú vật trong nhà, buộc dây da vào cổ nó, dẫn nó đi chơi nhiều lần trong một tuần. Những ngày có khách đến thăm là những dịp sung sướng. Jane và Elmo thường đi với Annie, và khi thời tiết cho phép, họ tổ chức picnic ngoài khu vườn nhỏ có tường.

Norma Jean Clark hạnh phúc, Annie rất mừng.

- Ôi, xin lỗi. Tôi đi mà không nhìn đường gì hết. Tôi thật là người lơ đãng.

- Quá lâu rồi bây giờ tôi mới nghe câu nói như thế này. Bà nội tôi thường nói như thế. Không phải lỗi của cô đâu. Daniel Matthew Evans, - người đàn ông tự giới thiệu.

Annie cười.

- Anna Daisy Clark, - cô nói, đưa tay ra.

- Chưa bao giờ tôi gặp ai có tên Daisy. Có phải cô là Daisy ở Daisy shop không?

- Đúng thế.

- Cà phê ở đây rất ngon. Tôi cũng thích bánh xăng uých cá ngừ nữa.

- Tôi không thấy anh đến quán bao giờ, - Annie đáp.

- Tôi thường nhờ sinh viên mua đem về. Tôi thường có ý định đến đây mua để ăn. Annie lại cười. Lạy Chúa, mình ve vãn rồi.

- Vào thứ Hai chúng tôi có bán bánh ngọt rất ngon, ăn kèm với bánh xăng uých, không tính thêm tiền. Thứ Hai thường là ngày người ta chán nản. Làm thế, cho khách hưng phấn phải không?

- Hình thức câu khách.

- Trông anh không có vẻ gì là giáo sư cả, - Annie nói. Cô cảm thấy nóng cổ.

- Xin lỗi. Tôi không muốn nói thế.

- Không sao. Đừng xin lỗi. Mẹ tôi cũng nói tôi không có vẻ giáo sư. Người mặc quần sóc, đi giày đế mềm tập chạy như thế này. Còn cô, trái lại trông cô giống Hoa Cúc lại vừa là cô Annie.

- Tôi xem đây như lời khen.

- Đúng là lời khen. Hẹn gặp lại cô. Tôi còn đi hơn ba dặm nữa. Gặp cô rất tuyệt, Anna Daisy Clark.

- Tôi cũng thế, - Annie đáp rồi quay đi. Cô muốn kể lại chuyện gặp gỡ này cho Jane nghe. Trên đoạn đường về nhà, cô rất vui. Mười phút sau. Annie vừa về đến nhà là cô nói lớn liền:

- Jane. Chắc cậu không tin chuyện này. Mình mới gặp một người. Anh ta là giáo sư. Jane, cậu ở đâu rồi? Mình thấy anh ta thật tuyệt, nhưng không nhìn rõ vì trời tối. Mình đi va vào anh ta. Nói chuyện tào lao một lát. Cặp chân to và đẹp. Ta còn rượu vang không? Rượu này tính trong ngân sách tuần này, phải không? Ôi, mình không ngờ cậu có bạn. Xin lỗi. Mình đi ra ngoài một lát rồi quay về như một cô gái đoan trang, chứ đừng như dân bụi đời như thế này. - Cô nhìn bạn với ánh mắt ngạc nhiên, đợi bạn giới thiệu.

- Annie, đây là Peter Newman. Ông ấy điều tra về vụ cướp ngân hàng ở Boston.

- Thế à. Chúng tôi giúp được gì cho ông không, ông Newman? - Annie nói, ngồi xuống trước mặt ông ta. Ông đi xuống tận Nam Carolina để nói chuyện với chúng tôi. Thảo nào mà lãi suất tiền bảo hiểm lên quá cao. Jane này, ta có rượu vang phải không? Có lẽ ông Newman thích uống một ly. - Mình sẽ giải quyết ổn thỏa vụ này. Thế nào mình cũng làm được. Hãy bình tĩnh. Không có bằng cứ gì hết. Cứ từ từ, thoải mái. Mười ngàn đôla của mày nằm an toàn trong thùng chống âm. Anh ta làm sao thấy được. Ngoài ra, anh ta phải có trát mới có quyền lục soát nhà. Bình tĩnh. Mình sẽ giải quyết việc này ổn thỏa.

Jane nói, giọng lạnh lùng:

- Ông Newman nói ổng đi theo bảng số xe của chúng ta.

- Tại sao? - Annie hỏi, uống ly rượu Jane vừa đưa. Cô nghĩ: Hẳn giống như một con chó săn trơ xương.

- Không phải theo dõi xe của các cô thôi đâu. Chúng tôi theo dõi tất cả các xe đậu trong bãi đỗ xe ở khu đại học. Tôi đã nói chuyện với mọi người có xe đậu ở đây.

- Ông muốn biết cái gì?

- Các cô ở đâu khi xảy ra vụ cướp?

- Tôi ở tại tiệm dược phẩm để mua aspirin. Tôi đi bộ vì hôm ấy trời đẹp. Tôi đang nói chuyện với ông Richardson, hay có lẽ tôi trả tiền. Tôi không nhớ chính xác. Cả hai chúng tôi đều nghe tiếng nổ. Khi tôi về nhà, đi qua bãi đậu xe, thấy cảnh tượng xảy ra. Đấy, tôi chỉ biết có thế.

- Còn tôi đang ở trong nhà, - Jane nói. - Thực ra tôi đang chuẩn bị đi đến bưu điện để gửi tờ giấy báo thay đổi địa chỉ thì Annie về. Vì quá hốt hoảng lo sợ cho số tiền tôi gửi trong ngân hàng, nên tôi quên chuyện đi đến bưu điện. Tôi không để địa chỉ lại.

- Hai cô có ai thấy hay nghe cái gì không?

Cả hai cô đều lắc đầu.

- Có phải hai cô luôn luôn để cửa sổ xe mở không?

- Cửa sổ phía sau của xe tôi bị kẹt. Nếu trời tốt, tôi thường để mở. Nhưng gặp khi trời xấu, tôi cố gắng hết sức mới đóng được. Nhưng để trả lời ông, xin nói là khi trời tốt, tôi thường để mở, - Annie nói. - Tôi cũng thế. Tôi rất lười quay cửa kính lên, - Jane nói. - Tại sao ông hỏi thế?

- Chúng tôi nghĩ có khả năng tên cướp đã ném bao bạc vào một trong các xe đậu ở bãi đỗ xe khu đại học.

- Nhưng tôi nghĩ tên cướp đưa bao bạc cho tên thứ ba. - Annie nói, mắt mở to, thơ ngây.

- Chúng tôi không loại trừ khả năng ấy.

- Hầu hết các xe đậu ở khu đại học đều mở cửa sổ vào mùa xuân, - Jane nói.

- Báo buổi sáng vào hôm lễ tốt nghiệp có đăng một bức hình. Tôi thấy bức hình đăng ở trang bìa cho thấy hầu hết kính cửa sổ các xe đều mở. Có phải ông nghi chúng tôi không?

- Tôi không nói thế.

- Vậy ông nói sao? - Annie hỏi thẳng.

- Tôi nói chúng tôi đang hỏi thăm dò thôi.

- Có lẽ ông nên trao phần thưởng cho ai tìm được kẻ trộm, - Jane nói. - Người ta thường làm thế trên tivi.

Annie đưa ly để rót thêm rượu. Jane rót cho Annie và cho mình, vẻ mặt lo lắng.

- Ông có hỏi gì thêm chúng tôi nữa không?

- Bây giờ thì không. Tôi sẽ hỏi lại sau.

- Vậy thì ông nên gọi đến báo trước, - Annie nói.

- Tại sao phải thế?

- Vì ông đã lấn vào giờ ăn của chúng tôi rồi. Chắc ông biết bây giờ đã tám giờ rồi. Chúng tôi dậy lúc 5 giờ. Làm việc quần quật cả ngày, bây giờ cần nghỉ ngơi và đi ngủ để mai dậy sớm bắt đầu công việc lại. Nói tóm lại, thưa ông Newman, tôi quá mệt. Nếu không có gì nữa, tôi xin phép đi ăn tối.

- Vậy tôi xin kiếu từ. Tôi xin lỗi đã quấy rầy các cô. Tôi chỉ làm công việc của mình. Nếu cô cho tôi biết số điện thoại, tôi sẽ gọi báo trước.

- Đây chỉ là hình thức thôi. Chẳng có nghĩa lý gì. Hãy bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hẳn ta. Annie đứng dậy đi đến tủ bát đĩa, soạn đĩa ăn ra, còn Jane đưa cho ông ta tờ giấy có số điện thoại.

- Số ở dưới cùng là số ở tiệm Hoa Cúc. Chúng tôi ở đó suốt ngày và không có máy nhắn tin, - Jane nói.

- Tiệm nho nhỏ xinh xinh. Hồi này tôi thấy rồi.

- Chúng tôi khởi đầu không đến 500 đôla, nhưng công sức thì quá nhiều, - Annie đáp với vẻ tức tối.

- Ông Peabody đã nói thế. Xin chào các cô. Mình sắp xiêu hay muốn nôn hay cả hai, và đồng thời kính hoàng nữa, Annie nghĩ. Cô nốc rượu vang cho

đến khi chảy nước mắt.

- Cậu có tin anh ta nghi ngờ chúng ta không? - Jane lo sợ hỏi. - À mà này, Elmo không đến nữa. Cái bà Helen xinh đẹp có chuẩn bị thức ăn cho ông rồi.

- Nghi chúng ta à? Không. Anh ta quá đáng ghét. Ảnh là thám tử hay nhân viên bảo hiểm?

- Mình nghĩ chắc là cả hai. Nhân viên bảo hiểm kiêm thám tử. Chắc là như thế. Gã nhắc mình nghĩ đến con chó Bun. Thông minh đáo để.

Annie cố cười.

- Này, hã còn mặc sức tìm kiếm nơi xe mình.

- Mình nghĩ hã đã tìm rồi. Cả xe mình nữa.

- Hã cần phải có tờ lệnh khám xét chứ.

- Có lẽ hã mới đứng ngoài nhìn vào thôi. Kính cửa sổ xe mình hạ xuống. Annie cười, lần này giọng cười tự nhiên hơn.

- Xe mình cũng thế, Một nửa xe hơi trong thành phố này đều hạ kính cửa sổ. Thôi, ta đi ăn chứ? Trời, mình rất nôn muốn nói cho cậu biết chuyện mình gặp anh chàng này. Ảnh và mình nói chuyện rất vui.

- Vì không có Elmo, mình định rắc nhiều tiêu để ăn, và cậu nói nữa đi.

- Anh ta mặc quần sóc để chạy trông rất bảnh...

Khi Annie lấy nhật ký trong xách ra thì đã gần nửa đêm. Hôm nay mình gặp hai người đàn ông. Tim mình như to thêm ra trong ngực và muốn vỡ toang. Mình cảm thấy vừa lo sợ vừa hân hoan. Hôm nay, một bà ở Texas mua ba bức tranh của Jane. Công việc làm ăn tăng gấp bốn lần.

Annie nhìn vào lịch trên cái bàn nhỏ dùng tạm thời ở phòng sau. Đúng hạn nộp thuế hàng quý rồi. Cô nhìn những dãy số ghi trong cuốn sổ cái, cặp mắt căng thẳng. Cô nói với Jane:

- Chúng ta cần có một thư ký kế toán. Công việc này làm ta mất thì giờ quá. Elmo như con mèo trong chuồng rồi. Ông ấy nói chúng ta cần mở thêm một tiệm nữa gần trường Baptist College ở Bắc Charleston. Làm sao ta vừa coi sóc tiệm ở đây vừa coi sóc ở đây được?

- Chúng ta phải có người đại diện. Một trong hai chúng ta cần ở đây luôn. Chúng ta đã thuê hai người làm việc bán thời gian. Và chắc phải thuê thêm nữa. Elmo có đầu óc kinh doanh, nhưng ông ấy đã đẩy chúng mình vào chỗ rối rắm.

- Mình biết, - Annie đáp - Nhưng ông nói đúng. Đã đến lúc mở tiệm khác. Chúng ta có thể làm được nếu không đi đâu hết. Lạy Chúa, Jane, cậu nhớ chúng ta nhờ vào mười cái bình đựng cà phê mua ở Super Mart khi mới mở tiệm chứ? Một bình rót được 12 tách mà tất cả 10 bình hoạt động suốt ngày. Cái máy pha cà phê hiệu Bunn kỳ diệu, thật là của trời cho. Mình rất nôn đến khi có đủ tiền để mua máy pha cà phê sữa bằng hơi. Máy này rất tuyệt.

- Này Annie, chúng ta đã đi đúng hướng. Chúng ta bán cà phê thu được nhiều lợi nhuận hơn làm những công việc khác rất nhiều. Mình vừa vẽ vừa uống cà phê thoải mái, và làm chủ một nửa công việc kinh doanh đang phát đạt. Ta còn muốn gì hơn nữa?

- Làm việc nhiều thì giờ quá. Hết ngày là chỉ còn nước đi ngủ. Chúng ta có hai người đàn ông rất dễ thương. Mình phải thú thật như thế, - Annie cười.

- Nói đến đàn ông, mình hỏi ông giáo sư ra sao rồi?

- Ông gọi hẹn ba lần, ba lần hủy bỏ. Mình hết tin ông. Thế bây giờ cậu bằng lòng thuê thư ký kế toán để làm việc này chứ?

- Bằng lòng. Hôm nay mình sẽ tìm. Mình vẽ thiếp sành sỏi rồi. Bây giờ mình có thể nhắm mắt mà vẽ. Tuần trước có một anh chàng đến đây, nói rằng anh muốn treo vài bức tranh của mình trong phòng trưng bày của anh ở phố Charlotte. Anh nói bút pháp của mình gần giống Josie Edell. Mình không biết họa sĩ này là ai, nhưng anh ta có vẻ khâm phục lắm.

- Ô Jane, thế thì quá tuyệt. Bây giờ nhất trí rồi nhé. Cậu sẽ tìm cho chúng ta một người làm kế toán. Mình sẽ đến đại học dán thông báo thuê người làm bán thời gian, rồi đi đến trường Baptist College để xem tình hình ra sao.

- Vì cậu đến trường đại học, tại sao không đem đến biếu ông giáo sư ít cà phê và bánh ngọt? - Jane láu cá hỏi.

- Tại sao cậu không lo việc của cậu? - Annie cười.

- Điện thoại reo kìa, - Jane nói.

- Điện thoại reo mãi, cậu nghe đi.

- Cậu gần hơn, - Jane đáp lại.

- Tiệm Hoa Cúc đây, - Annie vui vẻ nói.

- Cô Clark phải không, hay cô Abbott đấy?

- Annie Clark. Tôi có thể giúp gì ông?

- Tôi là Peter Newman. Giọng Annie liền trở nên gay gắt.

- Ông cần gì đấy, ông Newman?

- Tôi xin phép được xem xét kỹ chiếc xe của cô và xe của cô Abbott. Chúng tôi kiểm tra tất cả xe hơi. Có thể tìm thấy vài sợi vải của cái bao đựng bạc trong xe. Hiện chúng tôi có giả thuyết là tên trộm ném vào trong một chiếc xe để mở cửa sỏ, rồi sau đó tên thứ ba đến lấy.

- Chuyện này khó đấy, ông Newman à. Xe tôi bị hỏng máy cách đây ba tuần, cho nên tôi đã bán cho cửa hàng mua đồ phế thải rồi. Tôi có thể đưa

cho ông tên của người mua đồ phế thải. Còn xe của Jane hiện ở đây, nếu ông muốn xem thì cứ đến.

- Khi nào thì thuận tiện cho các cô?

- Tôi sẽ đưa điện thoại cho Jane để ông và cô ấy hẹn giờ với nhau. Còn người mua đồ cũ là Công ty Casey và Con trai ở Jedburg.

Annie nhăn mặt đưa máy điện thoại cho Jane. Cô quay lưng để dọn dẹp giấy tờ trên bàn, tim đập thành thịch, to đến nỗi cô nghĩ Jane cũng nghe được.

Jane dẫn cái máy điện thoại lên giá thật mạnh.

- Thằng cha mắc dịch không chịu từ bỏ. Tìm sợi vải trong xe! Cậu có tin hẳn sẽ quấy rầy chúng mình không? Hẳn sẽ đến đây lúc 6 giờ ngày thứ Tư. Lạy Chúa, Annie, nếu xe mình có sợi vải thì sao?

- Jane, cậu không làm gì sai trái hết. Nếu có ai ném cái gì vào xe cậu rồi sau đó đến lấy ra, cậu không chịu trách nhiệm về chuyện đó.

- Chắc ta phải nói như thế khi cảnh sát đến bắt. Đêm hẳn đến nhà mình, nhìn mặt hẳn là mình biết hẳn không tin chúng mình, chắc hẳn nghĩ chúng mình làm điều gì sai trái. Hẳn có vẻ nghi ngờ chúng mình.

- Hẳn làm công việc của hẳn. Hẳn không có bằng chứng gì hết. Trên tivi người ta đã nói rõ rồi.

- Phải. Thế thằng cha ấy nói gì với cậu về chiếc xe cà tàng của cậu?

- Mình nói đã bán cho người ta để họ lấy sắt vụn rồi.

- Thằng cha ấy thế nào cũng dựa vào việc này để làm khó dễ cậu cho mà xem. Cậu tin mình đi.

- Có phải cậu nghĩ như thế không?

- Phải, mình nghĩ thế. Có lẽ hẳn nghĩ rằng cậu làm thế để phi tang bằng chứng. Mình cam đoan bây giờ chắc hẳn đang gọi đến người mua đồ sắt phế liệu. Tim Annie thót lên.

- Cứ để cho hẳn gọi. - Giọng cô nghe có vẻ khinh thường khiến Jane cau mày. - Mình nghĩ thằng cha này là đồ chồn cáo, mình không thích hẳn ngay từ khi mới gặp. Hẳn tinh quái. Nếu hẳn quấy rầy chúng ta nữa, mình nghĩ chúng ta phải báo cho công ty hẳn biết.

- Mình đồng ý ta phải làm thế.

- Hà! Cậu phải thay mình nghe điện thoại thôi. Như thế không có gì làm cho mình sung sướng hơn.

- Mình sẽ cố tìm một thư ký kế toán kiêm trả lời điện thoại. Mình đi một lát sẽ về ngay. Việc này mình sẽ giao cho anh ta hay chị ta.

- Làm thế hay hơn. Mình muốn như thế. Chúc may mắn, Jane.

Annie ngồi một hồi lâu, một tay để trên máy điện thoại. Cô có nên điện thoại cho Hãng Casey và Con trai, hay cứ để cho họ làm gì thì làm? Nếu chiếc xe đã được ép lại thành một khối sắt, họ có thể nạy ra được không nhỉ? Chắc họ đã tháo nệm tháo ghế ra? Hãng Casey và Con trai có đem bán nệm và ghế ngồi đi không? Liệu anh chàng thám tử bảo hiểm có làm cho họ sợ không? Nếu có, thì anh ta đã làm tròn nhiệm vụ của anh. Cô sợ khiếp vía.

Chương bốn

Annie ngồi một mình trong phòng khách của ngôi nhà mới, nhìn chăm chú những bóng đèn trên cây Giáng sinh. Các tiệm Hoa Cúc đóng cửa hai ngày để nghỉ lễ, cô cảm thấy rảnh rỗi. Hai ngày nghỉ thẳng giấc làm cho cô khỏe khoắn... và buồn. Độ này Elmo bận bịu với hai bà bạn, Jane bận hẹn với người thư ký kế toán làm sổ sách cho họ, còn mẹ cô thì bận rộn ở Westbury, bà không muốn con gái đến thăm làm cho bà bực bội.

Cô có ý định gọi Daniel Matthew Evans, nhưng bỗng cô nhớ ra là anh ta, cũng như các sinh viên của ảnh, chắc có lẽ đã về nhà nghỉ lễ rồi. Chỉ mới hẹn đi ăn một bữa và đi nghe hòa nhạc một lần, chắc không đủ làm cho mối liên hệ của họ khấn khít để cô có thể gọi ảnh, mời đến nhà uống ly rượu vang.

Cô cảm thấy căng thẳng và không thích cảm giác này. Có phải sắp có chuyện gì xảy ra không? Nhiều ý nghĩ khủng khiếp quay cuồng trong óc cô. Phải chăng con chó Bun sẽ xuất hiện và làm mất vui ngày lễ của họ? Phải chăng Elmo sắp bệnh? Cô lo cho ông ấy. Liệu Jane có nghiêm túc với Bob Range không? Việc đi chơi ba lần một tuần và suốt ngày cuối tuần của bạn khiến cho cô tin thế. Cô mừng cho Jane, nhưng cũng hơi ganh tỵ một chút. Mẹ kiếp! Có cái gì không ổn sắp xảy đến cho mình phải không? Có lẽ mình nên gọi Tom. Từ đầu mùa hè đến nay, cô không nói chuyện với anh ta. Ngày lễ Giáng sinh là lúc để tha thứ và hòa thuận gia đình. Gọi cho anh ta để chúc mừng ảnh và các cháu ngày lễ hạnh phúc, không có gì làm cho cô phải tự ái hết, cô đã gửi quà tặng, thậm chí còn gửi tặng quà cho Mona nữa. Việc ảnh gọi cô để cảm ơn, chắc không có gì khó khăn. Có lẽ ảnh bối rồi. Có lẽ nhiều chuyện làm cho ảnh e ngại.

Annie vùng dậy khỏi ghế nệm dài và đi lui đi tới trong phòng. Cô thích ngôi nhà mới của mình. Ngôi nhà cũ kỹ, nhưng có nét và có nhiều lò sưởi khổng lồ theo kiểu xưa, và nền nhà lát ván gỗ lõi thông thật đẹp. Bàn ghế còn ít

nhưng cũng đủ xài. Sau này, khi cô có nhiều thì giờ hơn, cô sẽ tìm mua một số cho thích hợp với ngôi nhà xưa. Cô vẫn cảm thấy rất kinh ngạc khi mua được cái nhà riêng cho mình. Annie rút cho mình ly vang rồi đi tiếp. Bỗng cô đi lên lầu hai khi nào mà không biết, và đưa tay nắm núm cửa cái tủ. Cái hộp chống ẩm đựng 10 ngàn đôla vẫn còn nằm yên trong góc tủ. Cô đã dùng số tiền bằng thẻ để đưa mẹ cô đến ở tại Westbury. Đáng ra cô đã trả lui số tiền lâu rồi mới phải. Thời gian lý tưởng để cô trả lui là khi Newman cố tìm dấu vết nơi xe cô mà không có kết quả. Tại sao cô giữ số tiền lại? Phải chăng cô sợ trả lui? Phải chăng vì vấn đề an toàn? Cô hy vọng được cái gì khi giữ số tiền? Không có gì. Hoàn toàn không được cái gì.

Annie đóng cửa tủ. Đầu cô ngậy ngậy. Cô có thể trả tiền thuê người ta chăm sóc mẹ, cô đã mua ngôi nhà này và chiếc xe cũ nhưng chạy rất êm. Cô không nợ nần, lại có tiền gửi trong ngân hàng, không nhiều nhưng cũng đủ làm cho cô yên tâm. Bây giờ cô và Jane có thể bán các cửa tiệm Hoa Cúc với giá rất cao nếu cô muốn. Cô hồi hộp khi nghĩ đến hai cửa tiệm mới sẽ được khai trương vào đầu năm mới, cả hai đều ở Đại học Clenson. Elmo đã nói: Đây là hai mỏ vàng. Và ông nói đúng. Elmo luôn luôn nói đúng. Các kế hoạch của ông đưa ra đều đúng. Nhưng cô nghĩ kế hoạch thuê người quản lý kinh doanh là không đúng. Ngoài cô và Jane ra, không ai có quyền sử dụng đồng tiền của cô.

Chuông điện thoại reo khi cô rút ly vang thứ hai hay thứ ba nhỉ? Cô nhìn đồng hồ trên bệ lò sưởi: 10 giờ 15. Quá giờ đi ngủ thường ngày của cô một giờ 15 phút. Cô thận trọng khi nhắc máy nghe. Có thể là Newman, với trò lưu manh mới của y.

- Annie, Tom đây. Mấy đứa bé nói cô có gửi quà Giáng sinh cho chúng. Tôi gọi đến để cảm ơn cô và hỏi mẹ có khỏe không. Này, Annie, nếu cô không muốn nói chuyện với tôi, thì được thôi.

- Tôi đang phân vân, Tom à. Tôi cũng có gửi quà tặng anh.

- Tôi tin cô có gởi. Tôi đoán chắc Mona thấy không cần đưa cho tôi. Tôi không ở nhà đã một thời gian lâu rồi.

- Anh nói thế nghĩa là sao, Tom?

- Nghĩa là tôi và Mona đã ly thân từ tháng Chín. Tôi ở trong một căn hộ nhỏ. Tình cảnh của tôi bây giờ thật khó sống. Thế nào cô ấy cũng đuổi tôi đi. Không phải vì thế mà tôi gọi cô đâu. Tôi muốn hỏi mẹ ra sao, và báo cho cô biết có thằng cha đến đây hỏi về cô và Jane và ông già mà cô đã làm việc với ông, liên quan đến một vụ cướp nhà băng. Tôi có thể nghe sai, nhưng Mandy nói gã đến nhà và đã nói chuyện với Mona. Chỉ có Chúa mới biết cô ta đã nói cái quái gì. Tôi thì nghĩ cô nên biết chuyện này. Tôi không có ý muốn hỏi cô về việc này, vì tôi biết tư cách đứng đắn của cô và tôi nhìn vào cặp mắt nâu của anh chàng ấy là tôi biết hẳn có ý đồ xấu. Mẹ ra sao?

Tim của Annie đập thành thịch.

- Mẹ rất khỏe, Tom à. Bà có vẻ hạnh phúc. Lần nào tôi đến thăm, bà cũng không muốn. Bà có bạn bè và thích làm vườn. Ngôi nhà nhỏ bà ở rất hoàn hảo. Bà không đi lang thang, và vấn đề an ninh rất đảm bảo. Bà sẽ đến ăn Giáng sinh với tôi. Tôi đã có cây Giáng sinh và đủ thứ hết. Chúng tôi đóng cửa tiệm vì trường đại học đóng cửa. Trường Bishop England cũng đóng. Giáng sinh anh sẽ làm gì, Tom?

- Có lẽ tôi ngủ cả ngày. Mona đem mấy đứa nhỏ về ăn Giáng sinh bên bố mẹ cô ta.

- Tại sao anh không đến đây? Tôi có thừa một phòng ngủ, và chắc mẹ rất thích gặp anh. Lâu rồi anh chưa gặp bà.

- Tôi không đi được, Annie à. Tôi không có một đồng xu dính túi. Cô mời thật tốt, vì...

- Nếu tôi mua vé máy bay cho anh, anh có đến không?

- Cô đừng làm thế, Annie. Uống mừng sức khỏe thay tôi được rồi. Tôi không muốn cô thương hại tôi.

- Tôi không thương hại anh. Anh là anh trai tôi. Tôi thích cảnh gia đình sum họp để mừng Giáng sinh. Bằng lòng đi, Tom. Tôi sẽ gọi hãng máy bay mua vé ngay bây giờ cho anh và anh sẽ đáp chuyến bay sắp đến. Tôi sẽ ra đón anh ở phi trường. Giống như ngày xưa vậy.

- Thôi được rồi, nhất trí. Mà Annie này, cô và Jane không gặp chuyện gì rắc rối chứ?

- Không, dĩ nhiên là không. Thằng cha ấy đã theo dõi chúng tôi nhiều tháng rồi. Không chóng thì chầy, hắn cũng bỏ cuộc. Nhưng nếu hắn không bỏ cuộc, tôi sẽ gọi đến cơ quan của hắn, nói cho họ biết hắn quấy rầy chúng tôi. Elmo đã nổi cáu về chuyện này. Tôi đoán vì chắc ổng bán tiệm được phẩm và về đây với chúng tôi, cho nên anh chàng thám tử tin là chúng tôi âm mưu với nhau về việc này. Các tiệm cà phê buôn bán rất đắt. Có lẽ hắn theo dõi các ngân phiếu của chúng tôi và các thứ khác. Thôi dẹp chuyện này đi, Tom, tôi gọi hãng hàng không để mua vé, rồi gọi báo cho anh biết.

- Trong lúc đó tôi chuẩn bị đồ đạc. Chà, Annie, cô tốt quá!

- Nếu anh có điều kiện, anh có tốt với tôi không?

- Tốt chứ, Annie. Cô hãy tin tôi đi.

- Tốt, thôi nhé. Gác máy.

Vừa gác máy xong là Annie gục đầu giữa hai chân để cho khỏi chóng mặt. Mình phải trả lui. Mình phải trả số tiền ấy lui. Mình phải trả lui khi tìm ra được cách để trả, cho khỏi bị ám ảnh. Mình phải trả lui. Mình không giữ số tiền này nữa. Quyết định đi. Nếu hắn đã nghi ngờ, hắn sẽ làm đủ cách để gây khổ sở cho mình. Nếu bây giờ mà trả lui, hắn sẽ biết mà trả. Mà đã thay tất cả số tiền mà “mượn”. Mà đã giữ số tiền quá lâu rồi. Annie lắc đầu cho tỉnh trí rồi gọi điện thoại đến hãng máy bay. Chỉ trong vòng vài

phút, cô đã mua cho anh trai vé máy bay khẩn cấp. Cô lấy thẻ tín dụng trong hộc bàn ra và đọc số thẻ. Đây là lần đầu tiên cô dùng thẻ tín dụng kể từ khi đến Nam Carolina. Cô cảm thấy khoan khoái khi xuất tiền mua vé cho anh trai. Cảm xúc rất khoan khoái. Cô lẩm bẩm một mình: “Ông Rình mò ơi, cứ làm gì thì làm với việc này đi”. Cô tin chắc anh chàng thám tử bảo hiểm đã theo dõi quỹ phiếu của cô và của Jane để xem các cô chi tiêu vào việc gì. “Khôn đấy”, ông Rình mò ơi. “Khôn ngoan đấy”.

Annie rót thêm rượu vang vào ly và nói: “Này Ông Rình mò, ông biết chuyện gì không? Tôi sẽ thành công mà ông không tin nổi đâu. Tôi sẽ thành công theo phương pháp của tôi. Năm tôi 30 tuổi, tôi sẽ thành triệu phú”. Vì cô uống nhiều rượu, nên đầu óc quay tròn. Cô bấm máy gọi cho anh trai.

- Xong cả rồi. Anh cứ đến phi trường, đi chuyến bay khẩn cấp của hãng United Red Eye. Tôi sẽ đón anh ở phi trường. Tôi rất vui khi có anh đến.

- Annie, cô có khỏe không? Giọng cô nghe như khác vậy?

- Thực ra tôi đang say, Tom à. Tôi không hiểu tại sao tôi say. Nhưng chắc tôi biết mà không muốn chấp nhận thôi.

- Cô ở một mình thôi phải không Annie?

- Phải. Tôi mua cái nhà cổ xinh đẹp này, nhưng tôi không có nhiều đồ đạc. Tôi có cây Giáng sinh. Jane đi thăm ai đấy. Sau giờ làm việc chúng tôi không gặp nhau nhiều nữa. Elmo lo đối phó với hai bà chạy theo ông ta, và ông rất thích chuyện này.

- Chắc cô cảm thấy tình đời đen bạc phải không?

- Đại loại như thế. Tôi chỉ còn biết làm việc. Tôi có gặp một anh chàng giáo sư, nhưng anh ta hẹn ba lần rồi hủy bỏ, cho nên bây giờ tôi cô đơn. Tôi muốn nuôi vài con cá cảnh. Tom này, thỉnh thoảng mẹ có những giây phút chợt nhớ và mẹ nhớ ra tôi. Rồi tôi khóc và hỷ mũi liên hồi. Tôi hy vọng mẹ sẽ nhớ anh. Giọng Tom khàn khàn:

- Tôi hy vọng thế. Tôi có thể mang đến cho cô cái gì từ xứ California đầy ánh nắng không?

- Anh đã nói anh không có tiền kia mà.

- Đúng thế, nhưng tôi có cái thẻ tín dụng. Nói đi.

- Tùy anh, Tom. Khi anh đến đây, chúng ta có thể đi mua hàng và mua cho mẹ ít quà Giáng sinh. Anh nhớ mẹ thường thích đồ bọc quà hơn là thích quà. Anh làm gì với số tiền bán nhà, Tom?

- Trả tiền thuốc men cho bố. Có hai món tiền vay thế chấp. Tôi trả hết. Tình trạng của mẹ lúc cấp cứu và nhiều hóa đơn mua thuốc nữa. Tôi còn hồ sơ lưu, Annie à. Tôi không phỉnh cô đâu.

- Tôi không thích bà vợ bần tiện của anh, - Annie nói, cô mở chai rượu vang thứ hai. - Anh quá tốt với chị ta. Nhưng tôi thích mấy đứa con. Tom, anh có nghĩ là tôi sẽ có con không?

- Chuyện ấy còn tùy ở cô. Chúng ta ai cũng phải sinh con đẻ cái.

- Phải, chúng ta ai cũng phải sinh con đẻ cái. Có người không có những chuyện bí mật thâm kín. Tôi ghét những người có chuyện bí mật.

- Có phải cô sắp nói với tôi theo cái lối nói độc đáo của cô, rằng cô có những chuyện bí mật thâm kín không?

- Tôi à? Xin lỗi, không có chuyện gì bí mật hết. Anh có chuyện gì bí mật không?

- Tôi định giữ chuyện tôi ly dị vợ không nói cho cô biết. Nhưng bây giờ tôi đã nói, thành ra tôi không có chuyện gì bí mật hết. Có lẽ cô nên đi ngủ cho rồi, Annie à.

- Tại sao thế, Tom?

- Để mai đến đón tôi cho được tươi tỉnh. Không còn chân cao chân thấp vì rượu. Lý do như thế có được không?

- Được, - Annie nắc cụt. - Như thế nào mới gọi là được hạnh phúc, Tom?

- Ngày mai khi cô đến đón tôi, chúng ta sẽ bàn chuyện này. Bây giờ cô tắt đèn ở cây Giáng sinh và đi ngủ. Cô hứa làm như thế được không?

- Được, Tom.

- Em gái ngoan. Vậy tôi chúc cô ngủ ngon. Annie dậy nút chai rượu vang rồi tắt đèn ở cây Giáng sinh. Khi cô leo cầu thang để lên phòng ngủ, cô nghĩ đến con mèo già Flossie. Cô thường lôi cổ con mèo ra ngoài phòng mỗi khi cô đi ngủ. Ngày mai cô sẽ đi kiếm vài con cá vàng để nuôi làm cảnh.

Annie nôn nóng, hồi hộp chờ đợi anh trai đi qua cửa sân bay. Khi thấy anh, cô giang hai tay chạy đến.

- Tom, sung sướng có anh đến. Đây là lễ Giáng sinh tuyệt vời. Tôi sẽ nấu một con gà tây với đủ gia vị. Anh có hành lý chứ?

- Rất nhiều và quà cho cô. Tôi sẽ nghỉ ngơi dài ngày.

- Tuyệt quá. Bao lâu?

- Cô có nuôi nổi tôi một tháng không? Tôi nghĩ là có lẽ tôi phải giúp cô một ít công việc. Tôi nợ cô, Annie.

- Nếu anh nói thật, tôi sẽ nhờ anh giúp đỡ. Nếu anh muốn, tôi có thể giao cho anh công việc thường xuyên. Chúng tôi sẽ mở hai cửa tiệm nữa ở gần khu đại học Clemson. Tôi sẽ giao cho anh coi sóc một tiệm. Cả hai cũng được. Anh khỏi cần làm việc gì ở California, mà ở đây giá sinh hoạt lại rẻ hơn. Ở đây chúng ta sẽ sống vui vẻ với nhau. Nghĩa là chăm sóc sức khỏe cho nhau, chia sẻ lợi tức, và anh uống cà phê, ăn cá ngừ miễn phí.

- Tôi bằng lòng.

- Thật chứ, Tom?

- Thật, Annie.

- Còn mấy đứa bé thì sao?

- Mona đưa ra điều kiện rất căng. Cô ta muốn có tiền trợ cấp và sẵn sàng tối đa các đứa bé. Cô ta có bạn trai, vì thế mới sinh ra chuyện như thế này. Nhưng để trả lời câu hỏi của cô về các đứa bé, cô cho phép tôi có thời gian đi thăm chúng, hay cho chúng bay đến đây không? Luật sư của tôi nói rằng tôi có thể ở với chúng vào mùa hè, cuối tuần, và một số ngày nghỉ lễ. Sáu tuần một lần vào dịp lễ và nghỉ hè là tốt.

- Được! Tom. Hành lý của anh là cái nào?

- Hai cái bao lớn màu xám. Bao có bánh xe. Ta chưa đi được. Tôi phải đợi nhận thùng quà cho cô. Cô đứng đây với mấy cái bao hành lý này. Chắc tôi phải đi lấy mới được. Annie ghé nhìn xem anh trai cô đi đâu, nhưng xe cô quá đông nên cô không thấy gì hết. Hình như Tom mua tặng cô cả một cây cam đầy quả. Cô ngồi xuống trên một cái túi xách du lịch lớn nhất. Khi cô cảm thấy có tay ai vỗ lên vai, cô quay lui.

- Annie, chúc Giáng sinh vui vẻ, - Tom nói, đưa cho cô cái cũi màu xanh nhạt bên trong có một con chó.

- Chó à? Anh cho tôi con chó à? Ôi Tom, tuyệt vời quá! Tôi bắt nó ra được không? Tên nó là gì?

- Dĩ nhiên cô cứ bắt nó ra tự nhiên. Nó là của cô. Tên nó là Rosie. Nó rất tuyệt, Annie à. Nó là giống chó vô địch. Bây giờ cô đang sống cô đơn, cô cần Rosie để làm bạn.

- Loại chó chăn cừu của Đức! Ôi, nó đẹp quá. Tôi thích nó. Tôi sẽ thương nó mãi. Ôi, Tom, anh tốt quá! - Annie úp mặt vào bộ lông mềm mại của con

chó. Cô cảm thấy con chó kêu gừ gừ tỏ ý hài lòng.

- Cô phải thân thiện với nó. Nghĩa là cô phải hết lòng thương yêu nó, trù mến nó. Tôi không làm thế được, vì tôi không muốn làm nó bối rối. Xe cô để đâu, tôi đi lấy cho cô. Cô cứ ngồi ở đây với hành lý và công chúa Rosie. Nó được sáu tuần hai ngày. Cô thích nó thật chứ, Annie? Thật thích không?

- Tại sao không thích được, Tom? Nó dễ thương quá!

- Cô làm gì tùy ý. Nó là của cô. Xe cô để đâu?

- Chiếc Volvo đấy. Màu lục đậm, đậu ở dãy C, chiếc thứ ba từ phía cuối. Chìa khóa đây. Anh lái hành lý ra ngoài, để tôi mang cái chuồng. Chúng tôi đợi anh bên lề đường. Ôi, nó ngủ.

- Nó nghe tim cô đập mạnh, nên nó cảm thấy an toàn với cô, - Tom nói.

- Tại sao anh rành về chó như thế? Nhà chúng ta thường nuôi mèo thôi mà!

- Tôi mới nghiên cứu cấp tốc đêm qua. Tôi mua được con chó chưa đầy ba giờ trước khi ra phi trường. Tôi có sách trong hành lý nói về việc cần làm và việc không nên làm khi nuôi chó. Người bán chó nói cô cần phải đọc các cuốn sách ấy. Đọc cho hết.

- Được rồi, - Annie đáp, rúc mũi vào con chó. Lần này cô nghĩ cô nghe nó thở dài. Bỗng cô cảm thấy cuộc đời đáng sống. Tom đã đến đây, và chuyện quá khứ cho về với quá khứ. Cô không muốn sống đơn độc nữa, cô muốn có ai để thương yêu. Có ai yêu cô lại.

- Mà không thể chiếm chỗ của mẹ, nhưng mà sẽ thay mẹ.

- Cô nói thì thào vào tai con chó con. - Giáng sinh này sẽ là ngày lễ tuyệt vời nhất của tao.

Annie dọn bàn, con chó con đi theo, hai chân chụp vào mắt cá chân và giày cô. Nó đi khắp nơi, nhưng luôn luôn ở những nơi cô thấy nó. Nó hiếu kỳ, muốn đi khám phá ngôi nhà xưa cho thật kỹ.

- Được rồi, cô nàng ơi, ta sẽ ra vườn chơi. Chúng tao không muốn mày quấy rầy khi mọi người tề tựu ở đây. Đi lấy dây tróng cổ đến đây, cô nàng. - Annie ngạc nhiên khi thấy Rosie chạy đi lấy sợi dây da bị sút mẻ nhiều nơi từng làm dây tróng cổ nó - Từ rày phải có dây xích mới được. Chúng ta không gặm dây tróng. Hiểu không?

Con chó ngồi xuống, hai tai chổng lên như hai mũi tên, đưa mắt nhìn cô chủ. Nó sủa vui vẻ vì nó nghĩ sắp được đi chơi ở ngoài trời.

Annie dẫn con chó ra ngoài vườn.

- Rosie, mày biết tao mua cái nhà này là vì ngôi vườn. Tao mơ cảnh ra ngồi trên ghế xích đu cũ kỹ của Charleston kia để đọc sách và uống nước chanh. Tao cá là cây sồi kia giờ ít ra cũng đến ba trăm năm. Khi mày lớn rồi, thế nào mày cũng thích nằm dưới gốc cây ấy. Cây này xanh tươi quanh năm, cho nên vào mùa hè, chúng ta sẽ ra đây để thưởng thức cuộc đời, và tao chắc sự bí mật thầm kín ở đây sẽ không thầm kín nữa. Dĩ nhiên với trường hợp của tao, tao nghĩ không có gì bí mật trên đời này.

Annie nhìn cánh cổng với ổ khóa thật chắc chắn. Không ai có thể lọt vào nhà. Nếu cô muốn, cô có thể trốn ở đây vài hôm, không ai biết cô đi đâu. Cô nhìn Rosie, mặc cho nó bươi đám rêu xanh mọc đầy giữa những hòn đá lát đường. Cô không ngăn cản nó. Chung qui thì đây cũng là nhà nó rồi. Đào bới một lát nó sẽ ngán thôi. Quả vậy, nó ngừng bươi, mắt láo liên nghiêng đầu sang một bên.

- Sao, có người đến hả? Phải, tao nghe có tiếng xe. Thôi ta vào nhà để đón khách. Con chó nhỏ chạy băng qua sân sau, cố leo lên hai tầng cấp dẫn vào nhà bếp. Annie phải đá vào cái mông mập tròn của nó để nó lên được tầng cấp thứ hai. Khi Tom đi vào nhà bếp, nó sủa mừng rỡ, theo sau anh là

Norma. Con chó ngửi giày anh và khi nó bấm chân vào chân Norma, nó gầm gừ. Tom bế nó lên tay rồi nói:

- Annie, đáng ra cô phải báo cho tôi biết trước mới phải. Cô có nói, nhưng tôi không ngờ bà không có dấu hiệu gì nhận ra tôi hết.

- Tôi biết. Thường bà quên hết, nhưng nhiều lúc bà nói những câu rất tinh táo.

- Mẹ, con rất sung sướng có mẹ đến. Chúng ta cùng ăn Giáng sinh với nhau, không tuyệt vời hay sao?

- Chúng ta có cây Giáng sinh chứ? Tôi không nhớ gì hết. Cô tên gì nhỉ? Cái ông đẹp trai này không giới thiệu chúng ta.

- Anna Daisy Clark, mẹ à. Mẹ có đói bụng không? Con làm con gà tây và nhồi vào bụng tất cả những thứ mẹ thường làm vào những ngày lễ. Khi nào mẹ về, con sẽ đưa cho mẹ một ít đem về mà ăn.

- Thế thì tốt quá. Đây không phải nhà tôi. Cái tủ bếp của tôi sơn màu trắng có cửa lưới nho nhỏ. Ai sống ở đây?

- Con và Tom. Mẹ uống ly rượu vang nhé, mẹ?

- Nếu hôm nay là Giáng sinh thì tôi thích uống rượu ịch ki thôi. Có ai thấy chồng tôi đâu không? Chúng tôi thường uống ịch ki vào dịp Giáng sinh. Mà chắc ông ấy đang xúc tuyết. Chúng ta đợi lát nữa hãy uống. Tôi cứ quên chuyện tôi cần phải phát âm chữ p và q cho đúng. Tôi không nói gì sai chứ?

- Không, mẹ à - Annie gặp ánh mắt của anh trai và cô nói nhỏ. - Tôi sẽ giải thích cho anh biết sau.

- Có thêm khách đến nữa, - Tom nói - Để tôi ra đón cho. - Vẫn bế con chó, anh đi qua cánh cửa tự động.

Norma nói nho nhỏ:

- Anh ta đẹp trai thật. Anh ta nhắc tôi nhớ đến ai đấy.
- Tom con trai của mẹ đấy, mẹ à. Con là Annie, con gái của mẹ. Mẹ không nhớ à?
- Tôi nhớ chuyện bí mật của cô. Tôi không nói với ai hết. Thật tôi không nói. Annie nhìn sững vào mắt mẹ cô, lòng bối rối lo sợ.
- Chúng ta đã hứa đừng nói ra rồi, mẹ à. Con không nói chuyện bí mật của mẹ. Vậy xin mẹ đừng nói ra chuyện bí mật của con.
- Được rồi, cưng. Tôi thích tên của cô.
- Cúc lười. Mẹ thường gọi con như thế.
- Phải. Thỉnh thoảng tôi quên. Mùi thức ăn thơm quá, chắc chủ nhà nấu nướng rất giỏi.
- Đúng. Người ấy có thầy giỏi nhất thế giới, - Annie đáp, cắn môi dưới. - Ta đi sang phòng khách. Chúng ta có khách. Chúng ta cần phải cởi mở mới được.
- Joe thường nói như thế đấy. Người đàn ông ấy ở chỗ qui nào ra thế? Trời rơi tuyết nhiều lắm phải không?
- Chắc thế. Mẹ, mẹ có nhớ Jane và Elmo không?
- Không. Chắc Joe nhớ họ là ai. Nãy giờ tôi không thấy Flossie ở đâu hết. Nó đi ra ngoài rồi à?
- Chắc nó trên lầu, - Tom nói.
- Ồ.
- Xin mọi người nghe chuyện này, - Jane nói, mặt ửng đỏ.
- Bob và tôi có chuyện này xin tuyên bố. Mình biết rồi, mình biết rồi. Annie nghĩ, lòng quặn thắt.

- Bob cầu hôn với tôi. Nhìn này, - cô ta nói rồi đưa tay có đeo chiếc nhẫn cưới lên.

- Ồ Jane, mình rất mừng cho cậu. Khi nào thì cưới?

- Ngày Valentine. Có lãng mạn không? Annie này, Bob muốn dời đến San Francisco. Một người bạn đề nghị dành cho anh một phần hùn trong công ty bốn người. Mình sẽ ngồi vẽ suốt ngày. Mình biết cậu sẽ buồn. Xin đừng thế. Bob vẫn làm kế toán cho cậu. Chuyện này không khó khăn gì.

- Jane, mình không trả tiền cho cậu thôi việc đâu.

- Ồ, Annie, mình không yêu cầu cậu trả tiền cho mình thôi việc. Mình sẽ giao hết các cửa tiệm cho cậu. Cậu sẽ làm hết công việc một mình. Việc này do cậu nghĩ ra. Mình chỉ giúp cậu thôi. Cậu không nợ nần gì mình hết.

- Không, không, thế là không công bằng. Cậu làm việc cật lực như mình để gây dựng nên sự nghiệp như bây giờ. Mình không thể làm như thế, chắc cậu biết.

- Tốt, vậy bây giờ ta tính sao? Ngày nào đó cậu sẽ giàu bạc triệu, cậu cho mình một trong số những cửa tiệm này. Nếu cậu không thích như thế thì cũng được thôi. Thú thật mình không muốn cái gì hết, Annie à. Mình buồn khủng khiếp khi rời bỏ cậu như thế này. Nhưng bây giờ có anh cậu đến đây rồi, mình không cảm thấy quá lo lắng cho cậu nữa.

- Chuyện này nghe có vẻ rất hợp cho tôi, - Norma nói.

- Mẹ nghĩ như thế à, mẹ?

- Anh con quá đẹp trai, phải không, Annie?

- Con nghĩ anh đẹp nhất đời, - Annie đáp, giọng ghen ngào. Cô nhìn Tom quàng tay ôm mẹ, mắt long lanh như muốn khóc.

- Được thế là nhờ tôi giống cô, - anh đáp, giọng khàn khàn. Rosie đưa chân đùa nghịch chuỗi ngọc trên cổ Norma, găm gù trong họng ra vẻ vui thích.

Annie mỉm cười khi thấy mẹ cười khúc khích trước trò hề của con chó.

- Tôi và Tom sẽ ra sức làm được gì thì làm, - cô nói nhỏ nhỏ. Chỉ cần cho Tom nghe và gật đầu bằng lòng.

- Annie, cậu nhất trí chuyện này chứ? - Jane nói.

- Dĩ nhiên mình nhất trí. Mình không muốn cản đường của cậu. Nhưng mình không muốn cậu phải từ bỏ hết mà đi. Nếu cậu muốn chia cho cậu một cửa tiệm thì được thôi, mình sẽ nhất trí với cậu. Cứ xem đây như quả trứng đang ấp dành cho tương lai.

- Rồi đây con cậu vào đại học, cậu sẽ tốn kém rất nhiều tiền, tiền chia cổ phần không đủ đâu. Mình sẽ nhờ một luật sư lập văn bản ngay vào đầu năm. Mình muốn chuyện gì cũng phải hợp pháp. Jane, mình rất mừng cho cậu, thật đấy. Lễ Giáng sinh hôm nay hóa ra rất tuyệt vời. Không biết Elmo ở đâu rồi?

Jane lên tiếng:

- Chuông cửa reo kia kìa. Đến đúng giờ. Không biết ông có đem theo bà bạn hay không?

- Không. Ông nói ông muốn vui lễ Giáng sinh với gia đình ông thôi. Ông có dự lễ đưa dâu của cậu không?

- Dĩ nhiên có! - Jane nói. - Mình muốn cậu làm phụ dâu cho mình. Tất cả chúng ta sẽ tham dự lễ cưới. Chúng ta ăn tiệc, rồi chúng tôi đi sang San Francisco.

- Mình ganh với cậu đấy! - Annie nói.

- Chưa đến lúc thôi, bé con ơi. Người đàn ông chân chính sẽ tìm con khi đến lúc - bà Norma nói.

- Mẹ hứa thế à, mẹ?

- Dĩ nhiên mẹ hứa, Cúc lười à. Không bao giờ mẹ thất hứa với con và Tom phải không?

- Đúng thế, mẹ à. Không bao giờ mẹ thất hứa. Tom hân hoan ra mặt.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ, Giáng sinh vui vẻ, - Elmo nói lớn.

- Jane, nói cho Elmo biết, - Annie nói rồi quàng tay ôm vai mẹ, mắt sáng như sao.

- Tôi sắp lấy chồng và đi San Francisco. Tôi muốn ông đi đưa dâu. Ông có đi không, Elmo? Ông già long lanh đôi mắt.

- Tôi rất hân hạnh được đảm nhiệm vai trò quan trọng như thế. Dĩ nhiên tôi sẽ đi đưa dâu. Ông quay qua Norma:

- Norma, lễ Giáng sinh này trông bà đẹp quá. Còn anh, chắc là Tom. - Elmo nói rồi chìa tay. - Nếu Jane đi lấy chồng, chắc chúng ta cụt tay cụt chân, công việc sẽ khó khăn. Vậy cậu, cậu có thay vào chỗ ấy được không?

- Tôi sẵn sàng nhận việc ấy, thưa ông, - Tom đáp, giọng vui sướng.

- Vậy chúng ta cùng hợp tác. Công việc của chúng ta là biến cô Anna Daisy Clark thành một trong những phụ nữ giàu nhất nước. Tôi nghĩ là chúng ta có thể làm được. Cậu nghĩ sao, con trai?

- Tôi tin chúng ta có thể làm được, thưa ông, - Tom nói, nháy mắt với Annie.

- Gọi tôi là Elmo.

- Rượu uých ki đâu rồi? - Norma hỏi.

- Để con lấy, Tom đáp.

Mấy giờ sau, khi Annie khóa cửa, cô quay qua nói với anh trai:

- Mọi việc thế là ổn, hôm nay là lễ Giáng sinh tuyệt vời. Mẹ đã nhận ra chúng ta một ít. Jane say sưa với hạnh phúc.

Chúng ta gọi cho các con của anh, để mọi người chúc Giáng sinh vui vẻ. Elmo hăng say hợp tác làm ăn tiếp. Anh ở đây. Tôi ở đây. Và tôi có Rosie, tôi không cần đòi hỏi gì hơn nữa. Ngày mai chúng ta sẽ đi nhà thờ, rồi đầu năm mới chúng ta bắt tay ngay vào công việc. Chúc Giáng sinh vui vẻ, Tom.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ, em gái, - Tom đáp, quàng tay ôm chặt cô vào lòng cho đến khi cô kêu to lên. Rosie chạy đến và bỗng dừng lại đột ngột khi nó thấy Tom làm cho cô chủ kêu lên vì sung sướng. Nó đi thụt lui, ngồi xuống, và tè giữa nền nhà, rồi chạy vào chuồng. Mỗi lần nó làm điều gì lầm lỗi là nó chạy vào chuồng.

- Không sao, Rosie, lỗi của tao. Tao quên giờ đi tiêu của mày. Nào, bước ra đây. - Con chó vừa vẫy đuôi vừa đi ra phía Annie. Annie bế nó lên. - Ngày mai là ngày khác rồi. Bây giờ đi ngủ, Tom. Chúng ta sẽ lau chùi nhà cửa vào sáng mai.

- Thế là rất hợp với ý tôi. Annie này, cô có thật bằng lòng để cho tôi ở đây không?

- Thật, tôi đã nói rồi, giá sinh hoạt ở đây rẻ hơn. Anh sẽ còn thừa nhiều tiền, khỏi trả tiền thuê nhà ở California.

- Kế hoạch của Elmo rất lớn. Cô có theo kịp không, Annie?

- Chúng ta sẽ theo kịp. Tom. Anh tin tôi đi. Nhưng chắc tôi sẽ nhớ Jane.

- Cô có thể thuê một người ngồi vẽ bưu thiếp. Một sinh viên hội họa trẻ sẽ chớp lấy cơ hội ngàn vàng này ngay.

Tay trong tay hai anh em đi lên lầu.

- Tôi cũng mừng vì đến ở đây, Annie. Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội tốt này.

- Hân hạnh. Cám ơn anh đã cho con chó. Tôi đã cám ơn anh trước đây chưa nhỉ?

- Ít ra cũng năm trăm lần rồi. Chuyện ấy làm cho tôi thấy hân hạnh.

- Chúc ngủ ngon, Tom.

- Ngủ ngon, Annie. Ở trong phòng, Rosie nằm trên tấm chăn nhỏ của nó, Annie lấy bức thư của Jane đưa cho cô hồi đầu hôm. Cô hồi hộp nghĩ rằng tại sao bạn cô không kéo cô ra một bên để nói chuyện muốn nói, mà lại viết thư cho cô như thế này? Cô biết.

Annie ngồi xuống giường, mở thư ra đọc.

“Annie thân mến,

Mình nghĩ tối nay chắc cậu bè bọn công việc, mình không thể để cậu một mình. Mà mình cũng không muốn làm hỏng buổi tối. Cho nên mình viết bức thư này. Mình rất lo về anh chàng Peter Newman. Hắn ta đã bám sát Bob tại phòng làm việc. Mình tin chắc chắn hẳn nghĩ rằng bao bạc đã ném vào xe mình. Có thể khi mình đi San Francisco rồi, mình sẽ thoát được hẳn, khỏi bị hắn làm phiền. Mình không hiểu tại sao hắn cứ đeo mình mãi như thế. Hắn làm cho mình và Bob lo sợ. Mình rất buồn là không có bản lĩnh như cậu khi hắn đến tiếp xúc với mình. Hắn cứ đến nói rằng có thể người ta ném bao bạc vào xe mình rồi chuyển cho ai đó. Thằng cha này sẽ không rời khỏi mình. Không bao giờ. May cho mình là mình cương quyết không để cho thằng cha khốn nạn ấy bóp chết hạnh phúc của mình. Từ khi lão xâm nhập vào cuộc sống của chúng ta, mình chưa có được một ngày vui, và mình nghĩ chắc cậu cũng thế, mặc dù cậu có vẻ can đảm.

Annie, cậu luôn luôn chiếm một chỗ đặc biệt trong tim mình, mình muốn cậu làm mẹ đỡ đầu cho đứa con đầu lòng của mình. Mình muốn chúng ta hứa với nhau rằng không bao giờ chúng ta để cho tình bạn sa sút đến độ chỉ gửi cho nhau tấm thiệp Giáng sinh thôi. Cậu là người chị của mình. Là

người bạn thân nhất đời mình. Mình hy vọng cuộc đời của cậu sẽ gặp điều kỳ diệu như mình đã hy vọng cho mình như thế.

Thân thương chào cậu".

Jane.

Annie gấp bức thư bỏ vào hộp bàn ngủ. Việc thế đấy. Ngày sau Giáng sinh, mình sẽ gửi trả lại số tiền. Cô cảm thấy chóng mặt, đầu choáng váng, bèn chạy vào phòng tắm, cúi đầu dưới vòi nước lạnh. Rồi cô bật khóc. Cô ấy biết. Bức thư thay lời Jane, cô muốn nói cho cô biết và muốn giữ bí mật cho mình. Cô không thể nhìn thẳng vào mặt mình mà nói. Cô không muốn đến gần mình vì sợ lời nói cái gì hay có cái gì đấy hiện ra trên mặt. Mình biết chuyện ấy chắc chắn như biết mình hiện đang ngồi trên giường này.

Nếu Jane nghĩ là chính mình, và Newman nghĩ là chính cô ấy, chuyện này sẽ đẩy mình đi đến đâu? Nếu mình gửi trả tiền lui và Jane chuyển đi San Francisco, liệu hã có theo dõi cô ấy nữa không? Hã làm gì được? Hã cần có bằng chứng. Nhưng hã không có bằng chứng. Cái bao đã đốt rồi. Cái nắp khóa đã bị đập nát thành nhiều mảnh và đã được ném đi khắp nơi ở Bắc Carolina. Hã không có bằng chứng. Tiền có dấu tay trên ấy. Phải, mình có thể bỏ tiền vào cái bao gói rồi cho vào máy giặt để rửa cho sạch dấu tay. Mình không đụng đến các trái phiếu. Mình sẽ mang găng tay để lấy tiền. Mình có thể lái xe đi Atlanta rồi gửi đi ở đấy. Nếu không Atlanta thì Alabama. Hay là có thể mình lái thẳng đến Virginia hay Washington DC. Mình sẽ nói với Tom và Elmo là mình muốn đi tìm một vài địa điểm mới. Rồi mình sẽ đi ngược với hướng khác. Mình có thể làm thế suốt cả ngày. Mình nghĩ có thể làm được.

Mình gửi lui mà Jane biết được, thế nào cô ấy cũng tin chắc là bức thư của cô có hiệu nghiệm, và chính mình làm việc đó. Mình có thể sống được với chuyện ấy không?

Có thể mình sẽ nói cho Tom biết. Chắc Tom biết phải làm gì. Không, tốt hơn hết là không nên cho ai biết. Elmo. Lạy Chúa, không.

Annie nằm chèo queo bên cạnh con chó, ôm ghì nó.

- Rosie, ngày mai chúng ta sẽ nghĩ đến chuyện này. Mình sẽ làm điều chính đáng. Mình sẽ làm.

Chương năm

Annie đợi cho đến khi cô nghĩ chắc Tom đã ngủ say mới lặng lẽ ôm cái bao gối đầy tiền đi xuống thang lầu. Khi cô đi dọn đồ đạc của mẹ để chuyển về Westbury Center, cô phải đem số tiền ấy về nhà. Khi cô tống số bạc vào máy giặt ở phòng giặt áo quần, người cô run bần bật. Giặt bạc phải mất bao nhiêu xà phòng nhỉ? Liệu cô có tẩy trắng hết số bạc không? Nếu cô tẩy trắng, tờ bạc sẽ trông ra sao? Lạy Chúa lòng lành, nếu cô làm hỏng bao bạc thì sẽ ra sao? Có lẽ cô nên dùng giấm và nước xô đa có ga thôi. Mẹ cô thường nói hỗn hợp hai chất này làm chết bất kỳ con gì đụng đến. Nếu nó làm chết cả một bầy kiến thì chắc nó sẽ tẩy sạch số bạc, làm mất hết dấu tay của cô. Cho máy chạy vòng nào? Cô phân vân. Cho chạy chậm, bình thường hay nhanh? Nước nóng hay nước lạnh? Tay thì vặn nút trên máy, mà lòng run rẩy. Cho nước nóng và chạy nhanh ư? Cô chỉnh máy cho chạy theo vòng 15 phút một chu kỳ. Với nước ít có khoáng chất như ở Charleston này, đồng bạc tẩy ra xơ và khó xài, thì cô sẽ làm gì?

- Thật điên đầu. - Cô lẩm bẫm vừa khi chuông cửa reo. Ai mà lại bấm chuông vào lúc 10 giờ đêm Giáng sinh nhỉ? Annie chạy ra cửa, vấp hai chân vào nhau suýt ngã. Cô nhìn qua lỗ hổng nơi cửa và hốt há mồm kinh ngạc. Daniel.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ. - Chàng giáo sư nói, đưa cho cô chậu cây cảnh có lá đỏ và cái gói nhỏ có giấy bạc màu sắc sỡ.

- Daniel! Gặp anh tôi mừng quá!

Daniel cười.

- Tôi đến có hơi trễ. Tôi đi Georgia để thăm bố tôi và vừa mới về. Hai tuần vừa rồi, tôi đã đi khỏi đây.

- Ồ.

- Uống một ly cho vui nhé. Còn hơn đứng ngoài này lạnh. Nếu không tiện, tôi xin phép cáo lui.

- Không, không. Xin lỗi. Trí óc tôi để đâu đâu cả ngày. Mời vào. Anh muốn uống gì?

- Rượu vang.

- Vậy thì uống rượu vang. Cây đẹp quá. Tôi thường đi đốn một cây giáng sinh cho bố tôi. Chúng tôi cố gắng xem Giáng sinh này cũng giống như các mùa Giáng sinh đã qua khi mẹ tôi và các em tôi còn ở đây. Nó không giống, nhưng chúng tôi cứ cho là giống. Mẹ cô như thế nào?

- Đêm qua bà ở đây. Chúng tôi ăn lễ vào đêm trước Giáng sinh thay vì vào ngày Giáng sinh. Anh trai tôi đang ở đây, và có lúc mẹ tôi chợt nhớ ra chúng tôi.

- Lạy Chúa, cái gì mà ồn thế? - Daniel hỏi, quay người nhìn quanh.

- À... có lẽ... cái máy giặt bị trật khớp. Để tôi đi tắt máy.

- Tôi làm giúp cho cô. Tôi rất rành về máy giặt. Nhà tôi có cái máy giặt cũ thường trật khớp như thế mỗi lần giặt đồ quá nhiều. Công việc rất đơn giản là lấy đồ ra, rồi dùng móng của mình để đẩy cái trục quay của máy vào vị trí cũ.

- Thôi, chuyện này không khó. Tom có thể... Sáng mai Tom có thể chữa nó lại. - Cô lại nghĩ đến số tiền trong máy và cái máy bị trật khớp. Mẹ kiếp. Tại sao mình không nghĩ đến chuyện này?

- Việc này không khó. Chuyện quan trọng cho cô là có máy để giặt vào ngày Giáng sinh. - Tôi quá chán, - Annie than thở. - Máy tự nhiên hỏng! - Máy chạy như thế này, số tiền có thể bị rách nát hết. Mà là đồ ngốc, Annie Clark à.

- Tại sao cô chán? Cô làm gì một mình vào ngày Giáng sinh? Bạn bè cô đâu hết rồi?

- Họ bận bịu hết. Elmo bận với hai bà bạn. Jane đi chơi với Bob. Họ đính hôn rồi và sắp chuyển đến San Francisco. Tom thì ở đây, nhưng anh ấy mệt, cho nên anh đi ngủ sớm. Anh ấy sẽ dọn đến ở đây và giúp tôi trong công việc kinh doanh. Anh ấy sắp ly dị.

- Đừng nói với tôi những chuyện như thế nữa. Đến đâu thì đến. Đời tôi gặp nhiều cảnh trở trêu, không thuận lợi. Nói thật với cô như thế, Annie à. Tôi ghét nói về chuyện này. Bây giờ tôi không thể đi quá xa hơn tình bạn.

- Tình bạn là được rồi. Tôi không vội... tôi muốn nói là tôi chưa chuẩn bị... chưa đến lúc. Tình bạn là đẹp rồi. Uống thêm nữa nhé?

- Đương nhiên. Cái cây đẹp quá. Có phải cô đi chặt nó mang về không? Annie cười.

- 19,95 đôla bán ở trạm Shell đấy.

- Ít ra cô có cây Giáng sinh. Tôi không có cây Giáng sinh ở nhà. Trước khi tôi đi, tôi có treo vòng hoa trước cửa, và khi tôi về, vòng hoa không còn nữa. Có lẽ bọn trẻ đã lấy mất. Tôi mua vòng hoa ở tiệm Piggie Wiggly. Tôi thường nói nếu làm gì được thì cứ làm.

- Phải, tôi cũng thường nói như thế. - Annie cười. - Mà này, nếu anh đói, tôi làm cho anh cái bánh xăng uých nhân thịt gà tây nhé?

- Tôi đói, và tôi sẽ ăn. Công việc bán cà phê của cô ra sao? Tôi ghé vào đây cũng chính là do việc cô bán cà phê ngon. Khi tôi đến nhà bố tôi, thì có một người bạn thời còn học đại học gửi đến nhà tôi một cái bưu thiếp Giáng sinh. Anh ta có cái đồn điền cà phê ở Hawaii. Tài sản thừa kế. Tôi gọi đến anh ta là vì việc cà phê này, và anh ta nói cô nên đặt mua cà phê ngay từ nơi anh ấy, thay vì mua qua trung gian. Anh chàng dễ thương lắm. Độc thân, không nặng nợ gia đình. Phụ nữ chạy theo anh ta. Anh ta lai Hawaii và

Ailen. Người như lược sĩ. Chơi môn thể thao nào anh ta cũng ăn đứt tôi. Anh ta có đầu óc cạnh tranh kịch liệt, và có thể là một người bạn tốt. Khi tôi lấy vợ, anh sẽ là phụ rể cho tôi. Cô nên đến đây để xem tình hình ra sao. Anh ta nói cô có thể ở lại đồn điền. Anh ta rất rành về cà phê, cô hãy tin tôi đi.

- Thật à? - Annie chỉ nói lên được chừng ấy tiếng.

- Có sốt Mayonaise hay mù tạt chứ. Cô có dưa chua không?

- Tôi có cả một thau đầy.

- Cô không nên nói thế. Tôi rất thích dưa chua.

- Sở dĩ tôi còn thứ này là vì đêm qua tôi quên dọn ra bàn.

- Vậy là cô và anh trai cô điều hành các tiệm cà phê?

- Phải, nhưng chúng tôi cần thêm người giúp việc. Anh có biết có sinh viên hội họa nào muốn ngồi trong tiệm để vẽ bưu thiếp không.

- Có, có quen. Người này làm việc cần mẫn và tuyệt lắm. Cô ta vẽ trên giấy láng. Quà tôi mang đến tặng cô là loại tranh vẽ ấy đấy. Trong lúc tôi đi, tôi đã bảo cô ta đến vẽ tiệm của cô và ngôi nhà này. Annie vào phòng khách, lấy hộp quà nhỏ. Khi cô thấy bức tranh, cô xuýt xoa khen ngợi.

- Tranh vẽ đẹp quá. Nếu cô ấy muốn làm ở đây, anh bảo cô ta đến. Tôi sẽ để cố làm. Chuyện cô ta đi học thì sao?

- Cô ta làm việc cho Bob Ellis cả ngày. Đi học ban đêm. Cố đang học thạc sĩ. Tôi đoán thế nào cô cũng thích cô ta.

- Làm việc trọn giờ. Lợi tức cao. Chúng tôi làm việc theo chương trình ăn chia. Cố phải làm việc sau quầy. Ngoài lương cơ bản, được hưởng tiền chia một nửa số tiền bán tranh. Chúng tôi trả tiền sơn và tiền giấy. Được không?

- Quá được. Cô ấy sẽ nhận liền.

- Tại sao anh biết? - Annie hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Vì điều kiện dễ thở quá, - Daniel cười. - Nếu cô chọn, thì cô sẽ chọn công việc làm túi bụi suốt ngày, hay chọn ngồi vẽ tranh trên giấy láng?

- Thế là bằng lòng rồi nhé. Anh có muốn ăn bánh nhân táo không?

- Chắc tôi sẽ chuyển qua ăn bánh nhân táo. Tôi phải bắt con mèo Radar nơi một người bạn, và cần ngủ một giấc. Vậy cô có nhận lời đề nghị của Parker không?

- Parker nào?

- Parker Grayson. Vua cà phê. Tôi phải bàn lại với Tom vào sáng mai. Tôi phải làm việc gì mà tiết kiệm được tiền bạc là tốt. Chúng tôi sẽ mở thêm hai tiệm nữa gần đại học Clemson. Năm trăm pao cà phê một tuần là một lượng cà phê lớn.

- Phải. Đây là số điện thoại và địa chỉ của anh ấy. Ảnh nói ảnh sẽ cho người ra đón cô ở phi trường. Anh ấy chỉ cần cô báo trước hai ngày là được. Bây giờ tôi về, Annie. Mắt tôi bắt đầu nhắm trít rồi. Cô không cần tôi sửa giúp máy giặt của cô hay sao? Nụ cười trên đôi môi Annie bỗng biến mất.

- Thôi, không cần. Daniel. Cám ơn đã cho cây cảnh và tấm bưu thiếp bằng giấy láng. Cô gái họa sĩ tên gì?

- Dottie France Benton.

- Bảo cô ấy đến đây để chúng tôi nói chuyện.

Ra đến cửa, Daniel cúi người hôn lên má Annie.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ, Annie. Khi Annie biết chắc Daniel đã ra đường về nhà rồi, cô liền chạy đến phòng giặt. Ồn Chúa, phòng giặt không có cửa sổ. Cô hồi hộp mở nắp máy giặt ra, cảnh tượng hổ lốn hiện ra trước mắt cô. Cô ráng sức bê bao gói đựng bạc ra, nhưng bao quá nặng. Bạc ướt thật nặng. Cô phải lấy hai thanh gỗ trong hộc bếp để cố đẩy cái bao vào ngay giữa máy. Mồ hôi rịn ra đầy mặt, phải cố hết sức cô mới đẩy bao bạc vào

đúng chỗ để cho máy quay đều hơn. Vừa thở hồng hộc, cô vừa chỉnh nút máy cho máy quay đúng vòng. Annie đứng đợi cho máy chạy đều. Bỗng có tiếng anh trai cô cất lên:

- Annie, cô làm quái gì mà phải giặt dzia vào giữa đêm khuya như thế này? Cái máy sao thế?

- Không sao, Tom. Đi ngủ đi, con Rosie mửa trên tấm chăn xưa của mẹ, nên tôi phải giặt cho sạch. Đồ giặt nằm sang một bên nên máy trật khớp. Được rồi, tôi chỉnh lại được rồi. - Cô đau đớnghĩ:

Mình nói láo cũng giỏi đấy chứ.

- Tôi thức dậy rồi, để tôi giúp cô. Annie lo sợ, cô đáp:

- Cứ để cho máy chạy đến sáng mai. Ăn bánh xăng ւých nhé?

- Được. Cô có bia lạnh không?

- Dĩ nhiên là có. Tom, tôi có chuyện này muốn nói với anh. - Cô nói rồi dẫn anh vào bếp. Vừa cắt thịt gà tây vào đĩa, cô vừa nói. - Anh chàng giáo sư Daniel mà tôi đã nói với anh vừa mới ghé đây, anh mang đến tặng tôi mấy thứ này. Anh thấy sao?

- Đẹp đấy.

- Tranh vẽ trên giấy láng, do một sinh viên ở đại học vẽ đấy. Cảnh trong tranh là tiệm Hoa Cúc và ngôi nhà này. Nếu tôi thích, tôi sẽ cho cô ấy thay chỗ Jane. Và chắc cô muốn làm việc đó. Cơ bản, điều kiện hợp đồng cũng giống như tôi đã hợp đồng với Jane.

Tom ăn ngon lành.

- Bánh này cô làm phải không, em gái?

- Thỉnh thoảng làm cho vui. Bữa thiếp của Jane và tranh của cô ấy là một phần quan trọng của tiệm. Như là mắm muối thêm vào thức ăn. Cô gái này

sẽ làm toàn thời gian và đi học ban đêm. Đừng hỏi tôi cố học khi nào. Có lẽ cô ta học lớp cấp tốc. Daniel nói, cố bán giày ở Bob Ellis. Tôi sẽ thuê cố. Anh có đồng ý không?

- Dĩ nhiên.

- Ảnh còn bảo tôi nên đi Hawaii để nói chuyện với Parker Grayson, anh ta có đồn điền cà phê. Anh ta cho rằng chúng ta nên hợp đồng mua cà phê của bạn ảnh, ảnh sẽ cố gắng giúp đỡ chúng ta. Loại trừ người trung gian ra. Nếu chúng ta mở thêm hai tiệm nữa ở gần Clemson mà thành công, mỗi tuần chúng ta sẽ mua đến năm trăm pao cà phê. Chúng ta cần hợp đồng béo bở này.

- Tôi đồng ý.

- Còn chuyện này nữa, Tom. Khi Jane và Bob đi San Francisco rồi, tôi không muốn anh ta làm kế toán cho tôi nữa. Tôi không biết làm thế có chạm đến tự ái của Jane hay không. Nhưng tôi không muốn phụ thuộc vào đường giây bưu điện và cứ lo không biết giấy tờ có đến đúng thời hạn không. Anh ta thế nào cũng phải mất một tuần mới chuyển gửi giấy tờ hồ sơ về lại được cho ta. Nếu có nhân viên ở đây thì rất tiện lợi cho tôi. Anh nghĩ sao?

- Tôi nhất trí với cô về điểm này. Tôi sẽ nói chuyện với Bob. Nếu có thể được, tôi đề nghị tôi đảm nhiệm công việc ấy. Công việc là công việc, Annie à. Khi để cho tình bạn chen vào, thường sinh ra nhiều chuyện phiền phức. Tôi liều mạng nhận làm công việc này để cho tình bạn giữa cô với Jane khỏi bị sút mẻ. Trời, bánh xăng ứch ngon quá. Tại sao thịt còn nhiều thế? Annie, cô có nhớ mẹ thường làm thêm cho dư ra nhiều, vì chúng ta thích kẹp thịt nguội giữa hai lát bánh mì mà ăn không? Chúng ta ăn như thế hàng tuần.

- Tôi nhớ chứ.

- Cô vẫn còn viết nhật ký vào cuốn tập mà tôi cho cô vào dịp sinh nhật thứ 16 của cô chứ?

- Viết hằng ngày. Tất cả những ký ức của tôi đều nằm trong đó, đa số chỉ được viết vồn vện trong ba dòng. Một ngày nào đó khi cả hai chúng ta ở nhà vì bị cúm hay cảm lạnh, tôi sẽ đọc cho anh nghe. Tại sao anh đi ngủ sớm thế?

- Tôi buồn. Nhớ con. Thấy mẹ không tiến triển gì mấy, nghĩ mình là đồ ngu ngốc phải đến nhờ cậy cô. Tất cả những chuyện ấy làm cho tôi rầu thúi ruột.

- Còn nhiều chuyện buồn nữa, phải không? Mặt Tom rầu rĩ.

- Phải, nhưng tôi không muốn nói đến chuyện này.

- Chính vì thế mà anh nên nói ra. Ta uống thêm bia, ngồi bên cây Giáng sinh và nói đi. Khi còn học ở trung học, chúng ta thường làm thế. Rồi khi đi ngủ, mọi việc đều dễ chịu hơn.

- Chuyện ấy xưa rồi Annie. Chúng ta không còn bé nữa.

- Chính tôi cũng nghĩ như anh, Tom à. Bây giờ chúng ta đã lớn, chúng ta suy nghĩ và hành động như người lớn. Bây giờ hãy nói cho tôi biết chuyện gì mà anh không muốn nói?

- A, chuyện Mona đấy. Tôi không muốn các con tôi có người bố dượng. Người ta thường đối xử với con người khác không như con ruột mình. Ben còn nhỏ, nó nhạy cảm. Jack hay nói, đang qua thời kỳ khôn lớn. Mandy lớn rất nhanh. Nó muốn giống Mona. Mona quá buông thả. Tôi là người thích khuôn phép. Nếu Mona và anh chàng ấy quyết định lấy nhau, thì con cái tôi sẽ đi về đâu? Cho dù tôi có sống ở California trong một ngôi nhà có hai cửa riêng biệt, Mona cũng chỉ cho tôi thăm con vào những ngày mà tòa án đã qui định. Cô ta nói tôi có thể nhận chúng. Cái lối cô ta nói như thế - cô nói: “Anh có thể nhận chúng nếu anh đưa cho tôi một trăm ngàn đôla.” Cô có tin như thế không! Cô ấy muốn bán con để lấy một trăm ngàn đôla. Chắc khi

tôi cưới cô, tôi là đồ câm điếc và ngu ngốc. Cho dù tôi có tiền, chắc tôi cũng không làm việc ấy. Tôi biết hôm cô ta nói với tôi trên điện thoại câu ấy, Ben đã nghe được, vì thằng bé yêu cầu tôi mua nó. Tôi phải nói loanh quanh để cho thằng bé tin rằng nó nghe lầm.

- Chuyện khủng khiếp quá, Tom.

- Đúng như thế đấy. Chuyện nghe ra thật khó tin. Ai tin thì cứ tin. Ai không tin thì thôi. Tôi thường có quan điểm như thế. Annie này, cây Giáng sinh này quá đẹp. Chương trình của chúng ta ngày mai ra sao?

- Chắc tôi phải đi mua áo quần để phòng trường hợp có đi Hawaii. Anh cần gặp Elmo. Nếu có thì giờ, anh đi đến Clemson xem tình hình ra sao. Elmo biết khu vực ấy và chắc ông rất thích đi với anh. Anh phải mất hai giờ để đi đấy.

- Nghe được đấy. Bây giờ chúc cô ngủ ngon lần nữa. Tôi thương cô, Annie. Tôi nói thật đấy. Có nhiều lúc tôi có vẻ như không thương cô, tôi xin lỗi. Bây giờ tôi cần phải làm gì để chuộc lỗi?

Tôi biết, Tom. Chúc ngủ ngon.

- Rosie đâu rồi?

- Ngủ trên giường tôi. Đi xa bận rộn khiến cho nó mệt nhoài. Nó ngủ suốt thời gian Daniel đến thăm.

- Khi nó lớn, chắc không thể đâu. Hẹn gặp cô sáng mai.

- Tốt, phiền anh làm thức ăn điểm tâm.

- Không khó khăn gì.

Annie nín thở, chờ đợi cho đến khi cô nghe tiếng cửa của Tom đóng lại, mới nhẹ nhàng đi đến phòng giặt. Nếu cô muốn, cô có thể mua đứa cháu gái và hai cháu trai với Mona. Cô chỉ có việc đếm 100 ngàn đôla giao cho người-sắp-là-vợ-cũ của Tom, và mấy đứa bé sẽ là của anh ấy. Ý nghĩ ấy có

cái gì quá dã man đến nỗi khiến cho cô phải đấm mạnh lên nắp máy giặt, cô nhăn mặt lo sợ. Nhưng cô tin chắc Tom không nghe. Cô hít mạnh một hơi rồi nín thở. Khi cô nghĩ chắc Tom đã ở trên lầu rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô cố hết sức mới lôi cái bao gối lên được trên nắp máy giặt. Tim đập thình thịch vì gắng sức, cô cố ném bao bạc vào máy sấy, phát ra tiếng ầm thật lớn. Thở phì phò, cô xoay nút cho máy sấy chạy với tốc độ cao, rồi chờ xem máy có hoạt động không. Cô thở phào nhẹ nhõm khi nghe tiếng máy chạy.

Không có việc gì làm trong lúc chờ bao bạc khô, cô lau chùi nhà bếp. Có lẽ cô nên sấy từng lượng ít trong lò viba. Nhưng làm thế, bạc sẽ có dấu tay của cô lại. Làm thế này cô có thể ném cả số bạc vào thùng cùng với trái phiếu, rồi gửi trả cho ngân hàng qua đường bưu điện.

Một giờ sau, khi mở máy sấy ra xem, cô thấy bao bạc vẫn ướt mềm như khi mới bỏ vào, cô khóc vì thất vọng. Cô mở bao gối ra xem, thấy bạc dính vào nhau từng khối lớn. Rõ ràng cô cần cái bao gối to hơn. Cô mở máy sấy cho chạy lại, rồi ngồi xõm xuống nền nhà, như kiểu dân da đỏ ngồi, chờ đợi, và nước mắt chảy xuống hai má. Làm kẻ trộm không phải dễ.

Cuối cùng, ba giờ sau bạc đều khô hết.

Annie vác bao bạc lên vai, đi lên tầng hai, ném vào tủ. Cô lăn xuống và mấy phút sau là ngủ liền, nước mắt vẫn còn trên má.

Annie từ từ thức dậy, nghe có tiếng động kỳ lạ ở trong phòng. Cô đưa tay sờ Rosie, nhưng nó đã đi đâu. Cô liếc mắt nhìn đồng hồ: 5 giờ 10. Bên ngoài trời tối đen. Cô bật đèn lên. Rosie nhảy lên giường, một tờ giấy bạc 20 đôla nằm giữa hai hàm răng của nó. Khi thấy tiền bạc nằm rải rác trên nền nhà, đầu cô như muốn nổ tung văng ra khỏi cổ. Tiền bạc đủ loại nằm khắp nơi. Tấm thảm hoa của cô bây giờ là cái biển màu lục.

Rosie cúi đầu ra khỏi giường, vừa nhìn tác phẩm của nó vừa sủa lên một tiếng. Annie đập con chó, vừa cố giành lại tờ 20 đôla nó sắp nhai trong

miệng. Tờ bạc rách làm hai. Cô chửi thề, dùng từ chửi thề mà cô đã nghe Tom dùng khi anh gặp chuyện gì tức tối. Cô bồn chồn lo lắng vô cùng.

Annie nhảy ra khỏi giường, mắt hốt hoảng nhìn quanh. Làm sao cô có thể gửi số tiền rách này lui cho ngân hàng? Cô quì xuống, cô lượm hết các tờ bạc rách và số còn nguyên lại để xem con chó đã nhai hết bao nhiêu rồi? Đến tám giờ, hai tay đeo găng, cô đếm số tiền trong bao gối, tính ra con chó đã nhai hết 23 ngàn 420 đôla. Chắc cô phải gửi bạc lui với tờ ghi chú nói rằng... nói sao nhỉ? Liệu cô có dám rửa những tờ giấy bạc rách và bạc nguyên một lần nữa không?

Đầu đau như búa bổ, chưa bao giờ cô bị đau đầu như thế này. Rosie lết đến chỗ cô đang ngồi, rồi bò lên lòng cô. Cô ôm ghì lấy nó. Cơn đau đầu dịu xuống hầu như ngay lập tức. - Phải trả lui thôi. Việc này rất quan trọng. Tao phải làm cho xong. Tao nghĩ là tao phải làm cho xong.

Rosie nhảy ra khỏi lòng cô và chạy ra cửa khi Tom gõ cửa, nói lớn:

- Mười phút nữa ăn sáng nhé!

- Tốt. Tôi sẽ có mặt ngay. - Annie đáp, mắt hoảng hốt. Nhanh như chớp cô lôi cái bao gối nơi chiếc gối của mình. Cô bò dưới nền nhà để lượm số tiền nằm rải rác trong phòng. - Tao biết mày đã ăn một ít số tiền này rồi. Tao biết. Mày sẽ gặm hết những tờ 20 đôla suốt ngày. Nếu chuyện này không quan trọng, thì mày làm thế cũng vui đấy. Lần này Annie đóng cửa tủ lại rồi cúi xuống bế con chó lên.

- Rosie, đồ chó hư! Bây giờ tao phải nợ của ngân hàng đến 23 ngàn đôla. Ôi, cuộc đời thường không chiều lòng người. Tao sẽ tìm cách để trả lui số tiền. - Con chó có vẻ sung sướng khi được cô bế đi xuống thang lầu.

- Ồ, mùi đồ ăn thơm quá. Tom, chúng ta ăn gì đấy?

- Bình thường thôi. Bánh nướng, chả trứng, thịt heo xông khói, cà phê mới pha, và nước cam do tôi vắt. Tôi làm bếp rất giỏi mà. Cô ngủ ngon không?

- Không ngon, tôi mơ thấy chuyện kinh khủng.
- Chưa kinh khủng bằng chuyện của tôi. Huề. - Tom cười vừa múc thức ăn vào đĩa của em gái.
- Tôi mơ thấy Rosie nhai hết của tôi 20 ngàn đôla tôi gửi trong ngân hàng, - Annie nói. Nói xong cô muốn rút lui lời nói ngay.
- Đấy không phải là mộng. Mà là ác mộng. Tôi đã nằm mơ thấy Ben đăng quảng cáo trên tờ tạp chí tuổi trẻ rao bán nó với một giá rất cao.
- Vì xăng ụch gà tây và dưa chua chúng ta đã ăn trước khi đi ngủ đấy - Annie nói. - Tôi sẽ không làm các thứ ấy nữa đâu.
- Hai mươi ngàn hả? Cô nằm mơ thấy Rosie ăn tiền hay là nhai tiền?
- Cả ăn cả nhai, - Annie đáp, tội lỗi đè nặng trên hai vai cô như cái ách.
- Khi nằm mơ như thế, cô làm gì?
- Tôi thức dậy. Tôi không muốn nói đến chuyện này nữa, Tom. Đây là giấc mộng ngu ngốc. Hôm kia, Rosie nhai tờ báo trong phòng tôi. Tôi nghĩ chắc vì thế mà tôi nằm mơ như thế. Bữa sáng tuyệt vời quá! - Cô nói, đẩy đĩa đi chỗ khác.
- Tôi nấu, vậy cô dọn rửa. Vứt hết thịt gà tây cho rồi. Tôi ghét phải ăn thịt gà tây cả tuần sau ngày lễ. Annie vừa đứng dậy khỏi bàn vừa nói:
- Chúng ta chẳng có ai làm chủ!
- Tôi đóng vai anh cả mà. Annie. Hai mươi ngàn à? Chà. Mộng cũng có ý nghĩa đấy. Nếu cô cần tôi, tôi sẽ đến phòng khách nghiên cứu kế hoạch làm ăn của Elmo.

Annie tự hỏi tại sao chân cô yếu như thế này. Trước đây cô chưa bao giờ nghe giọng của Tom nói như thế. Phải chăng vì cô tưởng tượng ra hay là vì tội lỗi? Cô vẫn cần một chỗ yên tĩnh để vạch kế hoạch. Có lẽ cô dẫn Rosie

đi bộ đến tiệm Hoa Cúc, mở cửa rồi ngồi ở phòng sau để suy nghĩ về vấn đề khó khăn của mình. Phải, cô phải làm như thế thôi.

- Tom, tôi dẫn Rosie đi một vòng, - Annie từ bếp gọi lên nói với anh.

- Muốn có người đi cho vui không? - Tom hỏi lớn. Cô không muốn có người đi theo.

- Không. Chỉ mình tôi với Rosie thôi.

- Được thôi, hẹn gặp nhau lại.

- Phải, hẹn gặp nhau sau. - Annie nói, rồi vui vẻ móc sợi dây da vào cái vòng tróng cổ màu đỏ nhạt của con chó.

Chương sáu

Annie vừa mệt vừa giận. Cô cảm thấy như đã đi nhiều ngày. Mắt như bị bám đầy bụi, còn mặt thì rịn mồ hôi ẩm ướt. Tóc rối bù và chiếc áo vải lanh đẹp đẽ thì nhàu nhò. Hai bàn chân và mắt cá sưng phồng, đầu nhức nhối. Nếu cô có quyền năng gì trên đời, cô chỉ chọn việc tắm nước nóng và gội đầu.

Annie kéo nghiêng chiếc mũ lưỡi trai, nhìn quanh để xem có ai có vẻ đang tìm cô không. Cô chỉ thấy những du khách bận rộn, trên người mặc áo dài rộng màu nhạt, cổ quàng vòng hoa. Cô cảm thấy bị lừa gạt và tức giận vì không có ai đến đón hết. Cô đã tin vào lời nói ngon ngọt hay ho của người đời.

Trời nóng. Nóng hơn ở Charleston khi cô ra đi rất nhiều. Thế nhưng, bây giờ đang giữa tháng Sáu. Vậy gió mát trên đảo như các tờ quảng cáo đã nói đâu rồi? Gió mát trên đảo mang theo hương hoa. Bây giờ cô chỉ ngửi thấy mùi xăng dầu và mùi khói thải. - Parker Grayson ơi, cái điệu này hết tin vào ông được rồi. Khi nói trên điện thoại, vua cà phê đã nói sẽ có người đón cô ngay khi cô xuống máy bay.

- Hà! - Cô càu nhàu. Hai giờ sau cô lẩm bẩm một mình. Tôi cho ông 5 phút nữa, ông cà phê, nếu không có ai đến đón, tôi sẽ đi khỏi đây. Tôi sẽ mua cà phê của Sumatra. Dù sao, tôi luôn luôn muốn đến mua ở đây.

- Năm phút hết rồi, - Annie nói với mình rồi đưa tay vẫy gọi chiếc tắc xi. Đây là phương án phụ phải làm thế. Cô nói với người tài xế. - Đưa tôi đến khách sạn nào gần nhất.

Khi chiếc tắc xi vừa rời khỏi phi trường Maui chạy vào giòng xe cộ tấp nập trên đường phố, thì chiếc xe jeep mui trần chạy vào đậu bên lề đường. Hòn đảo hiếu khách biết bao! Cô vừa dựa người ra lưng ghế vừa thầm nghĩ.

Không phải chỉ nóng thôi, mà nóng như thiêu như đốt. Cái áo dài vải lanh ướt như giẻ rửa bát đĩa nhúng vào nước. Cô nhăn mặt khi nhớ cô đã mua cái áo này rất nhiều tiền.

- Thưa cô, có phải cô đến thăm hòn đảo kỳ diệu của chúng tôi lần đầu không? - Người tài xế hỏi.

- Phải, và có lẽ là lần cuối.

- Bay xa quá phải không?

- Rất xa. Tôi đã đợi ở San Francisco mất bốn giờ. Tôi khởi hành từ Charleston, rồi bay đến Atlanta, rồi từ đấy đến St. Louis, đến San Francisco, rồi từ đấy đến đảo lớn của anh, và rồi mặc áo ướt mềm đến đây. Nghe nói có người từ đồn điền Grayson đến đón tôi.

- Khi chúng ta rời phi trường thì xe jeep của họ đến khu đậu xe. Mọi người đều biết chiếc xe jeep của Grayson. Nếu cô muốn, tôi sẽ quay lui đây. Tôi học một trường với Roy Alabodo. Anh ta là tài xế. Có lẽ chiếc xe bị hỏng máy hay bị xẹp lốp. Ông Grayson thường đón khách rất đúng giờ. Ông ta tiếp khách rất chu đáo mà.

- Sự chu đáo ấy hôm nay hỏng rồi, - Annie đáp. - Không, tôi không muốn quay lui.

- Tôi có thể gọi ông Grayson cho cô, thưa cô.

- Đừng bận tâm. Khi tôi đến khách sạn, tôi sẽ gọi ông.

- Ông Grayson mùa này trong năm thường không ở tại Maui đâu. Phần lớn thời gian trong năm, ông ta ở tại quận Kone của đảo lớn. Đây là đảo nhỏ, tất cả dân địa phương đều biết công việc của nhau. - Người tài xế cười. - Chắc cô là thượng khách của ông Grayson.

Annie không quan tâm đến câu nói của anh ta. Cô hỏi:

- Anh biết ông Grayson à?

- Chúng tôi thường chào nhau, nói “Aloha” khi gặp nhau. Mọi người đều chào nhau “Aloha”. Đây là phong tục ở trên quần đảo. Ông Grayson có tiếng tăm rất tốt, cà phê của ông bán khắp thế giới. Ông đối xử với công nhân rất tốt và tất cả các cô đều thích ông. Ông sống độc thân với nhiều cháu trai cháu gái trên đảo. Ông chắc sẽ rất buồn vì cô không đợi người của ông đến đón.

- Ông ta sẽ buồn à! Có phải anh muốn nói thế hay không? Không, không, nói thế sai rồi. Tôi mới là người buồn. Đáng ra tôi cứ mua cà phê của nhà hàng Piggly Wigaly cho rồi. Ôi, ta đến rồi. Bao nhiêu tiền? - Annie đếm tiền trả, rồi cho thêm tiền thưởng rất hậu hỉ để bù vào vé cau có của cô. Rồi cô vào khách sạn, đăng ký lấy phòng, về phòng. Cô tắm, gội đầu, mở máy điều hòa không khí hết số, rồi lăn xuống giường. Cô sắp ngủ thì bỗng vùng dậy, gọi xuống bàn tiếp tân, nói:

- Đừng nối đường giây điện thoại lên phòng tôi cho đến khi tôi báo cần nối.

- Một phút sau, cô ngủ say. Trên đường về lại phi trường để bắt khách khác, anh tài xế dừng lại gọi về phi trường nói chuyện với anh bạn cùng học một trường.

- Roy, tôi là Miki đây. Tôi vừa đưa người khách của cậu về khách sạn Royal Hawaiian. Cô ta giận lắm. Cậu phải đợi bao lâu? Vứt mẹ vòng hoa đi và uống chai bia. Được rồi, xe cậu hỏng. Cậu nói sao, cậu phải làm gì? Nói với ông Grayson hai bánh xe cậu bị xẹp à? Vả lại, nói thật là hay hơn cả. Vâng, hẹn gặp cậu.

Khi Annie mở mắt, ánh nắng vàng chiếu vào phòng cô. Cô đưa tay lấy cái đồng hồ nhỏ đi du lịch trên bàn ngủ. Sáu giờ 10 phút. Cô nhắm mắt như muốn ngủ tiếp. Khi thấy không ngủ được nữa, cô bấm máy xuống phòng phục vụ, yêu cầu mang bữa điểm tâm lên và tờ báo.

- Không, tôi không muốn biết về các tin nhắn. Không, tôi không quan tâm đến khách ngồi đợi tôi ở phòng tiếp tân. Làm ơn để khay điểm tâm ở ngoài cửa. - Annie nói xong, đi nhanh vào phòng tắm.

Ba mươi phút sau, Annie mở cửa để lấy khay điểm tâm. Cô nhìn dưới nắp đậy. Đúng như lời yêu cầu. Tờ báo gấp làm đôi ngay ngắn, trên khay có hoa tươi, và cà phê thơm ngát. Khi ăn, vừa nhai thịt heo xông khói chiên giòn, vừa gọi nói chuyện trực tiếp với anh trai.

- Tom, chuyện này lắm rồi, - cô nói ngay khi nghe giọng anh trai từ bên kia đầu giây. - Anh ta để tôi đợi ở phi trường hơn hai giờ. Đáng ra anh ta phải nhắn đến chứ. Tại sao các ông thường bênh nhau như thế? Tư cách như thế không chấp nhận được. Tôi bình tĩnh. Tôi ăn sáng trên ban công, nhìn Thái Bình Dương trong xanh rực rỡ. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao họ gọi đây là hòn ngọc. Anh muốn tôi gọi anh ta à? Không đời nào, anh cả ơi. Tôi sắp đi mua hàng. Có lẽ tôi sẽ đi tắm biển và phơi nắng. Đến Hawaii thì phải làm thế chứ. Rosie có nhớ tôi không? Đừng đùa. Cả chiếc giày hay một phần? Cả chiếc à? Răng con chó khá đấy chứ? Công việc ra sao? Ồ, tôi thích kiểu làm ăn như thế. Tôi phải đi mặc áo quần. Tối nay tôi sẽ gọi cho anh. Anh hãy nhớ là cái múi giờ cách nhau năm giờ đấy nhé. Đừng dạy tôi, Tom. Cách kinh doanh làm ăn của tôi rất thoải mái. Nhiều người không địch nổi với tôi đâu. Thôi chào, Tom.

Lúc 10 giờ 10 phút, cô đi xăng đan, đeo kính râm màu xanh nhạt, tóc búi cao trên đầu. Annie đi xuống thang máy. Khi cửa thang máy mở ra ở tầng dưới, cô nhìn thấy cặp mắt xanh đẹp mà cô chưa từng thấy bao giờ. Cô biết ngay người ấy là ai.

Vừa mới thấy, Annie Daisy Clark yêu Parker Grayson ngay. Cô đi đến phía anh, mắt nhìn anh đăm đăm.

- Daniel nói đúng. Anh có cặp mắt xanh kinh khủng.

Anh đứng bên cạnh cô một lát rồi chìa tay. Annie bóp tay anh, bóp thật mạnh.

- Bắt tay thăm thiết lăm, cô Clark. - Grayson cười toe toét, hai hàm răng trắng đều rí.

- Anh trai tôi dạy tôi bắt tay như thế đấy. Chúng tôi thường vật tay. Tôi luôn luôn thắng. Ông Grayson, vì tôi còn bực chuyện hôm qua ông bắt tôi đợi hai giờ trong không khí nóng bức mà vẫn không thấy người tài xế của ông đến.

- Tôi xin lỗi, người tài xế của tôi bị xẹp hai cái lốp. Không phải chỉ một mà hai. Tôi ngồi trong phòng khách mắc dịch từ 6 giờ 30 đêm qua. Bởi thế mà trông tôi như thế này. Không biết cô thấy ra sao, chứ tôi đã ngồi đợi cô 12 giờ liền đấy, - Annie cười duyên dáng. - Không biết có phải đây là ăn miếng trả miếng như các chị em gái tôi thường nói hay không? Nếu đúng thế thì tôi cần biết để biết cách đề phòng. Mặc dù không muốn cười, Annie cũng phải bật cười.

- Tôi nghĩ bây giờ thế là huề - Cô chờ đợi. Anh còn hơn là đẹp nữa, anh - cô suy nghĩ để tìm từ cho chính xác - quá tuyệt diệu. Cao, sáu phít ba inh hay bốn, rắn chắc, rám nắng, tóc đen hơi gợn sóng. Mặc quần sóc kaki, đi giày đế mềm, và sơ mi trắng toát. Cô tự hỏi không biết con họ sẽ ra sao. - Tại sao anh nhìn tôi như thế?

- Daniel nói cô là vận mệnh của tôi. Tôi nghĩ anh ấy nói đúng. Cô nghĩ sao về vấn đề này? - Parker hỏi, giọng hơi trêu chọc. Mặt Annie ửng hồng, cô nói:

- Tôi phân vân tự hỏi không biết con của chúng ta trông sẽ ra sao?

Nước da rám nắng của Grayson tím lại, rồi trở thành đỏ.

Nếu cô lấy hành lý, chúng ta lên đường luôn.

- Thế chắc anh phải đợi tôi một lát lâu.

- Thì giờ của tôi là thì giờ của cô. Cô Clark à.

- Gọi tôi là Annie.

- Tốt. Annie. Tên mẹ tôi là Anna.

- Đây là cái tên xưa. Khi tôi còn nhỏ, tôi muốn có tên là Tiffany hay là Angelique. Khi tôi 16 tuổi, tôi muốn đổi tên thành Barbarella. - Parker cười, hất đầu ra dấu cho cô đi đến thang máy. - Có phải đây là nơi mà anh nói với tôi thì giờ là vàng bạc không?

- Đúng thế. Annie ấn vào nút máy.

Hai bánh xe mà xẹp một lúc thì thật khó tin.

- Tôi biết thế nào cô cũng nói thế. Chính mắt tôi đã thấy thế mà. Thấy hai cái lốp đều xẹp lép.

- Thật à? - Cửa thang máy đóng lại. Annie vung tay lên trời. - Vânggg!

- Annie, cô nghĩ sao về nhà của tôi? Annie mở to mắt nhìn quanh.

- Rất đẹp. Tôi chưa bao giờ thấy ngôi nhà nào đẹp như thế này. Anh lớn lên ở đây à?

- Phải. Hầu như suốt năm tôi sống ở đảo lớn, nhưng thỉnh thoảng tôi về đây một vài hôm. Tôi nhớ nhà. Bố tôi đích thân xây ngôi nhà này, toàn gạch hết. Mẹ tôi trồng cây trong vườn. Cây đa đứng gác cổng ở phía trước nhà là cây đầu tiên mẹ tôi trồng sau khi tôi ra đời. Mẹ tôi nói, bố tôi nhìn địa thế là ông biết phải làm nhà ở đâu. Ngôi nhà này xây trên đỉnh rộng của một cánh đồng cỏ thoải thoải. Nếu cô nhìn, cô có thể thấy ngọn núi lửa Haleakala, và nếu cô nhìn xuống, cô sẽ thấy cảnh bờ biển phía Nam rộng mênh mông. Lúc nhỏ tôi thường trượt sóng ở đây. Bây giờ thỉnh thoảng tôi cũng trượt với các cháu trai của tôi. Chúng thích qua mặt ông già này, nhưng khi nào cũng thua. Tôi vẫn là tay trượt sóng tài ba, chúng không vượt nổi.

- Tôi chưa học trượt sóng, - Annie nói. - Ai chăm sóc nhà cửa và các bồn hoa đẹp rực rỡ này? Cái cây rực rỡ kia là cây gì thế?

- Tôi sẽ dạy cho cô. Một cặp vợ chồng chăm sóc khi tôi đi khỏi. Mattie nấu nướng lau chùi còn George làm vườn. Cây ấy là cây bách tán. Khi còn nhỏ tôi thường ngồi chơi ở dưới đó. Mẹ tôi đọc những chuyện trên đảo cho tôi nghe vào các buổi chiều. Tôi không biết nơi nào khác nơi này cho đến khi tôi 18 tuổi, vào lục địa để học đại học. Tôi ghét phải đi xa. Tôi thường mong ngày trôi mau cho đến kỳ nghỉ hè để về lại nhà, và tôi phấn đấu hết mình để khỏi ra đi lại. Đối với tôi, đây là thiên đàng. Tôi nghĩ trên trái đất này, không có nơi nào đẹp bằng ở đây. Tôi không biết nghĩ thế có đúng không. Chính bố mẹ tôi đã nói thế, mà họ là những người đi khắp nơi trên thế giới.

- Chúng ta ở giữa hồ nước ngọt và thác, chỉ cách một đoạn có thể đi bộ đến được. Mỗi buổi chiều vào lúc ba giờ, chúng ta có cầu vồng. Những chiếc cầu vồng rực sáng, đẹp tuyệt vời, đứng xa hàng dặm vẫn thấy được. Nếu cô thích buổi sáng, thì bãi Hookipa chỉ cách đây 15 phút đi bộ. Cách đây 5 phút đi bộ là bãi Paia, một Aspen của Hawaii. Đây là khu thương mại, có nhiều cửa hàng, có nhiều tiệm ăn rất ngon, và bãi biển rộng cát trắng xóa. Khu thiên đàng chỉ cách phi trường 20 phút đi bộ. Cô có thích xem cầu vồng để đoán tương lai không? Annie cảm thấy ngực hơi hồi hộp. Cách đây 14 tháng, cô ngồi trên nền nhà ở phòng ngủ mơ ước có được chum vàng ở cuối chiếc cầu vồng của mình. Cô thản nhiên đáp:

- Không, không. Người ta thỉnh thoảng có được điều mà mình mơ ước. Parker cười.

- Tôi biết câu nói của cô có ý nghĩa sâu sắc, chua xót mà chỉ mình cô hiểu thôi. - Annie biết nụ cười trên mặt mình trông rất đau khổ.

- Bây giờ thế này nhé. Tôi sẽ bảo Mattie pha cho cô cái gì để uống cho mát và ngon. Cô có thể ra xem vườn hay xem nhà cho biết. Trong nhà mát hơn.

Tôi muốn đi tắm và thay áo quần. Cô có muốn tắm rửa cho mát không? Mattie sẽ chỉ phòng cho cô.

- Vâng, tôi muốn tắm cho mát.

- Tốt. Lát nữa tôi sẽ gặp cô. Mattie, khách của chúng ta đây rồi.

Bà ta rất cao và duyên dáng. Với vành tóc bím vẫn quanh trên đầu và cặp gò má cao, khó mà đoán tuổi tác của bà. Cách phục sức theo lối đảo, trông bà có vẻ đài các. Annie cảm thấy như mình đang ở một nơi thuộc hoàng tộc. Cô cười, Mattie đáp lại bằng lời chúc mừng thăm thiết.

- Xin cô đi theo tôi, tôi sẽ chỉ phòng cho cô. - Annie đi theo bà ta như con chó con, rồi cô cười khúc khích khi thấy đôi bàn chân trần của bà thò ra ngoài chiếc áo dài phết gót màu sắc sặc sỡ.

- Chiếc áo dài của bà đẹp quá! - Annie nói.

- Nếu cô thích, tôi sẽ may cho cô một cái. Cô thích màu gì?

- Ồ, không, tôi không muốn nói là bà...

- Tôi rất hân hạnh được may cho cô. Khi Parker không ở đây, chúng tôi chẳng có việc gì nhiều để làm. Tôi thường may áo quần cho các cô cháu của ông ấy. Nếu cô không thích màu gì, tôi sẽ làm cho cô cái áo có màu giống như màu của cái cầu vồng hàng ngày. Chúng tôi có lụa có màu giống cầu vồng. Cô có cỡ số 10 phải không?

- Phải, cỡ số 10. - Đây là cái điềm gì đây. Cô tin như thế. Cô cảm thấy lo sợ khi nói đến cầu vồng. Đừng nghĩ gì hết, cô tự nhủ, chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi.

- Tôi sẽ may sẵn cái áo dài kiểu trên đảo cho cô, để khi cô ra về cô lấy. Tắm rửa cho mát, cô Clark, tôi làm sẵn nước chanh để trên bàn ở phòng khách.

Annie đợi cho đến khi cửa đóng cô mới nhìn quanh căn phòng mà cô sẽ ở trong vài ngày sắp tới. Cô muốn có cái ghế xích đu màu trắng, nhưng hóa ra

bàn ghế toàn gỗ gụ bóng láng. Sàn nhà lát bằng gỗ tếch đánh bóng. Cô mỉm cười nhìn bốn cọc giường cao với màn treo có màu sắc sỡ. Chiếc quạt trần quay từ từ khiến cho tấm màn bằng vải tuyền treo nơi bộ cửa kiểu Pháp rung rinh.

Annie ngồi xuống chiếc ghế dài nhỏ gần bàn trang điểm. Bỗng cô quên chuyện bí mật xấu xa của mình, rồi nghĩ đến những chuyện về chiếc cầu vồng. Cô cố tập trung suy nghĩ những việc cô sẽ làm khi về nhà. Nếu cô may mắn, lợi tức thu được trong tháng Bảy sẽ giúp cô hoàn vào số tiền mà Rosie đã nhai, và cô sẽ gửi trả hết số tiền cho ngân hàng. Đừng nghĩ đến những chuyện ấy. Hãy nghĩ đến những hòn đảo xinh đẹp này, đến chuyến đi nghỉ hè ngắn ngủi này. Hãy nghĩ đến chuyện Parker Grayson. Hãy nghĩ đến cách làm cho anh ta mê mẩn. Hãy nghĩ đến cách làm sao để ngủ với anh. Ngủ tại đây, trên cái giường rộng có bốn trụ màn với gió mùa thổi nhẹ lên cơ thể trần truồng của mình. Hãy nghĩ đến điều đó. Khi có tiếng gõ cửa, mặt cô bỗng nóng bừng.

Annie mở cửa, mặt nóng phừng phừng. Cô chưa bao giờ cảm thấy mặt mình nóng như thế này.

- Có gì không ổn à? - Parker hỏi giọng lo lắng.

- Không ổn sao?

- Phải, mặt cô đỏ.

- Ồ! Có lẽ anh không tin chuyện này. Tôi thấy cái mạng nhện gần trên đường gờ, tôi lấy cái khăn tắm nhảy lên nhảy xuống để quét nó đi. Người giữ nhà của anh quá già rồi, không thể nhảy lên nhảy xuống để quét được.

- Cô nói đúng. Tôi không tin cô. - Parker cười toe toét. - Tôi thích nghe lý do thật sự khiến cho cô đỏ mặt thôi.

Màu hồng trên mặt Annie biến mất.

- Tôi nghĩ chắc anh không thể giải quyết được chuyện này.

- Tôi lớn rồi. Cứ thử đi thì biết. - Tôi tự hỏi không biết ngủ với anh thì sẽ như thế nào. - Annie nói một cách bình tĩnh khi cô đi qua trước mặt anh để đến cửa ra ngoài. Cô quay đầu lui và hỏi: - Đi không? - Anna Daisy Clark, chắc mà bỏ anh ta không một lời. Trông anh quá kinh ngạc.

- Anh nói đi chứ, - Annie giục.

- A, điều tôi.. suy nghĩ.

- Phải, phải. Anh suy nghĩ cái gì? - Cô thích biết điều này.

- Tôi dễ dàng thôi, nhưng không dễ chuyện ấy.

- Dễ dàng là tốt. Có khi nào anh làm tình trong chiếc giường đầy cả hoa thơm mà người ta dùng để làm vòng hoa đeo cổ không? À mà này, tất cả khách đến đảo đều có vòng hoa hết. Chỉ có tôi không có - Cô vẩy ngón tay dưới mũi Parker. Rồi cô cười nham nhở. Có ai đấy trong cơ thể của mình. Không phải mình nói những chuyện quái đản như thế này. Trước đây mình không nói với ai những chuyện như mình vừa nói với người đàn ông này. Chưa bao giờ hết.

- Không, - Parker thốt lên một tiếng thật to.

- Thật xấu hổ! - Annie nói. - Ngã nào đi đến phòng khách?

- Cô đang đứng ở đấy. Ngồi xuống đi!

- Tại sao? - Annie hỏi.

Vì tôi bảo cô ngồi xuống. Tôi sẽ quay lui ngay. Annie ngồi. Cô đợi, đợi mãi. Khi ly nước chanh hết, cô đứng dậy. Có vài chủ nhà như thế. Có lẽ mà đã làm cho anh ta sợ, Annie Clark à.

- Tôi nghĩ là tôi đã bảo cô ngồi xuống mà!

- Tôi ngồi rồi. Bây giờ tôi đứng. Có gì khác nhau không? Anh bảo chó ngồi thì được, chứ với người thì không được.

- Cứ làm thế đi, cứ phá hỏng tục lệ của đảo đi. Nếu cô ngồi thì tục lệ không hỏng. Bây giờ cô hãy ngồi xuống! Annie ngồi.

- Thế. Bây giờ cô sẽ được một người địa phương ở Hawaii chính thức chúc mừng, - Parker nói, rồi quàng không những một vòng mà hai vòng hoa thơm ngát lên cổ cô. - Chính tôi làm những vòng hoa này. Vì thế mà tôi vắng mặt lâu. Quay người. Thủ tục còn nhiều nữa - Annie quay người. - Bây giờ nhắm mắt lại.

Annie nhắm mắt. Cô đón nhận nụ hôn lên môi, nụ hôn êm ái nhất, hấp dẫn nhất mà cô chưa từng có trong đời. Cô không muốn nụ hôn chấm dứt.

Annie liếm đôi môi vừa được hôn.

- Tôi thích nụ hôn của anh.

- Thích là phải. Tôi gắng hết sức mới hôn được như thế đấy.

- Gắng hết sức à?

- Chắc cô biết tôi muốn nói gì. Cô luôn luôn để dành cái tối ưu cho đến... lúc thích hợp.

- Cái ấy chắc sẽ... khi nào sẽ đến? - Tại sao có kẻ xa lạ nào đã đột nhập vào cơ thể cô? Con người đang nói những lời này là ai thế?

- Có phải cô muốn hẹn hò, hay có phải muốn chúng ta nên tìm hiểu nhau cho rõ thêm một chút nữa không?

- Với tôi thì anh chỉ cần nhìn mặt là biết người, Grayson à. Còn anh thì sao?

- Cô nói thế tức là cô không có chuyện tâm tình bí ẩn hay sao? mọi người đều có chuyện bí ẩn. Người ta thường nói ở đời chỉ cần xem mặt là biết người như cô nói, nhưng chắc cô biết mọi người đều có những chuyện rắc rối, những chuyện bí ẩn trong lòng. Annie cảm thấy tim cô thắt lại. Cô cố lấy giọng nhẹ nhàng để nói:

- Có phải anh nói rằng anh là người chỉ cần xem mặt biết người, chứ không có gì bí mật trong lòng hết phải không?

- Tôi muốn nói thế đấy. Còn cô thì sao? À mà này, cô bao nhiêu tuổi? Anh bao nhiêu tuổi? - Annie hỏi.

Tôi hỏi cô trước, - Parker đáp.

- Già đủ để biết chuyện đời. Anh không nên hỏi phụ nữ tuổi tác.

- Ai nói thế?

- Mẹ tôi nói. Tôi hai mươi lăm tuổi.

- Tuổi tuyệt vời! - Parker nói.

- Tuổi tuyệt vời vì lẽ gì?

- Để khởi đầu kinh doanh, làm tình, lập gia đình, có con. Vậy chúng ta hẹn hò được chứ? Chúng ta ấn định việc hẹn hò trước khi ngồi xuống bàn việc làm ăn.

- Anh làm như thế chuyện hẹn hò giống với hợp đồng làm ăn. - Annie chua chát nói. - Tôi là nữ doanh gia thông minh, nhạy bén, vì vậy anh đừng hòng áp đặt điều gì với tôi. Tôi có thể mua cà phê ở Sumatra lúc nào cũng được. - Tốt, con người xa lạ đã từ già cơ thể cô rồi, và bây giờ cô đã kiểm chế được mình.

- Hẹn bốn giờ chiều mai được không? Tại bãi bể riêng của tôi. Chúng ta sẽ lặn trần dưới nước. Rồi muốn có việc gì diễn ra tiếp theo sau đó, chúng ta sẽ sẵn sàng luôn. Việc sẽ giống như trong cảnh Từ Đây Cho Đến Vĩnh Cửu.

- Anh cười với cô. - Kẻ lạ lại đột nhập vào người cô rồi. Annie cười. Luôn luôn rất duyên dáng. Mặt lộ vẻ rất nham nhở, cô nói:

- Tôi hy vọng anh đã chuẩn bị việc này. - Cô phui bụi hai tay lia lia. - Chắc bãi bể này bụi lắm. Tôi cam đoan sẽ có hàng tấn cánh hoa như thế này để che khắp bãi. Điều mà tôi ghét nhất là cát ngập đến tận móng.

Parker sắc nước chanh vì chưa nuốt kịp. Annie vội vùng đứng dậy để đấm vào lưng anh ta.

- Có phải anh sắc vì nghe tôi nói không? Tôi thích những vòng hoa này. Chúng làm cho tôi cảm thấy... như là tôi đã làm nên những chuyện tội lỗi gì. Mình đã quên những việc quan trọng. Hãy nhớ đến số tiền của ngân hàng. Hãy nhớ việc ấy đi. Parker đằng hắng giọng.

- Tôi sẽ nói tỉ mỉ cho cô biết về công việc buôn bán cà phê trước khi chúng ta bay đến Kona vào ngày mai.

- Tôi nghe đây, - Annie nói rồi ngồi chống khuỷu tay lên bàn. - Tôi hy vọng anh sẽ nói cho tôi biết điều mà tôi không biết.

- Daniel không nói cô là người khôn lanh.

- Daniel không biết tôi. Anh ấy có búi tóc thật lớn. Cặp giò chắc chắn, tốt. Anh ta dễ thương. Nhưng không hợp với tôi. Mà nên nghĩ đến Peter Newman và số tiền của ngân hàng. Khi mà về là hẳn thộp đầu mà đấy.

- Parker, tôi đùa đấy. Tôi không biết cái gì đã nhập vào tôi như thế này. Thường thường tôi là kẻ mọt sách, rất chán nản. Tôi rất biết trách nhiệm của mình. Chắc khi tôi đặt chân lên hòn đảo này, đã có cái gì đấy kích thích hóc môn của tôi. Tôi xin lỗi về... hành vi đại dột của tôi. Nhưng tôi thích nụ hôn. Chúng ta hãy quên những chuyện đã xảy ra, và chú ý đến lý do khiến tôi đến đây.

- Ta sẽ làm việc như thế nào đây? Daniel đã nói cô là vận mệnh của tôi. Anh ấy nói không ngoa.

- Anh nói láo đấy. Mọi người ai cũng có lúc nói láo cả.

- Tôi không, - Parker nói với vẻ thành thật.

- Chúng ta nói về chuyện cà phê đi.

- Tốt, ta hãy nói về chuyện cà phê. Mới đầu, cà phê trồng ở Maui này không phải là cà phê Kona. Nơi duy nhất trên thế giới trồng cà phê Kona là quận Kona ở đảo lớn. Chúng tôi trồng cà phê trên vùng đất có núi lửa phì nhiêu ở hai bên sườn núi Mauna Loa và Hualalai đã hơn một trăm năm mươi năm nay. Chúng tôi chăm sóc bằng tay và chọn những quả nào thật chín mới hái. Sau khi hái quả chín, chúng tôi bóc vỏ và cõm bằng máy xay, rồi đem hạt ra phơi khô. Khi hạt đã khô, chúng tôi lại cho máy bóc vỏ cứng và vỏ lụa của hạt ra. Chúng tôi chọn lựa những hạt có kích cỡ lớn, nặng, mới cho vô bao dán nhãn hiệu của chúng tôi. Chúng tôi chở đến những nhà rang cà phê trên khắp thế giới. Chúng tôi cũng có lò rang riêng của mình. Tùy theo khách hàng muốn chúng tôi rang luôn hay không. Nếu cô muốn mua cà phê của chúng tôi, cô muốn tôi rang luôn hay là để cô chở đến lò rang trong lục địa? Đây là bài thuyết trình của tôi. Bố tôi bắt tôi học thuộc lòng bài này khi tôi còn bé. Bài văn nghe có đầy đủ không?

- Đủ, đầy đủ. Nhưng còn tùy thuộc vào giá cả, - Annie đáp.

- Cà phê Kona rất đắt. Chúng tôi bán cà phê này với giá 22 đôla một pao. Tôi sẽ bán cho cô với giá 18 đôla và chúng tôi rang cho cô luôn. Miễn là cô mua một lượng lớn đến một ngàn pao. Tôi sẽ bớt thêm cho cô hai đôla một pao nếu cô mua tăng thêm một ngàn pao nữa. Bây giờ cô có bao nhiêu tiệm cà phê?

- Bốn. Elmo muốn mở rộng xuống Miền Nam. Lợi tức khởi đầu không có gì. Cần tìm cho được người đứng đắn, đáng tin cậy, Tom và tôi phải làm nhiều việc. Elmo gần 70 rồi. Chúng tôi phải có người tốt giúp việc. Chúng tôi cần phải mở tiệm gần các khu đại học, là vì ở đấy có thể thuê được người làm việc bán thời gian dễ dàng. Công việc làm ăn tiền trao cháo múc này rất khó khăn. Khi tiền bạc eo hẹp, người ta dễ bị thua lỗ.

- Cô bán những thứ gì?

- Cà phê và bánh patê. Mới đầu chúng tôi bán cà phê và bánh xăng ụch cá ngừ, dùng công thức của mẹ ông Elmo. Thực đơn nghèo nàn. Nên chúng tôi

thêm bánh ngọt vào ngày thứ Hai, rồi thêm cà phê hấp hơi, bánh nướng, và cà phê sữa nhẹ pha bằng máy. Người ta cần nhiều loại cà phê mà bớt các thứ khác. Nếu tôi theo kế hoạch kinh doanh của Elmo, và nếu Tom bằng lòng làm theo ý kiến của ông ấy, thì chúng tôi có thể mở thêm năm tiệm cà phê nữa vào cuối năm này. Chắc tôi phải đi luôn để kiểm tra công việc ở các nơi. Chắc anh hiểu ý tôi rồi. Khi người ta làm ăn thì phải gắn bó với công việc. Sẽ không có thì giờ để làm việc khác. Không có thì giờ để sống cho mình. Tôi chỉ còn biết làm việc mà thôi. Tôi không biết rồi tôi có muốn chạy theo công việc với qui mô lớn như thế này không.

- Có phương án thay thế, - Parker nói, vẻ nghiêm trang.

- Phương án gì? Ra đảo uống rượu dừa phải không?

- Cô có thể mở cửa tiệm khắp nước. Để cho tiệm khởi đầu tốt, thuận lợi, rồi trong một năm, cô bán quyền kinh doanh. Sẽ thu được rất nhiều tiền. Chỉ giữ lại chức vụ tổng điều hành. Nếu tôi ở vào hoàn cảnh của cô, tôi sẽ làm như thế đấy. Tuy nhiên, tôi nói thế không có nghĩa là cô phải làm theo ý kiến của tôi.

- Anh nói có lý đấy. Mới đầu, công việc của tôi rất ba lơ. Anh biết không, khởi đầu làm ăn với số tiền rất ít, rồi dùng một cái, phát lớn. Tôi không chuẩn bị gì hết, và Jane cũng không. Thế mà cuối cùng, cô ấy được rất nhiều. Anh trai tôi quay về thật đúng lúc. Tôi phải suy tính đến công việc này. Có lẽ tôi phải gọi anh tôi để nói cho anh biết về giá cả anh đưa ra.

- Cô cứ lấy cà phê bất cứ lúc nào cô cần. Tôi sẽ để dành cà phê hạt cho cô. Có lúc cà phê Kona sản xuất hơn mười triệu pao mỗi năm. Bây giờ chỉ sản xuất chưa đầy hai triệu pao. Cho nên cà phê này hiếm hoi hơn bao giờ hết. Tôi muốn duy trì mức sản xuất này. Bây giờ ta vui chơi chứ?

Annie vẫn bình thản, cô hỏi:

- Anh muốn nói vui chơi cái gì?

- Khám phá đảo. Chạy chơi dưới thác. Nhảy xuống nước. Leo lên cây bách tán, về nhà, ngủ một giấc. Dĩ nhiên ngủ riêng. Dậy mặc áo quần, đi ăn tối ở ngoài, rồi về nhà đi ngủ. Dĩ nhiên ngủ riêng. Sáng dậy rửa ráy, ăn điểm tâm thật no, sau đó tôi sẽ lái máy bay đưa chúng ta đến Kona, dẫn cô đi xem đồn điền cà phê một vòng. Nghe được không?

- Tôi có nên thay áo quần không? Có phải anh đối xử với mọi khách hàng của anh đều như thế này không?

- Đi giày đế mềm và mặc quần sóc là được rồi. Không, hầu hết khách của tôi đều là vịt già mập ú, họ muốn nhiều mà không tốn thứ gì. Cô là khách hàng nữ xinh đẹp đầu tiên của tôi. Hơn nữa. Daniel đã nói cô là vận mệnh của tôi, cho nên tôi phải tìm xem thử anh ta nói có đúng không.

- Tốt! Cho tôi 10 phút. Daniel cần phải lo đến công việc của mình.

- Năm phút thôi.

- Được rồi. - Annie cười khúc khích.

- Thật là một buổi chiều tuyệt vời, Parker. Tôi rất vui, được nghỉ ngơi và học hỏi rất nhiều. Anh là người hướng dẫn du lịch thật giỏi. Trước đây chưa bao giờ tôi đứng núp sau cái thác. Tôi cảm thấy mình vô hình.

- Khi tôi còn nhỏ, tôi thường trốn bố tôi ở đây. Tôi cứ nghĩ là mình trốn ở đây một mình cho đến khi bố tôi nói với tôi rằng ông cũng thường đến trốn ở đây. Cái tảng đá lớn cũ kỹ mà chúng ta ngồi nghỉ giống như cái ghế. Cho nên tôi tin rằng đã có hàng trăm đứa bé từ bao nhiêu đời nay đã làm cái công việc chúng ta làm. Tại sao cô không có thì giờ để vui chơi, Annie? Nhìn kìa! Tôi phải nói đây là điều rất đặc biệt! Chỉ cho cô thôi Annie. Chúng ta nên gọi cái này là cầu vồng của Annie. Tôi đã đến đây từ khi lên ba, thế mà chưa bao giờ tôi thấy chiếc cầu vồng đẹp như thế này. Nó lớn, sinh động hơn cả những cái khác nhiều và đứng xa hàng dặm vẫn thấy

được. Tôi đoán nó đặc biệt chào đón cô đến Maui. Annie nhìn chăm chú vào chiếc cầu vồng, hai cánh tay gai gai lạnh. Cô liếc mắt nhìn qua cái thác nước lóng lánh. Nó chấm dứt ở đâu và có gì trong cái chum vàng nơi chốn thiên đàng xinh đẹp này? Cô lại run. Parker quàng tay quanh vai cô.

- Tôi chưa bao giờ có cái cầu vồng đặt theo tên tôi để trả lời câu hỏi của anh về chuyện vui vẻ của tôi. Xin nói cho anh biết, trước tiên bố tôi bệnh, rồi mẹ tôi bị... mất trí nhớ. Mới đầu chúng tôi không biết đấy là bệnh gì. Tom đi học đại học, cho nên tôi phải chăm sóc mẹ trong khi còn học trung học. Học xong là tôi chạy về nhà liền. Thuê người giữ người già rất tốn kém. Bỗng mẹ nặng thêm, và chúng tôi phải đưa vào bệnh viện tâm thần, rất tốn kém. Chúng tôi bán ngôi nhà để trả tiền thuốc của bố rất nhiều, rồi chúng tôi chia nhau chăm sóc mẹ. Tiền để dành của bố mẹ tôi dùng vào việc học đại học của Tom. Tiền dành cho tôi không được bao nhiêu, nên tôi phải làm việc để đi học. Ở Chúa, tôi nhờ có ông Elmo. Nếu khi nào anh cần biết gì về nghề buôn bán dược phẩm, anh cứ hỏi tôi. Tiền tôi vay đi học cao như núi. Khi chúng tôi mở tiệm cà phê đầu tiên, chúng tôi thanh toán xong hết. Nếu ngày dài hơn, tôi có thể tăng lợi tức gấp ba lần. Tôi đi ngủ mệt mỏi và thức dậy mệt mỏi. Đây là dịp đi nghỉ hè đầu tiên của tôi trong 7 năm nay. Không những thế, việc này còn giảm bớt thuế. Ít ra khỏi tiền máy bay. Nếu câu hỏi tiếp theo của anh là tôi có bạn trai hay bồ bịch gì không, tôi xin trả lời có, nhưng thời gian đã phá hỏng các thứ tình ấy rồi. Chuyện mà chắc tôi không trả lời cho ai biết là giấc mộng của đời tôi. Tôi theo học đại học là vì cả bố và mẹ tôi đều muốn Tom và tôi có bằng cấp đại học, vì họ không có điều kiện để học. Công việc kinh doanh đã giúp tôi chuyển mẹ tôi đến gần tôi hơn, và sự tiện nghi quá lớn. Tôi đi thăm bà vào cuối tuần. Tôi tự ra hạn định ba năm để sống như thế này, và nếu tôi không thực hiện được, chắc tôi phải tìm công việc gì chỉ làm từ 9 đến 5 giờ. Ngồi sau bàn giấy là công việc tôi không thích, Jane cũng thế. Cô ấy chỉ muốn vẽ mà thôi. Cô ấy trông đợi có con. Cô ấy là con nuôi, cho nên việc có gia đình riêng của mình là điều rất quan trọng đối với cô. Parker, anh có nghĩ là anh quá may mắn không?

- Có. Đôi lúc tôi thấy cuộc đời vô vị. Cuộc sống nên chia nhau đồng đều mới vui.

- Tại sao anh không lấy vợ? Parker cười.

- Nhiều lần tôi sắp lấy vợ đấy chứ. Nhưng rồi tôi cảm thấy sao đó, nên đã từ hôn.

- Anh có hoạt động gì nữa không? Tại sao các chị em gái của anh đều sống trong đất liền? Anh không nhớ họ à?

- Dĩ nhiên nhớ chứ. Tôi thừa hưởng gia tài vì tôi là con trai duy nhất. Tập quán như thế. Annie quắt mắt ngồi thẳng dậy.

- Chuyện này lạ đấy. Anh nói tất cả gia sản này đều là của anh, còn các chị em gái của anh không có gì? Anh không chia lợi tức cho họ à?

- Phong tục ở đây khác với phong tục của cô trong đất liền. Phong tục của chúng tôi như thế.

- Thật kỳ lạ, thế thì quá bất công. Anh có đủ thứ mà họ không có thứ gì hết à? - Giọng của Annie gay gắt, cái gì đó khiến cho cô tức giận. Parker thối lui. - Thế họ không phản nộ à?

- Phản nộ ư? Tôi thấy họ không tức giận gì hết. Họ đều vui vẻ. Họ tự ý ra đi.

- Phải, chắc tôi cũng phải ra đi thôi, - Annie nổi nóng nói.

- Bố mẹ tôi vô tội mà tôi cũng phản nộ. Tom có hết tất cả. Tôi phải cố dẫn lòng. Tôi không muốn nghe những chuyện bá láp nói về nhân cách con người. Anh không thể có nhân cách khi thiếu tiền. Tôi thường ăn sốt Mayonaise với bánh xăng ụych và uống nước khoáng Kool Aid. Như thế làm sao mà có nhân cách được. Tôi luôn luôn đói bụng.

- Khoan, cô hãy bình tĩnh. Cô làm như thế tôi lừa dối các chị em gái của tôi. Tôi không lừa dối ai hết. Mọi việc đã được an bài như thế. Cô nhớ, đây là

phong tục của chúng tôi.

- Phong tục của anh thối tha. Phong tục của anh theo tôi là phụ nữ không đáng kể. Nếu họ đáng kể, anh phải chia cho họ. Anh sống như ông vua trong cái thiên đàng xinh đẹp này. Họ cũng lớn lên ở đây. Còn điều này nữa, ông cà phê, ông nhớ cho rằng chính người phụ nữ đã sinh ra anh. Tôi nghĩ chắc tôi không thích anh. Cũng như tôi không thích cái phong tục của anh ở đây. Tôi đã sai lầm khi đến đây để hợp đồng kinh doanh với anh. Bây giờ tôi không kính trọng anh nữa. Tôi xin lỗi. Parker Grayson nhìn vận mệnh của mình với cặp mắt kinh ngạc.

- Cô cứ bình tâm ở đây, cô Clark. Điều mà cô có vẻ không hiểu, là trong số các chị em gái của tôi không ai phàn nàn hết. Ngoài ra, chuyện này không liên quan gì đến công việc của cô hết.

- Anh nói đúng, chuyện này không liên quan gì đến công việc của tôi. Tại sao các chị em gái của anh không phàn nàn? Họ phàn nàn thì có được cái gì đâu? Họ phải chấp nhận vì họ không biết làm gì. Anh đã làm gì cho họ?

- Làm gì à?

- Khi anh thừa hưởng gia tài này, anh đã làm gì cho họ?

- Tôi không làm gì hết. Họ không muốn tôi làm gì hết. Họ lấy chồng và sinh con. Họ chỉ muốn được như thế.

- Đồ bần tiện! Anh đừng từ chối điều này. Anh đúng là người như thế đấy. Có phải anh rất đau khổ khi phải chia gia tài cho họ không? Anh biết không, tôi ghét anh trai tôi một thời gian lâu. Giận bầm gan tím ruột. Hao mòn thể xác. Tôi phải cho qua vì cuộc sống còn của tôi.

- Các chị em của tôi không giống cô. Tôi thấy họ không ai có phản ứng gì chống đối, - Parker nói, mắt lộ vẻ thất vọng.

- Làm sao anh biết? Có khi nào anh hỏi họ không? Anh có bao nhiêu chị em gái?

- Không, tôi không hỏi. Tôi có sáu chị em gái. Họ đều có chồng giàu có.
- Một phần bảy gia sản so với toàn thể cũng là số tiền khá lớn. Có lẽ họ không có một đồng xu đứng tên họ.
- Ý tưởng này từ đâu đến như thế? Chúng tôi sống với nhau rất hòa thuận. Tại sao các chị em gái của tôi cần có tiền đứng tên của họ?
- Vì lý do như tôi đã nói. Cha mẹ không có quyền làm như thế với con cái. Anh không tốt hơn gì bố mẹ anh. Một người trong số chị em gái của anh nếu gặp cơ hội thuận lợi, chị ta có thể vươn lên để điều khiển đồn điền cà phê này. Có thể anh đúng, có thể họ không lưu tâm. Tôi lưu tâm, vì đây là chuyện rất quan trọng. Phụ nữ không phải là công dân hạng hai. Tôi không tin anh có đi học ở lục địa. Bây giờ đã thập niên 80 rồi, ông Grayson à. Phụ nữ không còn phải hầu hạ cho đàn ông. Tôi muốn về nhà, và tôi muốn về bây giờ.
- Tốt! - Parker đáp. - Coi chừng đường đi, kéo đi vào trong thác.
- Lạy Chúa, tôi ghét chuyện bị người ta làm cho tôi thất vọng - Annie giận dữ nói.
- Cái gì?
- Im đi. Tôi không nói với anh, - Annie vẫn nóng giận. Trên đường về nhà ở đồn điền, họ im lặng. Khi Parker giữ cánh cửa cho cô đi vào, Annie bước vào đi dọc theo hành lang về phòng. - Mẹ kiếp. - Cái túi xách cô đã tháo tung đồ đạc ra hết. Bây giờ cô phải sắp xếp vào lại. Cô bỏ đại hết vào túi xách. Tiếng dây kéo trên túi xách khi kéo đóng lại vang lên thành tiếng kêu thật lớn trong phòng, khiến Annie nhăn mặt.
- Ngay khi mình tưởng mình gặp được người hoàn hảo, thì hóa ra anh ta chỉ là đồ bỏ. Mẹ kiếp, mẹ kiếp!
- Chuyện này thật ngu ngốc, Annie, - Parker nói.

- Phải, tôi biết đối với anh chuyện này là ngu ngốc, - Annie đáp. - Ai đưa tôi ra phi trường đây?

- Chắc tôi là người có cái may mắn ấy. Bà giữ nhà nhìn khuôn mặt tức giận này sang khuôn mặt khác. Bà ta ngần ngừ rồi đưa ra chiếc áo dài có màu chiếc cầu vồng. Annie đưa tay lấy chiếc áo, nước mắt ứa ra.

- Cám ơn bà... rất nhiều - Cô vắt cái áo lên vai đi ra phía cửa trước.

Parker nói nhỏ với bà già:

- Cô ấy không hiểu phong tục của chúng ta. Cô ấy tức giận vì tôi thừa hưởng cái đồn điền này mà các chị em tôi không có.

- Cô Clark đúng, Parker à. Bố mẹ anh làm thế với các chị em gái anh là điều quá sai trái. Phong tục xưa không hợp nữa, các con tôi đã chỉ cho George và tôi thấy thế, dựa trên thực tế hàng ngày. Chúng ta đang sống trong thời đại mới, Parker à. Tại sao anh nhắm mắt trước những chuyện như thế này? Anh đã được ăn học trong lục địa tốn kém biết bao tiền bạc. Tôi nói thẳng như thế này, vì tôi đã nuôi nấng anh cùng mẹ anh và khi mẹ anh không còn nữa, tôi nuôi anh một mình. Bây giờ anh hãy đến làm lành với cô ấy. Tôi thấy cô ấy có vẻ rất tức giận. Nhưng cô là người rất tốt. Như George đã nói: Anh ngủ gà ngủ gật là anh thua đấy. Bây giờ đi đi, Parker.

- Chúng ta sẽ bàn kỹ chuyện này sau, Mattie, - Parker rít lên bên tai bà giữ nhà. Mattie đứng thẳng người, nhìn ngay vào mắt Parker.

- Không. Tôi đã nói những điều tôi định nói rồi. Nếu anh muốn bàn cãi chuyện này, nên bàn cãi với các chị em gái của anh.

- Mẹ kiếp! Bà học được văn minh tiến bộ khi nào mà nói với tôi như thế, Mattie?

- Khi tôi biết về bảo hiểm xã hội, về các kế hoạch trợ cấp và qui hoạch quốc gia. Thỉnh thoảng tôi nghĩ anh có uống cà phê bồ óc. Tôi nói anh nên đi đi, Parker.

- Vâng, thưa bà, - Parker đáp rồi quay gót. Chuyện này chẳng cần đem ra bàn bạc với Mattie hay George. Ngồi trên xe, Parker đeo kính râm phi công lên mặt. Đeo kính râm, anh cảm thấy an tâm hơn. Anh liếc mắt nhìn Annie, thấy cô ngồi thẳng băng, trông rất đoan trang. Anh gài số xe.

- Này, cô không thể nhảy vào đời tôi, bảo tôi phải làm gì, rồi đi về vì cô không thích nền văn hóa của tôi. Tôi không làm như thế với cô đâu. Vận mệnh quái gì mà lạ như thế này?

- Tôi không mắc mớ gì đến văn hóa của anh. Tôi chỉ tức thái độ của anh về phụ nữ thôi. Giả sử anh và tôi lấy nhau. Tôi là doanh nhân thành đạt. Anh làm ăn thành công. Chúng ta có một con trai và hai con gái. Khi chúng ta chết, ai hưởng gia sản?

- Ý kiến của tôi như hồi nãy ở thác nước.

- Ai hưởng hết tài sản, Parker?

- Đứa con trai trưởng.

- Hưởng cả thành quả của tôi à?

- Khi lấy nhau tài sản của cô đã thuộc về tôi rồi.

- Dừng cái xe mắc dịch này lại ngay. Tôi đi bộ trên đoạn đường còn lại để đến phi trường. Parker đạp chân vào thắng. Annie đứng hai tay chống nạnh nhìn người đàn ông mang kính râm.

- Anh đưa hành lý cho tôi. Anh đừng tưởng tôi mài dít một ngày mười sáu giờ hay mười tám giờ để làm việc cho con trai anh dành con gái tôi hưởng hết gia tài!

- Chúng ta không phải vợ chồng! - Parker nói lớn.

- Đúng thế, và chúng ta sẽ không bao giờ thành vợ chồng. Nếu anh là người đàn ông cuối cùng trên trái đất, tôi cũng không lấy anh vì tư tưởng anh quá hủ lậu!

- Cô hãy bước lên xe kéo tôi bế cô vút lên cho mà xem, - Parker lại nói lớn.

- Đừng hòng, Parker Grayson!

- Cô học cách ăn nói như thế ở đâu vậy? Cô phải biết xấu hổ chứ.

- Tôi học anh trai tôi và bạn bè của anh. Tôi không xấu hổ gì hết. Bây giờ tránh đường cho tôi đi, kéo tôi đẩy cả xe lẫn người anh xuống vực.

Nhìn hàm xai cô căng cứng và nhìn cặp mắt nãy lửa của cô, Parker biết cô dám làm lắm. Anh cảm thấy bụng quặn đau. Mới cách đây mấy giờ họ đã đi chơi với nhau, và anh nhận thấy anh thích người thiếu nữ hay nóng giận này. Rõ ràng anh nghĩ David đã nói đúng. Anh thấy cảnh bố mẹ anh nhìn các con khôn lớn, thấy cảnh họ đi du lịch và sống bên nhau cho đến lúc già. Cô ta nói có đúng không? Nếu cô ta nói đúng, điều đó sẽ làm mình ra sao? Liệu Mattie có bảo mở tiệc ăn mừng không?

- Tốt, cô cứ đi đi, cô Khôn Ranh.

- Tôi thích khôn ranh hơn ngu đần, - Annie đáp. Cút, cút cút. Tại sao chuyện đang tốt đẹp bỗng trở thành tồi tệ đáng ghét như thế này? Cô có phản ứng quá đáng không? Dĩ nhiên hơi quá đáng, nhưng cô sẽ không lùi. Và cô đã làm thế với nhiều người rồi, nhất là với đàn ông, những người thường nghĩ đàn bà là công dân hạng hai.

Một lát sau, Annie đi khập khiễng vào phi trường, chỉ một lát mà cô tưởng chừng lâu bất tận. Parker lái chiếc xe của đồn điền chạy từ từ sau cô. Cô nói:

- Cứ để hành lý của tôi trên vỉa hè.

Parker đứng trước mặt cô. Anh cất kính râm.

- Nếu bố tôi còn sống, ông sẽ quất tôi một trận vì tội để cho cô đi bộ đến phi trường.

- Có phải ông bố đã cắt hết phần của con gái mình trong di chúc hay không? Nếu thế thì quên đi. Tôi đã từng đi bộ xa hơn nhiều trong đời rồi.

- Annie, tôi xin lỗi. Tôi không biết tôi phải xin lỗi về cái gì. Phải chăng điều tôi nói không làm cô vừa lòng. Cô không hiểu thôi. Annie giương mắt nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Anh sai lầm. Tôi hiểu chứ. Tôi hiểu anh là đồ tham lam như anh Tom của tôi. Nhưng tôi tha thứ cho Tom vì anh là anh ruột tôi. Còn anh thì không có lý do gì để tôi tha thứ cho anh. Có lẽ anh giàu ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi sẽ cá với anh một ngàn pao cà phê là nếu chúng ta có kế hoạch lấy nhau, thì hai từ đầu tiên anh thốt ra là hai từ hôn thú. A, nhìn cái mặt cau có của anh là tôi biết liền. Bây giờ thế giới đã ở vào thập niên 80, xã hội đã có nhiều qui định về pháp luật tiến bộ. Tại sao anh còn duy trì tập tục xưa để giành quyền thừa hưởng tài sản của các chị em gái của anh? Tôi đưa ra điều kiện như thế này: nếu tôi định mua cà phê của anh, tôi sẽ tiếp xúc với anh.

- Annie, chúng ta đều là người lớn cả rồi. Chúng ta đến ngồi nói chuyện trong quán rượu ấy một lát được không? Tôi muốn giải thích cho cô rõ hoàn cảnh của tôi. Cô nhìn thẳng vào mặt anh lại, hai lỗ mũi gần chạm nhau.

- Tôi nói như thế này, Parker Grayson. Anh đi nói chuyện với các chị em gái của anh. Phải nói chân thật, cởi mở, với tư cách đàn ông, anh hỏi họ xem họ cảm nghĩ ra sao khi bị tước quyền thừa hưởng gia tài chỉ vì tội họ là phụ nữ. Nếu họ nói với anh chuyện đó không sao, thì anh hãy gọi tôi, và tôi sẽ trở lại đây. Tôi muốn gặp sáu người phụ nữ đã cảm nghĩ như lời anh nói. Nếu họ chân thành nói với tôi điều họ cảm nghĩ, tôi sẽ hợp đồng mua cà phê của anh suốt một năm. Bây giờ anh hãy lấy lui cái này, - cô nói rồi ném vào anh cái vòng hoa anh đã làm cho cô.

Annie bỏ đi. Parker nhìn theo cô cho đến khi cô mất dạng. Bỗng mặt trời mờ dần, và cơn đau nhói trong bụng anh trở lại. Anh ước chi được trở lại thời còn bé để có thể khóc được.

Chương bảy

Parker, anh có vẻ không được hạnh phúc. Có gì không ổn phải không? - Mattie hỏi. - Nhà cửa chuẩn bị sẵn sàng rồi. Tôi đã nấu các thứ anh yêu cầu tôi nấu. Quà tặng cho các chị em của anh ở dưới cây Giáng sinh. Đây là thời gian vui mừng lễ. Anh thường thích lễ Giáng sinh. Vậy tại sao chúng ta không ngồi và nói chuyện cho vui? Chắc tôi mù và điên mới không thấy anh không còn giống như trước từ khi cô Clark ra về, vào tháng Bảy. Năm tháng là một thời gian dài, Parker à. Tôi không hỏi đã có chuyện gì sai trái. Thỉnh thoảng nói về chuyện buồn sẽ giúp cho ta hết buồn.

- Chẳng có gì nhiều để nói đâu, Mattie à. Không có chuyện gì thay đổi nhiều. Chuyến thăm của cô Clark chỉ có mục đích buôn bán thôi. Cô ta trách tôi là vì... những chuyện tôi đã làm không hợp với cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ tiến bộ của thập niên 80 như mọi người đã nói đến. Tôi rất thích cô ấy cho đến lúc cổ bắt đầu... Vấn đề này không quan trọng. Tôi không tin là tôi vẫn còn cảm tình với cổ như trước. Cô ta quá... tôi không biết nói sao, cổ quá trơ tráo, xác xơ, quá... ngổ ngược.

- Đừng nói láo với tôi, Parker. Mắt anh đã nói với tôi khác thế. Anh chưa có khi nào nói chuyện với các chị em gái của anh, phải không?

- Chưa. Hôm nay tôi sẽ nói. Họ không muốn đến, Mattie à. Chuyện này làm cho tôi bối rối.

- Đây là lần đầu tiên anh mời họ về thăm lại nhà xưa của họ. Tại sao anh tin họ sẽ vui mừng khi về thăm anh?

- Họ có chồng con. Tôi nghĩ là những kỷ niệm của thời xa xưa sẽ làm cho họ háo hức. Họ không đến ăn tối, cho nên tôi mời họ ăn trưa. Sau đó họ về liền, vì thế tôi phải tranh thủ thời gian để nói với họ những chuyện cần thiết.

- Và điều này làm cho anh ngạc nhiên, phải không?
- Thế bà không ngạc nhiên sao, Mattie?
- Không. Người ta ai cũng muốn về lại thăm ngôi nhà cũ. Đây là ngôi nhà cũ của họ. Khi anh từ đất liền về đây, ngôi nhà này trở thành nhà anh. Vì tờ giấy của tòa án tuyên bố như thế. Các chị em gái của anh không về nếu không được mời. Cháu trai cháu gái của anh không biết gì về ngôi nhà xinh đẹp này. Anh có đi lướt sóng với chúng một lần. Một lần thôi.
- Tôi không có thì giờ để đi lui đi tới đảo lớn. Chúng có bố. Họ có nhau.
- Và anh phân vân khi hỏi tại sao họ không muốn đến dự bữa ăn trưa này với anh. Tôi nghĩ là anh vừa trả lời câu hỏi của anh rồi đấy.
- Chắc bà muốn nói các chị em gái của tôi không thích tôi chứ gì?
- Anh đã trả lời rất đúng, Parker.
- Có phải họ căm thù tôi không, Mattie?
- Phải, Parker.
- Thế tại sao họ không nói? Tại sao bà không nói?
- Địa vị của tôi không cho phép tôi nói.
- Địa vị quái gì. Bà không thèm nói mà thôi. Tại sao bà không nói?
- Đây là chuyện gia đình anh, không phải công việc của tôi. Lần anh gọi họ để chào hỏi, hỏi thăm sức khỏe mới đây là khi nào? Không bao giờ anh gọi họ. Tôi biết mà.
- Bây giờ tôi phải ra phi trường để đón họ.
- Các vòng hoa đâu rồi?
- Vòng hoa à? - Parker hỏi, mặt ngơ ngác. Quá nản, Mattie nói:

- Phải, vòng hoa cho các chị em gái của anh. Đây là việc rất đáng làm. Và lại, đây là phong tục của chúng ta.

- Họ ở đây, Mattie à. Họ không phải từ đất liền đến. Mattie sững người, bà gay gắt đáp:

- Anh đợi ở đây. Đừng đi đâu hết. - Bà đi một lát rồi quay lui với sáu vòng hoa rất đẹp. - Tôi mới làm hồi này. Anh đeo cho mỗi người chị em gái của anh một vòng lên cổ, rồi hôn vào má họ. Anh có hiểu tôi không, Parker?

- Vâng, tôi hiểu.

- Nhớ khen họ xinh. Mà họ xinh thật, phải không?

- Tôi biết, - Parker đáp, chân bước đi, miệng nói tiếp. - Có gì làm nữa cho đúng phép lịch sự không Mattie?

- Cứ hỏi George thì biết. Họ không chỉ xinh, mà đẹp. Họ là chị em gái của anh. Bỗng Parker cảm thấy quá xúc động khi anh đi về phía họ. Họ đợi cho anh quàng vòng hoa vào cổ và hôn lên má.

- Tôi rất sung sướng khi thấy các chị em đến. - Anh nói với vẻ thành thật. Anh đợi họ trả lời, và khi thấy họ không nói gì, anh dẫn họ rời phi trường, đến xe. Họ ngồi cứng đờ, nghiêm trang như kiểu Annie đã ngồi vào mùa hè khi anh lái xe đưa cô ra phi trường. Chuyện đến thăm này không thoải mái. Họ chỉ trả lời mỗi khi anh hỏi chứ không tự ý nói chuyện. Khi họ đến nhà rồi anh mới nhẹ người. Anh bước lui khi họ chạy đến chào hỏi Mattie và George; hai người đón chào họ rất niềm nở. Bây giờ họ hết cả rụt rè. Họ nói cười vui vẻ như những cô gái nhỏ hồi xưa. Bỗng anh cảm thấy mình là người ngoài khi nghe Lela, người lớn nhất trong các chị em nói:

- Lạy Chúa, cây đa này lớn hơn cả ngôi nhà. Tôi nhớ ngày mẹ trồng nó. Bà nói nó sẽ lớn và mạnh như... Parker.

- Mẹ đã nói đúng, - Teke nói, chị là cô em gái thứ hai. - Buổi họp mặt này được triệu tập để làm gì thế, Mattie? Tôi định bảo cậu ấy đừng mời nữa,

nhưng Lela nói chúng tôi nên đến. - Parker cau mày khi nghe chị nói thế.

Cassie nói:

- Mattie, tôi không uống rượu trái cây đâu. Cho tôi ly lớn loại unction ki Jack Daniel có đá.

Mahala ấ ứng nói:

- Tôi ứng bia.

- Tôi cũng thế. - Jana nói. Kiki, cô em út nói:

- Cho tôi unction ki Skót có đá. Chà thơm quá, Mattie. Bà nấu món gì đây?

- Món các cô thích nhất, - Mattie đáp.

- Tại sao? - Cả sáu chị em đồng thanh hỏi.

- Cậu em các cô yêu cầu tôi làm. - Mattie thản nhiên đáp. Kiki quay lui.

- Tốt, Parker này, bây giờ chúng tôi có mặt đây rồi, anh muốn nói cái gì đây? Anh muốn cái gì nơi chúng tôi? Anh đã có tất cả rồi. Nếu anh muốn thêm sức, xin loại tôi ra. - Parker cảm thấy hết hoảng khi nghe tất cả các chị anh cũng đều nói như thế.

- Tại sao chúng ta không vào thư viện nói chuyện một lát trước khi ăn, đem theo đồ ứng vào.

Khi đi qua cây Giáng sinh, Lela nói:

- Cây đẹp quá. Nó lớn hơn cả phòng khách của tôi.

- Chắc cậu có nhiều bạn bè, hay tất cả quà này đều dành cho Mattie và George? - Teke hỏi. Kế hoạch của anh trật lất.

- Quà cho các chị và em út đây.

- Thật ư? - Kiki cô em út nói rề rề. - Chúng tôi không mang quà cho anh. Nên có lẽ chúng tôi không nhận quà của anh.

- Tiền bạc bây giờ rất căng. Dĩ nhiên anh không hay biết gì đến chuyện này, phải không, Parker?

- Tiền bạc bây giờ rất căng. Thật vô nghĩa.

- Tôi không trông các chị mang quà cho tôi. Kiki vừa uống vừa nói:

- Thôi, dẹp những chuyện bá láp đi, Parker. Tại sao anh mời chúng tôi đến đây?

- Các chị sao thế? Tất cả các người sao thế? Các chị là phụ nữ Hawaii kia mà. Các chị ăn nói như... - Suýt chút nữa thì anh nói như Annie - không đẹp đâu, - anh ấp úng nói.

- Chúng tôi đã trưởng thành. Chắc cậu không nhận thấy. Cậu bận bịu công việc ở đây, - Jane gay gắt nói. Parker nhìn các chị. Anh thấy họ lộ vẻ khinh bỉ anh. Khinh bỉ anh. Thật là một giấc mộng tồi tệ. Annie Clark đã dày vò anh, trả thù anh bằng những giấc mộng như thế này rồi. Anh lắc đầu cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối ra khỏi đầu óc.

- Chúng ta hãy ngồi xuống. Tôi muốn nói với các chị về chuyện có liên quan đến tất cả chúng ta.

- Parker, cậu biết mười năm mới nói thì quá trễ rồi. Chúng tôi không ai để ý chớ gì đến chuyện cậu muốn nói hay không. A, lời tôi nói xúc phạm đến cậu phải không. Nói thế là thô lỗ. Cậu hãy nói toạc ra đi. Cậu muốn gì ở chúng tôi? Hãy khoan, tôi biết cậu ta muốn gì rồi, - Lela vừa nói vừa quay nhìn các em gái. - Cậu ta muốn tha tội. Này cậu cả, chắc cậu biết chúng tôi vừa mới đến. Chắc cậu biết số tiền chúng tôi đã bỏ ra để đi đến đây thăm cậu. Cậu gọi, chúng tôi đến, và bây giờ chúng tôi đi. Chúng tôi có thể ăn thịt băm viên ở ngoài phố được rồi. Nhờ George lái xe đưa chúng tôi ra phi trường thôi.

Tất cả các cô đều để ly xuống bàn, bước theo Lela ra cửa. Parker nhìn mặt.

- Mẹ kiếp! Quay lại, ngồi vào chỗ. Tôi có chuyện này muốn nói với các chị. Các chị hãy ngồi xuống mà nghe dù có thích hay không. Teke quay lui thật nhanh. Cô chỉ ngón tay trở vào giữa cổ cậu em:

- Cậu đã thấy cậu sai chưa? Cậu hãy bỏ cái quyền ra lệnh cho chúng tôi làm cái này cái nọ đi. Này các cô, chúng ta có nên để cho cậu ấy làm thế hay không?

Họ bước đến, đẩy Parker ngồi xuống chiếc ghế nệm dài. Teke bước ra sau lưng anh, nắm chặt hai vai anh như gọng kềm, không cho anh đứng dậy. Không phải là giấc mộng, mà là cơn ác mộng. Cứ theo cái đà này thì còn lâu anh mới tỉnh dậy được.

Lela nói:

- Tôi lớn nhất nên để tôi nói trước. Những người khác gật đầu rồi bưng ly lên uống. Họ cười vì thấy Parker có vẻ đau khổ. Điều đáng nói là trông cô nào cũng có vẻ giống Annie Clark. Nhưng đây không phải là chuyện năm mơ.

- Parker, khi cậu ra đời, ngôi nhà này vui vẻ và hạnh phúc. Vui như lễ Giáng sinh. Con trai kỳ diệu của mẹ. Chúng tôi khi ấy còn nhỏ, nhưng chúng tôi đều nhớ. Năm ngày sau khi cậu ra đời. Mẹ trồng cây đa ấy. Tôi ôm cậu trong tay, nhìn mẹ đào lỗ trồng cây. Bà phải làm công việc ấy. Dĩ nhiên chúng tôi không hiểu ý nghĩa của việc bà trồng cây. Trồng cây như thế là để cầu mong cậu sẽ sống mãi. Bà đã yếu, và đã quá già không thể sinh con được nữa. Như hầu hết các phụ nữ khác, bà muốn sinh cho chồng đứa con trai.

- Chúng tôi nuôi cậu, chứ không phải mẹ, mà cũng không phải Mattie. Chúng tôi làm thế vì chúng tôi thương cậu. Chúng tôi kéo xe cho cậu đi chơi, chúng tôi dạy cho cậu bơi lội, dạy nhảy xuống hồ, trốn sau thác nước. Chúng tôi dạy cậu leo lên cây bách tán, dạy cậu đi xe đạp và khi cậu té, cậu

có sáu người y tá săn sóc. Chúng tôi chăm sóc xem cậu đã đánh răng và tắm rửa chưa. Thậm chí chúng tôi còn theo dõi việc cậu hẹn với bồ lần đầu và núp sau bụi cây để xem cậu. Chúng tôi van xin bố để ông thuận cho cậu chiếc xe hơi đầu tiên. Chúng tôi chải tóc cho cậu để cậu đến nhà thờ. Chúng tôi hết lòng thương yêu cậu, chia sẻ cuộc sống với cậu.

- Và rồi một hôm, cậu không cần chúng tôi nữa. Bố quyết định cậu phải học trồng cà phê, vì một ngày nào đó đồn điền cà phê sẽ thuộc về cậu. Mẹ mất, và bố quyết định gả chồng chúng tôi hết. Chúng tôi không có lý do gì để nói về chuyện này. Tôi muốn làm giáo viên. Teke muốn học âm nhạc. Jane muốn làm họa sĩ. Cassie mơ trở thành nghệ sĩ sân khấu. Mahama muốn học luật. Kiki là người duy nhất muốn học trồng cà phê. Không ai trong chúng tôi đạt được mơ ước của mình.

- Khi bố mất, tôi nghĩ thế nào cậu cũng chia xẻ cuộc sống và tài sản với chúng tôi. Nào ngờ tôi đã lầm. Tôi nói thế còn quên gì không?

- Chỉ còn quên chuyện chúng ta ghét tâm địa của anh ấy nữa thôi, - Kiki nói, uống hết ly rượu. Parker co người lại.

- Tôi cứ nghĩ các chị lấy chồng được hạnh phúc. Các chị không bao giờ trở về. Tôi tưởng...

- Lại nói chuyện tào lao nữa, - Teke nói. Cassie lên tiếng:

- Tại sao chúng ta bận tâm đến việc này? Chúng ta về lại thành phố thôi. Teke kéo đầu cậu em lui. Chị cúi đầu nhìn vào mắt anh ta.

- Parker, cậu sẽ không bao giờ được sung sướng đâu. Trong lòng cậu, phong tục tập quán đã làm cho cậu u mê. Cậu biết cậu sai lầm. Chúng tôi đã sinh ra trong nhà này trước cậu rất lâu. Chắc cậu sẽ suy ngẫm điều này khi chúng tôi đã về thành phố.

- Thôi, thế là đủ rồi, quá đủ rồi! - Parker hét lên. - Tôi chẳng cần suy nghĩ đến điều này làm gì. Tôi đã suy nghĩ đến điều này năm tháng nay rồi. Tất cả

các chị đều đúng. Phải, tôi câm, điếc, mù và ngốc. Khi thấy các chị không nói gì, tôi cứ tưởng các chị bằng lòng các điều kiện trong di chúc của bố. Tôi không biết các chị có hy vọng và ước mơ. Tôi biết tôi ngu ngốc mới không thấy được điều này. Tôi nghĩ tất cả các chị đều muốn lấy chồng để có gia đình riêng. Tưởng như thế là một việc ngu ngốc nữa. Tôi muốn sửa lại cho đúng. Không quá trễ đâu. Tôi muốn chúng ta chia đều gia tài. Tôi muốn các chị cứ tự nhiên quay về nhà này bất cứ khi nào các chị muốn. Các chị không cần phải được mời. Phòng các chị vẫn còn nguyên như cũ. Mattie giữ gìn nguyên vẹn cho các chị. Tôi muốn các con của các chị cứ về đây vui chơi như các chị đã vui chơi từ lúc các chị còn sống ở đây. Tôi ân hận là chuyện này kéo dài quá lâu bây giờ mới làm được. Công việc làm ăn bây giờ sẽ có bảy phần đồng đều nhau. Kiki, nếu em muốn, anh có thể để cho em làm phụ tá. Nếu em không thích từ ấy, em cứ xem mình là người hợp tác làm ăn.

- Cái gì làm cho cậu thay đổi như thế? Tại sao bỗng nhiên cậu rộng lượng với tất cả chúng tôi như thế? - Jane hỏi.

Makala lên tiếng hỏi, giọng có vẻ nghi ngờ:

- Chúng tôi phải làm gì để đổi lấy sự rộng lượng này?

- Các chị cứ làm chị tôi và cho tôi cơ hội để làm em các chị là được rồi. Trên khu đất này có chỗ để xây đến mười mấy ngôi nhà. Cứ chọn chỗ đi. Tôi sẽ cho xây những ngôi nhà theo đúng sở thích của các chị. - Dĩ nhiên chuyện này phải thực hiện cho đúng luật pháp - Mahala nói.

- Dĩ nhiên. Chuyện này không quá trễ đến nỗi các chị không theo được ước mơ của mình.

- Phải, Parker, quá trễ rồi. Chúng tôi muốn bỏ qua các ước mơ của mình để cho các con chúng tôi theo đuổi các giấc mơ của chúng. Con trai tôi muốn trở thành luật sư. Đi học luật ở trong đất liền cần phải có rất nhiều tiền, - Mahala nói.

- Đáng ra tôi phải biết thế, - Parker lâu bầu đáp.

- Phải, đáng ra cậu phải biết, - Lela nói.

- Các chị ở lại chứ? - Parker hỏi.

- Vâng, Parker. Chúng tôi sẽ ở lại, - Kiki nói. Tôi chấp nhận đề nghị của anh mời tôi làm việc ở đồn điền. Tôi có nhiều kế hoạch rất lớn.

- Tôi rất muốn nghe các kế hoạch ấy. Nhưng trước hết tôi có việc này muốn làm. Nếu các chị và em thích, cứ ra đây mà xem. Ra trước nhà mà xem.

- Các chị em nhìn nhau, nhún vai, rồi kéo nhau ra ngoài nhà. Họ hoảng hốt la lên khi thấy Parker chặt cái rìu vào gốc cây đa. Họ hỏi lớn:

- Tại sao cậu làm thế?

- Vì nó tượng trưng cho việc sai trái của chúng ta. Không ai sống mãi hết. Nếu có bảy người làm thành một hàng, tôi phải để nguyên như thế thôi. Một người không tốt. George sẽ hạ bỏ cây này, và chúng ta sẽ quyết định trồng loại cây gì trước mặt nhà này cho đẹp. Khi cái cây khổng lồ nhào xuống đất, mọi người reo hò vui vẻ. George và Mattie vỗ tay hoan hô.

- Còn chuyện này nữa, - Parker nói. Việc cuối cùng ta cùng làm như ngày xưa là leo lên cây bách tán để chơi trò cưỡi ngựa.

Giày cao gót liệng đi, chị em nhà Grayson vội vã chạy sang sân bên hông nhà.

- Cậu nhớ chuyện ấy à! - Họ cùng reo lên sung sướng. Họ leo lên cây cổ thụ sần sùi rất tài và rất nhanh. Parker là người cuối cùng dang hai chân hai bên một cành cây dài, cong queo.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ! - Parker thốt lên.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ! - Các chị em anh reo lên.

Annie xé tờ giấy bóng nơi cuốn lịch mới. Cô tin chắc rằng năm 1982 này cũng sẽ thắng lợi như năm qua. Cô nhấp rượu vang, tay phải thọc lét sau tai của Rosie. Con chó nhìn cô với ánh mắt đầy tình thương yêu.

- Chỉ còn mày và tao thôi, con gái à. Tao tưởng ít ra anh ta cũng gọi cho tao cái thiệp Giáng sinh chứ. Tao nghĩ cái chuyện khó làm nhất là khi đi ăn với David trước ngày lễ Giáng sinh mà không hỏi về Parker. Tao muốn anh ấy nói về cái gì thật tẻ, và anh không nói. Nói đến số phận, đến tình yêu và các chuyện rác rưởi. Khi người ta cho mình đúng, thì họ đúng. Khi người ta cho mình sai, thì họ sai. Tao không phải là người ngu, cần đàn ông quá. Có đàn ông thì tuyệt đấy, nhưng không cần thiết. Tao thích anh thật đấy, Rosie. Anh hôn tuyệt lắm. Tuyệt nhất. Anh còn lấy tên tao để đặt cho một cái cầu vồng. Rồi dùng một cái, tất cả đều hết. Nào, đi lấy dây trống để chúng ta đi chơi một vòng dọc theo dãy chuồng gà. Ngày nào đó tao sẽ mua cái nhà ở đây. Tao sẽ mua cái nhà xưa to lớn có tường bao quanh sân vườn và mày mặc sức chạy nhảy thỏa thích. Tao cũng sẽ kiếm cho mày một con chó đực để làm bạn đời.

Con chó nhảy lên chụp sợi giây trống trên giá móc áo khoác một cách thành thạo.

- Hình mày chắc trông rất đẹp khi in trên lịch. Có lẽ tao sẽ xét đến việc này. Sau khi tao mở thêm sáu cửa hàng nữa. Như thế tổng cộng sẽ có 16 cửa hàng. Sau khi chúng ta đi dạo về, mày và tao sẽ nói đến số tiền ấy vì ông Newman vẫn đánh hơi ở đây. Tao nghĩ chắc là anh chàng này sẽ không bao giờ đi khỏi đây - Annie gài giây trống vào cổ con chó rồi đi ra cửa sau. Lúc ba giờ, khi cô và con chó rẽ qua ngã tư để về nhà, bỗng Rosie trì lại làm căng sợi dây. Nó nhe răng gầm gừ khi thấy người đàn ông ngồi trên thềm nhà đợi cô. - Yên chí cô ời. Chúng ta cứ đến gặp hẳn.

- Tôi đã nói với ông rồi, khi nào đến gặp tôi, ông phải gọi điện báo trước. Hôm nay tôi quá bận không nói chuyện với ông được. Nghĩa là nếu ông

không đi khỏi nhà tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát. Thế nào họ cũng ra lệnh hạn chế việc ông đến đây.

- Tôi có tin này mới, muốn nói cho cô biết. Chúng tôi đã kết thúc cuộc điều tra trước Giáng sinh. Chúng tôi loại trừ các chủ xe khác ngoài xe cô, cô Abbott và ông Elmo Richardson. Chúng tôi tin rằng không có tên cướp thứ ba. Chúng tôi đã tiếp xúc với tên cướp trong tù. Hẳn sẽ không có hy vọng gì để được giảm án, vì không có tên cướp thứ ba. Cho nên chúng tôi trở về với những chiếc xe đậu trên đường và trong bãi đậu xe ở khu đại học. Theo tôi, tôi tin bao bạc đã được ném vào xe của Jane Abbott, cô lấy đồ che cho kín, và Elmo Richardson cất giữ số tiền. Không chóng thì chầy, tôi sẽ chứng minh được điều này.

Annie cố sức kiềm chế ý muốn dấm vào mặt Peter Newman.

Rosie cảm thấy cô chủ lo sợ, nên nó nhào đến phía nhà thám tử. Annie vội níu giữ con chó lại.

- Ông hãy ra khỏi nhà tôi ngay. Nếu ông nghĩ tôi có tội vì để kính cửa sổ xe mở, thì cứ truy tố tôi, nếu không thì ông hãy đi khỏi nhà tôi và đừng quay lại đây. Tôi không có gì để nói với ông hết, bây giờ và mãi mãi. Ông đã nghe rõ chưa?

Lòng hồi hộp, Annie dẫn Rosie lên thềm vào nhà. Cô tháo dây trống cho con chó, khóa cửa cài then. Cô chạy ra cửa sau, khóa cửa cài then như cửa trước, rồi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, lăn vào giường, thở hồng hộc. Cô cần bình tĩnh gọi cho Jane, Elmo và Tom. Và cho cảnh sát. Gọi đến cho công ty bảo hiểm và gọi cho vị luật sư của cô chắc sẽ không phải là chuyện thừa. Khi người ta có tội, họ thường hành động như mình vô tội. Không, cô không gọi cho Tom làm gì. Tom sẽ nghi ngờ ngay. Anh hoàn toàn thỏa mãn khi cô đưa ra ý kiến trả 100 ngàn cho người vợ cũ của anh để nhận lấy đứa con.

Kế hoạch thành công mỹ mãn. Mona, người tham tiền làm bất cứ việc gì để có tiền. Tom nói với chị ta rằng anh mượn số tiền này. Không viết giấy tờ gì hết, trả bằng tiền mặt. Mona hứa sẽ không bao giờ xen vào cuộc sống của các đứa bé. Sau khi bán nhà, giữ đúng lời hứa, Mona biến mất khỏi mặt đất. Bây giờ các đứa bé ở với Tom và người giữ nhà bán thời gian tại Bắc Carolina. Mọi người đều khỏe mạnh và sung sướng.

Ngoại trừ Ngân hàng Quốc gia Boston, ngân hàng này vẫn chưa nhận được số tiền trả lui. Khi phòng kế hoạch đã tính toán xong lợi tức quý cuối cùng, Annie sẽ trả số tiền lui cho ngân hàng. Mọi việc đều đã chuẩn bị rồi. Khi cô đã có trong tay số tiền 100 ngàn đôla do Tom gửi trả, cộng thêm ba mươi hai ngàn nữa, cô sẽ trả lui số tiền ngay. Lần này cô sẽ không trì hoãn nữa. Tom đã trả tiền lui cho cô, thậm chí anh không nhận tiền thưởng cuối năm, mặc dù lợi tức trong năm khá nhiều.

Annie thở dài. Cuộc đời không bao giờ yên ổn.

Rosie nhìn cô chủ cho đến khi nó biết chắc cô đã bình tĩnh trở lại. Tuy nhiên nó nằm xuống, đầu nó vẫn để lên hai chân, mắt sáng và cảnh giác.

Bỗng Annie muốn khóc, vì cô nghĩ đến nơi xa xôi phía sau các thác nước long lanh sáng. Cô tự hỏi, cũng như bao nhiêu lần trước đây, phải chăng cô đã phản ứng quá đáng. Cô đã nhắc máy điện thoại để gọi cho Parker ít ra một trăm lần, nhưng lần nào cô cũng gác máy vào giờ chót. Có cái gì đấy không ổn. Cô không biết chính xác đấy là cái gì. Chắc là vì tự ái. Tự ái là chuyện rất khủng khiếp.

Đến lúc phải gọi Jane, làm mất niềm hạnh phúc trong ngày của cô ta.

- Chào Jane. Bạn có khỏe không? Tuyệt! Chúc năm mới hạnh phúc, Jane. Mình thích thời gian này trong năm, thời gian đóng cửa tiệm vì trường nghỉ học. Ồ mình không làm việc nhiều. Mình đi chơi với Rosie. Mình và con chó mới đi bách bộ trở về, cậu đoán biết ai ngồi nơi thềm nhà của mình không? Mình có tin xấu, Jane à. Ông Newman cho rằng số tiền chạy vào xe

cậu, mình lấy đồ đạc lại, và Elmo giữ số tiền. Ông ta không nói, mình tin là ông ta nghĩ là chúng ta đã chia nhau số tiền ấy. Ông ta nói lần này có tin lạ, ông nói người ta hứa sẽ giảm án cho tên cướp nếu hắn khai ra ai là tên cướp thứ ba. Thăng ấy nói không có tên cướp thứ ba. Vì thế mà họ trở lại với những chiếc xe mở kính cửa sổ. Nếu có tên cướp thứ ba, thế nào thăng này cũng khai ra. Chúng ta đang chờ xem, Jane à. Mình sẽ gọi cảnh sát để họ hạn chế hoạt động của thăng cha thám tử này, và mình nghĩ cậu cũng nên làm như thế. Mình cũng sẽ gọi công ty bảo hiểm lại, hay là nhờ luật sư của mình làm việc này. Mình chỉ muốn cậu chuẩn bị. Họ không có bằng chứng. Jane à. Bất kỳ luật sư nào cũng xin cho chúng ta được tại ngoại hầu tra trong vòng 5 phút. Không có công tố viên nào muốn nhận lãnh vụ này. Bây giờ anh ta đang chơi trò mèo vờn chuột, chờ xem với chúng mình. Sổ sách của mình ngăn nắp. Tất cả các cửa tiệm của chúng ta đều hoạt động điều hòa. Mình trả thuế, trả lương, còn lại là phần mình. Mình đoán anh ta nghĩ rằng chúng ta giấu số tiền đầu đó để tiêu sau này. Hắn sẽ không bỏ cuộc đâu. Mình muốn cậu biết thế. Qui chế việc giới hạn ư? Mình không biết chuyện đó. Mình sẽ hỏi luật sư khi mình nói chuyện với ông ta.

- Mẹ khỏe. Tom cũng khỏe. Mấy đứa bé lớn. Mona đã tìm được anh chàng to con trẻ tuổi thích ăn chơi như chị ta. Tom không nghe được tin tức gì của chị ta hết. Tom là người cha tuyệt vời. Mình không muốn nói chuyện với Parker Grayson, Jane à. Không có gì để nói hết. Mình hy vọng anh ta gửi thiệp Giáng sinh, nhưng ảnh không gửi. Mình cũng không gửi. Mình có đi ăn với Daniel trước ngày Giáng sinh và anh ta không đá động gì đến Parker hết. Mình cũng không. Nhưng mình mua cà phê của ảnh. Tom đã xoay xở để mua. Ảnh nói mình có cảm tình với Parker.

- Mình nghĩ anh ta cũng có tình cảm với mình, Jane à. Mình có cảm tình thật. Có cái gì đấy không ổn, mình không biết, mình nghĩ vì muốn có lời lẽ tốt hơn. Công lao mình như đổ xuống sông, bây giờ mình sắp làm gái già. Mình nghe tiếng đứa bé. Mình gác máy. Cần thận nhé, chào Bob giúp mình. Bai, Jane.

Vào ngày 1 tháng Ba, một ngày sau khi bốn quả bom bắn vào Wall Street ở New York City, Annie đi xuống tầng hầm, nơi cô giấu số tiền của Ngân hàng Quốc gia Boston, người mặc áo mưa plát tích kéo cao dây kéo, đầu trùm kín khăn, và hai tay mang găng cao su. Không có sợi tóc hay sợi vải nào vương vãi gần bao tiền mà cô sắp gửi trả cho ngân hàng. Tất cả số tiền đã được qua máy giặt không chỉ một lần, hai lần, mà ba lần. Cô đã mua cái máy giặt và máy sấy đời mới hiệu General Electric. Và đã rửa máy bằng xà phòng để phòng khi máy còn dính lại những vết bẩn do bạc gây nên.

Cái thùng lớn, nhưng số tiền tổng vào trong ba cái bao màu lục đậm cũng lớn. Cô đã cần mẫn tính toán để xem thử số tiền cô giữ lâu, nhà ngân hàng mất lời bao nhiêu. Vấn đề khó khăn bây giờ là cô làm sao để gửi số tiền lui khi đã gói xong. Nếu cô khéo léo, cô có thể lái xe đi Boston rồi để cái thùng trước cửa nhà ngân hàng. Nhưng việc này chắc cô không khéo léo được. Làm thế cô phải lái xe đi cả đêm rồi quay về. Nếu cô uống cà phê cả đêm lẫn ngày mới có thể làm được. Hay là cô có thể lái xe đến thành phố xa, đem cái thùng đến nhà bưu điện nào gần nhất, hay phòng dịch vụ nào đấy với số tiền cước phí buộc vào thùng để cho họ chuyển đi.

Chắc nhân viên bưu điện sẽ tưởng đây là quả bom. Thế nào họ cũng gọi nhân viên FBI đến. Mẹ kiếp, tại sao trả tiền lui mà cũng khó khăn như thế này? Có lẽ cô phải bỏ tiền vào những thùng nhỏ hơn, những thùng giấy như hộp đựng áo sơ mi, những hộp này sẽ dễ dàng bỏ vào thùng thư ở góc đường. Nếu cô có đủ thùng để gửi, chắc làm thế này tiện hơn.

Annie đi đến phòng áp mái để tìm những cái hộp trống đã đựng quà Giáng sinh mà cô đã để dành ở đây, bỗng cô giặt mình hoảng hốt. Trên các thùng đều có dấu tay của mọi người. Của Tom, của cô, của mấy đứa bé, của Elmo. Khi cô lục lợi số giấy báo và số hộp không, cô thấy có dấu chân của Rosie. Cô đi xuống để tìm cách khác.

Lúc 10 giờ 30, Annie chắt ba bao bạc vào thùng xe, ba bao chứa một nửa số tiền của ngân hàng. Cô muốn trả hết, nhưng lòng vẫn do dự, bướng bỉnh, nên cô giữ lại một nửa. Tạm thời thôi. Địa chỉ gửi là: Atlanta, Georgia. Trên chiếc phong bì trắng có khâu sợi giây được buộc vào mỗi bao bạc với hàng chữ: NHỜ HOÀN LẠI CHO NGÂN HÀNG QUỐC GIA BOSTON NHANH CHỪNG NÀO HAY CHỪNG ẤY. Bên dưới cô viết chữ nhỏ hơn, ghi địa chỉ của ngân hàng.

Lái xe đi Atlanta cô phải mất 5 giờ 30 phút. Cô sẽ để thùng tiền ở trụ sở ngân hàng đầu tiên cô gặp, rồi quay về. Cô sẽ về đến nhà vào trưa ngày hôm sau. Vào tháng Chín, khi cô định trả lui số tiền, cô đã mua sẵn hai thùng xăng. Số xăng này sẽ đủ cho cô đi Atlanta rồi về. Không ai biết cô đã đi. Nếu có ai đến hay gọi điện thoại mà không gặp, chắc họ sẽ nghĩ cô đi nằm vì đau đầu thôi.

- Này Rosie, mày phải ở nhà thôi. Tao để cho mày vài tờ báo. Có đủ thức ăn và nước uống cho mày đến khi tao về. Tao cũng muốn đem mày đi theo, nhưng tao sợ có người thấy chúng mình. Mày ở nhà để giữ nhà. - Con chó nhìn cô, mắt không nhấp nháy. Cô có cảm giác là nó gật đầu.

Đội mũ chơi dã cầu lên đầu, mặc chiếc áo gió cũ, Annie chắt đồ lên xe. Đến giờ phút chót, cô mới nhét ví tiền, bằng lái xe và giấy chủ quyền vào túi quần dzin.

Mười phút sau, cô lái xe về phía Nam để ra xa lộ. Năm giờ sau, Annie chạy qua Ngân hàng Quốc gia Georgia. Cô lái xe chạy qua chạy lại trước mặt ngân hàng hai lần để bảo đảm không có xe cộ hay khách bộ hành nào đi làm sớm. Đến vòng thứ ba, khi thấy không có xe ở phía sau, cô bèn chạy vào bãi đỗ xe rồi vòng ra phía sau ngân hàng. Cô tắt đèn, đợi 5 phút để xem có ai thấy cô không. Khi thấy không có ai, cô nhanh như chớp, đem những bao bạc đến để gần cửa. Nhân viên canh gác thường đến sớm để làm việc. Cô tin chắc người canh gác được ngân hàng tin dùng là người chân thật.

Đúng 6 giờ 35 phút, cô trở lại xa lộ, chạy về hướng Bắc.

Cô về đến nhà lúc 11 giờ 10, được Rosie chào đón mừng rỡ. Cô nâng niu con chó một hồi lâu, rồi lấy dây tróng móc vào cổ nó, dẫn nó đi chơi. - Đi một đoạn ngắn thôi, cô ơi. Tao không ngờ mày ở trong nhà lâu như thế này. Có báo cho mày gặm chơi đấy. Lạy Chúa, ước gì mày nói được. Có ai gọi điện hay ghé nhà không? Tốt, ta đi chơi một vòng.

Khi Annie lấy trứng và thịt heo xông khói trong tủ lạnh ra thì chuông điện thoại reo. Jane gọi đến. Annie cố lấy giọng vui vẻ để nói chuyện với bạn.

- Chào, khỏe mạnh chứ? Mình nghe cái gì? Sáng nay mình không xem truyền hình. Sao? Chà! Đừng đùa! Cậu có tin chắc không. Đợi một lát, còn ba giờ nữa. Mình sẽ xem chương trình phát sóng tiếp theo. Mình không tin nổi! Có ai đã bỏ ba bao tiền ở nhà Ngân hàng Georgia. Chỉ nửa số tiền nhưng có tiền lời à? Thật kỳ lạ. Ồ thôi, chuyện này không đáng gì đến chúng ta. Thời tiết ở đây ra sao? Cậu may mắn quá. Ở đây 36 độ F. Mình phải đốt lò sưởi. Hôm nay mình làm việc từ một đến 9 giờ. Jane, cậu có nhớ cửa tiệm không? Không, không có một lời của Parker Grayson. Mình cũng không gặp Daniel. Mình không bận tâm đến chuyện ấy nữa. Sáu tiệm mới mở làm cho mình mất nhiều thì giờ. Ồ Jane, có chuyện này vui. Tom có sáng kiến gợi thiệp hỏi khách hàng họ thích cái gì nơi tiệm cà phê, và cái gì đã lôi cuốn họ đến tiệm. Cậu biết họ trả lời sao không? Họ thích tấm lều che phía trước có hình hoa cúc và hoa cúc chúng ta vẽ trên tường. Dĩ nhiên họ thích cà phê. Vì đây là ý kiến của cậu, nên mình nói cho cậu biết. Tốt, mình sẽ để cho cậu đi. Mình chuẩn bị làm việc đây. Tối nay khi về nhà, mình sẽ mở máy xem tin thời sự. Tin hay đấy, Jane. Mình biết cậu lo. Nghỉ ngơi thoải mái nhé. Sẽ nói chuyện với cậu sau. Annie đi vào phòng tắm, miệng hát oang oang. Rosie gầm gừ khi nghe cô hát sai nốt.

- Cần quái gì chuyện ấy, Rosie. Tao cảm thấy như cất được gánh nặng trên vai. Chúng ta sẽ được ở nhà thoải mái. Bây giờ tao tập trung vào công việc để sống, chứ không nghĩ đến chuyện nói láo nữa. Điều tuyệt nhất là tao không tiêu thêm một đồng. Phải, phải, tao có dùng hai trăm lúc mới khởi đầu công việc, nhưng mấy hôm sau là tao trả lui liền. Việc sử dụng này

không phải cho cá nhân tao. Tao không tham lam. Tao nghĩ họ sẽ treo cổ tao vì số tiền tao đưa cho Tom để giao cho Mona, hay là số tiền tao dùng để ổn định nơi ở cho mẹ. Tao có dùng một ít vào vài cửa tiệm mới mở. Tao đã hoàn lui trong vòng một tháng. Mấy đứa bé sống hạnh phúc với Tom. Tom cũng hạnh phúc. Các chi phiếu đều đã thanh toán hết rồi, tao có thể ca hát lại được.

- Rosie, cuộc đời đẹp đấy chứ. Thật đẹp!

Annie mặc cái áo khoác ngoài bằng len, ngồi xếp bằng bên cạnh Rosie, nhìn ngọn lửa, chờ đợi tin tức thời sự lúc 11 giờ. Cô thở mạnh, lòng cảm thấy nôn nao lo sợ. Cô biết Tom và Elmo cũng đang dán mắt vào màn hình tivi.

Đoạn thời sự nói về chuyện này rất ngắn, Annie cảm thấy thất vọng. Ông giám đốc ngân hàng chỉ nói vắn tắt trong vài giây để biểu lộ sự vui mừng khi nhận lui được nửa số tiền. Rồi tiếp theo là đoạn ngắn nói về cảm tưởng của Peter Newman, ông ta cho rằng công ty bảo hiểm rất ngạc nhiên và nghi ngờ việc này. Khi phóng viên hỏi ông về việc số tiền trả lui có kèm theo tiền lời có ý nghĩa gì, thì mặt ông ta có vẻ căng thẳng và ông ta trả lời cộc lốc:

- Không có ý kiến.

Khi Annie định tắt máy thì cô thấy trên màn hình hiện ra một đoạn phim ngắn chiếu cảnh người ta phỏng vấn tên cướp đang ở tù. Hắn có vẻ còn dữ dằn hơn cả Peter Newman. Cô bắt đầu run khi nghe hắn nói hắn rất nghi ngờ việc này. Hắn còn nói hắn sẽ hợp tác chặt chẽ với nhà thám tử bảo hiểm Peter Newman.

- Chuyện này chưa chấm dứt, - hắn lớn tiếng tuyên bố như thế. Annie tắt máy rồi ném cái điều khiển từ xa qua bên kia phòng. Cô vẫn còn run khi

Rosie quay quắt rồi chồm một nửa người lên lòng cô, Annie ôm ghì lấy nó. Cô nên trả hết số tiền. Tại sao cô còn giữ lại một nửa làm gì?

- Thôi được rồi. Mình đã trả lui một nửa xong rồi. Rosie găm gờ trong họng.

- Phải, cô ơi, tôi nghĩ thế đấy.

Chương tám

MƯỜI MỘT NĂM SAU

Annie ghét bệnh viện. Cô ghét những bộ đồng phục màu trắng hồ cứng do bất cứ người nào mặc, ghét mùi sát trùng làm cho cô muốn ngộp thở. Tệ nhất là cô biết có nhiều người chết ở bệnh viện. Cô nghĩ đến những giờ phút chạy trên hành lang cách đây ba tháng khi đưa mẹ cô đến phòng cấp cứu rồi chết sau đó chỉ có mấy phút. Bây giờ đến lượt Tom vào bệnh viện. Người ta thường bình phục vì bị vỡ ruột thừa. Người ta không ai chết vì vết cắt nhỏ nơi bụng. Tom còn quá trẻ. Tom có ba đứa con hết lòng thương yêu anh. Chắc chắn Chúa có lòng nhân từ. Nếu không có Tom, cô sẽ làm được gì? Mấy đứa bé và Tom là những người còn lại trong gia đình cô.

- Tôi biết cô ở ngoài, thế nào cô cũng vào, - Tom nói giọng khàn khàn.

Tại sao anh biết tôi ở ngoài? - Annie hỏi.

Tôi ngửi thấy mùi nước hoa của cô.

- Tôi đến đây khi đến được. Anh khỏe chứ, Tom?

- Cổ tôi đau vì họ chuôi cái ống vào trong thực quản. Bụng cũng đau. Nhưng tin mừng là tôi sẽ khỏi bệnh để ra về. Lạy Chúa, đừng có vẻ rầu rĩ như thế, Annie.

- Tôi xin lỗi. Tôi... anh biết không, tôi nhớ.

- Phải, tôi biết. Khi tôi vào đây, tôi cũng đã nghĩ đến chuyện ấy. Tôi sẽ bình an, Annie à. Công việc như thế nào?

- Công việc suôn sẻ. Anh có nói anh muốn nói với tôi một việc gì quan trọng. Bây giờ anh sẵn sàng nói đến việc ấy chưa?

- Đêm qua Mandy có mang cái cặp đến cho tôi, cô mở cặp ra mà xem.

- Tom, anh là đồ chuột thồ. Cái gì trong này?

- Này cô, chúng ta phải quyết định thôi. Thời điểm đã đến. Cô mở cửa tiệm đầu tiên là vào năm 1980. Bây giờ là 1993, 13 năm rồi. Cô có 84 tiệm Hoa Cúc. Đã đến lúc ta bàn chuyện cấp quyền khai thác các cửa tiệm này. Cứ mỗi cửa tiệm như thế sẽ đem lại một số lợi tức lớn kinh khủng. Cô sẽ thành người giàu nhiều triệu. Tôi cũng thế, nhờ vào lòng rộng lượng của cô. Tương lai các con tôi được bảo đảm cũng nhờ cô. Cô có ngôi nhà xưa với nhiều đồ cổ quý giá, cô lái chiếc xe thể thao đắt tiền, cô lập quỹ ủy thác cho đứa con đỡ đầu. Cô là người Phụ Nữ Nổi Tiếng Trong Năm, trong ba năm liền. Cô, em gái tôi, đã làm được việc đó. Tôi tự hỏi, cô cần bao nhiêu tiền nữa. Với số tiền cô có hiện giờ, cô sống mấy kiếp cũng không hết, cho dù cô có cho tôi bớt rất nhiều đi nữa. Lạy Chúa, tôi còn quên việc cô xây nhiều nhà nuôi thú và xây nhiều phòng dùng làm khoa nhi trong bốn bệnh viện khác nhau. Còn gì nữa không, Annie?

- Xây nhà tế bần nuôi những người vô gia cư, tạo điều kiện sống tốt hơn và thêm nhiều thức ăn hơn cho họ.

- Annie, chúng ta đã làm việc đó năm ngoái rồi.

- Tổ chức các trại hè cho trẻ em nội thành.

- Chúng ta cũng đã tổ chức được hai năm rồi. Quỹ này rất bảo đảm.

- Đài tưởng niệm cho bố và mẹ. Công việc này đáng làm.

- Đây là xu hướng của thời đại. Tiền bỏ ra không phải phí. Annie cảm thấy chóng mặt. Cô ngồi xuống.

- Phải, không phí thật.

- Trông cô... dễ sợ thế. Cô không khỏe à?

- Tôi hấp tấp đến đây quên cả ăn. Lát nữa về tôi sẽ ghé quán ăn để ăn cái gì. Anh biết tôi rồi, ăn, ăn, ăn.

- Vậy chúng ta có bàn đến chuyện ấy tiếp hay không?

- Anh muốn cấp quyền khai thác bao nhiêu cửa tiệm?

- Tất cả, trừ bốn tiệm.

- Bốn tiệm nào, Tom?

- Này nhé, theo tôi chúng ta giữ hai tiệm ở Charleston, tiệm đầu tiên của cô và tiệm của Jane ở Baptist College. Tôi thích giữ hai cái ở Clemson. Mấy đứa con của tôi sẽ làm việc ở đây vào mùa hè và những ngày nghỉ lễ. Tôi không muốn con cái sống quá thoải mái. Chúng tôi có thể quản lý hai tiệm này. Tôi biết cô không muốn từ bỏ cái tiệm đầu tiên. Cứ hợp tác với Jane. Cô ấy có lẽ muốn giao cái tiệm của cô ấy cho cô quản lý luôn.

- Tiền bạc ta tính toán bao nhiêu, Tom? Anh đã nghĩ đến chuyện này chưa?

- Rồi, Annie à. Này, đã đến lúc cô sống thoải mái, và tôi muốn có nhiều thì giờ để sống với các con hơn nữa. Sang năm Mandy vào đại học. Nhưng, để trả lời câu hỏi của cô, tôi nghĩ là cứ mỗi tiệm ta lấy hai trăm năm mươi ngàn đôla là vừa. Cộng lại tất cả ta sẽ có cả thảy 21 triệu. Không phải chỉ như thế là thôi. Hàng năm cô sẽ chia lời theo phần trăm. Nếu người chủ mới thất bại, tiệm lại hoàn về cô. Có nhiều chuyện có liên quan nữa, nhưng cơ bản là như thế. Mỗi người chủ tiệm sẽ mua hàng ở người cung cấp của chúng ta, họ sẽ phụ thuộc vào việc quảng cáo của chúng ta. Sẽ có nhiều tiền thu nhập thêm đủ cho cô thực hiện các công việc từ thiện. Dĩ nhiên cô vẫn giữ lại quyền mở thêm tiệm khác bất cứ khi nào cô thấy thích hợp. Luật sư phải làm việc này. Thuế phải được thanh toán, đại loại là thế, cô nghĩ sao?

- Để cho thành quả trong 13 năm trôi đi cũng khó khăn đấy, Tom à. Tôi sẽ làm gì?

- Cô sẽ đi nghỉ hè, và cô sẽ gửi hoa hồng. Cô sẽ làm những việc như thế. Cô đã làm việc rồi. Đến lúc nghỉ là cứ nghỉ.

- Được thôi.

- Chắc chắn không, Annie?

- Chắc. Anh muốn khi nào thì tiến hành?

- Khi tôi ra khỏi đây. Tôi có thể ngồi trên giường để bàn bạc qua điện thoại. Tôi có thể bắt đầu chuẩn bị ngay từ bây giờ.

- Nhưng, đây là cái nhưng vĩ đại. Việc gì cũng có vấn đề khó khăn hết. Trong nghề này, cà phê là vật liệu chính yếu, là mối quan tâm lớn khi giá cả gia tăng. Cô cứ nhìn vào các con số gia tăng của cà phê thì thấy.

- Chúng ta cứ thử tính xem vài pao, quãng 20 pao cà phê một ngày thôi. Nếu ta nhân sáu thì mỗi tuần sẽ thành 120 pao và nhân 24 ngày mỗi tháng sẽ là 2880 pao một tháng. Nhân cho 84 cửa hàng, sẽ có một lượng cà phê hai trăm bốn mươi hai ngàn pao một năm. Ông bạn già của cô đã hợp đồng rất tốt với chúng ta 12 năm. Hợp đồng này không hoạt động nữa. Bây giờ có người mới đứng ra chịu trách nhiệm, Kiki Aellia. Bỗng nhiên họ không bán cà phê cho ta nữa. Chúng ta phải chịu cái giá họ tăng họ mới bán. Tôi muốn cô đi Hawaii để thương lượng. Nếu công ty Grayson Coffee tăng giá, chúng ta phải tìm mua chỗ khác. Nếu chúng ta muốn thực hiện việc cấp quyền khai thác thì phải lo việc này. Tôi không thể đi được, Annie à. Tôi phải nằm nghỉ ít ra phải sáu tuần. Công việc này không phải dễ. Chúng ta có thể tiến hành, nhưng chúng ta phải có hợp đồng mua cà phê. Cô có thể làm được không? Không, hỏi thế sai rồi, cô có muốn làm thế không?

Annie nín thở.

- Anh nghĩ sao nếu tôi đem theo Rosie và Harry?

- Tại sao không? Mua vé máy bay cho chúng. Nhưng tốt hơn là thuê một chiếc máy bay, chúng mặc sức nô đùa trong máy bay. Chi phí tính vào công việc kinh doanh. Đây là công việc quan trọng nhất. Cứ ở lại lâu chừng nào cũng được, tùy cô. Cứ gọi nói chuyện với tôi, Fax cho tôi, báo cho tôi biết thành quả.

- Muốn làm gì thì làm. Đi bơi, đi lặn mang ống thở, tắm nắng cho da được nâu. Ở trường đeo vòng hoa. Cứ làm cái gì cô muốn, Annie. Nếu cô không muốn ở tại Hawaii, cô đi chỗ khác. Cô cứ làm theo mơ ước của cô, bây giờ đã đến lúc cô nên sống theo mơ ước của mình.

Annie cười.

- Miệng anh quá dẻo, anh nên làm nghề bán xe cũ mới được, Tom à. Được rồi, được rồi, tôi sẽ đi. Anh muốn tôi khi nào đi?

- Sớm chừng nào hay chừng ấy.

- Cuối tuần có được không? Tôi cần đi mua sắm, thuê máy bay, dẫn mấy con chó đến bác sĩ thú y để chích thuốc cho chúng. Tôi sẽ đi vào chủ nhật. Anh có tin chắc anh sẽ khỏe khi tôi đi không?

- Lạy Chúa, dĩ nhiên tôi sẽ khỏe. Nếu cô không tin cứ hỏi bác sĩ thì biết. Bây giờ cô về đi. Tôi sắp có khách.

- Ai thế?

- Không liên quan gì đến cô.

- Cô nào đó có đàn hoàng không, Tom? Cô ta là ai thế? Cổ tên gì? Mấy đứa bé có thích cô ta không?

- Phải, chuyện đứng đắn. Tên cô ấy là Lillian, cổ là giáo viên. Thực ra là một trong số giáo viên của Ben. Mấy đứa bé thương cổ, và cổ thương chúng.

- Thế mà anh không nói cho tôi biết! Tại sao anh giấu tôi một chuyện như thế này? Tôi là em gái anh mà!

- Thì cũng giống như chuyện cô giấu tôi việc cô kiếm 100 ngàn đôla để trả cho Mona thôi. Bậy, tôi xin lỗi, Annie. Tôi không muốn nói thế. Tôi biết chúng ta đã thỏa thuận không nói chuyện này. Tôi không nói cho cô biết là vì tôi chưa chắc chắn. Chuyện nói ra biết đâu không thành thì sao. Khi cô đi

về, tôi sẽ đưa cô đến Charleston để cô gặp cô ấy. Cô ấy nhắc tôi nhớ đến mẹ khi mẹ còn trẻ và chúng ta còn bé. Cô ta cũng có tính tình giống như mẹ. Annie cúi người xuống trên giường:

- Tôi mừng khi thấy anh tìm ra được người vừa ý. Thôi bây giờ tôi về. Tôi sẽ gọi anh trước khi lên đường để dặn dò anh những công việc vào giờ phút chót. Chúng ta có cần gọi điện hẹn gặp, hay báo gì cho họ biết không?

- Khỏi, cứ lạng lẽ đến. Đừng để cho Kiki đề phòng. Họ không muốn chúng ta phàn nàn. Cô hãy tiếp tục làm nữ doanh nhân đầu sỏ. Nếu cô không thích hợp đồng của họ, cứ bỏ. Cho dù chúng ta chấp nhận hợp đồng của họ một trăm phần trăm, cũng đừng vì thế mà không xử dụng ngón nghề khôn ngoan của cô. Bán cà phê từng pao hay nửa pao trong các tiệm cà phê sẽ gia tăng lợi tức rất lớn. Thêm từ ba đến bốn trăm ngàn pao cà phê trong một năm sẽ làm cho bất cứ người nào cũng phải quan tâm. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng qui mô nhỏ, và trong lúc tôi dưỡng bệnh ở nhà, tôi sẽ nghĩ ra phương pháp cải cách làm ăn cho hợp với thực tế. Kiki chắc không biết đến phương án hành động của chúng ta. Tôi mới chỉ nói bóng nói gió, và tôi nghe chị ta đã có mò thêm muốn rồi. Cứ đi Hawaii về rồi sẽ hay. Nếu việc này không thành, ta sẽ chuyển sang phương án B. Bất cứ cô quyết định như thế nào tôi cũng bằng lòng. Nhất trí chưa?

- Nhất trí. Thuê máy bay phải không? Xài sang đấy, Tom à. Nhưng tôi phải làm thôi.

- Hẹn gặp cô lại. Đừng sợ chuyện đá đít đồ ngu. Mà này, Elmo có khỏe không?

- Không được khỏe, Tom à. Ông sắp mừng sinh nhật 80. Ông gặp vài chuyện khó khăn, nhưng chúng tôi vẫn đi ăn với nhau một tuần ba buổi tối. Khi nào nghỉ bán cà phê tôi mới thôi đi ăn tối với ông. Không bao giờ ông quên mang về cho Rosie và Harry xương để chúng gặm. Tôi rất thương ông già ấy.

- Tôi biết. Cô hãy chăm sóc ông. Mà này, đưa ông đi Hawaii với cô. Chắc hẳn ông rất thích đi.

- Ý kiến tuyệt vời quá. Tốt hơn là nên làm nhanh việc này, Tom à. Việc gì đáng làm, ta làm liền. Nhớ là chúng ta đã hẹn tôi sẽ gặp Lillian đấy nhé.

- Tôi không quên đâu. Thôi về đi. Chắc Lillian sắp đến rồi.

- Tôi đi đây, tôi đi đây.

Khi Annie bước lên chiếc phản lực cơ tư nhân để đi Hawaii, cô cảm thấy mình như một công chúa. Rosie, Harry và Elmo đã đến trước đó 5 phút. Tiền bạc là chất thuốc kích dục rất mạnh, cô nghĩ. Khi bước vào máy bay, được các tiếp viên và phi công chào đón niềm nở, cô nghĩ cô có thể làm bất cứ cái gì cô muốn làm.

Thậm chí cô có thể gọi Parker Grayson hay tuyệt hơn nữa, bay lên bờ Bắc và nói: - Tôi đang ở gần nhà anh. - Dĩ nhiên cô có thể làm như thế. Nhưng chắc không nên làm thế. Vậy tại sao mà mua áo quần và giày hợp thời trang ấy làm gì? Đồ nói láo, láo, phách tấu!

Annie thắt nịt cho hai con chó vào chỗ ngồi. Elmo ngồi ở giữa còn cô ngồi phía bên kia lối đi ở giữa. Cô thắt dây nịt cho mình rồi cười với Elmo.

- Tôi ghét đi máy bay.

- Tôi cũng không thích. Thực ra, đi máy bay an toàn hơn đi xe hơi. Tốt rồi, quý vị, chúng ta đi rồi! Lên lên và bay đi, - ông già cười vang. Harry sủa và Rosie sủa theo. Annie chỉ nghiêng răng.

Elmo nhận ly rượu vang của người tiếp viên đưa. Annie cũng thế, rồi cô nói với người tiếp viên:

- Vui lòng cho con chó uống thứ nước gì không có cồn.

- Tôi không phục vụ chó. Có luật lệ như thế. - Người tiếp viên đáp, Harry sửa gay gắt.

- Trên chuyến máy bay này không có luật lệ gì hết. Tôi trả tiền cho bốn hành khách. Mỗi con chó đều có chỗ ngồi. Khi tôi thuê chuyến bay này tôi đã nói rõ rồi. Tôi đề nghị anh đi lấy đồ uống không có cồn cho hai con chó ngay. Nếu không có đồ uống không có cồn, thì lấy 7 Up cũng được. Nếu anh không lấy thì anh sẽ không đi cùng với chúng tôi khi máy bay quay về Charleston. Anh có thể tìm phương tiện riêng mà đi từ Hawaii về nhà. Hay là anh có thể xuống Dallas khi chúng ta hạ cánh xuống đây. Anh cứ chọn lựa đi. - Annie nói lớn.

Người tiếp viên bỏ đi, rồi quay lại với hai chai nước giải khát không có cồn.

- Anh có quên cái gì không? Những con chó này rất tài và cực kỳ khéo léo, nhưng chúng không biết cách uống trong chai. - Elmo cười ngất cho đến khi sặc. Harry liếm nước mắt trên má ông già.

- Chuyến đi này chắc vui, - Annie cười khúc khích - Tôi đã gọi họ mang thức ăn trưa. Chắc ông thích, Elmo à. Ông có nhớ mấy bà bạn không?

- Không. Thậm chí tôi không nói cho họ biết chúng ta đi đâu. Chắc họ sẽ gọi điện thoại cả ngày lẫn đêm. Độ này họ làm cho tôi ngọt ngọt. Tôi thích chăm sóc họ, nhưng thỉnh thoảng họ yêu cầu quá nhiều. Có phải cô sắp gặp anh chàng bán cà phê làm tim cô tan nát không? Cô không cần giả vờ không hiểu điều ông ta nói. Elmo hiểu cô rất rõ.

- Không. Và anh ta không làm tan nát tim tôi. Anh ta là con người thủ cựu. Tôi không chịu được tính thủ cựu ấy. Tuy nhiên, tôi cũng có cảm tình đôi chút.

- Vậy thì tại sao tuần trước cô đi mua sắm ở cửa hàng? Cô mua hết đồ ở các cửa tiệm? - Elmo nói, vừa rót nước không có cồn vào hai cái đĩa nhựa.

- Vì tôi giàu, tôi có thể mua đồ đến khi nào ngán thì thôi. Người nào khi đi nghỉ hè cũng mua sắm áo mới hết. Sao khi tôi đưa cho ông bộ đồ mới tôi mua, tôi không nghe ông nói gì hết?

- Chuyện đó lại khác. Đừng để tôi quên mang về hai cái váy cỏ. Cô có tiêu nhiều tiền không? - Elmo hỏi, vẻ láu cá.

- Rất nhiều. Nhiều hơn số tiền tôi mua sắm áo quần cả đời. Elmo, tôi có mua cái xách tay Chanel. Ông đoán bao nhiêu tiền.

- Hai trăm đôla à?

- Thử trả hai ngàn hai trăm đôla họ có bán không?

- Trời đất!

- Nói ông biết, tôi đã tiêu hết bảy ngàn đôla. Khi tôi tính toán lại, tôi gần phát bệnh. Tôi điên cả người.

- Tôi cũng nghĩ thế. Nội cái thuốc an thần mà người bác sĩ thú y cho hai con chó này cũng đã ớn rồi. Chúng ta sẽ làm gì cho hết giờ?

- Đọc sách báo. Hay là tôi bảo người tiếp viên chiếu phim xem. Ông phải đeo nút nghe mới nghe được, ông có thể nghe âm nhạc. Nếu ông muốn chơi bài, ta qua bên kia. Hay chúng ta có thể ngủ.

- Chúng ta nói chuyện. Cô có biết tôi đã nghe tin tức đêm qua như thế nào không?

- Tin tức à? - Annie cười khúc khích.

- Phải, tin tức. Nhưng tin tức ở Boston. Cô nhớ tên người tù vì tội ăn cướp tiền ngân hàng chứ? Hẳn sẽ được ra khỏi tù sớm hơn vài năm vì hạnh kiểm tốt. Bây giờ hẳn trên ba mươi rồi. Hẳn đã sống những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời trong tù. Hẳn nói điều mà tôi không hiểu được. Hẳn nói nếu tiền mà tìm ra được ngay tức khắc, thì chắc hẳn không ở tù lâu như thế. Hẳn nói thế có đúng không, Annie?

- Tôi không biết, Elmo. Đêm qua tôi không xem thời sự. Khi anh chàng thám tử bảo hiểm theo dõi chúng ta, ông ta không bao giờ nói chuyện như thế. Có lẽ hãn tin như thế thôi. Ăn cướp là ăn cướp.

- Điều làm cho tôi tức cười mãi là chỉ có một nửa số tiền được trả lại. Khi số tiền ấy được trả lại cách đây đã nhiều năm, người ta nói tiền bị “xơ” như là có ai đã giặt trong nước có hóa chất.

- Elmo, ông có tin những điều ông nghe không?

- Về việc này thì tôi tin. Họ trình cho mọi người thấy loại bao đựng tiền và các trái phiếu. Khi người trả lui số tiền, tiền được bỏ vào trong ba cái bao lớn đựng rác. Từ “xơ” là do người phóng viên nói. Không có dấu tay trên các tờ giấy bạc, trên các trái phiếu và trên mấy cái bao.

- Tôi nghĩ xơ là chuyện rất tự nhiên. Có lẽ họ tìm thấy có dấu tay và không nói ra mà thôi.

- Không. Không có một dấu. Anh chàng bảo hiểm nói anh ta đích thân kiểm tra từng tờ giấy bạc, và anh ta đã mất rất nhiều thì giờ. Công ty bảo hiểm đã lấy lui nửa số tiền của họ ở ngân hàng. Mọi người đều hoan hỉ, nhưng thằng ăn trộm vẫn ở tù.

- Đấy, ông thấy chưa, Elmo, đây là chuyện thật vô nghĩa. Đáng ra hãn sung sướng vì được ra khỏi tù sớm hơn. Tôi không muốn nói đến chuyện này nữa. Tôi cứ nhớ mãi cảnh anh chàng thám tử làm cho chúng ta khổ sở.

- Chuyện ấy đối với tôi không sao, Annie à. Tôi không muốn làm cho cô buồn. Tôi nghĩ anh chàng ấy chắc không muốn quấy rầy chúng ta đâu. Cuối tháng này cô có đến tham dự buổi họp mặt kỷ niệm 15 năm vào đại học không?

- Jane có yêu cầu tôi đến tham dự mới cách đây không lâu. Cô ấy muốn đi. Tôi đang suy nghĩ. Mười lăm năm là thời gian dài, Elmo.

- Khi cô đến tuổi tôi, thời gian còn dài hơn nữa. Tôi thích thấy lại cửa hàng cũ. Tôi thích nói chuyện với bọn trẻ và thích nghe chúng gọi bố. Nhưng còn tùy vào tình cảm của mình lúc ấy. Người mua cửa hàng của tôi hứa sẽ gửi cái biển hiệu lui cho tôi, nhưng 13 năm rồi ông ta vẫn không gửi. Tôi đã gọi cho ông ta và viết cả một chục lá thư. Cô có nghĩ ông ta vẫn gọi cửa hàng là tiệm Dược phẩm Richardson không? Chuyện này không sao, nên cô vội đáp:

- Có thể. Tôi sẽ nhờ luật sư làm việc thôi. Vấn đề này có ghi trong hợp đồng không?

- Có chứ. Khi tôi chết, tôi muốn biển hiệu ấy đi theo tôi. Ghi cho nhớ, Annie.

- Đừng nói chuyện như thế nữa, Elmo. Ông sẽ sống đến một trăm mười tuổi. Ông biết tôi là một nhà tiên tri giỏi.

- Giỏi như tôi đoán trước mưa sẽ đến, - Elmo cười. - Tôi phải ngủ một giấc.

Annie nhìn thẳng trước mặt cho đến khi cô chảy nước mắt. Cô nghĩ đến cái giọng kỳ lạ của Elmo vừa nói với cô. Giọng ông như thể ông cố cảnh cáo cô về điều gì đấy. Trong bao năm qua, có lúc cô nghĩ rằng ông chủ tiệm thuốc tây này có ý nghi ngờ cái gì. Nhưng rồi cô nghĩ Jane cũng có ý nghi ngờ cô. Trong lúc đó thì chính Jane là người bị Peter Newman chú ý đến nhất. Tội lỗi. Tội lỗi. Tội lỗi. Có phải những người đi ở tù về thường tìm cách trả thù không? Nhà tù không cải huấn được gì tù nhân à? Liệu tên tù nhân này sẽ cấu kết với anh thám tử bảo hiểm này không? Để làm cái gì?

- Mối xì việc các người cấu kết với nhau, - Annie nói lẩm bẫm. - Mình đang đi đến thiên đàng, mình không nghĩ đến những chuyện xả rác ấy nữa. Có thể sau này sẽ hay. Rất lâu sau này. - Vì bây giờ cô sẽ nhắm mắt, mơ đến chuyện mặc cái áo dài theo kiểu trên đảo có màu cầu vồng mà Mattie đã may cho cô cách đây nhiều năm. Cô sẽ mặc ở đâu, cô không biết. Cô nghĩ cô có thể mặc cái áo để ngồi sau thác nước mà Parker đã đưa cô đến. Nếu

cô may mắn, có thể cô sẽ thấy lại chiếc cầu vồng. Parker, anh ở đâu? Ngay giờ này, anh đang làm gì? Anh có giác quan thứ sáu để biết tôi đang đến gần anh hay không? Có khả năng hy vọng chúng ta sẽ nhào người vào vòng tay của nhau không? Ước gì bây giờ cô gọi cho Daniel được, để báo cho anh ta biết cô đang đi Hawaii. Tại sao mình không làm thế? Vì mình là đồ điên, thế đấy!

Một lát sau cô ngủ say. Cô chỉ thức dậy khi người tiếp viên vỗ nhẹ lên vai cô.

- Cô Clark, xin cô buộc thắt lưng vào chỗ ngồi, chúng ta sắp hạ cánh.

Annie dẫn hai con chó đi bách bộ trong khi Elmo cứ ngồi trên máy bay. Bốn mươi phút sau, họ lại cất cánh. Cô nhắm mắt, hy vọng tiếp tục được giấc mơ kỳ diệu về Parker Grayson.

Giấc mơ ấy không đến; một thanh niên mắt đen tay cầm súng, bao bạc vác trên vai đi đến phía cô, cô đang đứng núp ở sau cái thác, nơi cô đã trải qua những giờ hạnh phúc với Parker Grayson. Hiện ra bên kia thác là Peter Newman trong chiếc bè bằng cao su vàng, mặt ông ta lộ vẻ hân hoan, sung sướng.

- Bắt được rồi!

Annie tỉnh dậy, mồ hôi rịn ướt cả mặt. Elmo nhìn cô với cặp mắt lo lắng.

- Trời đất! Cô bệnh hay sao, Annie?

- Tôi nằm mơ giấc mơ thật khủng khiếp. Giấc mơ quá lạ đời. - Annie vừa nói vừa lấy khăn trong xách ra để lau mặt. - Vãi lại, hôm nay tôi không ăn gì. Ông chuẩn bị ăn trưa chưa? Nếu ông không phản đối thì ta vừa ăn vừa xem phim. Tôi đã gọi đem đến rượu vang hảo hạng để uống khi ăn.

- Được rồi, cứ thế mà làm, cô gái.

Khi Elmo đi với Annie ra tắc xi để đến công ty cà phê Grayson với cô, ông nói:

- Cô diện vào trông quá bánh, cô em à. Cô làm cho dân Hawaii mê mẩn đến gần gũi, quên mặc sa rông.

Annie cười.

- Ở đây họ không mặc sa rông đâu Elmo. Tôi cũng không tin họ mặc váy cỏ. Phụ nữ ở đây mặc áo dài kiểu trên đảo được gọi là muu- muu. Tôi có một cái, để rồi tôi sẽ mặc cho ông xem. Tôi sẽ kiếm một cái đem về nhà cho đứa cháu gái. Ông thấy tôi trông được à?

- Trông cô đẹp chứ không phải được. Cô mặc áo ấy trông như người mẫu. Nghiêng cái mũ một chút. Không biết phụ nữ có còn đội mũ không, - Elmo càu nhàu nói.

- Mọi người đều đội để che nắng. Trời ở đây nóng. Đừng để cho các con chó đi xa và cho chúng uống nhiều nước.

- Tôi đã từng giữ chó nhiều năm. Tôi biết cách chăm sóc chó. Điều tôi lo là cô phải kiếm ra một căn hộ rộng đủ cho hai con chó này. Annie xoa ngón tay cái và ngón trỏ với nhau.

- Có tiền là yên hết, Elmo. Khi tôi về, tôi sẽ gọi ông. Chúng ta sẽ đi ăn tối ở ngoài. Nếu ông thấy khỏe, ta sẽ đi bộ chơi một vòng, ngồi ngoài hành lang uống rượu vang, tháo túi xách soạn đồ đạc ra, rồi ngày mai ta sẽ đi ngắm cảnh. Chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe và ngày hôm sau ta đến Maui là hòn đảo đẹp nhất trong số đảo ở đây. Hẹn gặp lại ông.

Ngồi trong xe tắc xi, Annie ra sức vuốt chiếc áo dài cho phẳng và ngồi thẳng băng, để khi cô bước lên thềm nhà Parker, trông cô khỏi luộm thuộm, nhếch nhác. Liệu có anh ta ở đấy không? Anh ta có tham dự buổi họp không? Trông anh ta sẽ ra sao nhỉ? Anh ta sẽ nói gì? Đêm qua cô đã suy nghĩ những câu để trả lời và để nói cho đến gần sáng. Cô mong sao Parker

cũng sẽ có mặt tại buổi họp này. Anh ấy đã nói anh làm việc rất nhiều giờ, thỉnh thoảng từ 5 giờ sáng cho đến 10 giờ tối. Kiki Aellia là ai nhỉ? Người phụ tá của anh phải không? Người hợp tác ư? Thư ký trưởng phải không. Thậm chí cô không biết Kiki là nam hay nữ, vấn đề này cũng quan trọng chứ. Đáng ra cô nên hỏi Tom cho tỉ mỉ mới phải.

Cô ngồi duỗi thẳng hai chân. Chiếc quần lót làm cô khó chịu, còn cặp chân quá trắng khiến cô bối rối. Nghĩ đến sự trần truồng, bỗng cô hơi e thẹn, hai chân ửng đỏ, giúp cho đôi xương đan có quai gài tăng thêm vẻ hấp dẫn. Chiếc áo dài bằng lanh màu vàng chanh rất hợp với khí hậu ở đây. Chiếc kim găm bằng ngọc có hình hoa cúc, quà tặng của Elmo từ năm đầu tiên biết nhau cài trên vai áo. Dải vải màu vàng chanh quấn quanh chiếc mũ rơm thanh nhã hài hòa với màu áo. Trông cô rất sành điệu và cô cảm thấy thành công trên trường đời.

Nếu cô cảm thấy mình thấp kém hơn Parker Grayson, thì cô nên xua đuổi ý nghĩ ấy đi. Chuyện cách đây mấy năm cô đã mắng nhiếc ông vua cà phê cũng là do cảm giác thua sút của cô đối với anh ấy mà ra. Cô nhắm mắt nghĩ đến những giải thưởng, những lời ca ngợi, những bằng danh dự, những lễ nghi và những tờ giấy khen đã ban cho cô trong những năm qua. Việc cô được bầu Nữ Doanh Nhân Xuất Sắc Trong Năm là điều đáng tự hào cho cô. Các tổ chức bảo vệ quyền thú vật đã tặng cho cô bốn “Giải Thưởng Chân Vàng” trong bốn năm vừa qua. Còn chuyện cô quên kể đến nữa là cô được nhiều thành phố trên thế giới mời đến thăm. Cô lẩm bẫm trong miệng:

- Tốt đẹp quá rồi, Annie Daisy Clark à.

- Chúng ta đến rồi, thưa cô, - người tài xế nói, anh ta bước ra khỏi xe, mở cửa cho cô xuống. - Tôi đợi cô, không sao đâu.

Annie sửa lại cái áo, hít mạnh vào một hơi, đeo cái xách Chanel có sợi dây da vàng lên vai. Mong sao anh ấy có mặt ở đây.

Cô quá đẹp đến nỗi cô làm cho người ta lo sợ. Hầu như thế. Annie đưa tay ra bắt.

- Có phải cô là...?

- Kiki Aellia. Và chắc cô là em gái của Tom, Annie? Chào mừng cô đến Công ty Cà phê Grayson.

- Cám ơn.

- Chúng ta đến phòng ăn nhỏ để dùng cà phê và bánh ngọt hay có thể ngồi tại văn phòng của tôi. Hôm nay tôi đã tranh thủ dành 30 phút để tiếp cô. Xì, ba mươi phút. Annie cảm thấy bắt đầu nổi giận. Đẹp mẹ phòng ăn đi. Cô đáp:

- Tôi quyết định công việc chỉ trong 5 phút thôi. Có lẽ tôi không muốn làm mất thì giờ của cô. Tôi xin một lon côca thôi, khỏi cần cà phê. Chúng ta thỏa thuận như thế chứ? - Annie nói bằng một giọng lạnh lùng. Cặp lông mày cạo tía sắc sảo của Kiki Aellia nhướng cao.

- Được thôi, - cô ta nói, đi trước dẫn đường vào phòng làm việc đẹp để cảm nhận nhiều hoa hồng địa phương. Hoa thơm ngát.

Annie ngồi, tréo chân lên nhau. Cô biết người đàn bà ngồi trước mặt cô đang đánh giá cái áo cô đang mặc và chiếc xách tay. Annie chua chát nghĩ:

Mình đã tiêu pha tiền bạc rất nhiều. Parker ở đâu nhỉ?

Người ta thường nói: phương pháp chạy là tốt nhất. Tôi không thể chịu đựng nổi việc tăng giá cà phê. Thực vậy, tôi đến đây để yêu cầu cô bớt cho tôi giá hai đôla một pao.

- Vấn đề này không được đâu, Cô Clark à. Tiền công lao động tăng. Cà phê Kona là loại hảo hạng. Chúng tôi không có sự lựa chọn nào khác. Không như các nhà xuất khẩu cà phê khác, chúng tôi đã không tăng giá trong bảy

năm, - Kiki thản nhiên đáp. - Trừ phi cô bằng lòng mua cà phê chưa rang thì được.

- Nếu cô đã quyết định như thế, thì tôi không có lý do gì ngồi đây 30 phút như cô đã có ý để dành cho tôi. Tôi muốn nói với cô một ý như thế này, - Annie vừa nói vừa đứng dậy. - Nếu tôi mua cà phê ở chỗ khác, thì chắc cô phải bán đi khắp nơi hai trăm bốn mươi ngàn pao cà phê. Cô có tính toán lợi hại không? Tôi không biết Tom có nói cho cô biết hay không, là chúng tôi sẽ mở thêm tiệm Hoa Cúc. Chúng tôi sẽ gia tăng số cà phê bán cho khách. Nếu kế hoạch chúng tôi thực hiện đúng theo dự kiến, thì chúng tôi sẽ mua gấp ba lượng cà phê tôi đã mua. Cho nên việc giảm giá là chính yếu. Cô chắc không muốn mất 10 triệu đôla một năm chứ? Cho nên giá 14 đôla một pao là đúng. Dĩ nhiên rang rồi - Annie nhìn vào đồng hồ. Cô đã dùng hết 8 phút. Cô cười duyên dáng. - Tôi đang ở tại khách sạn Whaler. Có lẽ cô cần có thì giờ để suy nghĩ. Tôi để cô suy nghĩ cho đến 5 giờ chiều nay. Gặp cô thật tuyệt, cô Aellia. À, anh tôi gửi lời chào cô. Bây giờ tôi xin kiếu. Cô muốn nói gì không? ông Grayson chắc thế nào cũng rất buồn vì việc hợp đồng làm ăn này tan vỡ. À mà này, ông ta ở đâu không thấy? - Annie mạnh dạn hỏi.

- Ở Maui. Anh ấy chỉ đến đây mỗi tuần hai hay ba lần để kiểm tra công việc trong phòng thí nghiệm thôi. Tôi không ngờ cô biết anh tôi, cô Clark.

- Anh trai!

- Chúng tôi quen nhau lâu năm rồi.

Kiki là em của Parker. Nếu em gái của Parker làm việc cho công ty cà phê, thì việc cô mắng anh ta một trận ngày xưa đã có hiệu nghiệm. - Anh trai cô nợ tôi 12 ngàn pao cà phê. Cô cứ nói như thế với anh ấy. - Annie không biết cảm giác của mình có đúng không, nhưng cô thấy đôi mắt xinh đẹp của cô ta hiện ra vẻ kinh ngạc.

- Có lẽ tôi sẽ thu xếp lại kế hoạch để chúng ta bàn thảo vấn đề. Việc thương thảo thường... hay hơn.

- Có lẽ cô không nên làm thế. Tôi muốn nói việc thu xếp lại của cô. Tôi không thương thảo. Lãnh đạo quốc gia mới thương thảo. Tôi chỉ là một công ty nhỏ có vốn nhiều triệu đôla đến mua bán với cô thôi. Tôi đã đưa ý kiến rồi, nếu cô không bằng lòng thì tôi xin kiếu từ thôi. - Annie nhìn đồng hồ. Ôi, trời đất, tôi đã làm cho cô mất thêm bốn phút nữa. Hẹn 5 giờ, cô Aellia. Không trễ một phút.

- Cô mặc cả gấu quá, cô Clark.

- Cô nói thế là sai rồi. Tôi không mặc cả. Mười bốn đôla một pao là giá quá đẹp. Tôi thường tự hào về việc xử đẹp của tôi. Mười ba đôla là đúng giá, nhưng con số 13 thường xui.

- Tôi cần hỏi ý kiến của anh tôi.

- Cô cứ làm bất cứ điều gì cô thấy hợp với cô, cô Aellia à. Giá tôi đưa ra như thế chắc chắn rồi, và hạn chót để cô trả lời cũng chắc chắn. Thêm chuyện này nữa. Chuyện nhỏ, nhưng nhiều khi lại có ảnh hưởng đến quyết định. Hôm nay chúng ta hẹn gặp nhau. Chắc thế nào mọi người cũng đều biết, vì họ thấy xe hơi phục vụ đưa đón. Tôi đã biết là cô tiếp đãi khách hàng càng tốt bao nhiêu, thì mối liên hệ càng phát triển tốt đẹp bấy nhiêu.

- Tôi sẽ nhớ điều đó, cô Clark.

- Tôi cũng sẽ nhớ, - Annie nhỏ nhẹ đáp.

Annie trở về khách sạn, khách sạn ồn áo náo nhiệt. Hàng trăm khách và nhân viên đang đua nhau nói như chim ác là kêu. Cô hỏi một thanh niên đang cầm trên tay tấm ván lướt sóng chuyện gì đang xảy ra. Anh ta đáp:

- Đường ống dẫn nước bị vỡ. Các tầng lầu đông người ở. Nên ban quản lý bố trí cho khách đi ở chỗ khác. Không tốn tiền.

Annie nhìn đám đông ồn ào, cô nhớ đến ngày cách đây đã nhiều năm cô đến làm chỗ vào lúc làm giờ. Ruột cô bỗng trở nên cồn cào. Một lát sau cô thấy hai bóng đen di động. Khách đều tản mát ra khi Rosie và Harry bỗng dừng lại, ngồi xuống, rồi sửa lớn để cảnh giác.

Annie vuốt ve hai con chó vài phút.

- Tụi bay làm cho những người này sợ đến chết được. Tụi bay phải tỏ ra mình là nữ lưu khuê các và đấng mày râu anh hào chứ. - Annie cười, âu yếm nhìn Rosie nhảy lên chào người khách mà cô đang nói chuyện, đưa chân cho khách bắt. Harry kiên nhẫn chờ cho đến khi Rosie quay lui nó mới đến chào khách như thế.

- Những con chó tuyệt quá. Tôi tưởng chúng sẽ không để cho ai đến quá gần cô chứ.

- Đúng vậy, chúng không để đâu. Xin lỗi. Elmo, đến đây, - cô nói, vẫy cái mũ rơm trên không.

- Chắc cô nghe tin rồi, - Elmo nói.

- Rồi, một người khách mới báo cho tôi biết. Đồ đạc chúng ta ở đây.

- Trước cửa. Họ sẽ chở xe tất cả chúng ta sang ở chỗ khác. Chúng ta sẽ đi trong chuyến xe tiếp theo. Cô về đây thật đúng lúc. Công việc diễn tiến ra sao.

- Không được tốt đẹp, Elmo. Cô ta vẫn giữ giá. Parker không có ở đây. Hình như lúc này cô em anh ta điều hành công việc. Cô ta muốn tăng, còn tôi muốn giảm. Tôi hẹn cô ta đến 5 giờ phải trả lời cho điều kiện giá cả tôi đưa ra. Tôi đoán cô ta không có toàn quyền quyết định, vì cô ta nói cô ta phải nói chuyện với anh trai đã. Họ sẽ chuyển hết đồ đạc của chúng ta chứ?

- Họ nói họ chuyên. Tôi đã ký vào giấy tờ rồi.

- Chỗ ở mới có tiện cho hai con chó không?

- Họ nói đủ chỗ. Họ gọi tên chúng ta kìa.

- Tôi rất ân hận để cho ông thu dọn áo quần một mình, Elmo.

- Cô đùa à? Lần cuối cùng tôi thấy những thứ không nên nói đến như thế cách đây đã 60 năm rồi. Đây là điều tôi rất hân hạnh được làm. - Elmo cười sung sướng. - Hai con chó nhìn tôi làm rất chăm chú. Tôi thấy làm việc này rất thú. Tôi thấy cô có vẻ không được vui, phải không cô Annie Daisy Clark?

- Tôi tưởng có anh ấy ở đây, Elmo. Tôi chuẩn bị tinh thần để gặp anh, thì ra chỉ có mình cô em của anh. Cô ta quá chán. Họ có phòng thí nghiệm, ông có ngạc nhiên không? Khi tôi đến đây lần trước, họ không có. Chuyển đi nghỉ ngơi này của chúng ta không uống công.

- Ngày mai là ngày khác. Có lẽ anh ta sẽ xuất hiện khi chúng ta đã ổn định chỗ ở. Họ sẽ không để mười triệu đôla tuột ra khỏi tay đâu. Tôi không cần để ý họ giàu và thành công ra sao. Có lẽ họ cần có một phòng thí nghiệm để thử nghiệm hạt cà phê. Hà, tôi cam đoan họ cố tạo ra những loại cà phê tổng hợp. Bây giờ công việc như thế này rất tự nhiên. Cái gì cũng có 10 thành phần hết, người ta khó mà biết được. Tại sao cà phê lại không như thế?

Annie cau mày, nhún vai, cô bận nghĩ cảnh ở bên dưới thác nước lấp lánh. Cô liếm môi, nhớ lại nụ hôn Parker Grayson đã hôn cô lần ấy, nụ hôn tuyệt vời biết bao.

Chương chín

Đến ba giờ rưỡi chiều Annie mới treo hết các áo dài nhần nhúm cuối cùng lên. Cái tủ áo đầy cả thứ mà Elmo gọi là những thứ khó nói. Hai con chó ngủ trên ban công nhìn ra biển.

- Trong lúc cô đợi điện thoại, ta uống bia lạnh chứ?

- Nghe hay đấy. Ở đây đẹp không, Elmo?

- Đẹp, nhưng tôi không biết tôi có muốn ở đây hay không.

Annie nhận chai bia rồi ra ngoài ban công. Cô nhìn đồng hồ.

- Chắc cô ta đợi gần đến giờ mới gọi đến.

- Cô ta muốn làm cho cô hồi hộp. Nghề kinh doanh mà. Có lẽ cô ta không đến gặp anh trai đâu. Chuyện này đã rõ ràng.

- Có lẽ tôi nên gọi chỗ ở bên kia để hỏi xem có ai gọi đến cho chúng ta không.

- Cô đã làm thế cách đây nửa giờ rồi. Cô cũng đã gọi xuống dưới lầu. Cứ ngồi ngắm biển uống bia đã.

Mấy con chó chạy ra cửa trước khi có người gõ cửa. Annie thờ hồn hển, rồi mặt cô trắng bệch. Nếu đây là Parker thì sao? Những con chó rên rĩ.

Elmo cất tiếng lè rề nói:

- Cách duy nhất để cô biết ai gõ cửa, thì cô mở cửa ra khắc biết. Annie đi chân trần ra cửa. Cô nhìn qua lỗ nhìn nơi cánh cửa. Hai người đàn ông. Cô nói với mấy con chó:

- Ngồi xuống cho nghiêm túc. - Cô mở cửa. - Các ông hỏi gì?

- Hỏi cô Clark. Tôi là quản lý, còn đây là phụ tá của tôi. Chúng tôi ân hận xin thưa với cô rằng ở đây chúng tôi không cho phép chó ở trong phòng. Tim của Annie đập thành thịch trong lồng ngực.

- Nếu thế thì tại sao ông để cho tôi ở trong phòng này? Chó của tôi đã được huấn luyện rất hiền. Nếu có gì thiệt hại, tôi sẵn sàng bồi thường. Chỗ ở bên kia ngập nước không phải lỗi tôi. Tôi không phải tự ý sang đây mà người ta đưa sang, và các ông đã bằng lòng. Tôi không đi, và chó của tôi cũng không đi. - Cô không hiểu; thú vật không được phép ở trong phòng, - người quản lý cau có nói.

- Điều tôi hiểu việc ông không hiểu là tôi đã đăng ký vô ở đây. Ông đã bằng lòng cho phép tôi ở đây. Có người ở trong khách sạn này đồng ý để cho tôi ở rồi. Tôi lặp lại: tôi không đi. Đấy, bây giờ ông không hiểu điều gì nữa?

- Chúng tôi không cho phép thú vật ở.

- Ông đã nói rồi. Ông biết tôi đã theo đúng luật lệ của ông. Luật lệ áp dụng cho mọi người ở trong khách sạn Whaler này. Nếu ông không thích ý kiến của tôi, thì ông cứ đi gọi ban lãnh đạo khách sạn Whaler đến đây. Harry, Rosie, cho quý ông đây thấy răng của tụi bây đi. Nếu gặp lúc không quá căng như thế này thì chắc Annie đã phá ra cười khi thấy hai con chó nhe răng. Cô nói với hai người quản lý có vẻ lo sợ:

- Thế đã có ấn tượng chưa? Nếu tôi thả 5 trăm đôla ở nơi ngưỡng cửa, mọi việc có yên được không?

- Sẽ làm ngơ như không thấy, - người quản lý đáp. Người phụ tá quản lý gật đầu chấp nhận.

- Các ông đợi một lát. Annie vào trong một phút quay ra, nắm 5 tờ giấy bạc 100 đôla thẳng băng. Cô thả ra ngoài hành lang rồi nói: - Ai tìm được người ấy giữ. - Nói xong, cô đóng cửa.

- Bọn bay nghe rằng thật tuyệt! - Cô nói, thọc lét vào tai của các con chó. Nếu chúng là mèo, thế nào chúng cũng kêu gừ gừ. Annie ngồi phịch xuống ghế và hỏi:

- Chắc ông nghe rồi chứ?

- Đến khi cô bảo mấy con chó nghe rằng tôi mới nghe. Thật khéo léo, - Elmo đáp.

- Phải, khéo léo mà tôi phải mất năm trăm đôla đấy! Mấy giờ rồi?

- Bốn giờ mười lăm phút.

- Gần đến giờ, nghỉ ngơi gì nữa?

- Cứ nghỉ ngơi phút nào hay phút ấy. Tôi khuyên cô hãy uống thêm chai bia nữa.

- Cũng được thôi. Ba chai là tôi xin đấy. Elmo, ông chấm dứt trò phục rượu cho tôi đi. Chúng ta nói về chuyện gì bây giờ?

- Cô muốn nói về chuyện gì? - Elmo hỏi.

- Tại sao ông không lấy vợ. Elmo?

- Tôi nghĩ là tôi không tìm ra được người phụ nữ nào vừa ý. Tôi muốn tìm được người tốt và kỳ diệu như mẹ tôi. Không ai được như bà. Đôi lần tôi gần lấy vợ, nhưng rồi có vài chuyện không vừa ý, nên tôi lại thôi. Thế nhưng, tôi rất yêu con nít. Tôi thích bọn nhóc ở khu đại học. Đấy, chuyện của tôi chỉ có thế. Tại sao ta không nói về Parker Grayson?

- Không có gì nhiều để nói. Ông biết chuyện này rồi. Anh ta quá nệ cổ, không nhìn xa thấy rộng. Tuy nhiên, anh ta hôn rất tuyệt. Tôi thích anh, và tôi nghĩ chắc anh cũng thích tôi. Thịnh thoảng tôi cảm thấy mình mâu thuẫn với mình. Một phần muốn gặp anh, một phần lại không. Đấy, chuyện chỉ có thế. Bây giờ chúng ta nên nói về cái gì? Mấy giờ rồi?

- Bốn giờ 25 phút. Cô có thể nói về hoa ở Hawaii. Hoa trong vườn ở bên phải, người ta gọi là hoa dâm bụt.

- Đúng. Cam đoán ông không biết con chim khổng lồ ấy. Đây là con ngang. Nó như là con ngỗng. Ông biết cái cây to lớn kia là cây gì không? Đó là cây Kukui, người ta thường xem như cây bạch lạp. Trước kia, vào thời xưa, dân Hawaii dùng cây này để lấy dầu thắp đèn, để ăn và làm thuốc.

- Cô biết nhiều đấy chứ, - Elmo nói, vừa đứng dậy lấy thêm bia.

- Cho mấy con chó uống thứ nước không có cồn, Elmo. Annie mở nắp lon bia, tu một hơi.

- Chà, tuyệt! Gặp ngày nóng như thế này, không có gì tuyệt bằng uống bia lạnh. Mấy giờ rồi, Elmo.

- Bốn giờ 35 phút.

- Ông biết con cá bự ấy là cá gì không? Ông đọc là Humuhumunukunukuapua.

Elmo cười to đến nỗi những con chó ngừng liếm nước giải khát không có cồn để nhìn ông.

- Cô học được các thứ ấy ở đâu thế?

- Từ tập sách bướm trên máy bay. Tôi đọc từng chữ khi ông đang ngủ.

- Tôi rất khâm phục. - Ông già nói.

- Ông phải khâm phục thôi. Ông nghe này nhé “Ua mau ke ea o ka aina Ika pano”. Câu này có nghĩa là: đời sống trên đảo mãi mãi quang minh chính trực. Họ nói vua Kamehameha III tuyên bố như thế khi cờ Hawaii được kéo lên sau một thời gian ngắn ngủi bị một đô đốc hải quân Anh chiếm quyền.

- Bây giờ tôi đã được học hỏi đầy đủ. Chúng ta có cái gì ăn cho vui miệng không?

- Có bánh bột bắp và quả khô trong cái giỏ họ tặng ta đấy. Tôi lấy để cho ông ăn. Máy giờ rồi?

- Bốn giờ 45.

- Nếu điện thoại reo sau năm giờ chỉ một giây thôi, là ta không trả lời. Có lẽ tôi gọi cho khách sạn Whaler lại.

- Nếu làm thế cô thấy an tâm, thì cứ gọi đi.

- Elmo, có thể mọi người đang bận rộn chuyện sửa ống dẫn nước bên ấy. Có lẽ không ai nghe điện thoại.

- Vậy hãy gọi đi. Khi họ trả lời, chắc cô sẽ thấy mình sai lầm.

- Hôm nay ông gặt gồng đấy, Elmo. Có phải bệnh khớp làm ông khó chịu không?

- Sơ sơ. Ngay ở đây đẹp mà tôi cũng chẳng thích mấy. Nhiều hoa quá. Xanh quá. Tôi không thích ở trong nhà. Tôi thích ra ngoài hiên ngồi trên ghế xích đu.

- Ông có muốn về nhà không, Elmo? Nếu ông muốn thì cứ về.

- Tôi nhớ cửa tiệm Hoa Cúc như tôi nhớ tiệm dược phẩm ngày tôi rời khỏi Boston. Nếu tôi về cô có buồn không? Tôi sẽ đem theo mấy con chó với tôi.

- Nếu ông thích thì cứ làm, Elmo. Sau năm giờ một phút, tôi sẽ gọi phi trường đăng ký chuyến bay cho ông. Tôi sẽ đáp máy bay chợ để về cũng được.

- Tôi cảm thấy mình là kẻ thô lỗ khi bỏ cô mà về.

- Ấy là vì ông là kẻ thô lỗ. Tôi hiểu. Ông đã soạn áo quần ra chưa?

- Chưa. Để thế khi nào đi cho tiện. Có thật cô không phản đối việc tôi đem mấy con chó về không?

- Không phản đối. Tôi cứ tưởng ông muốn đi nghỉ hè. Tôi nhớ từ lúc tôi biết ông đến giờ, có bao giờ tôi thấy ông đi nghỉ hè đâu.

- Là vì tôi không đi. Nghỉ hè chẳng nghĩa lý gì hết. Tôi quá già không muốn phí thì giờ đi các nơi làm gì. Tôi muốn làm việc. Tôi muốn giúp Tom bán cà phê. Cô chắc muốn có những cái xách đẹp. Có lẽ màu trắng có hình hoa cúc. Này, tôi có thể làm những việc ấy trong khi cô ở đây đuổi theo anh chàng mà cô nói là không muốn bị bắt.

- Tôi không nói như thế, Elmo. Mấy giờ rồi.

- Bốn giờ 57 phút.

- Nếu bây giờ mà ông về thì tôi sẽ làm gì? Tôi đã có kế hoạch đi du lịch.

- Cô cứ đi. Tôi sẽ đón cô về. Tôi không thể đi như trước kia. Mấy con chó sẽ sung sướng khi được ở trong môi trường của nó, - Elmo nói, ông đã bày tỏ quan điểm của mình.

- Tôi không biết nói sao. Chắc tôi lộn xộn lắm phải không?

- Không, không, Annie. Cô không làm gì lộn xộn hết. Thịnh thoảng cô quá chủ quan quá mà thôi. Khi cô vào tuổi của tôi, cô sẽ thích ở những nơi nào cô cảm thấy thoải mái. Tôi thích cái ghế cũ của tôi, đôi dép đã mòn và cái tivi màn hình lớn của tôi. Tôi thích đi thơ thẩn trong bếp và tưới cây. Tôi thích quậy cái bếp lò vì biết sẽ có người dọn dẹp. Điều tôi thích nhất là thức khuya ngồi đọc báo và tạp chí.

- Tôi thương ông, Elmo Richardson. - Lần này Annie không hỏi giờ nữa. Cô nhắc máy điện thoại mà cô đã kéo ra ngoài ban công, rồi bấm số máy mà người phi công đã đưa cho cô. - Kế hoạch thay đổi, phi công trưởng à. Ông Richardson muốn về càng sớm càng tốt. Ông ấy đã chuẩn bị hành lý, sẵn sàng lên đường rồi. Nếu ông không có ý kiến gì thì trong vòng 30 phút nữa là chúng tôi có mặt ở phi trường. Không, tôi không về với ông ấy,

nhưng hai con chó thì về, cho nên ông chuẩn bị nhiều nước giải khát không có cồn và nhiều thứ gì ăn được cho ông Richardson.

- Chúng ta sẽ đi tắc xi, - cô nói với Elmo. - Tôi hy vọng sẽ kiếm được một chiếc chịu chở mấy con chó.

- Cô cứ thả xuống nền nhà vài tờ bạc là được, - Elmo cười.

- Tôi sẽ làm như thế. Có lẽ mai một tôi sẽ thuê một chiếc xe hơi để đi tham quan các nơi.

- Ý kiến hay đấy. Tôi sẵn sàng rồi.

- Tốt, này tụi bay, ta đi thôi. Chúng ta nên dùng thang máy. Để khỏi gây náo động làm gì. Khi về tôi sẽ gọi Tom. Ông nhớ kiểm tra anh ấy, Elmo à. Anh ấy giống ông; anh không ngồi yên. Anh luôn luôn làm cái gì đó. Bên ngoài, một thanh niên người Hawaii mặc áo sơ mi có hoa đỏ và trắng đến gần Annie.

- Mấy con chó của cô đẹp quá. Tôi thường muốn nuôi con chó chần cừu giống Đức, nhưng em gái tôi dị ứng với lông chó. Tôi không biết họ cho phép chó ở đây. Tôi chỉ làm bồi phòng, cho nên có lẽ vì thế mà họ không nói cho tôi biết. Cô là Cô Hoa Cúc phải không?

- Chuyện này thật rắc rối. Vì thế mà chúng phải ra về. Anh có thể gọi giúp một chiếc tắc xi bằng lòng chở hai con chó được không? Chúng tôi muốn đi đến phi trường. Làm sao anh biết tôi là Cô Hoa Cúc?

- Họ nói Cô Clark là Cô Hoa Cúc. Chuyện này có ghi trên bản thông tin, ông quản lý làm thế để chúng tôi gọi khách cho đúng tên. Tôi không biết Cô Hoa Cúc nghĩa là gì. Nếu cô cho tài xế một số tiền thưởng kha khá thì anh ta chịu lái thôi.

- Năm chục đôla có được không? - Annie hỏi. - Tôi có nhiều tiệm cà phê có tên là tiệm Hoa Cúc.

- Ba chục đôla là quá nhiều! Quá trẻ rồi, - anh ta nói, vui vẻ vẫy tay. Annie đưa cho anh ta tờ bạc 10 đôla khi anh đưa giúp mấy con chó lên ghế sau xe.

- Mahala, - người hầu phòng gọi lớn khi anh ta bỏ 10 đôla vào túi. Ở phi trường, chiếc máy bay đã sẵn sàng. Annie áp tải hai con chó lên cái thang sắt để vào máy bay.

- Chúc ông thượng lộ bình an, Elmo. Khi biết ông đã về đến nhà bình an, tôi sẽ gọi cho ông. Chăm sóc mấy con chó giúp tôi. Tôi sẽ kiếm cho ông những cái váy cỏ đẹp nhất trên đảo này.

- Các bà bạn của tôi chắc sẽ rất thích. Chắc là tôi không báo trước việc tôi về làm gì. Tôi và mấy con chó lạng lẽ mà về là hay hơn hết. Annie, có thật cô không buồn vì tôi không?

- Thật. Tôi hiểu, Elmo. - Cô thọc lét tai mấy con chó. Bọn bây hãy ngoan đến khi tao về đây nhé. - Hai con chó gầm gừ như hiểu ý. Khi Elmo thấy Annie đi về phía cổng ra phi trường, ông vỗ mạnh tay lên đùi, cười thật to đến nỗi người tiếp viên phải chạy đến để xem có chuyện bất ổn không. Elmo vẫy tay xua anh ta đi, miệng vẫn cười.

- Chúng ta bay được rồi. Bây giờ cô ấy tự do đi theo anh chàng đã khắc sâu hình ảnh trong tim cô từ lâu. Chúng ta chỉ làm cho cô ấy vướng chân. Không có chúng ta, cô ấy sẽ rảnh tay, muốn làm gì thì làm. Bây giờ ta thành thoi rồi, tao có nhiều thứ tào lao mà chúng ta không ai muốn ăn. Cam thảo cho mày, Rosie. Ngủ len cho mày Harry, còn tao thì có thuốc lá và Whiski Hersbey Kisses. Chuyển bay về nhà dài, nhưng tao có rất nhiều chuyện khiến tao thích thú. - Ông lại cười. Những con chó ngẩng đầu ra sau hú lên.

- Ta đến rồi, thưa cô. Cô muốn vào cổng trước hay cổng sau?

- Đưa tôi ra sau. Tôi muốn ngồi bên hồ một lát, uống giải khát nước trái cây. Annie chọn cái ghế xích đu có tấm vải dựa lưng màu xanh. Người hầu

bàn nói:

- Chúng tôi sắp đóng cửa quán rồi, thưa cô, nhưng tôi có thể phục vụ cô đồ uống cuối cùng.

- Đem cho tôi một ly lớn có nhiều trái cây. Thêm trái anh đào và đừng quên trái hồng ô. - Người phục vụ gật đầu và cười. Khi anh ta đem ra ly dứa thật lớn, cô cười. Ly dứa đầy phải bưng hai tay. Trên những lát dứa là trái hồng ô cắm trên khối kem lạnh.

- Thật phàm phu tục tử, - cô cười khúc khích. - Gần đây có điện thoại tôi có thể dùng được không?

Người hầu bàn đem cái điện thoại có sợi dây dài, để trên cái bàn nhỏ gần bên khuỷu tay cô. Cô thưởng cho anh thật hậu hỉ, rồi tính tiền thức uống và tiền phòng.

- Chúc ngủ ngon, thưa bà.

Thưa bà. - Chúc ngủ ngon. - Thưa bà chứ không thưa cô. Bỗng cô cảm thấy già 100 tuổi. Cô cảm thấy quá mệt cho đến khi ăn nhiều dứa vào người mới thấy khỏe ra. Elmo già rồi. Nếu cô vẫn còn có con, tức là cô còn trẻ. “Thưa bà”. Cô ghét cái cách nói như thế. Cô đang ở trong chốn thiên đàng không có bóng dáng đàn ông. Parker anh làm gì? Có bao giờ anh nghĩ đến tôi không? Có phải anh ghét tôi vì những điều tôi đã nói với anh không?

Annie nhìn quanh. Ở đây rất thanh tịnh. Ánh sáng từ dưới đường đi xuyên qua hàng cây rậm chiếu đến chỗ cô ngồi. Cô nhìn quanh, bỗng lòng phân vân không biết ở chỗ thanh tịnh này có xảy ra tội phạm không. Cô nhún vai, nhận ra cô chỉ có một mình trong khu vực có hồ bơi này. Có lẽ cô nên lên lầu và uống một mình trong phòng. Nhưng cô ghét di chuyển. Có cái gì đấy không đồng bộ, nhưng cô không thể chỉnh lại được. - Ước gì mình có vòng hoa quàng quanh cổ. Nếu trong thời gian ở đây mà mình không hoàn thành được cái gì, mình sẽ học cách để làm. - Cái đó là sự không đồng bộ. Không khí không thơm mùi hoa. Cô hít vào. Mùi cơ- lo. Có lẽ họ sát trùng hồ bơi

trước khi đóng cửa nghỉ đêm. - Không công bằng, - cô lẩm bẩm nói, vừa nhai dứa ngẫu nhiên.

Annie hất giày đi, đốt một điếu thuốc. Một mình ở thiên đàng với thức uống cô không biết gọi tên gì và hút điếu thuốc. Ngay cả Elmo mà cũng không thích ở với cô. Những con chó băng lòng đi về. Cô đơn. Dù sao thì cô bao giờ cũng là kẻ cô đơn.

Annie bật khóc. Có phải đây chính là điều Tom thường nói không? Đánh đổi với đời rồi chết. Tư tưởng lạc quan biết bao. Cô nấc lên một tiếng, rồi hỉ mũi, vừa khi đó có cô gái đi qua, cô ta mặc bộ đồ tắm nhỏ xíu chưa bao giờ Annie thấy, và đi đôi xăng đan cao gót, tay cầm lon bia Budweiser. Khi nghe tiếng Annie nấc khóc, cô ta đi lui và hỏi:

- Có gì không ổn sao? Cô có sao không?

- Không sao hết. Tôi khỏe. Tự nhiên tôi thấy cảm cảnh cho mình vì tôi cô đơn, - Annie đáp.

- Làm thế chẳng giúp gì được cho cô. Chắc đây là sai lầm đầu tiên của cô. Đừng bao giờ cô đi một mình đến một chỗ như thế này, cũng như đừng đi trên tàu thủy một mình. Tôi đi hưởng tuần trăng mật. Chúng tôi đã tốn quá nhiều tiền trong lễ cưới đến nỗi phải đến đây thay vì đi Disney. Tôi đã đến đây hai ngày mà chẳng thấy bóng dáng anh nào. Tôi vẫn nhìn đàn ông vì vui. Joe cũng nhìn. Nhìn người khác thú vị lắm, nhưng cô không được sờ. Tôi là Stella Kaminsky, - Stella nói, nốc một ngụm bia. - Này, cô em, nếu cô muốn, cô có thể đi chơi với tôi và Joe. Thực ra chúng tôi không phải đi hưởng tuần trăng mật. Chúng tôi đã sống với nhau năm năm rồi mới lấy nhau. Tôi cam đoan chúng tôi sẽ sửa sang cô lại. Uốn tóc cho cô, trang điểm mặt mày, sắm áo dài nhìn cho đẹp mắt, chúng ta hãy chuẩn bị đủ thứ. Chắc cô biết công việc ấy rồi. Cô ăn mặc như mẹ mìn hay đại loại thế. Có phải cái xách là loại Chanel thật không? Dĩ nhiên không phải rồi. Ngày nào đó tôi sẽ sắm cái xách Chanel thật và mang đi khắp nơi. Tôi đoán cái xách ấy không phải thật, vì nếu thật thì tại sao cô đến ở cái chỗ rác rưởi này?

- Tôi là Annie Clark. Chỗ này mà chị gọi là rác rưởi à?

- Cưng ơi, cô có nhìn kỹ nơi đây ban ngày không? Nhà cửa xuống cấp hết. Nếu cô muốn gặp được đàn ông thì cô phải tìm đến chỗ sang trọng hơn. Chỗ này với tôi và Joe thì được, vì chúng tôi có nhau. Nếu chịu khó một chút, có lẽ cô có thể kiếm chác được đôi chút. Sáng mai tôi rảnh, nếu cô cần tôi giúp, tôi sẽ giúp cô. Cô còn ở đây bao lâu?

- À, - ngày mai tôi về rồi, - Annie đáp.

- Cô bị thằng nào bỏ rơi, đến đây để khuây khỏa phải không?

- Đại loại như thế, - Annie đáp, giọng nghẹn ngào. - Ngực cô tự nhiên hay bơm đấy? - Ôi Lạy Chúa, có phải mình vừa nói đấy không?

- Phải bơm mới thăng được như thế này? Mẫu số SJ 264. Joe trả tiền làm việc này cách nay đã hai lần sinh nhật rồi. Anh ấy nói trông thanh nhã. Tôi thì thấy đầy sức sống. Cô làm nghề gì?

- Thanh nhã. Đầy sức sống. Ở hơ.

- Tôi bán cà phê.

- Cà phê là tuyệt rồi. Vậy chuyện xảy ra như thế nào mà anh chàng ấy bỏ cô?

- Anh ta không thích nghe sự thật. Sự thật như tôi nghĩ. Chuyện của anh không dính dáng gì đến công việc của tôi, nhưng tôi nghĩ tôi có quyền đưa ra ý kiến. Tôi không biết tôi có nên xin lỗi hay không. Bây giờ đã khuya rồi. Chắc tôi phải lên lầu. Rất sung sướng được gặp cô, Stella.

- Nay, tôi sẽ ở quanh hồ này đến 10 giờ. Nếu cô cần đi đâu, tôi lái xe cho mà đi. Chúng tôi mới ở hai ngày mà đã học thuộc hết đường sá. Joe và tôi có thuê chiếc xe. Nếu cô muốn đi đâu, tốt thôi. Tôi đợi 15 phút nữa. Được không?

- Việc này... thôi, được rồi. - Annie mở xách, lấy các thứ trong xách nhét vào hai túi quần sóc. - Đây, cô nói. - Cứ xem đây là quà đám cưới.

- Xì, cô khỏi cần phải làm như thế.

- Tôi phải làm chứ. Rất sung sướng được gặp cô, Stella. Nhân thế nói cho cô biết, - cô ngoái đầu lui, - cái xách Chanel này thật, chứ không phải đồ giả đâu.

- Chà. Cám ơn. Tôi sẽ cho Joe biết chuyện này. Quà này đáng giá “bạc ngàn”. Annie cười trên đường về phòng.

- Việc đầu tiên khi cô về phòng là xem đèn nhắn tin ở máy điện thoại có đỏ không. Đèn không đỏ. - Mẹ kiếp!

Annie tắm rửa, gội đầu, pha một ly rượu hỗn hợp nơi quầy rượu xách tay, rồi đem ra ban công với máy điện thoại. Đến một giờ, cô sẽ gọi cho Tom vì anh thường dậy lúc 6 giờ. Bây giờ Elmo và các con chó đã đi được nửa đường.

Khi đồng hồ trên tay chỉ đúng giờ, cô bấm máy gọi cho anh trai. Cô cứ ngỡ sẽ nghe giọng anh ngái ngủ, mệt mỏi, nhưng không, khi nghe giọng cô, anh rất tỉnh táo, hoạt bát.

- Annie, cô làm quái gì ở đây cả ngày lẫn đêm? Cứ 15 phút là tôi gọi cô mà không gặp?

- Chắc là tôi đi vắng, Tom à. Tôi đến gặp cô Kiki, tôi cương quyết giảm giá. Cô ta thì cương quyết tăng giá. Tôi đã đưa tối hậu thư cho cô ta. Chuyện chưa ngã ngũ. Cô ta nói cố phải bàn lại với anh trai. Chắc anh muốn biết ý kiến của tôi phải không. Mà này, Elmo và mấy con chó về nhà rồi. Ông ấy nói vào tuổi ông, ông muốn ở nhà. Tòa nhà đầu tiên tôi đến, ống dẫn nước bị vỡ, nước chảy đầy nhà, họ phải dời chúng tôi đi chỗ khác. Tôi mới gặp một cô gái tên là Stella, nói rằng chỗ mới này dơ bẩn, cho nên sáng mai tôi sẽ đi khỏi đây. Khi nào đến đâu, tôi sẽ báo cho anh biết. Anh khỏi phải lo

cho tôi. Tôi lớn rồi. Elmo muốn làm việc trong kho cà phê, chuẩn bị cà phê để bán, miễn là chúng ta tìm ra được người bán cà phê cho chúng ta. Bây giờ anh cho tôi biết tại sao anh quá lo như thế? Tại sao cứ 15 phút anh gọi tôi?

- Để xem cô có bị kẹt không, tôi sẽ góp ý với cô.

- Mà này, anh có khỏe không?

- Khỏe, tôi rất khỏe. Hôm nay tôi đi quanh nhà ba lần. Nghĩa là hôm qua. Kiki Aellia đã gọi đến đây cứ 15 phút một lần. Cô ấy đã gọi khắp đảo để cố tìm cô.

- Tôi không tin cô ta bỏ công sức để làm như thế. Tôi đã gọi khách sạn Whaler nhiều lần, nhưng họ trả lời không có ai gọi cho tôi hết. Không ai nhắc lại gì hết. Ở tại khách sạn Monarch này cũng không có ai gọi. Anh có tin cô ta không?

- Có lẽ cô ta lo, vì hạn cô đưa ra là 5 giờ. Cô ta muốn tôi can thiệp, vì cô ta chưa tiếp xúc được với người anh trai. Hình như bà giữ nhà cũ đã về hưu với chồng, và bây giờ ông Grayson có thuê ai đấy đến lau chùi nhà cửa mỗi tuần một lần. Kiki nói ông ta đi câu và đi lặn có mang ống thở cả ngày; ông ta đi như thế 4 ngày một tuần. Đừng viện cớ này cớ nọ với tôi. Có lẽ sáng mai cô nên gọi cho cô ta.

- Có lẽ tôi không nên gọi, Tom à. Tại sao cô ta không cho người đến khách sạn Whaler hay đến đây để gặp tôi, và cho tôi biết ý kiến của cô ta?

- Nghe tôi nói, Annie. Tôi nghĩ hoàn cảnh của Kiki Aellia đối với anh trai cũng giống như hoàn cảnh của chúng ta nhưng ngược lại. Tôi không bao giờ quyết định cái gì mà không hỏi ý kiến của cô. Theo tôi thì cô ta không có quyền quyết định một việc quan trọng như thế. Có lẽ cô ta sẽ mất việc, dù là anh em, nếu cô rút lui không mua cà phê của họ nữa. Cô ta không tiếp xúc được với anh ta, thì đấy không phải là lỗi của cô ấy. Cô ta đã gọi tôi ba

mười lần rồi. Chỉ việc này thôi cũng đủ thấy cô ta rất cần bán cà phê cho ta. Cô giận, tôi không trách cô.

- Cô ta biết tôi đến đây, Tom. Cô ta nói, cố dành 30 phút để tiếp tôi. Ba mươi phút. Không ai đón tôi. Tôi phải đi tắc xi cả hai vòng đi và về, và chẳng có ai quàng vòng hoa cho tôi. Chuyện này làm cho tôi tức giận. Tôi ghét những người tự cao tự đại. Nếu khi nào tôi như thế, anh cứ tát vào mặt tôi.

- Trước khi cô gác máy, cô cho tôi biết số điện thoại của cô.

Hôm nay cô sẽ làm gì? Annie đọc số điện thoại rồi nói tiếp:

- Khi tôi gác máy, tôi sẽ đi ngủ trong lúc anh ăn điểm tâm. Rồi tôi sẽ gặp Stella và đi xem hòn đảo. Nhưng cũng có thể tôi dọn đến chỗ ở mới tốt hơn. Rồi có thể tôi đi đến hòn đảo khác. Đừng gọi tôi, để tôi gọi anh. Chúc ngủ ngon, Tom.

- Đợi một lát, Annie. Nếu Kiki gọi lại, tôi sẽ nói gì với cô ta?

- Nói gì tùy anh. Tôi không quan tâm lắm.

- Khôn thật!

- Đời dạy đời! - Annie đáp rồi tắt máy.

Cô nhắc máy, gọi đến bàn tiếp tân.

- Tôi là Annie Clark ở phòng 16 tầng bốn. Đừng nối đường dây cho tôi cho đến khi tôi nói lại. Nhân tiện cho tôi biết hôm nay có ai gọi cho tôi không? Không? Cám ơn.

Parker Grayson lăn người nằm nghiêng một bên, vừa khi ánh sáng bình minh lọt vào phòng qua những cánh cửa lá sách. Một lát sau, điện thoại trên bàn ngủ reo. Ma nào mà gọi anh vào giờ này? Anh lăn người lại, nhắc máy

lên nghe. Anh chào thật lớn khiến cho bất cứ người nào cũng phải khiếp vía, ngoại trừ cô em út của anh là Kiki.

- Từ từ, Kiki, cô muốn biết tôi ở đâu cả ngày à? Tôi có hỏi cô đi đâu vào ngày cô nghỉ làm việc không? Cô nói cô có thể giải quyết được mọi công việc mà. Tôi tin cô. Chuyện gì xảy ra à? Từ từ, Kiki, chậm chậm mà nói. Nói bằng tiếng Anh. Tôi nghe đây. Annie Clark ở trên đảo này. Cô không nói cho tôi biết cô ấy đến. Tôi tưởng chúng ta làm việc với Tom chứ. Cô ta sao? Sao cô không gọi cho tôi biết! Cô nói cô ta giành công việc là sao? Chúng ta có hợp đồng mà. Phải theo hợp đồng mà làm. Tôi chưa bao giờ bảo cô tăng giá, Kiki. Quyết định này ta phải hội ý chứ. Bây giờ cứ nhìn hậu quả việc cô làm đi. Cô ta nói sao? Tôi tin họ sẽ không chịu mua theo giá mới đâu. Tom cho biết họ còn suy nghĩ. Để tôi giải quyết vụ này, Kiki. Cô đã làm mất 10 triệu đôla một năm vì cô không thích điều cô ấy nói và cách ăn nói của cô ấy! Tôi tưởng cô phải nói cho tôi biết cô đã nói cái gì chứ. Tôi biết cô này. Đừng bỏ sót cái gì hết. Khi nghe cô em gái lo sợ trình bày công việc xong, anh càu nhàu nói tiếp:

- Cô nói cô trích ra 30 phút trong chương trình của cô. Cô nói đến cái chương trình quái gì đấy? Cô không đưa xe đến rước cô ấy phải không? Lạy Chúa, thậm chí cô không choàng cho cô ấy một vòng hoa! Chúng ta luôn luôn làm vui lòng khách hàng chứ. Khi nào Tom đến đây, tôi thường đi chơi với anh ấy cả ngày. Tại sao chủ nhân của các tiệm Hoa Cúc lại bị đổi xử khác đi? Đáng ra cô phải hết sức niềm nở với cô ta mới phải. Cần quái gì cái xách Chanel, và cái mũ rơm có liên quan gì đến công việc? Thôi đừng khóc. Cô là nữ doanh gia mà. Không, tôi sẽ không giúp cô. Cô đã tạo ra cái việc đàn bà này, bây giờ cô lo mà giải quyết. Tôi chưa bao giờ nghe một việc làm ăn đại đột như thế này. Cô quá tham lam. Chúng ta làm việc hợp lý. Tôi đã cảnh cáo cô ngay từ lúc đầu rồi. Chúng ta đừng cắt xén, và chúng ta đừng cắt hợp đồng đang có lợi cho ta. Khách hàng là mối quan tâm chính của chúng ta, các tiệm Hoa Cúc chiếm hết một nửa công việc của chúng ta.

Hình như cô đã quên việc này. BỐ chắc không yên dưới tuổi vàng. Thôi, tôi gác máy kéo diên lên mất.

Parker bỏ hai chân ra khỏi giường, cảm thấy đầu đau như búa bổ. Anh lấy cuốn sổ ghi địa chỉ lật tìm số điện thoại ở nhà của Tom Clark. Ngón tay vừa gõ lên bàn ngủ, anh vừa nói với Tom:

- Tom, Parker Grayson đây. Tôi rất buồn khi nghe tin anh bị mổ ruột thừa. Kiki vừa nói cho tôi biết. Mừng cho anh là anh đã bình phục. Tôi muốn nói với anh chuyện này, cô em gái nóng tánh, sỏi đời của anh và cô em nóng tánh của tôi đều có vấn đề khó khăn. Đây là chuyện khó khăn của phụ nữ mà anh và tôi không ai hiểu nổi. Kiki cứ nói mãi nhãi về cái xách Chanel và cái mũ rơm có dải vải. Phải, phải, tôi thấy chuyện này Annie không đáng trách. Chắc anh biết tôi không làm việc theo phương cách ấy. Tôi đi chơi vắng trong hai ngày qua, ăn uống với số bạn học cũ ở đại học đang đến chơi ở đây. Có thể nói rằng chúng ta đã quá già rồi, không hợp với cái trò tào lao như thế. Nhưng, chúng ta cũng giả vờ vui vẻ hòa đồng với họ. Này, cái hợp đồng mà Annie đề nghị với cô em tôi, tôi chấp nhận. Chúng tôi không thể giảm giá hai đôla nhưng một đô rưỡi thì có thể được. Hợp đồng này đều tốt cho cả hai bên. Dĩ nhiên là rang rồi. Bây giờ anh cho tôi biết Annie đang ở đâu? Ngày mai tôi sẽ gọi cho anh. Cố lo giữ gìn sức khỏe.

Parker uống bốn viên aspirin, tắm rửa, mặc áo quần, ra khỏi nhà trong vòng 20 phút, rồi đi đến phi đạo nơi có chiếc máy bay riêng của anh.

Rốt cuộc, cuối cùng Annie đã quay lui đảo. Có lẽ có bàn tay của Chúa.

Chín mươi phút sau, Parker đi vào phòng khách của khách sạn Monarch. Khách sạn trông xơ xác. Anh cau mày. Tại sao Annie Clark ở trong một khách sạn dơ bẩn như thế này? Một lát sau, khi anh hỏi phòng cô, anh được họ trả lời:

- Cô Clark trả phòng lui rồi, thưa ông.

- Ông biết cô ta đi đâu không? Có phải cô ấy quay lui ở tại khách sạn Whaler không?

- Cô ấy không nói, thưa ông. Có lẽ ông hỏi anh lao công hay bồi phòng thì biết.

- Phải, thưa ông. Cô Clark lái xe đi với một người khách khác. Tôi biết đấy là cô Clark, vì hôm qua cô ấy có hai con chó ở cùng với cô. Cô ấy có thưởng cho tôi 10 đôla. Những con chó dữ tợn, to như con ngựa nhỏ. Cô ấy đi ra phi trường với một ông già và hai con chó. Tôi chỉ biết như thế thôi, thưa ông.

- Anh có biết tên của người khách kia không?

- Biết chứ, thưa ông.

- Tên gì?

Anh bồi phòng lê bước, đợi cho đến khi Parker đưa cho 10 đôla mới nói:

- Một cặp vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật. Stella và Joe Kaminsky.

- Khi họ quay về, nhờ anh đưa cho họ tấm thiệp này, nói họ gọi cho tôi nhé?

- Thêm tờ 10 đôla nữa trao tay.

Không có việc gì nữa, Parker đành lái xe về đồn điền cà phê. Anh có đôi điều muốn nói với cô em gái Kiki.

Chương mười

- Stella, cô tốt quá. Nhưng đáng ra tôi đi tắc xi cũng được.
- Đây chỉ là việc nhỏ so với việc cô đã cho tôi cái xách quý giá ấy. Tại sao cô bỏ ảnh? - Stella nói, vừa đạp chân vào thắng. Cổ Annie bật lui. Thân hình nhào tới trước khiến cho cô bị vẹo cổ. Lâu rồi bây giờ cô mới được nói chuyện với một người bạn gái. Bây giờ Jane bận bịu, còn một số bạn gái khác thì không thuộc loại cô muốn tâm sự. Cô gái cởi mở với đầu óc bờm xờm và áo quần khêu gợi này có lòng tốt và nụ cười ấm áp. Cô ta có phẩm chất tốt của Jane.
- Tôi gặp ảnh lâu rồi. Khi mới gặp, tôi nghĩ ảnh sẽ là người của tôi. Ảnh nói ảnh thấy tôi là vận mệnh của ảnh.
- Chà! Joe không bao giờ nói cái gì với tôi như thế. Annie cười.
- Vì anh ấy không cần nói làm gì. Hai anh chị cưới nhau rồi, phải không? Chắc cô thấy tôi không có nhẫn trên tay phải không?
- Phải. Anh ấy dễ thương, ước gì cô gặp ảnh. Thế nào cô cũng thích ảnh, và chắc ảnh sẽ thích cô. Ảnh hết sức ngạc nhiên khi thấy tôi đưa cho ảnh xem món quà cô cho tôi. Không ai cho tôi cái gì quý đến như thế.
- Một ngày nào đó Joe sẽ cho cô đủ thứ, - Annie nói.
- Phải. Ảnh có thể cho tôi cả mặt trăng nếu ảnh có thể cho được. Cô chưa nói cho tôi nghe chuyện xảy ra với anh ấy ra sao. Sự thật đã xảy ra như thế nào?
- Lúc ấy, khác với bây giờ. Ảnh nói khi bố mẹ ảnh chết, họ để gia sản lại cho một mình ảnh. Mặc dù ảnh có sáu người chị em gái. Tôi không tin có chuyện như thế. Ảnh nói đó là phong tục ở đây. Ảnh không chia tài sản cho các chị em gái của ảnh.

- Thế thì quá khủng khiếp! - Stella nói khi lái xe chạy qua đèn vàng.

- Tôi hỏi anh ta nếu chúng tôi có một đứa con trai và hai đứa con gái thì anh sẽ làm gì khi có sự cố xảy ra cho anh hay cho tôi. Tôi có công việc làm ăn, cho nên tôi hơi lo sợ. Anh đáp tài sản ấy sẽ thuộc về đứa con trai, và khi tôi hỏi, vậy các đứa con gái thì sao, anh không đáp. Vì thế cho nên tôi bảo anh rút lui và tôi bỏ. Chuyện xảy ra đã nhiều năm rồi. Nhưng tôi vẫn buôn bán với công ty của anh. Anh trai tôi giao dịch trực tiếp với công ty của anh.

- Chà, thế thì anh có thể xem như là dân Hà Lan, hay đại loại như thế, phải không?

- Nếu cô thì cô làm sao, Stella?

- Cũng như cô thôi. Nhưng tôi không lo, vì cha mẹ chúng tôi không có nhiều tiền. Cô vẫn còn yêu anh chứ?

- Có. Không. Tôi không rõ. Chuyện đã thay đổi trong mấy năm qua, và cô em của anh đã làm việc cho công ty. Hôm qua cô ta và tôi đã bất hòa nhau. Bây giờ tôi vẫn còn tức giận. - Annie quay người nhìn Stella, mắt cô ta vẫn nhìn chăm chú vào mặt đường. - Stella, cô hãy cho tôi biết cô nghĩ sao về chuyện này? Khi Annie kể hết chuyện của mình, Stella lái xe nép qua một bên đường, tránh cho hai xe khác vượt lên, rồi cô ta đạp thắng.

- Cô có nhiều tiệm Hoa Cúc! - Trời, thật tuyệt. Thịnh thoảng tôi và Joe có đến uống cà phê sữa ở đấy. Ở khu đại học Rutgers University có một quán. Tôi đã đến đấy nhiều lần rồi. Khi Joe nghe tôi nói cô bán cà phê, anh ấy rất vui. Vậy cô sẽ làm gì, Annie?

- Tôi không biết. Kiki không gọi cho tôi, vì có nhiều chuyện lộn xộn ở khách sạn. Hôm qua, cô ta gọi cho anh tôi nhiều lần. Hình như cô không quyết định được khi chưa hội ý với anh trai. Chuyện này có liên quan đến số tiền giao dịch rất lớn.

- Theo tôi thì cô không nên đưa ra tối hậu thư.

- Đúng. Tôi thấy sai lầm khi đưa ra hạn chót lúc 5 giờ. Cô ta cần có nhiều thì giờ. Mới đầu tôi tưởng cô ta không phải là em gái của Parker. Cô ta đẹp, nên tôi nghĩ bất kỳ người đàn ông nào chắc cũng bị sắc đẹp của cô ta lôi cuốn, nhất là Parker, vì cô ta làm việc cho anh. Tôi đã có phản ứng.

- Bây giờ cô đừng bi quan. Có lẽ tôi cũng hành động như cô. Nghe cô nói thì chắc bây giờ cô ta đang chạy sốt vó. Có lẽ cả hai đang chạy khắp đảo để tìm cô. Tôi cam đoan như thế, Annie. Cô có để cho anh ta gặp cô không? Cô nên để anh ấy gặp, nhưng trước hết để cho anh ta lo việc làm ăn. Tôi ước chi có Joe ở đây. Anh sẽ nói với cô điều gì nên làm. Anh là đàn ông mà.

- Tôi đã có quyết định rồi. Tôi sẽ đi Maui!

- Tốt. Cô đi tìm anh ấy hay sao?

- Cô thấy tôi cần uốn tóc phải không?

- Thôi. Đêm qua vì tối trời, tôi lại đã uống ba chai bia. Tóc cô đẹp rồi, khỏi cần uốn. Cô đẹp, Annie à. Áo quần cô cũng đẹp rồi. Ngày nào đó Joe sẽ có gara riêng của mình, và anh sẽ cho tôi bất cứ cái gì tôi muốn.

- Có phải cô và Joe cưới nhau vì công việc làm ăn không?

- Phải. Chúng tôi trả tiền thuê nhà. Chúng tôi sắm cái tivi có màn hình thật lớn vì Joe thích thể thao. Trong khi anh xem thể thao thì tôi tập làm nghề uốn tóc. Ngày nào đó tôi sẽ hành nghề uốn tóc.

- Cô có thể cho tôi biết hàng tuần hai người kiếm được bao nhiêu tiền không?

- Đây là chuyện riêng tư. Tại sao cô muốn biết?

- Tôi muốn đề nghị cô và Joe nhận một công việc.

- Công việc gì thế?

- Điều hành một tiệm cà phê Hoa Cúc. Chúng tôi đang chuẩn bị mở hai tiệm ở gần Đại học Princeton. Cô có thể điều khiển cả hai tiệm. Chúng tôi có kế hoạch rất tuyệt và đầu tư vào đây rất nhiều tiền. Hai ông bà có thể làm để dành tiền cho con sau này ăn học. Nhưng cô cần phải bàn với Joe. Tôi sẽ đưa danh thiếp cho cô, khi nào cô quyết định, gọi báo cho tôi biết. Tiền thu nhập khá lắm. Stella à.

- Chà, suýt nữa tôi không thấy tấm biển ấy. - Stella nói, cô chạy qua chiếc xe tải của phi trường và một chiếc xe jeep. - Annie, tôi không biết gì về cách điều hành tiệm cà phê hết. Joe cũng không.

- Chúng tôi sẽ huấn luyện cho cô. Mọi việc đều đã được pha chế, làm sẵn trước hết rồi. Cô chỉ còn việc đọc và làm theo hướng dẫn mà thôi. Và cô được mặc bộ đồng phục có hình hoa cúc nho nhỏ xinh xinh.

Stella cười.

- Tại sao?

- Tại sao cái gì?

- Tại sao cô đề nghị cho tôi và Joe làm việc này?

- Vì đêm qua cô đã dừng lại để hỏi tôi có sao không. Cô đã quan tâm đến tôi. Cô đề nghị lái xe đưa tôi đến đây, mặc dù cô không biết tôi là ai. Tôi rất cảm ơn lòng tốt của cô và lời khuyên của cô. Ngoài ra, tôi thích cô, tôi là người biết xét đoán tư cách của người khác.

- Tôi không khuyên gì cô hết, Annie.

- Có. Cô khuyên tôi tìm gặp anh ấy để xem tình hình ra sao. Chắc tôi phải làm theo lời khuyên của cô.

- Vậy cô sẽ đi Maui à?

- Phải. Theo cô thì tôi phải cần uốn tóc và mặc áo như cô đã đề nghị, phải không?

- Khỏi. Cô khỏi cần làm thế. Cô quá lịch sự rồi, Annie à.
- Chưa bao giờ có ai nói với tôi tuyệt vời như thế này, - Annie nói, giọng xúc động.
- Tôi cam đoan nếu cô cho anh chàng ấy cơ hội tốt, anh ta sẽ nói với cô những lời tuyệt vời. Cô phải cho anh ta cơ hội, Annie à.
- Stella, đây là danh thiếp của tôi. Cô sẽ gọi chứ? Để tin nhắn lại nếu không gặp tôi. Nếu cô định làm công việc ấy, tôi sẽ bay đi New Jersey, và cam đoan sẽ lo cho cô hẳn hoi. Cám ơn đã chở tôi đến đây. Hẹn gặp lại. - Annie nói, rồi lấy cái xách bước xuống xe.
- Đợi một lát, Annie. Tôi có vẻ không quan tâm đến lời đề nghị của cô... hay sao đó, chắc cô thấy thế. Bởi vì tôi nghĩ chắc không ai tốt với tôi ngoài Joe. Tôi không biết trả lời sao, là vì tôi quá kinh ngạc. Bây giờ tôi trả lời tôi nhận. Chúng tôi sẽ làm việc ấy. Chúng tôi sẽ nhận. Chúng tôi muốn làm việc ấy.
- Cô không hỏi ý kiến của Joe à?
- Hỏi hay không cũng được. Nếu có thay đổi, tôi sẽ báo cho cô biết.
- Tốt. Chào Stella. Gặp cô rất tuyệt.
- Đợi một lát - Stella quàng tay ôm Annie, ghì thật mạnh, thì thào nói: - Anh ta để cho cô bỏ đi, thì quả anh ta là tên đại cù lần. Annie nhích người ra.
- Thời gian chúng tôi xa nhau lâu rồi, Stella à. Tôi sẽ cho cô biết kết quả ra sao.
- Cô chưa có số điện thoại của tôi.
- Cứ gọi đến nhà tôi, để số điện thoại ở máy nhắn. Bây giờ tôi phải đi, vận mệnh đang chờ. - Stella đưa cao tay vẫy chào.

Annie co người khi Stella phóng xe ra khỏi lề đường, bánh xe bốc khói.

Parker đóng sầm cửa xe thật mạnh, rồi đi vào phòng của Công ty Cà phê Grayson, mặt hầm hăm dữ tợn. Khi thấy ánh mắt lo sợ của cô em gái, hai vai anh chùng xuống. Anh nhớ đến cảnh lo sợ khi làm việc gì sai lầm rồi phải nói lại cho bố biết. Anh không phải là con ngáo ộp, phải không? Rõ ràng Kiki đã tin thế.

- Cô ngồi xuống mà nói. Có lẽ chúng ta sẽ cứu vãn được tình hình. Kiki, nói cho tôi nghe chuyện xảy ra như thế nào. Nước mắt không giải quyết được gì đâu. Lau nước mắt và hỷ mũi đi. Rồi đi lấy cà phê cho tôi.

- Parker, anh tự đi lấy cà phê mà uống. Parker đưa hai tay ra trước.

- Xin lỗi, tôi quên. Phụ nữ không còn đi bưng gì cho đàn ông nữa. Chỉ có điều là khi được phụ nữ phục vụ, người ta cảm thấy ngon hơn. Thôi ngồi xuống Kiki, và cho tôi biết ý kiến của cô.

- Cho đến trước ngày hôm qua tôi vẫn chưa biết Tom không đến. Thực vậy, mãi cho đến sáng hôm qua tôi mới nhận được tin. Vì tôi cứ nghĩ là Tom đến, nên tôi không lo lắng gì hết, vì anh sẽ ra phi trường đón anh ấy và hai người sẽ ở chơi với nhau cả ngày. Sáng hôm qua tôi đi làm trễ, vì tôi phải đến trường của Loya để gặp giáo viên của nó. Nó vi phạm kỷ luật của nhà trường. Tôi rất buồn vì chuyện này. Cho nên khi tôi đến đây, tôi cảm thấy tinh thần không được thoải mái. Ngày làm việc đã có chương trình rồi. Tôi phải cắt xén chương trình để có 30 phút. Tôi nghĩ đây chỉ là buổi họp lấy lệ thôi. Tôi đã làm.

- Rồi chuyện diễn ra như thế nào?

- Cô Clark đến. Parker, chắc anh biết trông cô ta... Cô ta trông thật đúng như điều tôi nghĩ. Cô ta quả quyết, có óc kinh doanh, mặc áo quần rất đẹp, mang cái xách Chanel rất đẹp. Cái mũ rơm trắng có dải vải màu vàng

chanh. Đối với tôi, cô ta tỏ ra là một người thành công. Cô ta có vẻ như thế khi nói, và chúng tôi đã làm theo phương cách của mình. Tôi chỉ làm theo ý tôi. Có lẽ tôi khó chịu khi thấy cái xách Chanel. Con trai tôi trả tiền nội trú một học kỳ với số tiền bằng giá cái xách ấy. Parker đưa hai tay lên trời.

- Chắc tôi là đồ ngốc. Cái xách của phụ nữ có liên quan gì đến giá cà phê?

Kiki khóc.

- Parker, tôi không biết. Chắc đây là hình ảnh tượng trưng cho cái gì mà tôi không có. Tôi không biết.

- Tôi sẽ mua cho cô một cái xách như thế.

- Không. Việc này không như nhau. Cô ấy mua cái xách. Cô ấy có quyền mua cái xách giá hàng ngàn đôla. Anh không hiểu à? Tôi nghĩ đây là chuyện ngu ngốc. Có lẽ tôi không muốn bỏ tiền nhiều để mua cái xách, nhưng nếu tôi muốn, tôi phải có quyền. Bây giờ ta nói đến chuyện tăng giá.

- Cô đã làm hỏng hợp đồng 10 triệu đôla vì cô muốn tăng giá. Không ai trả hàng ngàn đôla để mua một cái xách. Cái xách trông ra sao?

- Bình thường thôi. Nó có sợi giây xích vàng với da bện dùng làm quai. Nó có bộ khóa móc vàng và được may chõng. Parker, đừng mua cho tôi cái ấy.

- Được rồi, được rồi, còn gì nữa?

- Tôi nói tôi dành cho cô ta 30 phút. Từ lúc đó, tình hình tệ dần. Tôi hỏi cô ta có uống cà phê không, cô nói không, chỉ yêu cầu côca thôi. Tôi không đem Côca ra mời cô ta. - Kiki có vẻ khổ sở.

- Nói tiếp đi! - Parker gay gắt yêu cầu.

- Cô ta nói cô ta muốn giảm giá, cà phê rang rồi. Tôi nói không. Tôi nói nguyên nhân khiến phải lên giá, cô ta chỉ nhìn thẳng vào tôi. Rồi cô ta nói cô ta mua cà phê số lượng nhiều để bán. Tôi trì hoãn bằng cách nói rằng tôi cần phải hội ý với anh trai đã. Có lẽ cô ta không biết tôi là em gái anh. Cô ta

có vẻ ngạc nhiên một hồi. Cô ta hỏi anh ở đâu, tôi nói tôi không biết. Rồi cô ta có vẻ chán nản. Cô ta nói cô ta muốn tôi trả lời vào lúc 5 giờ, không trễ một phút. Tôi gọi anh cả ngày. Tôi cho người đến Maui để xem thử anh đi đâu ở đâu hay làm gì. Nói tóm lại, việc này do lỗi của anh mà ra. Anh không nói cho tôi biết anh đi Waikiki để gặp bạn bè. Tôi gọi đến Whaler, ở đây báo cho tôi biết họ đang gặp chuyện khó khăn và cô ta đã đến ở tại khách sạn Monarch. Tôi gọi đến đấy, họ nói họ không biết cô ta đi đâu. Tôi chỉ còn một cách là gọi Tom mà thôi. Anh ấy nói khi nào anh tiếp xúc được với cô ấy thì anh sẽ cho tôi biết ngay. Tôi đã quá hạn hẹn gặp, Parker à. Chuyện không ký hợp đồng này không thể trách tôi được. Bây giờ anh cho tôi biết điều này: anh sẽ giải quyết như thế nào? Anh sẽ tự ý quyết định hay là đợi hội ý với tôi?

Parker nhìn Kiki. Anh biết câu trả lời của anh sẽ rất quan trọng.

- Tôi phải đợi hội ý với cô chứ. Tôi nghĩ cô ấy và cô đều có phản ứng thái quá. Có lẽ tôi và Tom có thể hàn gắn được việc này, và chúng ta có thể duy trì việc hợp tác. - Sau khi tôi đã hình dung ra được chuyện về cái xách. - Parker chưa chút nghĩ. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn dãy nhà chạy dài trước mặt. Chẳng bao lâu nữa, tòa nhà này sẽ thay hình đổi dạng so với Công ty Cà phê Grayson.

- Một người trong hai chúng ta nên đến khách sạn Monarch để đích thân nói chuyện với cô ta, - Kiki nói.

- Tôi đã đến rồi. Cô ta đã dọn đi chỗ khác. Tôi biết tên một người khách đã lái xe cho cô ấy đi. Tôi để lại tin nhắn cho chị ấy để nhờ chị ta gọi cho tôi. Bây giờ chúng ta chỉ còn việc tìm ra chỗ ở của Annie thôi.

- Parker, anh gọi cô ta là Annie à?

- Phải, Kiki, tôi gọi cô ta là Annie.

- Có phải... Cô Clark là... là người mà Mattie đã nói cho chúng tôi nghe đấy không? Parker vùng đứng dậy.

- Đừng đi quá giới hạn ấy, Kiki.

- Xin lỗi, Parker. Nếu tôi làm được gì...

- Tôi sẽ cho cô biết. Bây giờ tôi quay lui khách sạn Monarch để đợi cái cô đã lái xe cho Annie đi đâu đó. Nhớ đừng làm gì lộn xộn trong khi tôi đi khỏi.

Kiki bật khóc. Parker thở dài.

- Tôi xin lỗi, Kiki. Tôi sẽ không nói như thế nữa. Hãy coi sóc văn phòng, được chưa? Chúng ta sẽ cải thiện bước tiến cho kịp thế giới. - Kiki gật đầu vẻ khốn khổ. Khi Parker rẽ xe vào con đường vòng chạy vào khách sạn Monarch thì đã trưa.

- Này ông, phải nhìn đường mà đi chứ. Suýt nữa tôi tông vào ông rồi! Chắc ông có mua bảo hiểm nhiều, - người nói với anh giọng có vẻ the thé, gay gắt.

- Cô biết đọc không? - Tấm biển có ghi đi 10 dặm một giờ,

- Parker đáp lại. - Thế mà cô đi ít ra cũng đến 400 dặm. Giọng nói không chịu thua.

- Tôi muốn nói với anh chàng tự nhiên dừng xe lại giữa đường xe cộ đông đúc. Tôi-không-tin-có-việc- như-thế!

Parker lái xe nép vào vỉa hè khi người đàn bà có giọng the thé nhảy ra khỏi chiếc xe jeep mui trần. Anh nhìn người thanh niên to con có râu, đội mũ chơi dã cầu, mặc quần sóc ngắn cùn cởn, ôm ghì lấy cô ta.

- Em yêu, anh đợi em. Chúng ta ra hồ bơi lặn một lát. - Tiếng cười giòn tan của cô gái làm cho Parker mỉm cười. Stella cao hơn anh ta cả cái đầu, cô ôm quanh người anh ta và nói:

- Joe này, em có chuyện này nói cho anh biết. Em cam đoan sẽ không bao giờ anh có tin chuyện như thế này. Vừa có người đề nghị cho chúng ta một

việc như giấc mộng vàng.

Parker bước tới gặp người bồi phòng, nhận thấy chưa bao giờ anh biết giấc mộng vàng như thế nào. Anh cảm thấy bất hạnh.

- Cô Kaminsky đã về chưa?

- Cô ta đấy. Cái cô cao, gầy gầy. Cô ta vừa đi vào tiền sảnh. Họ đi hưởng trăng mật. - Người bồi bàn nói, giọng phân trần. Parker chìa cho anh ta tờ 10 đôla, miệng cầu nhàu.

Trong tiền sảnh nhếch nhác, anh không thấy cặp đi hưởng trăng mật đâu hết. Anh hỏi người nhân viên ở bàn tiếp tân:

- Ra hồ bơi đi ngã nào?

- Đi quanh theo hành lang này, cánh cửa mở ra hồ nằm phía bên tay trái.

Parker ngồi trên cái ghế bên hồ để đợi. Hai mươi phút sau, cặp vợ chồng mới cưới đến ngồi ở bộ bàn cách chỗ Parker ngồi một đoạn ngắn. Chờ cho đến khi họ yên vị, anh mới đi đến bên họ.

- Có phải cô là cô Kaminsky không?

- Tôi là bà Kaminsky. Đây là chồng tôi, Joe. Kìa, ông là người lái xe chậm như sên giữa đường suýt nữa tôi tông phải. Ông phải học cách lái xe mới được, ông à. Parker gật đầu.

- Tôi xin lỗi. Tôi muốn hỏi sáng nay bà lái xe chở cô Clark đi đâu. Người hầu phòng nói bà đã chở cô ấy đi đâu đấy.

Stella ngồi nhích đến gần chồng, người này đang trở mắt nhìn anh.

- Ai muốn biết?

- Tôi, - Parker kiên nhẫn đáp.

- Tôi là ai thế? Tôi muốn biết tên. Vì tôi sợ anh có thể là dân bất hảo.

- Đời tôi, người ta gọi bằng nhiều tên, nhưng không có ai gọi tôi là đồ bất hảo cả - Parker gay gắt nói.

- Tôi không nói ông là người như thế. Tôi nói ông có thể thôi. Ông là ai và tại sao ông muốn biết tôi đưa cô Clark đi đâu.

- Tôi tên là Parker Grayson. Tôi có đồn điền cà phê trên đảo này. Tôi cố tìm chỗ cô Clark ở, vì hôm qua chúng tôi không gặp nhau được.

Có lẽ cô ấy không muốn ông tìm ra. Tôi muốn nói chuyện thêm một chút nữa mới cho ông biết. Chúng tôi sẽ bơi lội. Chúng tôi đang đi hưởng trăng mật, - Stella hãnh diện nói.

- Nếu bà nói cho tôi biết điều tôi cần biết, tôi sẽ đi ngay. Loại xách gì thế? - Parker hỏi, nhìn cái xách Chanel đeo lỏng lỏng trên vai Stella. - Ông hỏi quá nhiều. Đây là loại xách hiệu Chanel, - Stella đáp, giọng quan trọng. - Cô Clark cho tôi. Chuyện này chẳng liên quan gì đến ông.

- Kìa, chúng ta đi lạc đề rồi. Tôi chỉ cần tìm Annie thôi. Tôi yêu Annie Clark. Chúng tôi đã hiểu lầm nhau, khiến cho tình thế xảy ra không như ý muốn. Bây giờ cô ấy đã đến đây, tôi muốn chớp lấy cơ hội này để sửa chữa lại lỗi lầm xưa. Tôi cần bà giúp đỡ.

- Thế tại sao ông không nói ngay từ đầu? - Stella nói.

- Vì tôi cảm thấy mình như... đồ cù lần.

- Phải, tôi hiểu vấn đề rồi. Tôi đã đưa Annie ra phi trường. Cô ấy đi Maui.

- Maui à? Tôi sống ở đấy.

- Phải, tôi biết. - Stella đáp, liếc nhìn anh.

Parker chụp lấy Stella, hôn cái chụt lên má cô ta.

- Cám ơn, cám ơn rất nhiều. Tôi sẽ gửi biếu cà phê cho bà uống cả đời, - nói xong anh bắt tay Joe thật mạnh. Vợ chồng Kaminsky nhìn theo anh chạy ra

cửa.

- Công việc bán cà phê này hấp dẫn ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, - Joe trầm ngâm nói. - Em yêu, em chuẩn bị sẵn sàng để bơi chưa?

- Rồi. Joe. Thế nào Annie cũng được hạnh phúc. Chúng ta làm việc thiện, Joe à. Bất kỳ ai chắc cũng mơ ước được như em, và em sẽ đóng vai thần ái tình. Em hy vọng họ sẽ hạnh phúc như chúng ta.

- Không ai sẽ hạnh phúc như chúng ta. Để mà xem, Stella.

Anh nói đúng, Joe. Anh luôn luôn nói đúng.

Annie đi quanh trong căn hộ thoáng đãng cô thuê. Căn hộ quá đẹp, khiến cô kinh ngạc. Nhà trang hoàng bằng màu lục, vàng, và trắng nhờ nhờ. Trong đời cô chưa bao giờ cô được dẫm chân lên tấm thảm trắng êm ái như thế này. Cô ngọ nguậy mấy ngón chân và cười khúc khích khi lông nơi tấm thảm chích nhẹ vào ngón chân và mu bàn chân.

Cô đi quanh, nhìn cái này, sờ cái nọ, rồi đến nhìn vào bốn bức tranh màu treo trên tường. Bỗng mắt cô đập vào chữ ký của tác giả: Jane Abbott. - “Đi xa đây, Jane”, - cô nói một mình. Cô tiếp tục đi quanh trong căn nhà đẹp lộng lẫy. Nhà bếp hiện đại, buồng tắm lát đá cẩm thạch, đầy đủ điện thoại, giường cỡ lớn, tủ xây âm tường, cửa kiểu Pháp dẫn lối ra ban công ở phòng ngủ và phòng ăn. Bàn ghế êm ái kê ở ban công và khắp nơi ngát hương hoa, đều có sẵn chai sâm banh ướp trong xô nước đá. So với Monarch, đây là thiên đàng.

Annie thấy có vòng hoa nơi bàn trang điểm ở phòng tắm, cô lấy quàng lên cổ. Rót một ly sâm banh, cô ra ban công, ngồi vào chiếc ghế bành, gác hai chân lên lan can. Cô cần vạch ra chương trình hành động. Nhưng trước hết cô phải gọi Tom.

Annie vừa uống sâm banh vừa nghe Tom kể về các chuyện buồn cười của con anh. Ngày nào đấy, cô sẽ có con và sẽ thương yêu chúng như Tom thương yêu con anh, và như bố mẹ họ đã thương yêu cô và Tom. Một ngày nào đấy.

- Chuyện chúng ta đến đâu rồi, Tom?

- Parker gọi đến cho tôi sau khi cô gọi. Tôi nói cho anh ta nghe chuyện đã xảy ra, và anh rất giận. Thì ra anh ấy đến vui chơi với bạn bè thời học đại học, mất hết hai ngày. Cô em không biết cho đến giây phút cuối cùng, cô ta nói cô ta mới biết là chính cô đi chứ không phải tôi. Cô ấy cứ nghĩ là Parker sẽ đi đón tôi, tiếp đãi tôi. Tôi mới nói chuyện với anh ấy lần thứ hai, cách đây một giờ. Anh ấy cho biết có đứa con của Kiki gặp khó khăn ở trường, nên cô ấy về trễ. Cả cô ấy và tôi không ai hình dung ra chuyện cái mũ và cái xách tay của cô có liên quan gì đến công việc. Chuyện như thế này chỉ có phụ nữ mới hiểu nổi mà thôi. Cô có biết chuyện này như thế nào không?

- Anh nói về chuyện gì đấy, Tom?

- Về cái xách tay và cái mũ của cô. Parker nghĩ rằng chính các thứ này đã làm Kiki bực mình. Bây giờ, anh ấy bằng lòng hạ giá xuống một đôla rưỡi, rang rồi, nếu chúng ta đặt mua cả phê đã vào bao của anh ấy. Anh nói anh và Kiki đã bàn chuyện này và đã thỏa thuận rồi. Bây giờ quyền quyết định là của chúng ta, và cô hãy cho tôi biết.

- Tôi cần suy nghĩ đã.

- Đừng suy nghĩ quá lâu và quá căng, nếu không thì anh ấy đau tim đấy. Anh ta muốn biết cô đang ở đâu. Tôi nói tôi không biết. Mà này, cô ở đâu thế?

- Trong một ngôi nhà rất đẹp, rất sang, chưa bao giờ anh thấy. Phòng nào cũng có điện thoại, ngay cả trong hai phòng tắm. Tôi có thể ngồi trên ban công và ngắm biển. Không khí rất thơm dịu đến nỗi người ta có cảm giác là mình say. Tôi có thuê một chiếc xe. Ngày mai tôi sẽ đi khám phá hòn đảo.

- Còn công việc thì sao, Annie?

- Tôi có thể sống vài ngày cho tôi chứ, Tom? Chúng ta chưa hết hạn mà, phải không? Lâu rồi, bây giờ tôi mới được nghỉ hè lần đầu. Tôi muốn tranh thủ vài ngày nghỉ này để thưởng thức cuộc đời. Tom nói, giọng nhẹ nhàng:

- Cứ vui sống thỏa thích, Annie. Khi nào cô đã có quyết định, hãy gọi báo cho tôi biết. Nếu Parker gọi, cô muốn tôi nói gì?

- Nói gì tùy anh, nhưng đừng nói với anh chỗ tôi ở. Tôi nói thật đấy, Tom à.

- Tôi hiểu rồi.

- Anh khỏe không? Elmo có gọi cho anh không?

- Trước khi cô gọi quãng 10 phút, ông ta có gọi đến. Elmo khỏe, và những con chó cũng khỏe. Ông nói ông sắp đi ngủ một giấc, rồi sẽ bắt tay làm việc lại. Hết.

- Tom, trong phòng khách nhà tôi ở, có 4 bức tranh màu do Jane vẽ. Anh có thể gọi để nói cho cô ấy biết, được không?

- Được.

- Bây giờ tôi gác máy, ngồi uống sâm banh, đọc cuốn tiểu thuyết trinh thám mới xuất bản tôi đã mang theo. Tôi có phòng dịch vụ mang bữa tối đến, ăn xong tắm hơi, ngủ một giấc sáng mai đi khám phá khắp đảo.

- Tôi thấy như thế cô đơn quá!

- Thế sao? - Annie hỏi giọng ngập ngừng. - Ngày mai tôi sẽ gọi anh.

Quá bực mình vì không tìm ra được chỗ ở của Annie Clark, Parker ghé vào một quán ăn, gọi một đĩa trái cây, bánh xăng ụych và bia lạnh. Biết phải đợi ít ra 20 phút mới có thức ăn, anh lấy máy điện thoại di động, gọi cho cô em gái để dặn dò công việc. Rồi anh gọi cho Tom.

- Anh có tin gì về Annie không?

- Đầu chiều nay cô có gọi. Cô ấy nói cô muốn nghỉ ngơi vài hôm không muốn bàn đến công việc.

- Tôi biết cô ấy đang ở tại Maui vì tôi đã tìm ra cô ở đấy. Người phụ nữ chở cô ra phi trường cho tôi biết thế. Hình như Annie cho cô ta cái xách tay.

- Nếu đúng người phụ nữ mà cô ấy đã nói cho tôi biết, thì Annie đã cho cô ta và người chồng làm việc. Anh ở đâu đấy, Parker?

- Đang ở trong quán đợi ăn xăng ụch trước khi về nhà. Ngày mai tôi sẽ bắt đầu tìm cô ấy.

- Parker, tại sao anh không nói với tôi anh yêu cô ấy? - Im lặng một hồi lâu khiến cho Tom phải lên tiếng nhắc.

- Công việc là công việc và giải trí là giải trí. Tình yêu là chuyện kỳ cục. Tôi nhớ không nói tôi yêu Annie. Tôi không lẫn lộn hai việc. Tôi không muốn lấy việc làm ăn để giải quyết vấn đề tình cảm. Tôi muốn gọi cho cô ấy một trăm lần. Có lẽ hàng ngàn lần. Thậm chí tôi đã đến Charleston cách đây ba năm vào lúc Daniel đính hôn. Tôi đi qua quán Hoa Cúc, nhưng một ông già nói cô ấy đi khỏi thành phố đã hai tuần rồi. Tôi không để danh tánh lại. Tôi nói với anh chuyện này để làm quái gì nhỉ?

- Tôi là người rất chịu khó lắng nghe.

- Phải. Có lẽ thế. Mà này, tôi phải cắt máy. Họ đem xăng ụch ra rồi.

- Parker à.

- Sao?

- Tôi đoán thôi, tôi có cảm giác Annie muốn tìm anh. Đây chỉ là cảm nghĩ thôi.

- Tôi biết cảm nghĩ rồi. Hẹn lần sau nói lại. Parker ngồi vào bàn, nhìn bánh xăng ụych và đĩa trái cây, bụng không muốn ăn. Anh mở bia uống. Mấy năm vừa qua, anh sống thanh thoi. Từ ngày Annie mắng nhiếc anh, anh làm lành với các bà chị và cô em, nên bây giờ anh sống nhàn rỗi mấy ngày trong một tuần. Bây giờ bỗng nhiên Annie Clark đến đảo. Cuộc sống của anh đảo ngược hết. Anh chỉ làm việc trong phòng thí nghiệm thôi, mà anh giàu hơn cả Warren Buffet. Mẹ kiếp, anh đã để cho một phụ nữ làm rối loạn lên hết.

Parker để mấy tờ giấy bạc lên bàn.

Anh về nhà lòng buồn rười rượi. Việc đầu tiên là xem máy nhắn tin. Chín cuộc gọi của Kiki. Không có của Annie Clark. Phải chăng anh đợi có cuộc gọi của cô? Phải, anh đợi.

Bây giờ mình phải làm gì? Đầu anh vang lên giọng trả lời chua chát: bao nhiêu năm qua mà đã làm gì trong đêm? Mà xem truyền hình, mà đọc sách, mà đi câu cá. Đêm nào cũng như đêm nào. Bây giờ tại sao mà không làm như thế? Vì bây giờ không thích làm. Nếu Annie Clark hủy bỏ hợp đồng, mình sẽ chết đuối. Mình chỉ còn nước đi bán sò trên bãi biển. Chuông điện thoại trong bếp reo vang. Anh chạy nhanh vào bếp, nhắc máy lên nghe.

- Alô! - Anh nói, giọng vui vẻ. Không nên để cho người gọi biết anh đang buồn.

- Ông Grayson phải không?

- Phải, Parker đáp, Không nhận ra giọng nói của người gọi. Hai vai anh chùng xuống.

- Tôi là Stella Kaminsky đây. Ông có đưa cho tôi tấm danh thiếp. Tôi muốn hỏi ông đã tìm ra chỗ ở của Annie chưa.

- Chưa. Cô ấy không gọi cho tôi.

- Ông không có danh bạ điện thoại à?

- Dĩ nhiên có chứ?

- Vậy thì dùng cuốn danh bạ đi. Đôi lúc đàn ông rất u mê. Gọi đến hết các khách sạn trên đảo ông.

Parker vỗ trán. Cứt thật! Đáng ra anh phải nghĩ ra điều này chứ. Cô ta nói đúng: anh thật u mê. Ngu si. Anh thật ngốc!

- Tôi sẽ làm thế. Tôi mới về nhà mấy phút. Chắc cô không biết cô ấy ở đâu.

- Tôi không cần biết cô ta ở đâu làm gì. Tôi chỉ mong sao cô ấy hết đau khổ là được. Parker ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô nghĩ là cô ấy đau khổ?

- Phụ nữ rất sành chuyện này. Chúc ngủ ngon, ông Grayson.

Parker đi tìm danh sách của các khách sạn và nhà trọ, anh thở dài thật lớn, rồi bắt đầu gọi. Lạy Chúa, dù có phải gọi cả đêm, anh cũng cố gọi cho hết.

Chương mười một

Annie lục cuốn sổ ghi địa chỉ tìm số điện thoại của Công ty Cà phê Grayson. Khi tìm được, cô gọi qua người điều phối điện thoại của khách sạn. Mặc dù mới 7 giờ sáng, nhưng cô đã nghe giọng của Kiki Aellia trả lời điện thoại.

- Cô Aellia, tôi là Annie Clark đây. Hôm nay tôi muốn gặp cô, nếu có thể. Tôi đang ở tại khách sạn Aston Wailea. Tôi có thể đón cô ở phi trường hay đợi cô ở đây. Miễn là cô còn muốn buôn bán với Tiệm Hoa Cúc. Gặp ở phi trường thì tuyệt. Chúng ta có thể ăn cái gì rồi cô đáp máy bay về trong chuyến bay tiếp theo đó.

Annie gấp cuốn sổ. Thế là xong. Bây giờ quyết định quan trọng nhất của cô là xem phải mặc quần áo gì. Áo quần doanh gia hay là áo quần bình thường. Cuối cùng cô chọn mặc quần sóc vải lanh trắng và áo màu vàng sẫm da cam, mang xăng đan và đội mũ lưỡi trai có màu hợp với màu áo. Tóm lại, cô là người đi du lịch. Tại sao không trông giống người đi du lịch.

Annie đi vào phi trường lúc 8 giờ 20 phút. Người đầu tiên cô thấy đi về phía cô là Stella Kaminsky và đi sau cô là Kiki Aellia, mặc áo quần như chủ nhà ngân hàng New York.

- Stella, cô làm gì ở đây?

- Joe muốn đi tham quan hòn đảo này trước khi chúng tôi ra về vào ngày mai. Trời, gặp cô tuyệt quá! Mọi việc tốt đẹp cả chứ? - Stella nói, ôm Annie ghì thật mạnh. Annie cười.

- Tốt đẹp. Mà khoan, đợi tôi một lát. Tôi có khách phải đón ở đây.

- Chào cô Aellia, rất sung sướng được gặp cô lại. Tôi muốn cô làm quen với bạn tôi, Stella Kaminsky, Stella chồng cô ở đâu?

- Trong phòng vệ sinh đàn ông. Kìa anh ấy đây rồi. Ảnh là của tôi. - Stella cười, cô quàng tay quanh tay chồng. Mọi người bắt tay nhau.

Dù sống một triệu năm, Annie cũng không bao giờ dịch nổi nụ cười của Joe với Stella. Anh ta thấp hơn cô ấy cả một cái đầu, mũm mĩm, còn cô ấy thì cao lêu đêu. Rõ ràng anh ta yêu cô thắm thiết.

Mắt nhìn Kiki Aellia, Annie nói:

- Chúng tôi chỉ làm việc với nhau chừng ba mươi phút. Nếu anh chị đợi được, chúng ta sẽ cùng đi khám phá hòn đảo. Anh chị chưa thuê xe phải không?

Joe đáp:

- Chúng tôi sẽ thuê ngay bây giờ. Chúng tôi sẽ đợi cô.

- Chà, tuyệt. Xe có tốt không, thưa ngài?

- Rất tốt. - Joe cười toe toét. Anh ta lấy cái mũ lưỡi trai xuống để lộ cái đầu hói láng bóng. Ảnh lau mồ hôi rồi đội mũ lên lại. Annie nháy mắt với anh ta.

Khi Kiki dẫn Annie đến quán ăn gần đây, Annie quay mặt lui, nói:

- Chúng tôi làm việc không lâu đâu. Ngồi xuống ghế, hai người đàn bà nhìn nhau, Annie nói:

- Cái áo dài đẹp quá!

- Người giữ nhà cũ của chúng tôi may cho tôi đấy. Bây giờ bà ấy không may nữa. Chắc từ nay tôi phải đến may ở tiệm Hilo Hattie. - Cô ta quay qua nói với người hầu bàn: - Cho tôi cà phê và bánh mì nướng.

Tôi cũng thế.

- Cà phê đây kinh khủng lắm, - Kiki nói. Cô ta lo sợ. Annie nghĩ.

- Có phải cô thấy không được thoải mái với tôi không, cô Aellia?
- Cô là giống khi đột nặng tám trăm pao, - Kiki bình tĩnh đáp.
- Có phải vì thế mà cô muốn gặp tôi không? - Annie hỏi.
- Cũng có phần đúng. Tôi không muốn nói...
- Tôi biết cô muốn nói gì rồi. Hợp đồng sẽ như thế này. Giống như hợp đồng mà tôi đã đưa vào ngày hôm ấy, ngoại trừ một điểm. Hợp đồng chỉ sáu tháng thôi. Đây vẫn là đề nghị thỏa thuận đôi bên. Giá giảm hai đôla. Cô vẫn rang cà phê. Và, công ty của cô nợ tôi 12 ngàn pao cà phê. Cô có thể Fax hợp đồng đến cho văn phòng của tôi. Bây giờ chỉ bắt tay thỏa thuận là được.

Khi Aellia đưa tay qua bàn:

- Cô mặc cả quá gắt gao. Cô có phiền lòng khi tôi xin hỏi cô tại sao hợp đồng ngắn hạn như thế này không?
- Tôi không phiền lòng gì hết. Câu trả lời rất đơn giản. Vì tôi muốn thế. Có lẽ do mặc cả gay gắt mà ra. Tuy nhiên, thế mà đẹp. Công việc kinh doanh là kinh doanh, cô có đồng ý không?
- Phải. Tôi không biết anh trai tôi sẽ nghĩ sao. Chúng tôi chưa bao giờ làm hợp đồng ngắn hạn hết.
- Tôi cũng không biết anh trai tôi nghĩ sao. Nghĩ sao ư? Tôi không quan tâm.
- Tôi phải quan tâm. Parker chắc sẽ không thích hợp đồng. Anh muốn giảm giá một đôla rưỡi thôi. Tôi không thể bảo đảm hợp đồng ngắn hạn. Tôi nghĩ là anh trai cô bằng lòng hợp đồng ban đầu.

Annie nhún vai.

- Liệu anh trai cô có liều để mất hết toàn bộ tài sản không?

- Cô muốn hợp đồng ký ngay à?

- Ký ngay, - Annie đáp. Kiki cười.

- Tôi biết. Parker không tin đâu. Anh ấy vẫn không tin. Linh tính cho tôi biết anh ấy sẽ không chịu hợp đồng sáu tháng. Anh ấy đang cố tìm chỗ cô ở.

Annie cảm thấy nhịp tim gia tăng.

- Thật à? - Cô nói.

Kiki cười:

- Phải, thật. Có phải cô lảng tránh, trốn tránh, hay cô chỉ làm khó như thế? Phụ nữ với phụ nữ tôi muốn biết.

- Tất cả các điều cô nói trên đều đúng. Kiki nghiêng người tới trước:

- Cô có biết cái gì thật sự làm cho Parker nổi điên không?

- Không biết. - Cô cười. - Không biết. Cô hãy nói cho tôi biết đi.

- Anh ấy không thích thấy phụ nữ tiên tiến. Anh ấy đã tiến bộ nhiều, nhưng chưa đúng mức. Tôi muốn thay mặt các chị tôi để cảm ơn cô, và bản thân tôi nữa. Tôi không biết cô là người đã làm cho Parker thức tỉnh mãi cho đến khi Mattie nói mới biết. Anh ấy đã hạ cây đèn ở trước nhà rồi. Cây ấy là hình ảnh tượng trưng. Anh ấy không thăm ai hết. Có thăm cô không? Có thăm ai không? Có phải tôi quá sốt sắng không?

- Không và không. Anh ấy không bao giờ gọi hay viết thư. Mười hai năm là một thời gian dài, - Annie nói, vẻ buồn bã.

- Thỉnh thoảng có người trái tim thì rung động mà vẫn không quyết định được cái gì. Nhưng cũng có người chỉ trong nháy mắt là có quyết định giá trị hàng tỷ đôla. Parker không giống như trước khi cô ra về. Chuyện này tôi nhờ Mattie mới biết. Có lẽ tôi không nên nói chuyện này với cô mới phải.

- Tôi rất sung sướng khi nghe cô nói. Tôi xin lỗi về chuyện ngày hôm nọ.

- Cô phải tha lỗi cho tôi nữa. Ngày hôm ấy bắt đầu không được tốt. Rồi tôi thấy cô mặc áo quần quá đẹp và mang cái xách Chanel trên vai, lòng tôi bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng. Tôi thường ao ước có công ty riêng của mình. Tôi muốn là người có tài năng trong công ty. Tôi muốn giống như cô. Gia đình nhỏ bé của tôi phải đếm từng xu trong nhiều năm. Khi tôi thấy cái xách Chanel ấy, bỗng có cái gì đấy khó chịu hiện ra trong tôi. Tôi nghĩ tôi quá chán khi thấy đàn bà phải đứng sau đàn ông và chiếm vị trí thứ hai. Có lẽ tôi là người đã có nhiều tiến bộ. Parker là người thật tốt trong vấn đề này. Tôi đã vấp phải nhiều sai lầm, làm thiệt hại cho công ty nhiều tiền. Anh ấy khoan dung, xem xét lại tất cả mọi việc. Nếu không có gì nữa, tôi xin kiếu từ ra về. Annie đứng dậy. Cô nhìn xuống bàn. Cả hai người không ai đụng đến cà phê hay bánh nướng. Cô để xuống bàn mấy tờ giấy bạc.

- Chắc cô muốn biết chuyện này. Tôi đã cho Stella cái xách tay. Tôi đã thấy ánh mắt của cô khi nhìn cái xách tay vào hôm ấy. Này, - cô rụt rè nói. - Tôi mua cái này của người bán hàng rong ở ngoài phi trường. - Cô quàng vòng hoa thơm ngát quanh cổ Kiki. Cô thấy mắt cô ta rướm lệ. - Cô hãy nói với anh trai cô rằng, cô là người duy nhất trong công ty cà phê Grayson mà tôi muốn buôn bán làm ăn.

- Có thật cô muốn tôi nói với anh ấy như thế không?

Annie cười.

- Thật đấy. Cô muốn biết điều gì nữa phải không? Muốn làm người tài giỏi trong công ty không phải là điều khó khăn gì như người đời thường nghĩ đến. Ngay bây giờ, cô đang có được điều cô mong mỏi rồi, có chồng, có gia đình và đã giải quyết được một hợp đồng mà anh trai cô không thể làm được. Tôi ước ao tôi thành người tài giỏi trong công ty như cô. - Cả hai người đàn bà phá ra cười.

- Xin cô làm giúp cho tôi một việc, hãy chậm lại một chút để cho anh trai tôi có thể bắt kịp cô. Annie lại cười.

- Nếu tôi đi chậm hơn, chắc tôi sẽ dừng lại hẳn. Nào, tôi đi với cô ra cổng. Đừng có mặc cảm không hay.

- Không, tôi rất sung sướng được cô cho dịp may khác. Đàn ông chắc sẽ không làm thế.

- Tôi hiểu. - Annie cười. - Hẹn gặp lại cô.

- Có lẽ càng sớm càng tốt. Tôi sẽ đưa con gái tôi đi Boston vào mùa thu. Nó vào đại học. Đứa con trai đầu của tôi đã học xong năm thứ nhất ở trường luật tại đây. Có lẽ tôi sẽ ghé nhà cô để thăm cô.

- Mời cô ghé chơi. Annie đứng trên sân bay đợi cho đến khi máy bay cất cánh. Cô vẫy tay chào cho đến khi chiếc máy bay nhỏ mất dạng.

- Bây giờ cô sẽ vui chơi một ngày với những người bạn mới, Stella và Joe Kaminsky.

Khi Parker đi vào nhà nghỉ mát Aston Wailea, anh cảm thấy như mới tỉnh cơn say suốt hai ngày. Anh bước đến bàn tiếp tân như người có nhiệm vụ quan trọng.

- Tôi muốn tìm một người khách. Tôi biết cô ấy đang ở đây. Tên cô là Annie Clark. Anh gọi đến phòng cô ta được không?

- Tôi xin lỗi, thưa ông. Cô Clark đã đi từ sáng sớm.

- Cô ấy dọn đi à? - Parker nhìn vào ngón tay trỏ của mình. Ngón tay đỏ và phồng vì bấm máy điện thoại suốt đêm.

- Không, thưa ông. Cô ấy gọi xuống thuê xe và đã ra đi sau tám giờ một chút.

- Cô ấy có nói đi đâu không?

- Không nói với tôi, thưa ông. Ông hỏi thử người hầu phòng xem sao.

Khi Parker tìm ra được người hầu phòng đã đem xe ra cổng cho Annie, anh đoán mắt anh ta trông rất man dại.

- Cô ấy có nói cổ đi đâu hay có nhờ anh chỉ đường không?

- Không, thưa ông, cô ấy không hỏi. Trên xe có bản đồ.

- Cô ấy có chở theo hành lý không?

- Không, thưa ông. Cô ấy mặc quần sóc và đội mũ chơi dã cầu. Rất hợp thời trang. Tôi cảm thấy muốn huýt gió như nhiều nhân viên khác trong khách sạn.

- Máy giờ anh sẽ nghỉ việc?

- Năm giờ.

- Nếu cô Clark về khi anh còn làm việc, thì nhờ anh đưa cái thiệp này cho cô ấy được không? Parker đưa cho anh ta tờ 20 đôla kèm theo tấm danh thiệp của mình.

- Anh yêu cầu cô ấy điện thoại cho tôi bất cứ cô về giờ nào. Đây là 20 đôla nữa. Anh đưa cho người đến thay phiên anh. Anh làm giúp cho tôi được không?

- Dạ được. Bây giờ anh phải làm quái gì đây? Annie đi đâu trên hòn đảo này đấy thôi. Anh nghĩ cô ta có thể vui chơi ở đâu đấy cả đêm, sáng mai mới về. Anh có thể ngồi nghỉ chân ở đây hay nên về nhà để ngủ. Anh định sẽ về nhà nghỉ ngơi, nhưng trước hết anh muốn gọi cho Kiki đã. Khi Parker đi ra chỗ đậu xe của phi trường, anh thọc ngón tay trở bấm số điện thoại gọi về văn phòng.

- Kiki, có chuyện gì lạ không? Cô nói đã thỏa thuận cái gì? Lúc 11 giờ à? Cô đến Maui rồi về à? Tôi hỏi lý do tại sao được không? Cô đã gặp Annie Clark! Cô đã thỏa thuận hợp đồng. Chúng ta đã đồng ý một đôla rưỡi rồi. Cô ta không chịu à? Tôi không biết gì hết. Cô ta nói Tom không có ý kiến gì trong quyết định của cô? Đừng hòng muốn biết ý nghĩ của tôi, Kiki. Tôi sẽ không gọi cho Tom. Dĩ nhiên tôi tin cô. Tôi không nhảy cẫng lên vì vui mừng. Nếu cô nhận 50 xu cho một nửa triệu pao cà phê, số tiền cũng rất lớn. Không, tôi không hỏi khả năng của cô. Tôi muốn tranh đấu được chừng nào hay chừng ấy. Kiki, có lúc cô phải lưu manh một chút chứ. Được rồi, cô ấy ký hợp đồng rồi à? Hai người bắt tay à? Không, không, không. Chúng ta không làm hợp đồng sáu tháng! Cô phải biết chúng ta không thể làm một việc như thế chứ. Cô sẽ Fax hợp đồng! Nếu cô muốn hỏi ý kiến của tôi thì tôi xin nói làm thế hơi ngu. Đàn ông bắt tay thì khác.

Parker nhìn cái điện thoại trong tay. Kiki tắt máy. Anh cảm thấy tức giận. Anh bấm số lần thứ hai. Chuông reo lần thứ ba Kiki mới nhắc máy.

- Tôi bỏ việc! Anh cứ đến đây mà làm, tôi chỉ chia lời trong công ty thôi, mặc xác anh với tinh thần phong kiến ngu ngốc trên xứ Hawaii này. Anh không thay đổi gì hết, đáng khinh. Cứ tiếp tục ngu ngốc đi, Parker. Tôi sẽ gửi đến cho cô Clark bức Fax để khuyên cổ lần buôn bán cuối cùng này. Anh và ông anh quý giá của cô ta cứ kết hợp với nhau mà làm. Tôi nói cho anh biết, anh sắp mất một khách hàng đấy. Đừng nói gì với tôi nữa. Không nói gì nữa, Parker. Vì anh cứ rình mò công việc của tôi, nên tôi phải đi mua cái xách Chanel để dùng cất thẻ tín dụng của công ty cho anh biết mặt. Parker, còn chuyện này nữa, tôi sẽ gọi cho các chị ngay khi tôi về nhà. Tôi nghĩ là chúng tôi phải biểu quyết để loại anh khỏi công ty.

Parker nghiêng răng tức tối. Anh đã thường giảng hòa với Kiki nhiều lần rồi. Nhưng lần này thật căng. Anh tức lên ruột khi nghe cô ta dọa vào lúc gần hết câu chuyện. Chuyện này mới lạ đây. Cái chuyện mua xách tay để cất thẻ tín dụng cũng mới lạ.

Parker bấm số gọi đến Tom ở Bắc Carolina, cuộc điện đàm cũng làm cho anh chán nản. Anh cắt máy ngay khi nghe giọng của Tom. Không tăng giá sẽ không làm cho anh nghỉ việc. Cứ ráng lên. Chỉ có hợp đồng sáu tháng mới làm cho anh lo lắng. Anh cần hợp đồng dài hạn với các Tiệm Hoa Cúc, nếu không, cà phê tinh chế của anh sẽ bị ứ đọng. Hãy làm lành với Kiki nếu không mà sẽ làm việc 16 giờ một ngày lại đấy. Anh nghĩ, chắc phải thuê chiếc xe để đi mua xách Chanel.

Parker gọi đến văn phòng lần thứ ba. Anh kinh ngạc khi nghe người phụ tá của Kiki là Mary báo cho anh biết rằng Kiki đã đánh đơn xin từ chức và mang theo thẻ tín dụng của công ty, nói rằng khi cô ấy mua hàng xong cô sẽ gửi về theo đường bưu điện.

- Chó đẻ thật!

Parker lăn người sang một bên, nhìn đồng hồ. Mẹ kiếp, anh đã ngủ 14 giờ liền. Anh cần phải dậy để đi, nếu không anh cứ nằm mê mết mãi thôi. Anh vừa đánh răng, rửa mặt, cạo râu, vừa suy nghĩ chương trình hành động. Anh bắt bình kế hoạch A, kế hoạch B, hay kế hoạch C? Trong khi anh chiêm chả trứng, điện thoại reo. Có lẽ Kiki gọi đến xin lỗi. Tốt, anh rộng lượng tha thứ.

- Tom, anh khỏe không?

- Rất khỏe. Mỗi ngày mỗi khỏe hơn. Này nhé, tôi gọi để hỏi anh làm việc gì kỳ lạ như thế này. Kiki gửi đến hai bức Fax. Một là hợp đồng 6 tháng, còn bức kia hủy hợp đồng. Như thế có nghĩa là chúng ta không thỏa thuận à? Tối qua Annie có gọi về báo cho tôi biết cô ấy đã bắt tay với Kiki thỏa thuận hợp đồng rồi. Annie tin là chúng ta có hợp đồng. Có phải quý vị thất hứa không? Annie có nói cô ta sẽ không thỏa thuận với ai hết ngoài Kiki. Tôi muốn biết tình hình diễn tiến ra sao?

Parker ném chả trứng vào bồn rửa. Bỗng anh không muốn ăn. Anh nhìn cái lọc cà phê, mong nó chảy nhanh hơn.

- Kiki thôi việc hôm qua. Cô ấy tức vì bất bình ý kiến của tôi. Tôi không biết nói sao với anh, Tom. Tôi cứ tưởng chúng ta đã thỏa thuận với nhau. Tôi không hài lòng với hợp đồng như thế, nhưng tôi có thể theo được. Cà phê Grayson không bao giờ làm hợp đồng sáu tháng. Lý do duy nhất mà tôi bằng lòng là vì anh là bạn hàng lâu năm, có uy tín. Sẽ không có hợp đồng khác như thế nữa. Xin anh nhớ cho điều này. Hôm nay chắc tôi không làm sao gặp được Kiki. Tôi đưa số điện thoại nhà cô ấy cho anh và anh gọi em gái anh để đưa số máy này cho cô ấy. Anh hay cô ấy cần phải gọi nói chuyện với Kiki.

- Trời đất, anh không hiểu gì về phụ nữ hết hay sao? Anh và cô ấy đã làm cho chuyện này thêm rắc rối.

- Anh nói đúng đấy, Tom. Càng ngày tôi càng u mê. Tôi đã tìm ra chỗ ở của Annie, nhưng không gặp. Hôm nay tôi sẽ đến tìm một lần nữa, rồi tôi bỏ cuộc. Ngay bây giờ, tôi cảm thấy tôi muốn bỏ quách nghề buôn bán cà phê.

- Như thế thì quá cực đoan, phải không?

- Với tình hình hiện tại thì không. Tôi sẽ gọi lại anh sau.

- Tôi đang ở đây mà. Ráng một lát nữa, Parker, tôi sẽ không gọi cho Kiki. Tôi không muốn dẫm lên chân của Annie. Cô ta đã vạch đường ranh từ lâu rồi, tôi không muốn bước qua khỏi đường ranh đó. Nếu anh cần tôi khuyên, tôi nghĩ là anh không yêu cầu, tôi xin khuyên anh một điều là nên đến gặp em gái anh để xin lỗi.

Hãy mua cho cô ấy cái ví mắc dịch ấy đi. Quà thường giải hòa rất tốt. Nếu anh xin lỗi, tức là anh muốn tiếp tục công việc làm ăn.

Parker gác máy, đầu anh kêu ù ù. Có lẽ Tom nói đúng. Có lẽ cái xách tay nhỏ có dính dáng đến chuyện lộn xộn này cũng nên.

Anh nhảy lên xe jeep lái ra phi trường gần đấy, rồi leo lên chiếc máy bay tư. Bốn mươi lăm phút sau anh hạ xuống đảo lớn, rồi leo lên chiếc xe jeep đang đợi, một công nhân làm cho đồn điền cà phê lái xe.

- Đưa tôi đến cửa hàng, Andy. Đến cửa hàng E. Puainaco tại xa lộ Mười Một. Đậu trước tòa Liberty House.

Khi Parker đi vào cửa hàng, anh cảm thấy hụt hơi. Anh đưa mắt nhìn quanh.

- Ông cần gì, thưa ông? Parker vui vẻ gật đầu.

- Tôi muốn mua cái xách Chanel. Người nhân viên mỉm cười, nói:

- Xin ông đi thẳng rồi rẽ qua trái. Có người phục vụ ông ở hàng đồ da.

Parker đưa mắt nhìn vào dãy xách tay để trong tủ kính. Màu nâu có, đen có, trắng có. Anh hỏi người nhân viên:

- Nhà hàng chỉ có những thứ này thôi à?

- Phải, thưa ông. Ông muốn tìm loại gì?

- Loại nhỏ, - Parker đáp.

- Ông thích màu gì?

- Anh thích à? Kiki thích màu gì? Anh không biết Kiki thích màu gì, bèn nói:

- Tôi mua hết các màu.

- Ông muốn lấy hết các màu à? - Chị đàn bà há hốc mồm kinh ngạc. - Ông nói thật à, thưa ông?

- Tôi nói thật. Cô lấy nhanh cho tôi được không?

- Tôi phải đi lấy hộp để đựng. Phải mất một lát mới xong.

- Tôi không cần một lát. Cứ bỏ đại vào xách cho tôi không được à?
- Phụ nữ thích hộp Chanel, thưa ông, và thích túi ni để đựng ví ấy. Xách này không phải loại xách nhựa Woolworth đâu.
- Cô có thể gửi hộp và túi ni đến sau được không? Tôi để địa chỉ và trả tiền giao hàng.
- Chúng tôi có thể làm thế được chứ. Đây là việc rất bất thường. Xin cho thẻ tín dụng của ông, thưa ông. Khi Parker thấy tổng cộng số tiền, thêm tiền thuế, đầu anh như muốn gây khỏi cổ trước khi ký tên vào phiếu.

Mỗi tay xách một xách, Parker đi ra chiếc xe jeep đang đợi anh trước cửa nhà hàng. Khi anh ném những cái xách lên ghế ngồi ở phía sau, anh thấy người bán hàng nhăn mặt và nhún vai.

- Cám ơn.

- Andy, đi theo xa lộ Nữ hoàng Kaahumanu, rồi tôi sẽ nói cho anh biết rẽ theo lối nào. Chúng ta sẽ đến nhà Kiki. Anh có biết hôm nay bà ấy có đi làm không?

- Hôm nay tôi không thấy, thưa ông chủ.

Parker chỉnh cái mũ lưỡi trai hiệu Padres để che cặp kính râm. Gác hai chân lên bảng đồng hồ, anh châm điếu thuốc. Anh nghĩ đến cô em và đến công việc cô ấy đã làm trong mấy năm qua. Cô ta đã phê bình anh với tinh thần xây dựng và học hỏi rất nhiều. Cô là người rất cần thiết cho công ty. Hai năm qua, anh đã giao hết công việc cho cô để nghỉ ngơi, vui chơi. Nhưng điều vui nhất của anh là được gần gũi với các chị em và gia đình của họ. Anh thân với các cháu như bạn thân và quen luôn cả chó và mèo trong gia đình họ. Nếu Kiki giận mà bỏ việc, anh sẽ mất hết các thứ này. Công việc có bị trở ngại không đáng kể, việc đáng quan tâm nhất là anh sợ sẽ mất tình thương của gia đình mà anh đã bỏ công vun đắp mấy lâu nay. Anh muốn đi ăn tiệc sinh nhật, đi dự lễ tốt nghiệp, thích nhắc máy điện thoại để nghe

giọng trẻ con: - “Chào cậu Parker”. - Anh không muốn vì một lời nói vô ý thức mà anh phải quen với cảnh cô đơn như trước. Anh rất cần có gia đình, công việc, cần có hợp đồng, có Annie. Anh rùng mình.

- Rẽ đây phải không, thưa ông chủ?

- Phải, ngôi nhà thứ ba bên trái. Andy, để tôi vào trước, phòng khi Kiki vút đồ đi. Đợi tôi 5 phút rồi hãy đem cái xách này vào, được không?

- Dạ được, thưa ông chủ.

Parker đi theo con đường lát gạch đến cửa trước. Có vòng hoa tươi treo trước cửa nhà. Các bà chị khác của anh cũng treo vòng hoa trước cửa nhà, như mẹ anh thường làm trước kia. Mẹ nào con nấy. Anh bấm chuông.

Kiki ra mở cửa, vẫn còn mặc áo khoác dài trong nhà.

- Anh muốn gì, Parker? Ồ tôi biết rồi, anh đến lấy thẻ tín dụng. Đợi đấy tôi đi lấy cho - Parker bước lui khi em gái anh đóng cửa vào mặt anh. Anh mở ra.

- Tôi không đến vì cái thẻ ấy đâu. Tôi đến để xin lỗi. - Anh ra dấu cho Andy đem cái xách vào.

- Xin lỗi trễ rồi, Parker. Đi ra khỏi nhà tôi. Tôi không muốn anh đến đây. Thẻ của anh đây. Chắc anh biết cách sử dụng rồi chứ, phải không?

- Kìa, Kiki, tôi xin lỗi. Những chuyện cũ hủ lậu đã mất hết rồi. Tôi đã sai lầm và các người giúp tôi sửa đổi. Tôi chấp nhận sự phê bình, tôi chấp nhận cô phản đối tôi, nhưng tôi không muốn cô thôi việc. Cô làm việc quá tốt. Khách hàng thích cô. Hợp đồng của cô và cái bắt tay của cô là đúng. Tôi biết làm gì hơn ngoài việc xin lỗi?

- Nếu anh thành thật thì tôi sẵn sàng cho qua. Parker à, nhiều lúc miệng thì anh nói thế này, mà lòng anh thì nghĩ khác. Anh bằng lòng vì anh muốn làm cho tôi vừa lòng. Nếu anh không vừa ý thì hòa giải làm gì?

- Tôi muốn cô trở lại làm việc.

- Tại sao? Vậy anh chấp nhận hợp đồng của tiệm Hoa Cúc à? Tôi hủy hợp đồng ấy rồi.

- Tôi biết. Tôi không cần chuyện ấy, Kiki. Tôi cần chúng ta, cần gia đình. Annie Clark có thể mua cà phê ở đâu thì mua. Tôi có mang đến cho cô cái này. Tôi không biết cô thích màu gì, nên tôi mua hết tất cả các màu. Họ sẵn lòng mang đến hộp và túi ni. Người bán hàng nói phụ nữ muốn hộp và túi ni, mà tôi không muốn đợi họ đem đến. Cô muốn lấy hộp và túi ni không?

- Bao nhiêu... Anh mua hết tất cả à, Parker? Thật kỳ cục!

- Tôi biết. Tôi quyết định như thế, Kiki à. Cô và các chị khác đối với tôi đáng giá hơn những cái ví xách ngu ngốc này nhiều. Tôi không muốn cãi vã ồn ào. Tôi ghét thấy cô đúng mà tôi sai. Nếu cô muốn, Kiki, tôi sẽ chuyển cổ phần kinh doanh của tôi cho cô và những người khác. Tôi không làm nữa. Nhưng vẫn làm trong phòng thí nghiệm. - Anh nói với vẻ dứt khoát.

- Parker, việc làm cà phê là lẽ sống của anh. Không làm cà phê anh sẽ làm gì?

- Tôi không biết. Có thể làm hướng dẫn du lịch. Bán sò trên bãi biển.

- Anh cần đem trả những cái ví xách này lui cho nhà hàng.

- Ồ không. Chị đàn bà ấy tưởng tôi là điên.

- Anh điên thật, Parker à. Dù sao tôi cũng thương anh. Mà này, tôi không dùng thẻ tín dụng. Mặc dầu anh làm tôi quá tức.

- Tôi biết, tôi xin lỗi. Thôi được rồi. Tôi phải về Maui. Tôi vẫn chưa tìm ra Annie Clark. Tôi biết cô ta ở đâu, nhưng chưa gặp được. Vậy thế là ổn rồi phải không? Mai cô đi làm lại chứ?

- Phải, Parker. Nhưng tôi không gọi cho cô Clark đâu. Chính anh phải lo việc này. - Cô cười rồi bước đến gần anh trai - Parker, tôi hy vọng anh tìm

được cô ta. Hòn đảo không lớn lao gì. Ngồi ngay trước cửa phòng cô ấy. Trước sau gì cô ấy cũng đi vào hay đi ra. Nếu cô ta gọi tôi, tôi sẽ cho anh biết. Cám ơn anh đã cho tôi các ví xách ấy.

Kiki quàng tay ôm anh.

- Nào, chuyện đời không đến nỗi nào với chúng ta đâu. Anh sai lầm mà biết sửa chữa là tốt quá rồi.

- Cô nói giống như mẹ nói ngày xưa, Kiki.

- Parker, anh đã nói đến một chuyện rất tuyệt chưa bao giờ tôi nghe được. Anh không cục cằn và hẹp hòi như bố. Parker cười.

- Cô cũng nói đến một chuyện rất tuyệt mà chưa bao giờ tôi nghe đến. Tôi sẽ gọi cho cô, Kiki.

- Nhớ gọi đấy.

Quá mệt mỏi, Annie bò vào giường. Cô nghĩ, nếu nhắm mắt là cô ngủ ngay. Cô tự hỏi không biết còn đủ sức để trả lời điện thoại cho Tom và Elmo đã gọi đến cho cô không. Cô cũng phải quyết định làm gì với lá thư để nơi cửa cùng với sáu cuộc điện thoại của Parker. Chính ba cuộc điện thoại của Elmo mới làm cho cô lo. Có thể mấy con chó của cô bệnh. Cô nhìn đồng hồ. Elmo thường dậy sớm, lúc 5 giờ, đi thư thả một giờ rồi mở cửa tiệm lúc 7 giờ. Cô bấm máy gọi cho ông.

- Tôi biết cô gọi, Annie. Này nghe tôi nói nhé. Tôi có những tin mới cô cần biết. Như cô biết, tôi thường đọc báo định kỳ, báo địa phương và báo đại học. Thường tôi để cả đồng, rồi khi nào không ngủ được, tôi đọc hết một lượt. Tên cướp ở tù đã được thả từ tháng Giêng. Hắn bằng lòng thỏa hiệp hợp tác trong một năm. Hắn được về sớm vì hạnh kiểm tốt và vì những chuyện rác rưởi như thế. Hình như hắn đã hợp tác với anh chàng thám tử

bảo hiểm. Họ không xếp hồ sơ, Annie à. Tôi không hiểu nổi. Cô có hiểu không?

Tim Annie nhảy mạnh trong ngực. Dĩ nhiên cô hiểu. Họ sẽ không xếp hồ sơ cho đến lúc toàn bộ số tiền được hoàn trả. Ngay khi cô về nhà, cô phải bắt tay vào việc này ngay. Bây giờ cô hoàn toàn tỉnh ngủ.

- Nếu trong thời gian ba năm rồi mà họ không tìm ra bằng chứng, thì bây giờ họ hy vọng tìm ra được cái gì? - Giọng cô bình tĩnh làm sao. Cô run dưới tấm chăn trắng.

- Anh chàng thám tử bảo hiểm phải tuân thủ những luật lệ và qui định. Hắn rút lui vì chúng ta gọi đến công ty khiếu nại hãn quấy rầy chúng ta. Còn thằng ở tù ra, bây giờ hãn lớn rồi, hãn không bị những luật lệ và qui định hạn chế. Tôi nghĩ thật lạ là hãn đứng vào phe với Newman. Cô có thấy thế không, Annie?

- Việc này cũng chẳng đi đến đâu. Elmo.

- Khi cô nghe tôi nói chuyện này, thì cô sẽ thấy nó đi đến đâu. Hôm nay tôi có nhận một lá thư, gửi từ thành phố nơi số tiền được trả lui.

Tim của Annie đập thành thịch.

- Loại thư gì thế, Elmo?

- Chắc cô biết loại thư mà lời lẽ được trích ra từ trong các báo chí? Lời thư như thế này: **TÔI BIẾT CÁC NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ. TÔI SẼ CHỨNG MINH CHO MÀ THẤY.** Tôi chạy đến nhà cô, xem cô có thư không, thì quả thật cô cũng có một lá. Tôi gọi Jane, cô ấy cũng có một lá. Chuyện chưa hết, Annie à.

- Tất cả những lá thư trên đời này chẳng thay đổi cái gì hết, Elmo. Cất cái thư của ông và của tôi đi. Nhưng đừng báo cho cảnh sát biết. Để xem chuyện sẽ ra sao. Những bao cà phê đến như thế nào?

- Bao màu xanh láng có hình hoa cúc in ở trước và sau bao. Trông rất thời thượng. Hôm nay tôi nhận cái mẫu phát thảo in thử, nhưng màu sắc không đúng. Jane khỏe, nhưng bây giờ lo lắng. Tôi nói đừng lo, người đáng lo hơn hết phải là chính tôi. Tôi có gọi cho Tom, anh ấy khỏe nhiều. Ảnh đi bộ một ngày một dặm. Ảnh đang hồi phục. Mấy con chó khỏe, Rosie cứ đòi ăn mì ống và phó mát. Tôi cho chúng ăn thực phẩm của Kraft, nhưng Rosie cứ lờ đi. Nhưng rồi chúng đói chúng cũng ăn hết, đừng lo. Trách chúng làm gì.

- Elmo, tôi thương ông quá.

- Cô đã gặp anh chàng ấy chưa? - Elmo láu cá hỏi.

- Chưa, có lẽ ngày mai.

- Cô còn đợi cái gì, Annie?

- Tôi không biết, Elmo. Có lẽ tôi sợ anh ta không... để ý đến tôi nữa. Lần trước, tôi đối với ảnh ngỡ ngược quá. Không phải như ông nghĩ đâu. Tôi đang dè dặt. Tôi thấy ảnh như món quà được gói trong giấy bóng có dính cái nơ vàng óng ánh. Tôi không biết đồ trong gói như thế nào. Tôi lòng nhủ lòng cứ đi từ từ, nhẹ nhẹ mà bước và đem theo cái gậy thật lớn.

- Tôi nghĩ phong cách hành động của Annie Clark lúc nào cũng có ý nghĩa hết. Tôi không tin tôi nghe cô nói như thế. Cô có nghe hiện người ta mới phát sinh ra đồ dùng mới chưa?

- Elmo thích đồ dùng. Cô đáp:

- Chưa. Lần này đồ gì?

- Vật ấy được gọi là điện thoại, - ông chủ tiệm thuốc tây cười ngặt ngoẻo, - cô nhắc máy lên bấm số, cô sẽ nghe giọng nói.

- Có lẽ ngày mai tôi sẽ làm thế.

- Cô không còn trẻ nữa. Annie, tôi lo về anh chàng Newman này. Cô cũng lo, nhưng cô không chấp nhận việc này.

- Ông ta chỉ thay đổi chiến thuật thôi. Ông đi làm đồ ăn sáng và quên chuyện này đi. Bây giờ tôi đi ngủ và mơ đắp cánh hoa lên thân hình trần truồng. Một vài hôm nữa sẽ nói chuyện với ông, Elmo.

Nhưng khi cô gác máy, cô bắt đầu run không ngớt.

Sáng hôm sau, vào lúc 6 giờ, Annie đi thang máy xuống nhà xe, lấy xe lái ra đường. Cô hỏi đường đến nhà Parker Grayson và hỏi cách nào tiện nhất để đi đến thác nước. Cô nhìn những đường đò ngoằn ngoèo trên bản đồ. Một miếng bánh.

Khi Annie đậu xe, mặt trời đã lên cao, cô tháo giày xăng đan ra, theo con đường đi đến thác nước. Cô mặc cái áo dài theo kiểu dân đảo mặc, do Mattie may cho cô từ lâu. Cô đến ngồi trên ngọn đá đèo, không làm gì hết ngoài việc nhìn thác nước chảy lấp lánh. Khi cô đã thưởng thức thỏa thuê cảnh đẹp và nhìn một vài cái cầu vồng hiện ra rồi, có lẽ, chỉ có lẽ, cô sẽ đến nhà Parker, gõ cửa nhà anh. Có lẽ có lẽ có lẽ.

Parker Grayson lái xe chạy ra khỏi khách sạn Aston Wailea. Một lần nữa, anh không gặp Annie Clark, và mới 6 giờ 45 sáng.

- Mình bỏ cuộc thôi. Mình sẽ đi câu. Mình sẽ đem theo bánh xăng ụch trứng, mồi và câu cá suốt ngày, - anh vừa đập ga vừa nói.

Một lát sau, mồi câu cá để sau xe bốc mùi khó chịu. Nghĩ đến chuyện ngồi giữa trời nắng nóng để câu cá, anh cảm thấy chán ngán. Có lẽ anh nên về ngồi ở tầng đá sau cái thác. Ý nghĩ ấy khiến anh thấy thích thú như nhiều lần trước đây.

Anh đậu chiếc xe jeep nơi bãi đỗ xe của khu mỏ đá, đi vào nhà, thay áo quần, vắt cái khăn tắm lên vai, rồi đi bộ ra thác nước.

Mặt trời đã lên cao. Trước đây anh chưa bao giờ thấy chiếc cầu vồng nào ở phía sau thác. Anh tự hỏi phải chăng đây là cái điềm báo trước chuyện gì. Anh lội trong nước, đi nép dưới vách đá có nước nhỏ giọt. Anh nhìn thấy Annie, quá ngạc nhiên, tim anh đập thành thịch trong lồng ngực.

- Cái gì khiến cho anh đến lâu thế? - Annie lễ rề hỏi.

Chương mười hai

Parker quá ngạc nhiên đến nỗi không biết làm gì hơn ngoài việc nhìn người đàn bà mặc chiếc áo dài có màu của cầu vồng. Hai tay anh run run, chiếc khăn tắm rơi xuống đất. Mấy phút sau nó ướt mềm. Anh cần nói điều gì cho có ý nghĩa, điều gì cho minh bạch.

- Thỉnh thoảng tôi có hơi chậm. - Anh nhăn mặt khi nghe câu đối đáp trơ tráo của mình.

- Ngồi xuống đi, - Annie nói, cô vỗ tay lên phiến đá bên cạnh - Anh khỏe không, Parker?

- Thỉnh thoảng khỏe, thỉnh thoảng không được khỏe. Tôi muốn gọi cô một trăm lần, có lẽ hai trăm lần. Tôi xin lỗi đã không gọi. - Anh trả lời càng lúc càng trơ tráo. Ít ra anh không nói gắt gỏng.

- Tôi đã nói những điều rất sai lầm. Cuộc đời của anh chẳng quan hệ gì đến công việc của tôi. Tôi xin lỗi về chuyện ấy. Thực vậy, tôi rất bối rối, - Annie nói.

- Không, cô nói đúng. Cổ tục đã mất tiêu rồi. Tôi nghĩ là tôi đã làm những việc bố mẹ tôi muốn làm. Tôi muốn gọi cô, nói cho cô biết chuyện đã diễn ra như thế nào, nhưng hôm ấy cô quá quyết liệt. Cám ơn cô, nhờ cô mà tôi có lại gia đình. Đáng ra cô nên gọi cho tôi, nói cho tôi biết cô có khỏe không, hay chỉ nói về công việc cũng được. Tôi đợi từng giờ, từng ngày, từng tuần, từng tháng để nghe tiếng điện thoại cô gọi reo lên.

- Tôi muốn gọi anh. Tôi nhắc máy điện thoại một trăm lần, có lẽ hai trăm. - Annie cười. - Tôi không muốn nghe anh nói tôi phải lưu tâm đến công việc của tôi.

- Chúng ta đã mất nhiều năm, Anna Daisy Clark.

- Tôi biết thế, Parker Grayson.

- Khi tôi mới đến đây, tôi tưởng có chiếc cầu vồng ở phía sau thác. Tôi đã làm đủ thứ trên đời để tìm cô ngoài việc nhờ đến Vệ binh Quốc gia. Cuối cùng hôm nay tôi bỏ cuộc, đến đây để chữa vết thương lòng.

Bỗng tay cô nắm gọn trong tay anh. Bàn tay lạnh và mềm. Anh nhích đến gần cô hơn.

- Annie anh yêu em từ ngày ấy.

- Em cũng yêu anh, Parker à. - Ít ra mình nghĩ là mình đã yêu.

- Có phải như thế tức là chúng ta yêu nhau, Annie?

- Em chỉ nói với em thôi. Em yêu. Láo, láo, láo.

- Anh cũng thế. Chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Anh cứ suy nghĩ đi, Parker, trong lúc em đi bơi.

Parker nhìn chiếc áo dài màu cầu vồng rơi xuống đất. Một giây sau, hai mảnh có viền đăng ten trôi lui, rồi cô biến mất, qua thác, xuống dưới hồ nước xanh lấp lánh.

Parker ném chiếc quần sóc lên cái áo dài cầu vồng. Anh nhào xuống hồ, dáng rất đẹp, rồi trôi lên mặt nước như con phượng hoàng, thân hình lóng lánh với những giọt nước như kim cương.

- Anh nhảy đẹp quá! Em cũng nhảy, - Annie nói và lội lên bờ.

- Khi còn nhỏ, chúng tôi nhảy trên bờ đá xuống suốt ngày. Em phải thấy chị Teke nhảy mới phục. Chị ấy nhảy giỏi không thua gì vận động viên Olympic. So với các chị ấy, anh là hạng bét!

- Tiếc thay chị ấy không có cơ hội để trở thành vận động viên.

- Em có tin vào huyết thống gia đình không? Con trai của Teke đã theo được truyền thống của mẹ nó. Nó lướt sóng rất giỏi. Nó là một trong ba người giỏi nhất trong cuộc thi lướt sóng của tổ chức Bazai Pipeline. Nó muốn làm nha sĩ. Annie cười, rồi nhào xuống nước như một mũi tên thật đẹp và trôi lên phía sau Parker. Cô đưa tay đè đầu anh xuống nước. Họ nô đùa như trẻ con cho đến khi cả hai mệt nhoài.

- Em nghĩ đã đến giờ ta lên rồi. - Ngay cả ngón chân của em cũng nhăn nhúm hết, - Annie nói. Bỗng cô nhận ra mình trần truồng như nhộng. - Anh lên trước đi.

Parker cười.

- Anh là đàn ông. Luôn luôn đi sau. Annie nhắm mắt.

- Thế thì hãy quay lưng lại.

- Không được. Anh lên theo sau em, - Parker nói, vẫy tay với thái độ lịch sự.

- Em cần giúp sức.

Parker chấp hai bàn tay làm chỗ tựa cho Annie bước lên bờ. Cô đứng lên, rồi đá lui khiến anh nhào lui trong hồ. Cô lên bờ và khi Parker đi đến ghế đá thì cô đã mặc xong cái áo dài có màu cầu vồng.

- Búi tóc đẹp quá! - Cô cười khúc khích - Quay lại!

- Nước lạnh cho nên thế... thường không như thế... em đừng lưu tâm, Annie Clark, - Parker nói giọng khàn khàn.

- Bây giờ chúng ta làm gì? Không bị kích thích và tim không đập mạnh chứ? - Annie cứ cười khúc khích.

Chiếc quần sóc dùng đi tắm thật đảm bảo, Parker nắm tay cô lôi cô lên khỏi ghế đá.

Khi Parker lôi cô đi, cô để chân trần mà đi, bẽn lẽn hỏi anh:

- Anh dẫn em đi đâu, Parker Grayson?

- Vào hang của anh, chứ đi đâu. Khi gần đến nhà, Annie vừa thở hỗn hển vừa cố hỏi:

- Có phải anh sắp làm thịt em không?

- Phải, cho bỏ công 12 năm mòn mỏi.

Cánh cửa tự động ở bếp vừa khép lại, bỗng Annie bị hôn dồn dập chưa từng thấy. Khi ngừng lại để thở, Annie nói:

- Khi nào hai hàm răng em gõ lách cách thì cho anh biết.

- Chúng đang kêu lách cách đấy.

Annie cảm thấy bị Parker vác lên vai chạy dọc hành lang dài đến phòng ngủ, rồi anh ném cô xuống giường...

- Chuẩn bị, - anh nói, thả túi đồ tắm xuống sàn.

- Không mân mê hôn hít à? - Annie hỏi lớn.

- Mân mê hôn hít ở ngoài thác rồi.

- Nhưng, em thích...

- Lạy Chúa, em nói nhiều hơn các chị của anh nữa đấy. Em thích cái gì?

- Nếu anh không thể...

- Bảo đảm anh có thể.

- Nếu không bảo đảm thì hoàn tiền lui à? - Annie vừa thở hỗn hển vừa hỏi.

- Bảo đảm một trăm phần trăm.

- Chứng minh đi.

Sau một hồi thật lâu, Parker nói ồm ồm:

- Em có muốn hoàn tiền lui không?

- Lạy Chúa, không. Mà này, anh có thể làm lại không? Parker cười.

- Có lẽ quãng ba hôm. Còn em?

- Ít ra ba hôm.

- Ít ra chúng ta cũng tâm đầu ý hiệp. Anh nghĩ ngày hôm nay sẽ không bao giờ đến nữa.

- Em cũng nghĩ như thế, Parker.

- Anh muốn cưới em, Parker nói.

Annie chống khuỷu tay nhồm người lên. Cô muốn nói: nhưng chúng ta không hiểu nhau. Thay vì thế, cô nói: em bằng lòng. Điệu, điệu, điệu, trí cô nói lớn.

- Thật nhé? Khi nào?

- Bất cứ khi nào anh muốn. Em đã suy nghĩ 12 năm nay rồi. Em có thể chuẩn bị trong sáu tháng. Annie Clark mà mất trí rồi. Mà không yêu người đàn ông này. Tại sao mà làm thế? Làm thế để mà phụ thuộc vào người khác. Ờ hơ, lý lẽ sai bét.

- Sáu tháng là tuyệt vời. Anh đủ thời gian chuẩn bị. Chúng ta sẽ làm đám cưới trên đảo chứ?

- Em rất muốn thế.

- Như thế tức là mùa đông năm sau, đúng không?

- Đúng. Nhưng nếu như thế thì là tám tháng,- Annie nói - Em có nhiều cửa hàng mới phải mở, và em cần chuẩn bị để bán cà phê. Tháng Hai năm sau

được không?

- Thời gian lâu đấy. Anh có thể đợi. Bây giờ nói về hợp đồng sáu tháng. Anh không thể sống được với một hợp đồng như thế, Annie à.

- Em có thể đi lui đi tới và anh có thể đến Charleston hay là chúng ta có thể gặp nhau ở giữa đường. Chúng ta sẽ không xa nhau nhiều đâu. Em nghĩ là em có thể sống như thế này được, còn anh được không? Anh nói anh không thể sống với hợp đồng như thế nghĩa là sao? Hợp đồng là như thế đấy. Em không thay đổi ý kiến đâu, Parker à.

- Em phải thay đổi ý kiến. Nếu chúng ta lấy nhau, chúng ta phải cùng nhau quyết định. Nếu em có thể chịu được sự xa cách, thì anh cũng có thể chịu được. Chúng ta có thể sống trên đảo được không, Annie? Anh phải thú thật với em là anh không thể sống được ở đâu khác. Những năm đi học đại học đã chứng minh cho anh thấy điều đó. Anh là người của đảo mãi mãi. Nếu em muốn sống ở đất liền, anh sẽ cố chiều em. Annie cảm thấy như bị ai đâm vào bụng. Bây giờ nên thỏa thuận trước với nhau hay để sau này sẽ hay? Để sau này chắc sẽ tiện hơn. Cô cần suy nghĩ.

- Em muốn sống ở đây một thời gian trong năm. Em không bỏ công việc làm ăn được, Parker à. Hay bỏ các con chó được. Hợp đồng cứ thế mà làm.

- Anh sẽ không yêu cầu em làm như thế. Chắc em không làm việc bảy ngày một tuần chứ? Anh yêu chó. Nhưng chúng ta phải thay đổi hợp đồng.

- Không, hợp đồng cứ duy trì như thế. Có lẽ hai hay ba ngày một tuần. Em có người đủ năng lực làm việc cho em. Tom có thể giải quyết công việc của em cũng như Kiki giải quyết công việc cà phê cho anh. Nếu anh bằng lòng ý kiến của em, ta gặp nhau ở giữa hai nơi là tuyệt nhất. Công việc của em là của em, của anh là của anh.

- Có lẽ chúng ta thuyết phục Mattie đi làm việc lại, và cùng với các chị của anh, họ sẽ dạy cho em biết về các hòn đảo. Nghĩa là nếu em muốn học.

Không, không, Annie, cách ấy không thực hiện được đâu. Chúng ta phải liên doanh.

- Em muốn học hỏi bất cứ cái gì anh quan tâm đến. Em muốn hiểu biết người mà em lấy làm chồng, biết từ trong ra ngoài. Biết hết mọi khía cạnh. Nhưng sẽ không làm một người liên doanh.

- Em phải trở thành người liên doanh. Các luật sư của chúng ta sẽ thực hiện việc này. Anh nghĩ, nếu em muốn biết nhiều chuyện về anh, thì với việc này, em sẽ thấy anh không có chuyện gì bí mật hết, Đúng vậy, anh không giấu diếm em điều gì hết. Như người ta đã nói, đời anh là một cuốn sách mở rộng. Cũng như đời em vậy. Em không có chuyện bí mật thâm sâu chứ, phải không? Annie cảm thấy tim đập mạnh.

- Em à? - Cô cần trở lại vấn đề liên doanh, phải dứt khoát ngay bây giờ.

- Có nhiều thứ em thích mà anh không thích hay ghét nữa. Thứ nhất: anh không chịu được kẻ nói láo. Thứ hai: anh ghét bông cải. Thứ ba: anh không thích đàn bà cắt tóc ngắn. Em có bằng lòng để tóc dài không?

Annie cảm thấy như máu ngưng chảy trong người mình.

- Không. Em thích tóc ngắn. Không liên doanh và không nới rộng hợp đồng. Tại sao anh quá cố chấp về vấn đề này như thế? Anh làm cho em rất khó chịu.

- Vậy thì anh phải học tập để thích tóc ngắn. Em sẽ không cho anh ăn bông cải chứ, phải không? - Anh hỏi nhỏ. - Anh cố chấp, - anh trêu chọc, - vì anh muốn chúng ta kết hợp với nhau. Anh muốn ta liên minh. Cái gì của anh là của em, và cái gì của em là của anh. Năm mươi - năm mươi.

Cô muốn chấm dứt chuyện này ở đây ngay. Chấm dứt và sẽ bàn lại sau. Chấm dứt đi, đồ ngu. Cô nói:

- Để em suy nghĩ vấn đề này đã.

- Em hứa sẽ không nói dối với anh chứ?

Annie trở người trong chiếc giường khổng lồ. Tim cô đập mạnh trong lồng ngực. Cô trả lời nho nhỏ.

- Em hứa.

- Em không thích những thứ gì? Annie lắc đầu, không biết nói sao.

- Không có gì hết à?

- Em muốn lấy anh vì phong cách lâu nay của anh, - cô nói, giọng khàn khàn. - Tại sao anh không lấy em vì phong cách sống của em? Tại sao chúng ta phải hứa hẹn đủ thứ? Tại sao chuyện hứa hẹn này quá quan trọng với anh như thế?

- Anh có thói quen như thế. Có phải em gặp nhiều khó khăn với lời hứa như thế không?

- Nhiều người đã thành thật hứa đủ điều, nhưng rồi có nhiều chuyện xảy ra không hay, khiến họ phải thất hứa. Người được hứa đâm ra đau khổ. Tom và em thường gặp những trường hợp như thế, hứa đủ điều nhưng rồi đã thất hứa. Vậy để trả lời câu hỏi của anh, vâng em xin nói, em đã gặp nhiều chuyện rắc rối với các lời hứa rồi. Em cũng rất khó khăn với chương trình liên doanh của anh. Em nghĩ là anh muốn lấy em vì sự nghiệp kinh doanh của em.

- Thôi được rồi, anh bỏ hết các yêu cầu ấy, - Parker nói giọng bình thản.

- Thế là tốt, Parker, - Annie nói, giả vờ ngủ. Anh ta nói láo. Annie nằm yên lặng, đầu óc suy nghĩ mông lung, tai lắng nghe hơi thở đều đặn của Parker. Nếu anh ta biết cô là tội phạm, thì anh ta sẽ làm gì? Chắc anh ta sẽ bỏ cô ngay. Có lẽ đây là sự sai lầm lớn. Có lẽ cô nên từ già, quên người đàn ông này thôi. Nếu chuyện vụ cướp ngân hàng được hâm nóng lại trong đất liền, cô cần phải đem công sức ra đương đầu. Lạy Chúa, nếu lúc Parker đến thăm mà anh chàng thám tử hiện ra thì sao nhỉ? Làm sao cô giải thích vấn đề này

cho được. Có lẽ mình sẽ không được hạnh phúc đâu. Có lẽ đây là sự trừng phạt vì tội đã lấy số tiền ấy. Nếu mình đại dột bằng lòng liên doanh với anh ấy, rồi mình bị bắt. Công ty sẽ nằm dưới quyền kiểm soát của anh. Có lẽ anh ấy biết thế. Cô nhìn quanh căn phòng, căn phòng mà cô sẽ ở nếu cô kết hôn với người đàn ông đang nằm bên cạnh mình. Cô nghĩ là cô sẽ được hạnh phúc trên vùng đất đầy ánh nắng mặt trời với nhiều hoa đẹp này - trên căn bản bán thời gian. Cô có thể yêu người đàn ông bên cạnh cô suốt đời không? Kinh nguyệt cô đều đặn, tức là cô vẫn còn có con. Để đưa con trai cho Parker để nối dõi tông đường và để đưa con gái cho cả hai để yêu thương và hạnh phúc. Có một gia đình. Gia đình của cô. Nhưng cô cảm thấy bất ổn. Có cái gì đấy sai trái. Cô không biết đấy là cái gì.

Có thể có ai đấy biết cô muốn có giấc mơ kỳ diệu này, họ có đem chuyện của cô ra nói cho mọi người biết không? Cô có nên thú tội này ra không? Không cần thú tội, nhưng báo cho Parker biết chuyện của anh chàng thám tử bảo hiểm. Không, tốt hơn hết là nên để yên vấn đề như thế và hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp. Cô cương quyết về chuyện liên doanh. Cô đáng được sống cuộc đời hạnh phúc không? Phải chăng đây là lỗi lầm lớn nhất của cô?

Ý nghĩ này đã dày vò Annie, cô chờ đợi giấc ngủ đến để xua đuổi hết chúng ra khỏi đầu.

Khi Parker quàng vòng hoa lên cổ Annie, mắt cô đầy lệ. Vòng hoa thơm ngát khiến cho cô ngây ngất.

- Em sẽ nhớ anh, - cô nheén ngào nói. - Em đã sống hai tuần tuyệt vời nhất trong đời em.

- Và anh cũng thế. Anh sẽ gặp em trong hai tuần nữa. Em sẽ đưa anh đi chơi Charleston cho biết, và nếu anh thích, chúng ta có thể bay đi New York và xem kịch ở Broadway.

Dù không muốn, nhưng Annie vẫn cười.

- Anh ghét New York.
- Đúng, nhưng anh thích Broadway. Anh phải tập cho quen để thích thành phố này với em bên cạnh.
- Có rất nhiều cơ may, em sẽ thích thành phố này.
- Có phải chuyện giữa em và Kiki bây giờ tốt đẹp rồi phải không? - Parker hỏi.
- Phải.
- Annie, có phải em đã nói em chỉ muốn làm việc với Kiki thôi, phải không?
- Phải, em đã nói thế, và em muốn thế. Như em đã muốn chỉ làm hợp đồng sáu tháng và không muốn liên doanh.
- Có phải em sẽ giải quyết mọi việc như thế không?
- Parker, em nói rồi, em sẽ giải quyết ngay.
- Cũng lạ thật. Kiki đi khắp nơi như con công.
- Con công cái, phải không? Đáng được như thế. Cô ấy đã làm những việc anh không làm được. Parker, em sẽ không ký hợp đồng với anh. Em sẽ không lẫn lộn công việc với giải trí. Chắc anh biết rõ như thế rồi chứ, phải không? - Annie phải quay mặt để khỏi thấy ánh mắt của Parker.
- Biết với lòng đau đớn. Anh không muốn em đi.
- Em cũng không muốn đi, nhưng em phải đi. Hai tuần không lâu. Anh nhớ là em có điện thoại, rồi còn làm việc ở đây và ở Charleston.
- Em là người cuối cùng lên máy bay. Bây giờ em đi cho rồi, kéo anh đóng cánh cổng này. Hãy gọi anh. Annie cười, nụ cười uể oải.
- Em sẽ gọi.

Họ đứng đợi Annie ngoài phi trường, đầy đủ hết: Elmo, Tom, hai con chó, và Jane. Họ reo lên:

- Chào mừng về nhà! - Rosie và Harry kéo căng sợi dây trống.

- Chà! Tôi không ngờ được tiếp đón nồng nhiệt như thế này. Tôi nhớ tất cả quý vị. Jane, gặp cậu mừng quá. Có chuyện gì lạ không?

- Chúng ta sẽ nói chuyện ở nhà. Tôi đã nấu ăn rồi, - Elmo nói. - Ở nhà cô. Tôi biết cô muốn ăn ở nhà cô. Thật tuyệt khi thấy cô về nhà.

Annie cắn môi dưới. Trông Elmo không được khỏe. Có thể nào chỉ trong vòng hai tuần mà trông ông ấy thay đổi nhiều như thế không? Có phải ông bệnh không? Dù sao thì cô cũng phải đợi cho đến khi ngồi vào bàn ăn ở bếp mới hay. Elmo thích những bữa ăn gia đình đầm ấm chuyện trò vui vẻ. Cô phải đợi đến lúc ấy mới biết được tin tức.

Trong lúc mọi người ngồi trong xe nói chuyện với nhau, thì Annie âu yếm nâng niu mấy con chó, cố tránh không nhìn đến nét mặt đau khổ của Jane.

Ba mươi phút sau, Tom báo họ đã về đến nhà.

- Annie, tôi tin chắc ngôi nhà của cô đẹp nhất trong khu này. Tôi nhớ đã từng ao ước có một cái nhà như thế này. Annie cười.

- Chắc anh đang cảm thấy mình lạc quan.

- Chưa bao giờ tôi lạc quan như bây giờ. Để tôi mang túi xách lên lầu cho cô. Elmo nói:

- Mọi người tắm rửa đi. Bữa ăn đã có sẵn rồi. Bàn ăn đã được chuẩn bị trước. Trước khi ra phi trường tôi đã cho chó ăn rồi.

- Cái gì thế này? - Annie nhìn vào cái lò hâm.

- Đây là món ăn theo Đông phương, căn bản toàn bơ đậu phụng. - Elmo đáp
- Làm món này rất mất thì giờ. Món gì mà nấu càng lâu thì càng ngon. Hãy ăn cho thỏa thích. Tôi nấu rất nhiều.

- Tôi sẽ không ăn, chừng nào tôi biết hết những việc đã xảy ra ở nhà, Jane, tôi rất sung sướng khi thấy bạn ở đây, nhưng tôi tự hỏi không biết tại sao bạn chạy trốn thành phố này đã tám năm trời? Còn Tom, cái gì đã đưa anh hôm nay đến đây? Người nào cũng phải nói cho tôi biết lý do, - Annie nói.

- Annie, tôi lo sợ. Tôi không nói cho chồng tôi biết về giai đoạn điên khùng trong đời bọn mình. Tôi không thích nghe những cuộc điện thoại kỳ lạ ngột thở vào lúc nửa đêm. Tôi sợ khi nghe chuông cửa reo. Bức thư ấy thực khủng khiếp. Tôi lo cho con, cho chồng. Anh ấy không hiểu sao tôi lo sợ như thế này. Tôi không làm gì hết, thế mà tôi sợ hết hồn. Tôi đến đây để cả ba chúng ta cùng suy nghĩ tìm cách chấm dứt việc này. Tôi có mang theo bức thư đã gửi cho tôi. Tôi không thích đụng đến nó. Tôi để nó trong cái ví nhựa để đi đâu tôi khỏi đụng đến nó.Ồ, món này ngon quá, Elmo, - Jane nói khi nếm thử một miếng bún tàu.

- Trường hợp của tôi cũng giống trường hợp của Jane. Annie, tôi nghĩ là nếu cô ở tại đây, chắc cô cũng sẽ nhận được những cú điện thoại ngột thở như thế. Tôi cũng phát sợ khi nghe chuông cửa reo. Các bác sĩ đều nói rằng tim tôi sẽ bị suy yếu, không thể chữa được. Như thế nghĩa là chúng ta sẽ không bàn thảo chuyện này lại nữa. Quý ông, quý bà có hiểu không?

Mắt Annie rướm lệ. Cô khỏi cần nhìn vào Jane cũng biết cô ta đang khóc. Cô gật đầu khổ sở. Tom nhìn ông già dăm dăm.

- Tôi biết một chuyên gia...

- Ngồi yên làm theo lời tôi. Không nói nữa - Elmo to tiếng, Tom ngậm miệng. Con chó Harry rên rĩ bên bàn chân của Annie. Rosie đưa chân đập vào nó. Elmo vừa hâm thức ăn vừa nói với Annie:

- Annie, bây giờ cô cho tôi biết công chuyện của cô. Annie đặng hăng giọng.

- Chúng ta làm hợp đồng sáu tháng với Công ty Cà phê Grayson. Đây là tin vui. Tin buồn là Parker đề nghị tôi lấy anh ta. Chúng tôi định ngày cưới vào tháng Hai. Tôi... bằng lòng. Parker muốn liên doanh. Tôi nói: Không. Anh ấy không thích hợp đồng sáu tháng, nhưng anh phải chấp thuận. Jane, tôi muốn cô làm phụ dâu cho tôi, còn Elmo, tôi muốn ông dẫn tôi tới giao cho chú rể.

- Tôi rất hân hạnh, Annie. Tuy nhiên, tháng Hai thì lâu quá. Tôi phải tin vào lời của bác sĩ. Ông ta nói... có lẽ tôi còn khỏe mạnh trong vòng 6 tháng nữa thôi.

- Sáu tháng thôi! - Mọi người đồng thanh thốt lên. Elmo đưa tay lên.

- Tôi không muốn bàn cãi về vấn đề này. Có thể lên xuống vài tháng, có thể lâu hơn. Biết đâu mà lường. Ta hãy chỉ bàn chuyện bây giờ thôi.

- Tôi xin nói thêm về Parker. Nếu ông không dẫn tôi đến giao cho chú rể, thì tôi sẽ không lấy chồng. Sự thật là thế đấy, Elmo. Tôi trả lời bằng lòng, vì lúc ấy đang phấn khởi. Tôi không biết tôi có muốn lấy chồng hay không. Bây giờ tôi rất hoang mang.

Ông già cười sảng sặc.

- Nếu hai người yêu nhau thì tại sao còn chờ đợi lâu làm gì? Annie nghẹn ngào đáp:

- Vì công việc làm ăn. Vì chuẩn bị cho kỹ. Áo cưới. Chuyện ngu ngốc. Parker bận thu hoạch cà phê. Thủ tục đăng ký kết hôn. Nhiều chuyện phiền hà lắm.

- Cô giải quyết các công việc ấy xong thôi, cô à. Chúng ta cần hội ý về chuyện anh chàng điều tra bảo hiểm này. Jane cho tôi biết Hội nữ sinh sẽ dời ngày đại hội vào tháng chín năm nay. Nếu các cô có kế hoạch đi dự

buổi họp mặt này, các cô có thể thu xếp một cuộc họp với Công ty bảo hiểm. Hay là các cô có thể làm ngay bây giờ cũng được nếu các cô muốn, vì Jane đang có mặt ở đây.

- Tôi không thể ở lại được, Elmo. Hiện nhà trường đang nghỉ, và lớp khiêu vũ của con gái tôi bắt đầu vào tuần sau. Tôi không có thì giờ rảnh như trước đây. Tôi còn bận vẽ tranh, lại thêm dạy lớp hội họa mỗi tuần hai đêm nữa. Nếu tôi tranh thủ sắp xếp được thời gian, thì tôi có thể rảnh rỗi được vào tháng Chín. Tôi muốn đi dự buổi họp mặt.

Annie cảm thấy tim mình đau nhói. Rồi đây khi ở một mình, cô sẽ suy nghĩ về các chuyện này. Bây giờ vì Elmo, nên cô bằng lòng cho ông vui.

- Tốt thôi. Tại sao họ dời ngày đại hội lui?

- Họ gửi bản câu hỏi để hỏi ý kiến mọi người nên họp mặt vào khi nào, nhiều người trả lời vào tháng Chín. Tôi nghĩ là tháng Sáu mọi người đều bận việc. Tôi thấy thật khó tin ngày bọn mình đậu cử nhân mới đó mà đã 15 năm rồi. Tôi làm mọi người bực mình lắm phải không, Annie? - Jane hỏi, giọng có vẻ ân hận.

- Không có gì đâu. Nếu cô muốn đi, tôi cũng sẽ đi.

- Vậy là thỏa thuận với nhau rồi, - Tom nói. - Bây giờ chúng ta nên vạch kế hoạch là chúng ta sẽ nói gì và sẽ nói với nhân vật nào trong Ban lãnh đạo của Công ty bảo hiểm. Kế hoạch hành động phải ghi vào sổ ngay bây giờ. Ta phải thông qua các qui định về sự giới hạn của quyền hành pháp. Elmo quậy cái nữa trong đĩa bún.

- Chính thằng bé làm việc này. Bây giờ hăn lớn rồi. Hăn căm tức vì ngồi tù một thời gian dài với cái tội mà hăn nói hăn không gây ra. Gia đình hăn giàu có.

- Hội thẩm đoàn đã phán quyết rằng có đủ bằng chứng để buộc tội hăn, - Annie lạnh lùng nói. - Tại sao hăn săn đuổi chúng ta?

- Cho là sẵn lòng chúng ta. Chúng ta không biết ai gửi những bức thư và gọi điện thoại đến, - Elmo nói. Jane run lên:

- Mười hai năm ở tù làm cho người ta thù hận, nhất là nếu anh chàng này cho là hãn vô tội. Chúng ta có tin là anh chàng Newman này đã loại trừ mọi người hết, chỉ còn chúng ta thôi không?

- Hãn nói thế. Chắc hãn đã rất thận trọng khi nói thế, vì chúng ta có thể kiện hãn về tội phi báng và vu khống, - Elmo nói.

- Tôi lập lại, Ban hội thẩm đã nghe chứng cứ và tuyên bố chứng cứ đủ để kết án hãn. Thậm chí khi hãn ra tòa, chúng ta không có mặt ở Boston. Chuyện này thật quá vô lý, - Annie nói.

- Sáng mai chúng ta sẽ giải quyết việc này. Bữa ăn thật tuyệt, Elmo.

- Nếu bữa ăn thật tuyệt, tại sao cô không ăn? - Ông chủ tiệm thuốc tây hỏi hờn chua chát hỏi.

- Tôi cảm thấy không muốn ăn. Nhưng thức ăn thật ngon. Ngày mai tôi sẽ ăn vào buổi trưa.

- Cô thường nói thế, nhưng rồi cô vứt đi, - Elmo càu nhàu, ông bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

- Để đấy tôi làm. Ngồi xuống đi, Elmo, vì ông đã nấu rồi, - Tom nói.

Annie nhún vai, rồi cô châm thuốc hút. Jane hút theo.

- Cô muốn uống rượu vang hay bia? - Annie hỏi.

- Tôi muốn hai ngụm ịch ki, - Jane nói.

- Tôi cũng uống ịch ki với cô, - Annie nói.

Elmo đứng dậy.

- Để tôi đi lấy ịch ki.

- Elmo, ông có đem theo cái bao cà phê nào đấy không? Tôi rất nôn nóng muốn xem cho biết.

- Có đem theo đây, - Tom nói - trông chúng đẹp lắm.

-Ồ, tôi thích loại này, - Annie nói. - Jane, cô nghĩ sao, nhà họa sĩ?

- Trông đẹp đấy. Giấy dày đúng cỡ. Màu lục tươi. Hoa cúc hoàn hảo. Tôi thích kiểu in nổi cái hoa, có vẻ như phồng lên. Tom nói đúng, túi xách này đẹp đây. Ông có đặt bao giấy làm sẵn để khách đem về làm quà không?

- Có, nhưng giấy nhẹ hơn, Tom và tôi đi hỏi giá khắp nơi suốt hai ngày mới quyết định in chữ và in hình hoa cúc ở góc bên dưới bao.

- Tôi mừng vì ông không đặt mua bao bằng nhựa có hai lỗ làm quai xách. Kiểu này trông có giá trị hơn. Ông đặt làm có nhiều không? - Annie hỏi.

- Nhiều, ông ấy đặt nhiều, - Tom đáp. - Chính Elmo nghĩ ra kiểu làm quai xách bằng dây cọ. Quai này bảo đảm. Hai pao cà phê cũng nặng. Phòng có người sẽ mua một lần hai pao. Dùng bao đựng hai pao này vẫn còn rẻ hơn so với giá tiền một cái bao lớn.

- Hai ông làm việc quá tuyệt, - Annie nói, vừa sờ xem cả hai loại bao dùng đựng hàng và bao đựng cà phê. Cô ước chi lòng yên ổn mà hưởng thú vui này. Có thể lúc khác, nơi khác, cô sẽ cảm thấy sung sướng trước thành quả của mình.

- Annie, tiện thể báo cho cô biết là Stella và anh chồng rất hân hoan khi đến nhận việc. Cô ta đang học cách sử dụng máy tính. Độ một tuần nữa cô ta sẽ thao tác thành thạo. Nhờ tài khôn ngoan của cô mà ta có thêm nhân viên giỏi. Chắc cô muốn bố trí họ vào công việc quản lý cho đúng với khả năng của họ thì phải,

- Tom nói. Annie gật đầu. Bây giờ cô chỉ muốn được ở một mình với mấy con chó.

- Thôi thế là hết việc. Tôi sẽ lái xe đưa Elmo về. Annie, tôi biết cô mệt, nên ta tạm biệt, chúc cô ngủ ngon. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện cả ngày. - Tom nói.

- Tôi mệt. Cám ơn, Tom. Annie đi ra cửa với anh trai và Elmo. Cô ôm ghi ông già.

- Chúng ta cần nói chuyện, Elmo à, - cô nói nhỏ.

- Không, Annie, đừng nói. Cứ để yên chuyện ấy như thế. Tôi muốn như thế.

Cổ họng Annie nghẹn ngào. Cô gật đầu.

- Bữa ăn tối cực kỳ tuyệt! - Elmo nói.

- Tôi hứa tôi sẽ ăn vào trưa mai. Có lẽ vào bữa ăn sáng. Tôi cam đoan sẽ ăn, - Annie nói, vẻ mặt rầu rĩ.

- Annie, nhìn vào tôi. Tôi không lo sợ gì chuyện này hết. Tôi đã sống thoải mái, cuộc đời rất tuyệt. Tôi không ân hận gì. Cuộc đời đến đâu thì đến.

Annie lại gật đầu, cắn phải má của mình. Cô nghĩ thế nào sáng mai miệng cũng rất. Cô nói, giọng khàn khàn:

- Chúc ngủ ngon. Trở vào bếp, Annie nhìn vào cặp mắt đờ đẫn của Jane, rồi nhìn vào chai uých ki. Bỗng cô cảm thấy đang nhìn vào một người không quen biết.

- Jane, nhớ ra. Chúng ta bạn bè với nhau quá lâu, đừng giấu tôi khi có chuyện không ổn xảy ra.

- Chuyện xảy ra cho mình hết sức đau đớn. Mình nghĩ là chồng mình đang lừa dối mình. Phải, chuyện rất bậy. Mình tin là anh ấy đang lừa dối mình. Một hôm, mình thuê một người giữ con, để mình đi theo anh. Cô ta khoảng 19 tuổi, lộng lẫy, thân hình nẩy lửa. Cô ta lái chiếc MG đỏ, trần cuống được. Cô ta xuất thân trong một gia đình giàu có. Bố cô ta là chủ công ty mà anh Bob đang làm. Anh ấy đi chơi với cô ta khắp nơi. Anh ra khỏi nhà từ sáng

sớm và đến 12 giờ đêm mới về. Anh hoàn toàn không quan tâm đến con. Đứa con gái của mình có chuyện rắc rối ở trường. Anh chẳng đến để giải quyết một lần. Mình sống như đời góa phụ.

- Tại sao cô không nói cho tôi biết sớm? Chuyện xảy ra khi nào? - Annie hỏi.

- Hầu như đã hai năm rồi.

- Thế mà cô không nói cho tôi biết một tiếng!

- Tôi xấu hổ. Tôi không hiểu tại sao tôi cảm thấy như thế. Tôi không giỏi, không đẹp, không giàu. Tôi thế đấy, tôi thiếu sót cái gì? Tôi là người vợ tốt. Tôi là người mẹ tốt. Tôi có sự nghiệp. Có lẽ tôi không muốn đời sống quá phụ thuộc vào vật chất. Bản tính tôi là thế.

- Chấm dứt cái điệu ấy đi. Không phải vì cô. Mà vì Bob. Cô có nói gì với anh ấy không? Hãy chạm trán với anh ta. Nếu quả thật thế thì đá cổ anh ta ra khỏi nhà. Tại sao phải chịu khổ sở ở một mình mà giả vờ không biết gì hết?

- Tôi đã nói với cô rồi, Annie. Chuyện này xấu hổ lắm. Tôi đã tính chuyện đi nhờ luật sư, nhưng nếu tôi làm thế thì được cái gì? Còn chuyện kia nữa, chuyện làm cho tôi đau đầu là, - cô ta ngừng lại, uống một ngụm ịch ki - Tôi tin chắc... chính Elmo đã lấy số tiền ấy.

- Sao? - Annie quát lớn như tiếng sấm nổ.

- Cô nghe tôi nói rồi. Tôi nghĩ ông ta lấy đủ số tiền, rồi sợ quá và trả lui một nửa. Khi cô già như ông, cô cũng sẽ làm những việc điên cuồng như thế, rồi mặc cho lương tâm cắn rứt. Việc này chỉ có như thế thôi. Cô cứ ngồi suy nghĩ thì thấy, Annie à. Elmo có tất cả số tiền đó. Chắc ông không lấy số tiền bán tiệm thuốc tây để tiêu dùng đâu. Bởi thế ông mới có tiền để mua ngôi nhà to lớn ở đây chứ? Ông ta thay xe mới hàng năm và đầu tư vốn vào

nhiều nơi. Tôi nghĩ ông ấy dùng số tiền này gửi nhiều ngân hàng để thu lợi. Ông làm lợi nhiều quá, nên đã gửi trả lui.

- Jane, cô vừa nói một chuyện rất kỳ quái. Cô có thấy chai rượu này không? Cô đã uống hết một nửa. Rượu này có nồng độ rất nặng. Cô say rồi. Nếu cô không say, chắc cô không nói như thế. Không đời nào Elmo lấy cái gì không phải của ông ấy. Ngoài ra chắc cô còn nhớ chính tôi làm sổ sách cho ông hàng tháng chứ. Đúng, ông có đầu tư các nơi, nhưng vốn đầu tư nhỏ. Ông chỉ mua năm ba cổ phần mà thôi. Mỗi cổ phần tối đa là 70 ngàn đô la. Ông ta tiêu hết nửa lợi tức ông thu được, và chắc cô cũng biết rõ như tôi. Ông bán nhà hàng của ông được một trăm năm mươi ngàn đôla. Ông trả tiền mua nhà ở đây hết một trăm hai mươi lăm ngàn. Ông thuê xe hàng năm, vì thế mà cô cho là ông thay xe hàng năm. Ở tuổi ông, ông đáng được hưởng thụ cuộc đời đôi chút. Ông làm việc cực nhọc cả đời, và ông rất tốt với chúng ta, Jane à. Tại sao cô nghĩ thế và nói như thế với ông ấy? Tôi còn trả công cho ông bất cứ công việc gì ông làm cho các tiệm Hoa Cúc. Ông có bảo hiểm an ninh và bảo hiểm xã hội. Jane, tôi muốn cô phải xin lỗi việc này mới được.

- Im đi, Annie. Cô luôn luôn đàn áp tôi. Tôi không thể không tin cho được. Tôi đã nói với cô rằng chuyện này quá rõ ràng.

- Cô là người không thấy rõ vấn đề, Jane. Không phải Elmo đâu. Cô tìm cái gì để nói cho hả giận để khỏi nói đến chuyện chồng con. Nếu cô nghĩ đến chuyện nói với chồng, thì có thể cô đã cứu vãn được hôn nhân khỏi bị lâm vào cảnh rắc rối. Hai năm là thời gian quá dài khó mà cứu vãn.

- Nếu anh ấy bỏ tôi thì sao? Nếu anh ấy không muốn tôi nữa thì sao?

- Tôi đã nghe cô nói rồi phải không? Có phải cô đã nói cô muốn duy trì hôn nhân cho dù chồng cô không trung thành với cô, phải không? Thật đau đớn. Thảo nào mà Daisy gặp khó khăn. Gặp chuyện như thế này bọn nhỏ thường hoang mang đau khổ. Đáng ra cô phải nói cho Tom biết, để anh ấy giải

quyết giúp. Tôi không muốn nói chuyện này cho Elmo biết, vì sợ ông điên cả cái đầu. Jane thút thít nói:

- Cô luôn luôn có những câu trả lời hay ho, phải không? Vì bây giờ cô trở thành nhà tài phiệt, nên cô nghĩ là cô có thể chỉ cho tôi cách làm. Cô đã thành công, có tiền bạc, có uy quyền, là người phụ nữ xuất sắc trong năm, và bây giờ sắp lấy ông vua cà phê. Anna Daisy Clark, nữ hoàng của mọi thứ. Annie cảm thấy rướm rướm nước mắt.

- Tôi làm việc cật lực, Jane à. Thịnh thoảng chỉ chớp mắt một đêm hai hay ba giờ. Tôi đã đề nghị cô hôn hạp với tôi. Cô không chịu. Cô muốn lấy chồng và đi California để làm ăn riêng. Tôi cho cô một trong số các cửa hàng của tôi. Cô nói cô chỉ cần một thôi. Tôi đã làm theo ý muốn của cô. Hàng năm chúng tôi trả cho cô hàng triệu đôla. Chúng tôi làm hết, cô chỉ ngồi đấy mà thu tiền. Tiền ở đâu rồi, Jane? Jane bật khóc.

- Bob lấy để đầu tư. Không thành công. Ít ra anh nói không thành công. Chúng tôi thường đứng bên hộp thư để đợi quỹ phiếu tiếp theo.

- Tất cả đều biến mất!

- Không còn một xu, - Jane khóc ròn.

- Còn tiền thuế và vốn liếng ra sao? Jane khóc to hơn:

- Tôi không biết. Bob điều khiển hết. Anh là kế toán trưởng. Tôi chỉ ký các biểu mẫu khi anh đưa cho tôi thôi. Nhiều thư từ đến anh cũng nhận, rồi cho vào cặp của anh hết. Tôi không biết tí gì về công việc làm ăn.

- Thật ngốc, Jane à. Thư từ cô phải cất chứ.

- Cô lại lên mặt! Cô biết hết các thứ! Cô đừng chỏ mũi vào công việc của tôi. Tôi nghĩ cô đã lấy số tiền ấy, vì tôi chắc chắn mình không lấy. Có phải cô lấy số tiền ấy không, Annie?

Đây chính là câu hỏi mà Annie lo sợ nhất từ cái ngày định mệnh ấy ở Boston.

Chương mười ba

Annie cố nén cảm xúc, không để lộ ra mặt. Cô bình tĩnh nói:

- Jane, tôi nghĩ chẳng cần trả lời câu hỏi của cô. Jane nhăn mặt.

- Tôi xin lỗi Annie. Tôi không muốn nói thế. Thực đấy, tôi không muốn nói thế. Tôi cũng không muốn nói thế với Elmo. Có lẽ vì quá lo sợ mà tôi đã nói như thế. Annie đưa tay lấy chai ỨC KÌ, hai tay run run. Khi Jane đưa ly ra, cô lắc đầu.

- Cái này phần tôi. Cô uống thế đủ rồi. Đã đến lúc cô phải đi ngủ. Sáng mai chúng ta sẽ nói về chuyện chúng ta phải làm gì cho cô. Tôi phải đưa cô trở lại làm việc ở đây. Tôi muốn chia cho cô những gì tôi đã có với cô. Ngoại trừ Parker. Suy nghĩ lại, cô cũng có thể có luôn cả anh ta. Tôi muốn biết đứa con đỡ đầu của tôi có khá hơn không. Cô có thể ở lại trong nhà này. Nếu, và đây là chữ nếu rất lớn, tôi lấy Parker, tôi sẽ đi sống ở Hawaii hết một nửa thời gian. Tôi có thể vực cô đứng dậy, Jane à, nhưng cô phải hợp tác với tôi.

- Annie hớp một ngụm ỨC KÌ cay sè, nước mắt chảy ra.

Đầu Jane gục lên gục xuống.

- Nó không phải 19 tuổi. Con đi. Nó 29 tuổi. Nó có mang, Annie à.

- Sáng mai khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ giải quyết việc này. Nào, Jane, đi ngủ đi.

- Annie, cô là người bạn tốt.

- Cô cũng vậy.

- Chúng ta sẽ làm gì với Elmo?

- Không làm gì hết. Ông ấy thích như thế. Chúng ta sống vì ông ấy cũng như ông ấy sống vì chúng ta.

- Cô luôn luôn có câu trả lời chính xác.

- Cô nghĩ thế thôi. Đây là phòng của cô. Cứ bò vào giường rồi tôi sẽ kiểm tra sau. Cô có muốn có con chó nằm với cô không?

- Không, tôi không sao. Cám ơn. Chúc ngủ ngon, Annie.

Chúc ngủ ngon, Jane. Sáng mai sẽ qua ngày khác.

- Annie này?

- Cái gì?

- Có phải cô nói cô sẽ giúp tôi phải không?

- Dĩ nhiên. Nếu không giúp, thì tôi còn bạn bè gì?

- Cô là người bạn tốt nhất, - Jane nói. Một lát sau Annie nghe cô ta ngáy nho nhỏ. Annie vào phòng, đóng cửa, ngồi xuống giường, bên cạnh hai con chó.

- Mình không biết phải làm gì, - cô nói, về khổ sở. - Mình có thể giúp Jane. Mình phải mạnh và cứng về chuyện gì có liên quan đến Elmo. Ít ra mình nghĩ mình có thể làm thế. Chính Parker mới làm cho mình lo sợ. Mình không biết mình có thật yêu anh ta hay không. Nếu Jane dọn đến ở tại nhà này, mình sẽ gọi số tiền ấy lui. Chuyện ngu ngốc ba lớp mà mình đã làm từ nhiều năm nay sẽ ám ảnh mình suốt đời. Nếu bây giờ mà mình thú nhận, Parker sẽ không tha thứ, vì anh ấy ghét sự lừa dối và chuyện bí mật. Nếu mình nghĩ Jane tin Elmo lấy tiền, là mình nghĩ sai. Cô ấy không tin. Cô ấy chỉ nói cho hả hơi thôi. Mình tưởng cô ấy lấy được một người chồng tốt. Mình biết làm gì đây! Con Rosie lết đến gần hơn, cố đẩy Harry ra cho rộng đường. Cả hai con chó đưa chân để lên cánh tay cô và liếm mặt.

- Được rồi. Tao không sao đâu. Đường đi dài, Elmo bệnh, Jane đang lâm vào cảnh đau buồn, tụi bay nhìn tao chăm chăm. Thôi được, đến đây, tụi bay, - Annie nói, nằm lăn ra giường, hai con chó nằm dài bên cạnh cô. Cô

chơi với chúng cho đến khi mệt. - Thôi, bây giờ ta đi ra ngoài chơi lần cuối, không cần dây tróng. Chúng ta ra ngoài sân thôi, vì sắp đến giờ ngủ rồi. Ta đi!

Khi Annie mở cửa phòng, chúng phóng ra như hai vết đen, chúng thở hồng hộc, đang đứng đợi cô nơi cửa bếp, chờ cô chủ mở cửa.

Bầu trời lấp lánh sao, không khí trong trẻo và rất tối. Ánh đèn từ trên đầu cầu thang ở tầng hai chiếu xuống, soi sáng Tom đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài kê dưới gốc cây sồi già.

Tom đưa cho em gái lon bia Budweiser.

- Ngồi ngoài này thật tuyệt, Annie. Cô có ra vườn chơi nhiều không?

- Thịnh thoảng. Nó không được kín đáo như trong nhà. Ngôi nhà lớn và đẹp, khu vườn cây cũng tuyệt. Tôi nghĩ tôi thích cái vườn hơn cái nhà. Tôi không biết lý do. Ngôi nhà chỉ dùng để ở thôi, nên tôi thấy nó buồn.

- Có lẽ vì cô không có ai để chia sẻ. Cô ở một mình lâu quá, Annie. Bây giờ cô và Parker sắp ở với nhau, tôi rất mừng. Có chuyện gì cô muốn nói phải không? Annie có hàng trăm chuyện để nói. Cô lắc đầu.

- Có lẽ chuyện này đáng nói, Tom. - Cô nói cho anh nghe về Jane.

- Thằng chồng thối tha!

- Phải, hẳn đúng là đồ thối tha. Tôi nói Jane có thể về đây ở và làm việc cho công ty. Tôi sẵn lòng chia lời cho cô ấy. Cô ấy có thể giúp anh, Tom à. Với Elmo... công việc có thể tốt đẹp.

- Em gái này, tôi nghĩ là Elmo tuy già rồi, nhưng ổng rất cần thiết cho cô cũng như cho tôi. Tôi phụ thuộc vào ổng rất nhiều. Không ai có thể thay thế ổng được. Cả hai chúng ta đều biết thế. Nhưng còn Jane, thì tôi nghĩ cô không nên cho cô ta cái gì hết, nếu cô có xé xác tôi ra thì tôi cũng cứ giữ ý kiến như thế. Nếu cô ấy phấn đấu để làm việc thì được. Nếu cô ấy phải làm

việc để có tiền, thì cô ta phải tích cực mới được. Nhờ cô mà tôi học hỏi được điều này.

- Chúng ta sẽ bàn lại việc này vào sáng mai. Cô ấy quá tự hào, cố không xin tiền đâu. Chắc cố muốn làm việc để có tiền.

- Nói cho tôi nghe về Parker, Annie. Khi cô mới từ trên máy bay bước xuống, tôi thấy cô có vẻ hạnh phúc. Bây giờ trông cô có vẻ xơ xác.

- Vì say máy bay, mất ngủ, nước uống lạ, nên người trở nên thê thảm. Tôi được hạnh phúc. Mà không, không đúng. Tôi cảm thấy bối rối khi nghĩ đến những chuyện có liên quan đến Parker. Anh ấy còn tinh thần nệ cổ, thích đi theo khuôn phép có sẵn. Tôi không biết tôi có thể sống trên đảo được không, mặc dù cảnh trên đảo rất đẹp. Parker nói chúng tôi phải chăm lo công việc sản xuất cà phê. Chúng ta có thể điều hành công việc tốt đẹp được không, Tom?

- Ngày mai tôi sẽ làm công việc này với Elmo. Ông ấy rất thích tôi hỏi ý kiến của ông. Annie này, có chuyện này tôi không muốn nói cho cô nghe trước mặt những người khác. Chuyện này xảy ra cách đây mấy hôm rồi. Mona có gọi tôi. Tôi không biết làm sao cô ta tìm ra được chỗ tôi ở. Tôi không hỏi, và cô ta cũng không nói. Thậm chí cô ta cũng không hỏi đến các con. Cô có tin như thế không?

- Dĩ nhiên tôi tin. Có phải chị ta cần tiền nữa không?

- Không. Cô ta nói có anh chàng tên Newman đến nhà cô ta và hỏi nhiều chuyện. Chuyện cá nhân thôi. Nhưng là chuyện tại sao chúng tôi ly dị. Tại sao cô ta bỏ bầy con. Cô ta nói với gã ấy rằng chuyện này không liên quan gì đến gã. Ít ra cô ta đã nói rằng cố nói như thế. Tôi tin cô ta. Cô ta nói gã ấy có ý muốn biết tình hình kinh tế của cô ấy.

- Mona đánh hơi được có chuyện gì rắc rối đấy. Cố nói rằng cố trợn mắt nhìn gã, nên gã bỏ đi. Cô ta tin rằng tôi phải biết chuyện này. Tôi đã gửi cho cô ta 10 ngàn đô bằng tiền mặt qua hệ thống Tốc hành Liên bang. Tôi nghĩ

chỉ có đồ ngu mới làm một chuyện như thế. Tôi là đồ ngu nên tôi đã làm thế. Cô ta nhận tiền rồi. Đồng tiền có tiếng nói, Annie à, và đồng tiền có thể mua sự im lặng. Tôi chọn giải pháp thứ hai, vì tôi không biết cô lấy tiền ở đâu mà cho tôi để trả cho Mona, và tôi không muốn biết. Công việc làm ăn của chúng ta rất phức tạp, tất cả chúng ta đều biết thế. Nếu người ta kiểm toán sổ sách của cô, thế nào cô cũng phải giải thích việc thiếu mất một trăm ngàn đôla. Nếu thằng cha Newman ấy kiểm tra sổ sách ngân hàng cũ của Mona, thế nào hẳn cũng nghi ngờ. Cô ta nói cổ chỉ gửi vào ngân hàng mỗi lần một ít thôi. Cô ta không phải đồ ngốc. Bây giờ cô ta bắt đầu lo sợ, cổ không biết rõ lý do tại sao lại sợ. Sở dĩ tôi nói cho cô biết chuyện này, là vì cô ta không chịu từ bỏ cái gì hết.

Tim Annie đập thành thịch trong lồng ngực. Cô cảm thấy lòng đau như cắt. Bao lâu nữa cái thòng lọng quanh cổ mới chịu rơi xuống? Cô nốc bia một hơi thật dài, hy vọng cô có vẻ thản nhiên trước chuyện vừa nghe.

- Chuyện đến đâu hay đến đó. Bây giờ tôi đang mệt, Tom à. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện. Anh định ở lại chơi bao lâu?

- Sáng mai tôi phải về.

- Tôi có thể đi California với Jane để giúp đỡ cô ấy, nếu cổ cần tôi. Anh thấy để các con chó nhờ Elmo chăm sóc có được không?

- Nếu cô nhờ, thế nào ông ấy cũng nhận thôi. Ông đã thường làm công việc này rồi. Đừng để cho ông ấy thấy cô chán nản, Annie à.

- Tôi sẽ cố, Tom. Lạy Chúa, nếu không có ông ấy, ta làm gì nhỉ?

- Thú thật tôi cũng không biết, Annie. Nếu Jane trở về, mọi người phải ra sức làm việc. Ta đi ngủ thôi, em gái.

- Phải, đi ngủ. Annie cười khi lên lầu hai, những con chó chạy phía trước mặt cô. Cô dừng lại, vào phòng Jane. Cô ta đang ngủ say. Cô tắt đèn rồi đóng cửa. Tất cả sẽ đâu vào đấy hết. Cô phải tin tưởng như thế.

- Cuộc đời lắm nỗi gian truân, - cô nói lắm lắm.

Annie nhìn ngôi nhà kiểu trang trại trải dài với những cánh cửa sổ có nhiều khung, cô nói:

- Ngôi nhà đẹp đây, Jane à. Tôi thích những luống hoa. Chúng nhắc tôi nhớ đến chiếc cầu vồng.

- Daisy thích làm cỏ vườn, rồi cắt cho tôi một bó hoa. Bây giờ nó không làm như thế nữa, lâu rồi. Tôi rất mong cô đến thăm đứa con đỡ đầu. Nó cao lên, hai chân dài và cặp mắt to đen, rất đẹp. Nhưng nó gầy quá. Giáo viên dạy nó cứ nói nó như cây roi. Mới đây, nó học sa sút trầm trọng. Chúng ta phải tìm cách để động viên nó mới được, Annie à.

- Cô đã sẵn sàng để làm việc này chưa? Hôm nay chắc chắn được.

- Phải làm từ hôm nay. Tôi cần cô giúp đỡ làm chỗ dựa. Có cô tôi mới có can đảm để làm những việc đáng ra tôi phải làm cách đây hai năm. Chỉ vì tôi không còn bụng dạ nào để làm.

- Vậy thì thu dọn đồ đạc đi.

- Xem như ngày cuối cùng ở Boston. Trời, hôm ấy chúng ta thật náo nức. Chúng ta lúc ấy có cả tương lai dài trước mắt. Những tấm ngân phiếu của Elmo cho, đã làm cho cuộc đời chúng ta thay đổi. Lạy Chúa, ước chi ta được trở lại thời ấy, Annie.

- Cô không thể để nhà vô chủ được. Cô sẽ làm gì với cái nhà này?

- Không làm gì hết. Chẳng có gì quý giá trong nhà. Bob đã lấy đi hết rồi. Để cho ảnh lo chuyện này. Tôi chỉ lấy theo đồ đạc của Daisy và của tôi thôi. Chắc không lâu đâu. Đồ đạc chẳng có bao lắm.

Đồ đạc chẳng có bao lắm. Annie tự hỏi không biết cô ta nói có đúng không. Cô sẽ tìm ra sự thật ngay. Tủ áo của Jane sơ sài, vật liệu dùng cho việc vẽ

cũng ít ỏi. Đồ chơi của Daisy cũ kỹ, rách nát. Không thấy chú gấu Barbie, xe đạp hay xe gắn máy đâu hết, hay bất cứ vật gì mà các bé gái thường có. Áo quần của cô ta thì sờn rách bạc màu.

- Jane, tại sao cô không nói cho tôi biết? Chắc cô biết tôi sẵn sàng giúp đỡ cô chứ? Tôi không biết tại sao cô sống được như thế này?

- Cô thành công. Tôi không muốn cô biết? Xấu hổ lắm, Annie. Tại sao tôi làm về Bob như thế quá không biết?

- Cô yêu anh ta. Tôi chỉ biết trả lời cho cô như thế thôi. Tôi muốn biết tại sao cô không chọn giải pháp nhờ cố vấn pháp luật?

- Annie, tôi đã nói láo với cô. Tôi đã làm rồi. Nhưng chẳng giúp được gì. Nó càng làm cho tôi đau khổ thêm mà thôi. Tôi cảm thấy tôi đã phản bội tình bạn.

- Tôi cũng cảm thấy như thế, nhưng ta có thể sửa lại lỗi lầm. Khi nào thì cô sẽ nói cho Bob biết cô ra đi?

- Tôi không nói cho anh biết. Cố tục dẹp hết rồi, Annie à. Tôi chỉ chọn con đường thoải mái là ra đi với Daisy. Khi anh về nhà, anh ta sẽ nghĩ ra thôi. Và nếu biết, thì chắc có lẽ anh ta sẽ rất mừng.

- Gặp mặt anh ta để nói thẳng có gì sai trái đâu? Nếu cô không nói thẳng với anh ta, chuyện này cứ dày vò cô suốt đời. Nếu cô và con gái cô muốn lập lại cuộc đời, cô cần phải trắng đen minh bạch. Gọi anh ta, bảo về nhà. Đợi cho đến khi chúng ta thu dọn đồ đạc xong, và đem hết ra xe. Khi ra đi, chúng ta đến đón Daisy ở nhà người giữ trẻ.

- Tôi không biết tôi có làm được chuyện như thế không. Tôi sẽ ấp a ấp úng, toát mồ hôi, và anh ta sẽ biết tôi là thứ người mà anh ta thường nói.

Giọng của Annie trở nên cứng rắn.

- Anh ta nói cô là thứ người gì, Jane?

- Thôi, không thành vấn đề, Annie. Đã đến đường cùng rồi. Tôi sẽ làm như thế.

- Vậy phải gọi hết tất cả các công ty phụ trách đồ gia dụng yêu cầu họ ngưng hoạt động và gạch tên cô khỏi các thứ phải chi trả ấy. Tôi mừng là chúng ta đã ghé vào ngân hàng trước tiên và đã làm như thế rồi. Tôi cũng mừng vì tiệm Hoa Cúc của cô đã sang lại tên tôi. Anh ta không có quyền đòi hỏi gì hết. Tôi biết những chuyện này là nhờ Tom. Anh ấy đã kinh qua chuyện này với Mona. Chị ta có gọi đến anh, mà không hề hỏi đến con cái.

- Có người không lưu tâm đến con cái, Annie à. Tôi thấy những kẻ này là đồ vô nhân tính.

- Thật khó tin ở đời lại có kẻ quay lưng lại với con mình sinh ra.

- À, tôi là Jane Granger. Vui lòng cho tôi nói chuyện với chồng tôi được không? Mariam, tôi cóc cần biết anh ấy đang họp hay không. Cả hai đều biết chuyện này không đúng, nên cô hãy nối đường dây cho tôi. Nếu không có chuyện quan trọng thì tôi không gọi anh ta làm gì.

- Tốt, - Annie nói nhỏ.

- Bob, tôi muốn anh về nhà sau khi bãi việc. Tôi không muốn nghe anh nói anh phải làm việc trễ. Tôi hết tin những lời nói láo ấy từ lâu rồi. Tốt, nếu anh không muốn về nhà thì tôi nghĩ chắc anh không quan tâm đến việc Annie bán cửa Tiệm Hoa Cúc của tôi với sự thỏa thuận của tôi. Ồ, anh sẽ về nhà. Về sớm hơn. Bốn giờ rưỡi là tốt cho tôi.

- Tôi cứ tưởng cô không có lòng dạ nào như cô đã nói, - Annie cười.

- Trừ phi có cô ở bên cạnh. Ta làm tiếp cho xong việc. Tôi sẽ gọi Công ty gia dụng. Bob rất ghét khi không có máy điều hòa không khí.

- Cô có biết anh ta đi đâu và làm gì không?

- Có cả một lô đàn bà. Người cuối cùng là con gái của ông chủ. Công ty mà anh ta đang làm không lớn, nhưng thành công. Nếu Bob là người chồng tốt, chúng tôi sẽ có được cuộc sống hạnh phúc. Tương lai của Daisy sẽ được bảo đảm, và chắc tôi khỏi lo chạy tiền chi trả các thứ và khỏi trốn nợ.

- Jane, thế anh ta tiêu tiền như thế nào?

- Anh ta thích áo quần đắt tiền, giày đo đóng. Anh thuê chiếc xe Porche. Ảnh mua thuyền. Ảnh có hai chiếc đồng hồ Rolex. Ảnh đi du lịch. Ảnh rất mê Las Vegas. Tôi không thể đi với ảnh được, vì Daisy đang đi học. Nhưng ảnh không bao giờ hỏi tôi. Tôi nghĩ là ảnh lấy tôi vì ảnh tin một ngày nào đó tôi nổi tiếng. Tôi có bán tranh, nhưng tôi không nổi tiếng. Khi anh ta biết về chuyện tiệm Hoa Cúc, ảnh hoảng hốt, rồi cô sẽ thấy. Nhờ có tiệm ấy, anh ta mới có mức sống cao. Tôi từng yêu ảnh, Annie à, nhưng tình yêu đã chết từ lâu rồi. Tôi u mê nên không chịu từ giã ảnh. Tôi cứ hy vọng rồi ra ảnh sẽ sửa đổi tốt hơn. Thế nhưng, chứng nào tật ấy. Daisy chắc phải cần có sự hướng dẫn.

- Chúng ta sẽ quan tâm đến việc này. Tôi nghĩ đây là mối quan tâm sau cùng. Cô muốn lấy gì nữa không?

- Hết rồi. Tôi sẽ gọi các Công ty gia dụng, bảo họ cắt hết các thứ vào lúc 5 giờ.

- Nghe được đấy. Chúng ta kiếm cái gì uống và vạch kế hoạch cho Daisy. Cho bé tham dự trại hè nghiêm túc nhé? Con gái của Tom là cố vấn cho các trại hè. Trại hè sẽ cho cô có thời gian lấy lại tinh thần. Bé sẽ vui sướng với các đứa bé khác, rồi vào mùa thu, khi đến ngày nhập học, cuộc sống hai mẹ con sẽ ổn định.

- Sẽ không căng thẳng, không lo lắng. Như sống trên thiên đàng. Annie tự nhiên bật cười.

- Không, sự căng thẳng sẽ đến khi đến lúc bán hàng. Charleston có nhiều cửa hàng đẹp, nếu không chúng ta có thể chuyển đến mở cửa hàng ở

Atlanta. Chúng tôi sẽ để cô đi làm việc ngay.

- Tôi làm sao cảm ơn cô cho hết, Annie?

- Biết cảm ơn là đủ rồi. Cô là bạn tôi, Jane. Chúng ta thường nói chúng ta sẽ bạn bè mãi mãi. Khi tôi đã hứa là tôi giữ lời hứa. Tôi nghĩ cô cũng làm thế.

- Annie, tôi đã muốn gọi cô rất nhiều lần. Người ta có câu: Tính tự ái là tội lỗi tà trời.

- Chuyện ấy thuộc quá khứ rồi. Bây giờ là ngày mới. Cứ gọi điện thoại đi, và nếu cô chỉ chỗ cho tôi biết trà để đâu, tôi sẽ đi pha trà đá cho hai chúng ta.

Jane chỉ chỗ để trà, rồi bấm số điện thoại.

Đến lúc ba giờ rưỡi, Bob Granger lái xe về nhà, đậu chiếc Porsche màu bạc dưới nhà xe. Anh ta chạy ào ào vào nhà bếp và lớn tiếng hỏi:

- Có chuyện quái gì thế?

- Tôi muốn anh nghe tôi nói chuyện này, - Jane đáp, giọng run run.

- Được rồi, tôi nghe đây. Chuyện gì thế? Jane, tôi đang họp với khách hàng. Tôi đã dặn cô không được gọi khi tôi đang bận việc.

- Tôi nghĩ là vì anh không muốn tôi biết anh không có ở đây. Tôi cóc cần, Bob. Tôi đi.

- Cô gọi tôi về nhà để nói với tôi cô ra đi. Cô đi đâu? Tôi hy vọng cô đem con đi theo. Tôi không làm công việc giữ con đâu. Cô đi khi nào thì về?

- Daisy sẽ đi với tôi. Tôi không trở về. Tôi bỏ anh. Tôi sẽ gửi đơn ly dị.

Cô nói cái quái gì thế?

Anh không hiểu lời tôi vừa nói à, Bob?

- Tôi hiểu việc bạn cô đến đây khiến cô bỗng nhiên đòi ly dị. Tôi thường nghĩ có cái gì mờ ám trong mối liên hệ giữa hai người.

Ruột gan Annie còn cào. Cô thấy Jane đưa tay cao, nghe tiếng tát của Jane tát vào má chồng và tiếp theo là tiếng mắng nhiếc. Bụng cô bỗng thót lại khi nghe gã tuôn ra những lời thô bỉ.

- Đồ con đĩ xấu xí, ngu ngốc! Ma nào muốn cô? Cô nhìn mình đi thì biết. Cô chỉ có da bọc xương. Tóc như nùi giẻ, còn mặt thì xương xấu, dài thòng đầy tàn nhang, không có một chút gì hấp dẫn hết. Khi cười thì như ngựa rống, tôi rất xấu hổ khi đi với cô. Đi đâu thì đi đi. Chúng ta chia hai của cải. Annie vùng đứng dậy. Cô đẩy Jane sang một bên. Cô thọc ngón tay trở vào giữa cổ của Bob.

- Anh là đồ con hoang thối tha, khốn nạn! Anh nói xấu bạn tôi thêm một tiếng nữa, tôi sẽ quật anh ngã nhào xuống bếp này ngay tức khắc. Anh sẽ không có gì cả ngoài cái nhà này và tất cả mọi hóa đơn mà anh đã chi tiêu. Jane đã ký giấy tờ giao tiệm Hoa Cúc cho tôi rồi, cho nên anh quên tiệm ấy đi. Bây giờ đã đến lúc vợ anh sống như một bà hoàng, và con gái anh - con đỡ đầu của tôi - sẽ là công chúa. Anh là đồ chó đẻ, là con nhái xấu xí trong bộ áo quần Armani. Nghe tôi cho kỹ, Granger. Anh cứ chửi tôi đi, chửi lần cuối cho sướng miệng. Đừng cười châm biếm, đừng làm ồn, đừng làm ra vẻ tức giận với tôi, vì tôi đủ sức đương đầu với anh. Tiện thể nói cho anh biết, anh có thể giữ cái nhà này và chiếc xe ở ngoài ấy, chắc anh nhớ chiếc xe cà tàn của Jane đi rồi chứ. Từ rày về sau, cô ấy sẽ lái chiếc Mercedes. Anh có thể giữ chiếc xe thuê ấy. Jane không muốn đâu. Chúng tôi chỉ đòi hỏi hai cái đồng hồ Rolex ấy cho Daisy thôi. Khi nào con nít cũng được ưu tiên nâng đỡ hết.

- Cút hết ra khỏi nhà tôi, - Granger rít lên.

- Rất sung sướng được rời khỏi nhà này, - Annie gay gắt đốp lại. Annie thọc tay vào cánh tay Jane để nhắc cô ra đi.

- Jane, lời lẽ gã nói ra quá xấu xa. Mà cũng phải. Người xấu thường nói lời xấu. Cô bây giờ hết nghe rồi. Đừng để những lời gã nói làm cô chùn lòng. Chúng ta phải coi thường những lời lẽ gã nói. Ngoại trừ mái tóc bờm xờm của cô. Dù muốn dù không, cô phải cắt. Tôi chỉ yêu cầu cô làm việc duy nhất này thôi. Jane cười.

- Trong những năm sống với nhau, tôi chưa bao giờ nghe cô nói như thế. Hẳn sợ cô. Tôi nghĩ hẳn không bao giờ sợ cái gì. Tôi thường buộc tóc ra đằng sau. - Cô nói đúng, tôi cần phải cắt tóc. Tôi bằng lòng. Cám ơn cô đã đến để yếm trợ cho tôi. Tôi sửng sốt. Trước đây chưa bao giờ Bob nói với tôi như thế. Tôi nghĩ bây giờ tôi mới thấy được lòng dạ của hẳn. Lạy Chúa, tại sao lâu nay tôi u mê không thấy gì hết?

- Bây giờ thì cô mở mắt ra rồi. Cảnh này làm cho cô nhớ đời. Chúng ta phải đón Daisy Jane Granger. Nếu tôi là cô, tôi sẽ đổi tên cho nó với tên thời con gái của cô. Tôi thích gọi nó là Daisy Jane Abbott.

- Tôi cũng thích thế. Cám ơn bạn, Annie.

- Tôi cũng cám ơn cậu là bạn tôi, Jane.

Annie đi qua ngôi nhà to lớn im lặng như tờ. Cô nhìn Rosie và Harry luôn luôn léo đéo bên chân. - Tao tưởng có tiếng ồn chứ. Có lẽ Daisy đã cùng mẹ đi đâu rồi. - Harry dừng lại rên rỉ, húc mũi vào chân cô chủ, đẩy cô về phía bếp rồi đến phía cửa mở ra vườn. - Được rồi, mà muốn ra ngoài, thì ra.

Cô thấy cô bé ngồi bó gối trên chiếc ghế gỗ kê dưới gốc cây hồng ô. Cô bé khóc, nhưng bây giờ mắt đã khô. Cô bé nắm chặt con chó nhồi bông trong hai tay, con chó đã sờn mòn, cũ kỹ, lâu ngày không giặt rửa. Trên chiếc bàn bên cạnh bé là đĩa bánh qui và ly sữa chưa uống.

- Chào cháu, mẹ cháu đâu? - Annie vui vẻ hỏi.

- Mẹ cháu đang tắm. Mẹ muốn trông xinh xắn khi đi mua hàng.

- Cháu có thấy nôn nao muốn đi mua hàng không? Dì biết cái cửa hàng lớn có bán xe đạp đẹp nhất và xe gắn máy chạy nhanh nhất. Họ có trưng bày nơi cửa sổ, ngôi nhà Barbie rất đẹp. Dì đã nói cho cháu biết Rosie biết cách chơi cờ chưa? Harry cũng đang học.

Cô bé có cặp mắt nâu to trông có vẻ hoài nghi.

- Thật đúng thế à, dì Annie?

- Thật đúng, Daisy. Dì dạy Rosie, và Harry nhìn. Cháu biết không, trước khi cháu và mẹ cháu đến đây ở, dì sống một mình. Thỉnh thoảng dì muốn chơi cờ, mà trong nhà chỉ có hai con chó, nên ông Elmo và dì dạy cho chúng chơi. Rosie chơi gian.

Daisy mỉm cười, rồi cô cười khúc khích. Âm thanh vui vẻ vang lên bên tai Annie.

- Con chó của cháu có tên không?

- Elizabeth. Họ có để cho cháu đem Elizabeth đi trại không? Nếu cháu không thích, cháu về nhà có được không?

- Dĩ nhiên cháu có thể đem theo Elizabeth. Dì thấy nó là người bạn trung thành, đáng tin của cháu. Nếu cháu không thích trại, cháu có thể về nhà. Dì nghĩ là cháu sẽ thích trại. Cháu sẽ có nhiều bạn mới, cháu sẽ gặp được cháu gái Mandy của dì. Cô ấy sẽ chăm sóc cháu. Cháu sẽ có con ngựa nhỏ để cưỡi đi chơi hàng ngày. Cháu sẽ học cách đánh quần vợt. Mandy sẽ dạy cho cháu tập bơi. Lửa trại tuyệt vời lắm. Cháu sẽ ăn bánh kẹo và kể chuyện ma. Cháu phải hứa viết thư ít ra một lần một tuần cho mẹ và dì.

- Bố cháu có đến đây không?

- Không, Daisy, ông ta sẽ không đến đây.

- Thật thế không?

- Dì xin lỗi, Daisy.

- Cháu không muốn ông ta đến đây. Cháu không thích ông làm cho mẹ khóc. Elizabeth cũng không thích.

- Cháu khỏi phải lo nữa. Từ nay về sau, cháu và mẹ cháu sẽ ở đây. Bố cháu sẽ sống ở California. Cách nhau ba ngàn dặm. Cháu có thể đem bạn bè của cháu đến đây chơi ở trong vườn. Dì có người bạn sẽ xây cho cháu một cái nhà chơi ở trong vườn. Cháu sẽ rất vui, đến nỗi cháu sẽ không muốn đi ngủ vào ban đêm. Đêm qua dì đã thấy mẹ cháu cười. Mẹ cháu sung sướng khi ở đây. Dì hy vọng cháu cũng sung sướng. Hình như mẹ cháu đang đến. Như vậy tức là chúng ta sắp đi. Dì báo cho cháu biết, dì thích đi mua hàng.

- Ôi, dì Annie, dì vui quá - Cô bé cười khúc khích.

- Trước đây chưa ai nói dì vui.

- Các cô đã chuẩn bị xong chưa? - Jane từ ngưỡng cửa nhà bếp hỏi lớn.

- Chúng ta chuẩn bị xong chưa, Daisy?

Cả hai người đàn bà nhìn Daisy đưa con chó nhồi bông đã sờn rách cho Rosie.

- Canh chừng Elizabeth cho đến khi tao trở về, - Harry sửa nhỏ nhỏ.

- Daisy nghĩ là Elizabeth đang có người giữ yên ổn. Rosie canh gác Elizabeth, còn Harry canh gác cả hai con chó. Chuẩn bị xong chưa, quý cô?

- Xong rồi, dì Annie, - Daisy dười khúc khích.

- Annie, chỉ mới năm ngày mà mình thấy con gái mình có sự khác biệt lớn. Mình rất cảm ơn bạn, - Jane nói nhỏ. Đến bốn giờ thì họ đi mua hàng về. Annie đi pha trà đá, còn Daisy bày các đồ chơi mới và áo quần cho ba khán giả xem. Elizabeth, Rosie và Harry. Cô bé chiêu đãi rất nhiều cho các con chó, chúng ngạc nhiên vẫy đuôi mừng rỡ.

- Jane, mình nghĩ chúng ta có một ngày tuyệt vời. Daisy có vẻ sung sướng. Bạn cắt tóc trông tuyệt lắm. Ngày mai mình đi New Jersey, cho nên bạn sẽ

ở nhà một mình. Elmo sẽ đến đây chăm sóc mấy con chó, mình sẽ rất cảm ơn bạn nếu bạn sẵn sóc Elmo mà không để cho ông thấy bạn sẵn sóc.

- Annie, mình sẽ làm tất cả theo ý bạn. Bạn muốn mình nói gì với cháu gái bạn khi cô ấy đến chở Daisy đi?

- Không. Nói với nó tôi yêu nó và gắng chăm sóc con đỡ đầu cho tôi. Bạn ở nhà một mình không sao chứ?

- Annie, mình ở nhà một mình trong bao nhiêu năm nay mà có sao đâu. Mình rất thoải mái với công việc của mình. Có Elmo, mình sẽ học hỏi thêm rất nhiều với ông.

- Vậy là chúng ta đã ổn định. Vì bạn thích nấu bữa tối, nên mình lên lầu để gọi điện cho Parker. Mình muốn thay giày và áo quần.

- Cứ làm gì tùy ý. Cảm ơn, Annie.

- Xì, có gì đâu.

- Annie đây, Parker. Em nghĩ đến anh cả ngày. Em có nhiều chuyện muốn nói với anh. Ô, xin lỗi. Anh cứ tiếp tục đi, cứ nói chuyện với cháu trai của anh đi. Rồi gọi lại cho em sau. Em ở đây cả buổi tối.

Cháu trai của Parker gọi anh từ trường đại học. Cô biết Parker rất thích các cháu gọi đến hỏi ý kiến và thường rất cởi mở với các cháu.

Trong lúc chờ đợi, Annie gọi Kiki, cô gọi số riêng của cô ta. Cô cười khi nghe giọng lạnh lạnh của người đàn bà sắp-là-em-chồng của mình.

- Annie đây, Kiki. Tôi chỉ gọi để hỏi thăm thôi. Công việc ra sao?

- Vào thời điểm này, công việc không thể khá hơn được. Ai biết ngày mai sẽ có gì tốt hơn? Công việc của cô ra sao?

- Rất tốt. Mọi việc đều như ý. Bạn Jane của tôi và con bé con của cô ấy đến ở với tôi, bé là con đỡ đầu của tôi. Lát nữa Parker sẽ gọi cho tôi. Khi tôi gọi

đến anh ấy, thì anh đang nói chuyện với cháu trai. Ngày mai tôi đi New Jersey. Vào lúc tôi về, Parker sẽ có mặt ở đây. Tôi nghĩ là chúng tôi phải dời ngày cưới đến tháng Chín.

- Sao thế? Dời ngày lại như thế thì tốt, nhưng vì lý do gì?

Annie nói cho Kiki nghe về sức khỏe của Elmo.

- Tôi rất ân hận, Anny. Nếu có gì tôi có thể làm được cứ gọi cho tôi.

- Lễ cưới chắc phải tổ chức ở đây. Tôi không biết Elmo có thể đi xa được hay không.

- Vậy chúng tôi sẽ mang đảo đến cho cô. Có thể làm được. Nếu muốn làm thế, cô hãy cho tôi biết, tất cả các chị em chúng tôi sẽ thu xếp công việc cho cô. Chúng tôi sẽ rất sung sướng khi được làm thế.

- Cô rất tốt, Kiki. Tôi rất cảm ơn. Bây giờ xin tạm biệt cô.

- Cảm ơn đã gọi, Annie.

Làm bạn với Kiki thật tuyệt. Cô không có chị em gái và bây giờ cô sắp có một gia đình rất nhiều chị em gái. Cuộc đời còn gì đẹp hơn.

Bỗng Annie nhận thấy phòng cô tối đen. Cô nhìn ra ngoài, cơn giông đang đến. Cơn giông lừng danh ở Charleston sắp xé tan bầu không khí yên lặng. Cô bưng ly trà đá rồi chạy xuống cầu thang. Trời sắp nổi sấm chớp. Rosie hoảng hốt khi thấy trời giông tố, và Harry thì luôn luôn chạy núp dưới cầu thang dẫn lên tầng hai. Annie cảm thấy mình như người mẹ khi cô dẫn Daisy và hai con chó vào nhà. Cảm nghĩ thật tuyệt vời.

Chương mười bốn

Annie nhìn đồng hồ, cô ngạc nhiên thấy còn 5 phút nữa là đến 12 giờ khuya. Cô và Parker đã nói với nhau hơn hai giờ về đủ chuyện và chuyện linh tinh. Cô mỉm cười khi nghe Parker kể cho cô nghe những chuyện vui của thời thơ ấu của anh. Cô ngáp vì nghe anh nói dông dài quá mệt. Anh nói đủ thứ chuyện.

- Parker, anh có đi ngủ không? Đã đến giờ anh dậy rồi đấy.

Anh thức ngủ rất giỏi, vấn đề đi ngủ không quan trọng. Nói chuyện với em anh hết buồn ngủ. Anh thích nói chuyện với em hơn là đi ngủ. Anh đếm ngày cho đến khi em từ New Jersey trở về. Ngay khi em về nhà là anh đã có mặt ở Charleston. Anh nhớ em. Anh thấy anh không nhớ ai nhiều như nhớ em.

Em cũng cảm thấy như thế. Anh đã hiểu về Elmo rồi chứ? Kiki nói rằng nếu chúng ta quyết định làm đám cưới ở đây, thì cô ấy sẽ đem đảo đến Charleston. Em không hiểu cô ấy muốn nói gì.

- Nếu Kiki đã nói thế, thì cô ấy sẽ làm thế. Cả gia đình sẽ đến đấy, cháu gái cháu trai, cô cậu, chú bác, anh em họ. Em có tiếp đãi nổi không?

- Dĩ nhiên nổi. Vườn nhà em tuyệt vời lắm. Nhà rộng rãi. Nhà bếp khổng lồ. Không có gì khó khăn đâu.

- Nếu em muốn, sau đó chúng ta tổ chức lễ cưới cổ truyền của Hawaii. Anh thích làm đám cưới lần thứ hai. - Parker hồ hởi nói. Nhưng Annie nhăn mặt. Cô không thích làm đám cưới lần thứ hai. - Chúng ta phải làm thế, - Parker nói, giọng rất vui vẻ. - Gia đình lớn mà Annie!

- Gia đình em rất nhỏ. Nói đến gia đình, em muốn biết cháu trai của anh ra sao?

- À, Ben đang tập sự. Hình như vị giáo sư luật của nó phân công một vụ án hình sự cho nó và một sinh viên giải quyết. Theo nó thì vụ án mà nó được phân công đang còn dang dở. Nó nói vụ án đã xảy ra trên 13 năm rồi. Vị giáo sư chia các sinh viên ra từng nhóm, Ben và một người bạn có tên là Andrea được phân công nghiên cứu vụ án đã xảy ra ở Boston từ khi em rời đây để đi Nam California. Nếu trí nhớ của anh đúng, thì chính là lúc ấy. Em không nói cho anh biết về vụ ăn cướp ngân hàng lúc ấy phải không?

- Không, chắc là không. Nếu đúng là vụ án em nghĩ đến, thì việc này xảy ra vào ngày trước ngày lễ tốt nghiệp, rồi ngày hôm sau, Jane và em rời đây ngay sau khi lễ tốt nghiệp xong.

- Ấy, Ben đang ở trong tình trạng bối rối. Nó muốn anh giúp lời khuyên để nó biết cách mà làm.

Annie cảm thấy đặng cuống họng. Cô cố đặng hắng cho thông cổ, nhưng cổ cô khô khốc, cô bèn bưng ly trà đá trên cái bàn nhỏ bên cạnh ghế cô ngồi, uống một hơi. Cô cố gắng để nói:

- Cậu ấy... sẽ làm gì?

- Chính đấy là vấn đề. Nó không biết làm gì. Andrea là sinh viên người Pháp, khả năng tiếng Anh của anh ta không được thành thạo. Anh ta muốn làm giấy tờ, hồ sơ, còn Ben thì phải đi lại điều tra. Ben nói thế là công bằng. Nó chỉ không biết bắt đầu từ đâu mà thôi. Anh biểu nó đi đến cơ quan cảnh sát, mượn hồ sơ đọc, rồi đến thư viện đọc các bài báo, và rồi từ đó, anh nghĩ nó nên đến công ty bảo hiểm. Ý kiến của em như thế nào? Annie nói ập úng cái gì đấy, và một lát sau cô không nhớ cô đã nói gì.

- Em nghe tiếng Daisy, Parker à. Em muốn đến với nó kéo các con chó sẽ sủa khiến cho Jane thức dậy. Ngày mai em sẽ gọi anh lại.

- Anh yêu em, đừng bao giờ quên điều ấy.

Annie cúp máy, gác ống nghe vào giá. Cô đặt cả hai tay lên máy điện thoại. Cô cảm thấy quá yếu đến nỗi phải gục đầu xuống giữa hai chân. Phải chăng đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên? Bây giờ mình phải làm gì? Chạy trốn à? Hủy bỏ cuộc hôn nhân với Parker ư? Mình có nên nói cho Jane và Elmo biết không? Có thể nói với Jane, nhưng không cho Elmo biết. Elmo hiện đang có quá nhiều việc rồi. Lạy Chúa, mình phải làm gì? Tại sao con người mới hạnh phúc đó liền đau khổ ngay như thế này?

Người run từ đầu đến chân, Annie bò ra khỏi phòng, bò xuống thang lầu, vào nhà bếp, những con chó đi theo hai bên cô. Khi cô đi ra vườn, người cô như ở trên đồng lửa. Cô cần suy nghĩ, nhưng đầu óc mù mẫm. Có lẽ điều mà cô nghĩ đến là bước đầu tiên đi vào chỗ bị suy sụp tinh thần. Lạy Chúa trên trời, nếu mình biến thành một kẻ ngu đần, thì việc gì sẽ xảy ra? Làm sao Tom đương đầu cho nổi? Jane thì ở trong tình trạng yếu đuối, cũng như Daisy, còn Elmo thì... thì bệnh hoạn. Mình không thể nói cho người nào biết hết. Mình không thể yêu cầu ai giúp sức được hết. Không có người nào khác trên đời này mình có thể nói cho họ biết hết!

Có lẽ mình phải nhờ luật sư giúp ý kiến. Họ đã thề giữ kín chuyện bí mật. Một mình một cõi là khó khăn. Mẹ kiếp, mình đã trả lui một nửa với tiền lời. Mình sẽ gói số còn lại và thả xuống đường khi mình đi New Jersey vào ngày mai. Mình đã cố sống một cuộc đời lương thiện. Cho nên mình mắc phải một sai lầm. Mình trả giá rất đắt cuộc sống hàng ngày.

Rồi Annie khóc, vì không có gì để cho cô làm hết.

Lúc bốn giờ sáng, Annie leo thang lầu lên phòng, lưng cứng đờ thẳng băng, mắt ráo hoảnh và khốn khổ. Cô giống như một người máy khi lôi chiếc ghế dưới cái bàn làm việc bằng gỗ anh đào ra. Cô lấy giấy bút trong hộc bàn. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi bắt đầu viết thư.

Parker thân mến,

Em không biết nói sao cho anh hiểu thấu lòng em, Parker à, em chỉ nói vắn tắt cho anh là: Em không thể lấy anh. Tối nay sau khi nói chuyện với anh, em nhận thấy rằng em không thể bỏ công việc của em để đến sống trên hòn đảo xinh đẹp của anh được. Em nghĩ rằng chung qui em là người phụ nữ có sự nghiệp, ích kỷ không muốn chia sẻ thành quả lao động của mình. Em phải nghĩ đến Elmo và Jane, và những gì em có thể làm cho họ. Nếu việc này làm cho anh đau đớn, thì em xin lỗi. Xin anh vui lòng giải thích cho gia đình anh rõ. Em cũng muốn cam đoan với anh rằng quyết định không lấy anh sẽ không có ảnh hưởng gì đến sự liên hệ buôn bán của chúng ta trong vài tháng sắp đến.

Annie.

Annie gấp bức thư bỏ vào phong bì. Phong bì được cho vào phong bì Hỏa tốc Liên Bang. Cô dán tem, ghi ngày gửi là ngày hôm sau. Cô sẽ bỏ lá thư vào hộp thư đặc biệt tại ngân hàng khi cô ra đi vào sáng mai.

Suốt hai giờ sau đó, cô chuẩn bị số tiền còn lại để gửi vào bất cứ ngân hàng nào cô gặp đầu tiên. Cô cảm thấy bối rối về số tiền lời cô phải trả, đành lấy hai gói tiền trong tủ két bỏ vào bao. Số tiền còn lại ấy cô đã giấu phía sau thùng chứa nước ở phòng toa lét. Cô đi rón rén xuống cầu thang, mang các bao bạc đến khu vực đậu xe chờ hàng đủ loại.

Không có gì để làm nữa, cô đem các bao bạc ra để vào chỗ ngồi sau xe. Khi Elmo đến vào lúc 6 giờ thì cô đang uống cà phê. Những con chó chạy quanh ông, đợi những thức ăn ngon lành mà ông thường mang đến cho chúng.

- Annie, cô dậy sớm quá. Trông cô có vẻ tiều tụy, - Elmo nói, ông mở cửa ra vườn. Những con chó chạy ra ngoài hết. - Cô khóc, phải không?

- Nếu khóc thì có sao đâu, Elmo? Tại sao tôi không khóc như mọi người? Tại sao tôi phải là người cứng rắn? Tôi có tình cảm và cũng đau khổ như mọi người mà!

Elmo rót cà phê cho mình.

- Sáng nay cô cảm thấy buồn cho chúng ta, phải không?

- Buồn về việc gì? Elmo?

- Buồn vì chuyện của Jane và bé Daisy?

- Không, không phải chuyện ấy.

- Có phải cô bực bội và khó chịu vì tôi không?

- Không, Elmo, không có chuyện gì bực ông hết.

- Cô có cãi nhau với Tom không?

- Không, không, tôi không cãi nhau gì với Tom hết.

- Vậy thì chỉ còn chuyện với Parker Grayson nữa thôi.

- Tôi sẽ hủy đám cưới. Tôi không lấy chồng. Tôi không muốn sống ở Hawaii. Tôi có sự nghiệp. Tôi không muốn bỏ nghề. Tôi không muốn làm một người vợ đảm đang.

- Cô nói cho tôi nghe lý do tại sao cô có quyết định này có được không? Annie vùng đứng dậy, đi lui đi tới trong nhà bếp.

- Elmo, vì vụ cướp ngân hàng cứ đeo đẳng chúng ta suốt 13 năm nay. Ông hãy nghe tôi kể chuyện này thì biết. Đợi nghe tôi kể chuyện Parker đã nói với tôi vào đêm nay thì rõ. À, đêm qua mới đúng.

- Tôi nghe đây, Annie. Mười lăm phút sau, Annie nói:

- Chuyện xảy ra như thế này. Ông không hiểu Parker như tôi hiểu anh ấy đâu. Anh ghét nói láo và lừa lọc. Tôi không nói láo, nhưng vì không nói cho anh ấy biết về việc chúng ta bị nghi ngờ, nên tôi cảm thấy mình là kẻ lừa dối. Anh hỏi tôi về những chuyện bí mật, tôi không nói gì hết. Chuyện rắc rối thế đấy, Elmo. Tôi không... Ông biết sao không, tôi mừng vì không nói

cho ảnh nghe chuyện gì, nếu không thì họ sẽ tìm đến ảnh như kiểu họ đã tìm đến vợ cũ của Tom. Sẽ phiền phức lắm, Elmo. Cho nên tôi từ hôn. Rồi còn chuyện liên doanh nữa. Không làm thế được. Nghĩa là không thể liên doanh. Nếu anh ấy biết được chuyện này, tôi sẽ sống trong cảnh lo âu suốt đời. Nếu thế thì sao? Chỉ có con đường hủy bỏ cuộc hôn nhân là hay nhất.

- Cô không nghĩ là cô có thể hiểu lầm anh ấy à? Làm sao cô biết được phản ứng của anh ấy? Nếu cô giải bày hoàn cảnh thì tôi tin chắc là ảnh sẽ hiểu. Tôi cảm thấy có bốn phận phải nói cho cô biết là cô đang làm một chuyện u mê, ngu ngốc.

- Thôi dẹp đi. Nếu tôi nói cho ông nghe một chuyện nữa, chắc ông sẽ không nói thế. Parker cho tôi biết cháu trai của ảnh sẽ đi điều tra nghiên cứu vụ án, chuyện này đã làm cho tôi lo sợ. Đầu óc tôi rối bời. Chỉ có cách này là hay nhất. Elmo, ông đừng xen vào. Nếu ông nói lời nào về Parker, tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu. Đây là chuyện khó khăn của tôi, và tôi giải quyết theo cách mà tôi cho là hay nhất.

- Sao, bây giờ ông coi sóc mấy con chó của tôi có gì phiền lòng không? Nếu tôi đi bây giờ, tôi có thể đến xa lộ liên bang trước giờ cao điểm xe cộ.

- Tôi có thể lo liệu mấy con chó cho cô. Tôi phải ở lại đây để dạy cho Harry chơi cờ. Ngày hôm kia nó cắn vào đuôi của Rosie khi nó bắt được Rosie chơi gian. Tôi cam đoan đây là chuyện thực, Annie à.

- Tôi biết, Elmo. Harry rất thông minh. Ông đừng cho chúng nhiều thức ăn ngon nữa. Harry đã bị bệnh ngứa. Tôi không muốn nghe ông nói về chuyện gì có liên quan đến Parker nữa.

- Tôi hứa, Annie. Còn Jane và Tom thì sao?

- Không nói gì hết.

- Tại sao cô tỏ bày hết ruột gan với tôi về chuyện của cô và Grayson như thế?

- Vì ông như bố tôi. Nếu tôi có cha mẹ, tôi sẽ nói cho họ biết. Vì trách nhiệm, Elmo. Ông già ôm ghì lấy Annie.

- Đừng lo gì hết. Khi cô về, tất cả chúng tôi đều ở đây. Mà này, khi nào cô về?

- Không lâu đâu, Elmo. Tôi đi khảo sát một vòng. Tôi sẽ đi chỗ này sang chỗ khác. Tôi sẽ ở khách sạn. Chẳng cần nói cho ai tôi ở đâu, được không?

- Được, Annie.

- Vậy bây giờ tôi đi, - Annie nói, giọng nghẹn ngào.

- Đi đi. - Elmo vừa vẫy tay chào, vừa rót cà phê cho mình. Ngay khi Elmo nghe tiếng xe của Annie nổ, ông liền nhắc máy điện thoại gọi cho Tom.

- Tom, có chuyện rắc rối. Ngồi xuống tôi nói cho nghe chuyện này. Khi ông già kể xong, Tom nói:

- Ông thất hứa với Annie rồi! Cô ấy sẽ không tha thứ cho ông đâu, Elmo.

- Tom, nếu anh bép xép cô ấy mới biết. Chúng ta cần hội ý với nhau để tìm ra cách giải quyết. Em gái anh không suy nghĩ chín chắn đâu. Việc này rất quan trọng, chúng ta không thể bỏ qua được. Bây giờ anh hãy đến đây gấp để chúng ta vạch kế hoạch hành động. Cô bé Daisy hôm nay đi dự trại với con gái anh, cho nên anh chỉ cần đi quá giang với Mandy là được. Vâng, dĩ nhiên tôi sẽ nói cho Jane biết. Cô ấy là một phần tử như Annie và tôi. Chúng ta cần phải tấn công ngay.

Parker rọc chiếc phong bì Hỏa tốc Liên bang màu xanh đỏ. Chắc Annie gửi cho anh những tấm hình cô đã chụp ở ngoài thác. Anh sẽ lồng khung tất cả, treo mỗi phòng mỗi bức để bất cứ ở đâu anh cũng có thể thấy ảnh của cô. Anh cảm thấy mình như trẻ vị thành niên khi rọc chiếc bì thư, nhưng bỗng

anh nhận ra chiếc phong bì không nặng. Nếu bì đựng ảnh, sao nhẹ như thế này?

Anh đọc bức thư, một lần, hai lần, rồi ba lần, không tin vào mắt mình. Anh đưa tay bấm điện thoại. Giọng nói trả lời lạ hoắc:

- Alô?

- Tôi là Parker Grayson. Xin vui lòng cho tôi gặp Annie.

- Xin lỗi, ông Grayson, Annie đi khỏi rồi. Cô ấy đi hôm qua để kiểm tra một vòng các Tiệm Hoa Cúc. Cô ấy đi để xem các nơi phát triển ra sao. Không, cô ấy không cho tôi biết cô sẽ đến thăm tiệm nào trước. Tôi là Jane Abbott, bạn của Annie. Phải, thật tuyệt khi được nói chuyện với ông. Tôi mong được giúp ông. Nếu cô ấy đăng ký ở khách sạn nào, tôi sẽ gửi tin nhắn của ông đến cho cô ấy.

Parker tin chắc thế nào Jane Abbott cũng chuyển tin nhắn của anh đến Annie. Và anh cũng tin chắc Annie sẽ không gọi để trả lời anh. Anh ngồi phịch xuống ghế. Bây giờ anh phải làm cái gì đây? Anh đã nghe có nhiều đàn ông bị từ hôn vào giờ phút chót, và anh thường tự hỏi tại sao lại có chuyện như thế xảy ra. Người ta không biết họ yêu khi nào ư? Họ không nhận ra tình yêu là quý giá ư? Anh muốn suy nghĩ, nhưng đầu óc đặc sệt. Mẹ kiếp, cà phê anh đang uống không có chất cà phê in thì làm sao tỉnh trí cho được? Có lẽ uống rượu sẽ giúp anh suy nghĩ được. Có lẽ uống nhiều ly sẽ giúp anh tỉnh táo. Có lẽ uống cho thật nhiều, anh sẽ nghĩ ra được nhiều ý hay. Anh rót vào ly thật đầy rượu và uống nguyên chất. Cuống họng anh cháy bỏng, nước mắt chảy ra.

Vừa uống ly thứ hai, anh vừa nhớ lại câu chuyện qua điện thoại mà hai người đã nói với nhau suốt hai giờ liền. Họ nói rất nhiều chuyện, tất cả đều là chuyện yêu đương, chuyện kỳ diệu. Anh cau mày suy nghĩ. Anh nhận ra hầu hết anh nói, còn Annie chỉ nghe. Tại sao thế? Và rồi, theo lời lẽ trong thư cô gửi chỉ sau đó mấy giờ, cô đã thay đổi lòng dạ. Tại sao thế? Anh cố

nhớ cô đã nói gì. Anh không nhớ chuyện gì hết. Ly rượu của anh đầy tận mép, anh uống như uống nước trái cây.

Parker không biết có phải mình say không. Anh nhìn số rượu còn lại trong chai, anh biết mình đã say. Anh uống hết luôn. Nếu anh say thì sao nhỉ? Không có ai lưu tâm đến anh. Anh không có ngay cả người giữ nhà để lôi anh vào giường và đắp chăn cho anh. Anh muốn gọi ai đấy để hỏi tại sao tình yêu của anh đã làm cho anh khổ khổ như thế này. Có thể Kiki biết. Có thể Tom biết. Anh có quyền biết. Biết lý do tại sao. Mẹ kiếp, bây giờ chắc anh phải đóng cửa phòng thí nghiệm.

Parker lôi mạnh hộp bàn ra để tìm cuốn sổ ghi địa chỉ. Anh tự hỏi tại sao anh không nhớ thuộc lòng số điện thoại của anh trai người yêu. Có lẽ anh cần phải đeo kính, anh với tay lấy chai Scot còn nguyên trên kệ, vừa lúc giọng Tom cất lên.

Tom, tôi muốn biết tại sao em gái anh bỏ tôi. Đừng nói với tôi là anh không biết. Chuyện mới tốt đẹp đó rồi xấu đó. Tôi vừa nhận bức thư hỏa tốc. Anh nói sao về chuyện này, Tom, người bạn tốt của tôi? Em gái anh không muốn tôi, nhưng muốn cà phê của tôi. Tom, anh nghe không. Làm thế không xong đâu. Nếu tôi không ngon với em anh, thì cà phê của tôi cũng không ngon. Anh chắc hiểu chứ, Tom? Sao anh không nói gì hết, Tom?

Tôi đợi cho anh ngừng nói mới trả lời được chứ. Tôi không biết tại sao có chuyện như thế này, Parker à. Tôi không bao giờ xen vào các quyết định của em gái tôi hết. Cô ấy rất bảo thủ ý kiến. Tôi cứ nghĩ mọi sự đều tốt đẹp giữa hai người. Còn nếu anh muốn hủy bỏ hợp đồng, thì đấy là quyền của anh. Còn 5 tháng nữa chúng ta mới làm lại hợp đồng mới. Bây giờ tôi thấy anh đã lãng đãng trên không rồi. Tôi đề nghị anh ngủ đi một giấc, rồi khi nào tỉnh táo chúng ta sẽ nói chuyện.

- Có phải anh nói tôi không tỉnh táo à? Có phải em gái anh bảo anh nói thế không?

- Không phải, Parker, cô ấy không nói. Cô ấy đã đi khỏi khi chúng ta nói chuyện. Tôi không biết chuyện gì hết. Ngủ đi rồi gọi lại cho tôi sau. Anh say rồi, Parker à.

- Nếu có ai bỏ anh mà chỉ giải thích lý do với những chuyện vu vơ vô nghĩa, thì chắc anh cũng say. Thôi cóc cần, tôi đi bơi.

- Parker, khoan đã, đừng làm thế. Anh đang trong tình trạng không bơi lội được đâu. Parker, anh có nghe tôi không?

- Tại sao tôi phải nghe anh? Anh không nói gì hết. Tôi xin lỗi đã làm phiền anh. Tôi không gọi anh nữa đâu. Nói với em gái anh tôi chúc hạnh phúc.

- Parker, khoan đã...

Parker bước ra khỏi nhà, đi theo con đường đến thác nước. Anh té hai lần, nhưng tay vẫn nắm chặt chai Scót. Đến chỗ giữa đường tới thác, anh ngồi xuống trên tảng đá để ngắm chiếc cầu vồng hoàn hảo nằm cao trên trời.

- Đây là chiếc cầu vồng của Annie, - anh nói, tu một hơi Scót thật dài. Anh nhìn xem đường đến thác còn bao xa. Anh đi tới, chốc chốc quay đầu nhìn chiếc cầu vồng vẫn còn trên bầu trời. Anh biết khi cái cầu vồng này biến mất, sẽ có chiếc cầu vồng khác. Annie nói cô yêu cầu vồng, nhưng cô không yêu anh.

Khi anh leo lên giốc để đến cái ghế đá sau thác, anh thở hỗn hển và toát mồ hôi hột. Khi anh nhìn xuống, anh thấy đã để tuột mất một chiếc dép. Anh hất chiếc dép còn lại, rồi cười khi nhìn nó bay trong không khí. Có lẽ chiếc dép kia muốn uống nước. Có lẽ cả hai chiếc. Anh cười sảng sặc.

Khi anh đi đến bờ đá sau thác dẫn đến chiếc ghế đá, anh thấy một chiếc thành hai. Có lẽ Tom nói đúng, mình say. Mình đáng phải say. Có lẽ Tom nói mình phải ngủ là đúng. Mà không. Mình đã đi xa đến đây, nên phải ráng đến đây. Chiếc ghế nơi anh và Annie đã ngồi để thổ lộ tình yêu với nhau.

Từng bước, anh cẩn thận đi xiêu qua vẹo vờ, hai tay vung vẩy để giữ thăng bằng. Rồi anh đến được chiếc ghế sau thác. Ngay trước tầm mắt của anh là chiếc cầu vồng thật lộng lẫy anh chưa bao giờ thấy. Mình sẽ uống để chào mừng nó, - anh nói lẩm bẫm. - Mừng Thác Cầu Vồng! Mừng cái ghế đá này! Mừng hạt cà phê! Mừng... Cút hết! - Anh đưa chai lên núc, mắt nhìn cái chai, rượu cháy cổ.

Một lát sau, trong trạng thái ngẫn ngờ vì say, Parker nghe có ai gọi tên mình. Rồi anh thấy các chị em của anh, Lela, Teke, Cassie, Mahala, Jana và Kiki.

- Parker, có phải cậu ngồi trên ghế không?

- Phải. Tôi không di chuyển được. Các chị đi bơi phải không?

- Không, chúng tôi đến để đem cậu về nhà.

- Các chị đến đem tôi về nhà! - Parker ngân nga nói - Tại sao? Sao các chị biết tôi ở đây? Không thành vấn đề. Tôi sẽ ở đây suốt ngày. Suốt đêm nữa.

- Vậy thì chúng tôi cũng thế. Parker, uống thế này ngốc quá. Anh say không đứng nổi! - Kiki nói.

- Thật vậy. Vì thế mà tôi ngồi ở đây, và vì thế mà tôi không về nhà được với các chị em.

- Ở đây cũng rộng đủ chỗ cho nhiều người đấy chứ - Lela nói, chị đi qua thác nước, các cô khác đi theo.

- Ở đây chỉ đủ chỗ cho hai người thôi. Theo truyền thuyết thì thế, - Parker lại ngân nga nói.

- Vậy chúng ta phải sửa lại truyền thuyết, - Kiki nói. - Này các chị, tôi có ý kiến như thế này. Nếu hai người chúng ta nắm được anh ấy, chúng ta có thể nhảy xuống hồ, chắc chắn anh ấy sẽ nổi lên mặt nước. Nếu không làm thế, chúng ta sẽ không làm sao dẫn anh đi qua gờ đá được. Các chị nghĩ sao?

- Không bán cà phê cho tiệm Hoa Cúc nữa. Cô ta muốn cà phê, nhưng không muốn tôi. Cô có nghe không, Kiki? Cô ấy sẽ không ký lại hợp đồng.

Kiki gật đầu. Cô nói với các chị:

- Chúng ta làm thế được không?

- Được, cô nắm một tay, tôi một tay - Mahala nói.

Kiki đưa tay xốc nách anh trai, còn chị cô nắm cánh tay kia của anh.

- Được rồi, hò dô ta!

- Đừng nói thế với tôi! - Parker lè nhè nói.

- Im đi, Parker, ta nhảy.

Kiki đưa lui một chân, đá mạnh phía sau đầu gối của ông anh trai. Họ bay qua không trung và cùng chạm xuống mặt nước một lần.

Khi Parker trôi đầu lên mặt nước, anh nói:

- Chúng ta làm lại đi.

- Im đi. Parker. Tôi đang mặc bộ áo quần ba trăm đôla. Bây giờ hỏng hết rồi.

- Cô cũng làm hỏng cái xách Chanel phải không? Các chị em vừa cười vừa lôi cậu em trai lên bờ hồ.

- Chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện Parker say, - Jana nói.

- Cậu ấy chỉ say tình say nghĩa, - Mahala nói.

- Có chuyện gì xảy ra à? - Lela hỏi.

- Annie Clark bỏ anh ấy. Qua Hỏa tốc Liên bang. - Kiki nói.

- Đừng nói về tôi như là không có tôi ở đây! - Parker nói.

- Thế xác cậu ở đây, nhưng tinh thần cậu say mèm rồi. Một trong chúng tôi sẽ giữ cậu đứng dưới vòi sen, còn bao nhiêu đi pha cà phê cho cậu. Cậu uống bao nhiêu rượu?

- Nhiều.

- Nhiều là bao nhiêu? - Một người hỏi.

- Cái chai trên ghế ấy là bao nhiêu? - Parker hỏi giọng láu cá. Kiki nhún vai thất vọng.

- Tôi không thấy.

- Vậy thì thôi. Nếu các người không biết thì làm sao tôi biết?

- Thôi dẹp đi, Parker, vào phòng tắm đi. Cậu có cởi áo quần được không, hay chúng tôi giúp cho cậu?

- Các chị nói nghe giống như mẹ. Tôi cởi được. Tôi nói tôi cởi được. Giày tôi đâu? Úi, nhớ rồi, tôi mất rồi.

- Parker, không phải cùng đường đâu, - Kiki nói.

- Đối với tôi thì cùng đường rồi. Tôi không hiểu nổi. Nếu cô ấy không ký hợp đồng mới, tôi phải đóng phòng thí nghiệm.

- Khi nào anh tỉnh rượu, chúng ta sẽ nói về chuyện này. Có lẽ chúng tôi có thể giúp được.

- Được rồi, Kiki. Tôi sẽ mua cho cô bộ áo quần mới.

- Tôi không cần bộ áo quần mới, Parker. Tôi chỉ muốn giúp anh thôi. Khi anh tỉnh rượu, anh sẽ nhận ra chuyện này đã làm cho tất cả chúng tôi lo sợ vô cùng. Anh có thể chết lắm.

Parker thở dài, bước vào dưới vòi sen để nguyên cả quần áo.

Annie nhìn vào khay thức ăn phục vụ tại phòng, cô phân vân không biết cô có nên ăn thịt chiên béo ngậy như thế này hay không. Cô không hiểu tại sao cô gọi thức ăn có nhiều mỡ. Cô thường ăn xà lách với thịt gà nướng, không thịt băm viên và thịt chiên. Rượu vang thì nhạt nhẽo, như có trộn nước lạnh vào.

Truyền hình không có gì hết, không có chiếu phim trong phòng, và cô cũng không đem theo sách đọc. Mới 8 giờ 30. Đêm dài trước mắt cô. Cô nghĩ là có thể đi tắm, gội đầu, thời gian mất chừng nửa giờ. Rồi cô sẽ làm gì? Cô muốn khóc, nên phải cắn môi dưới để khỏi khóc. Không, không giải quyết được cái gì hết. Khóc chỉ làm cho nhức đầu và đỏ mắt.

Cô có phản ứng quá đáng khi nghe Parker nói về chuyện của cháu trai anh không? Tình hình không phải đã đến đường cùng. Có phải bố cô thường nói như thế khi anh em cô còn nhỏ và mắc phải những chuyện sai lầm? A phải, chúng ta cần phải mừng vì chúng ta có được một cái nhà để che mưa che nắng, có thức ăn trên bàn, và cả sức khỏe. Những lời ấy thật quan trọng đối với trí óc non nớt của cô hồi ấy. Bây giờ những lời ấy vẫn còn đúng. Cô có đủ thứ, lại có anh trai, hai cháu trai và một cháu gái được cô thương yêu, hai người bạn tuyệt vời, và đứa con đỡ đầu cô rất thương yêu. Và số tiền của vụ cướp ngân hàng, - đầy đủ không thiếu một xu, cộng thêm tiền lời, - đã được trả lui vào hôm qua.

Khi Annie đi đến phòng tắm, bỗng cô nghe có tiếng gõ cửa. Cô cau mày, nhón chân nhìn qua lỗ nhỏ nơi cửa.

- Stella! - Cô vội vàng mở cửa. - Cô làm gì ở đây?

- Tôi không biết tôi làm gì ở đây. Tôi có cảm giác ấy. Joe nói ảnh nghĩ tôi thỉnh thoảng như bà đồng. Có thể ảnh nói đúng. Tôi hòa hợp với nhiều người. Sáng nay khi tôi thấy cô, trông cô giống như cái đêm chúng ta gặp nhau ở Hawaii. Tôi không thích thấy bà mẹ đỡ đầu đẹp đẽ của tôi khổ sở, và tôi biết cô đang khổ sở. Tại sao cô chọn cái khách sạn tồi tàn này mà ở? Có lẽ cô dừng lại tại khách sạn gần nhất và hy vọng nó tốt nhất phải không?

- Đại khái như thế, - Annie cười toe toét.

- Tôi chưa biết rõ khu vực vùng này, nhưng tôi biết có chỗ bán món pizza ngon và bia lạnh. Nếu cô không thích món pizza, họ có những món khác cũng ngon. Joe ở nhà vì đau bụng. Anh ấy đã ăn hết sáu cái bánh bột và một tô đầy thịt viên. Tôi không thấy ân hận cho ảnh chút nào hết. Và lại, chính anh ấy có ý bảo tôi đến đây. Cho nên việc tôi đến đây xem như cả hai vợ chồng đều đồng ý, - Stella nói một hơi không kịp thở.

- Được thôi.

- Vậy cô sẽ nói cho tôi biết có chuyện gì không ổn chứ? Tôi xin thề là tôi không nói cho ai nghe đâu, ngay cả với Joe. Nếu có gì tôi giúp được cô là tôi giúp ngay. Chúng tôi nợ cô quá nhiều. Tôi vẫn không tin cô thu nhận chúng tôi vào làm, rồi đến đây, tiếp thu tiệm Hoa Cúc. Joe rất thích công việc này, điều làm cho anh sung sướng nhất là các sinh viên thương ảnh. Joe thích tán gẫu với họ. Ảnh là người có thể nói bất cứ cái gì với bất cứ ai. Tôi không hiểu tại sao ảnh lại như thế. Ảnh thông minh. Tôi trung bình thôi. Đáng ra ảnh đã theo đại học, nhưng bố ảnh muốn ảnh vào làm trong cái ga ra mắc dịch ấy. Cô có cho tôi nói nhiều quá không?

- Không. Tôi thích nghe cô nói chuyện. Thỉnh thoảng tôi thấy tôi nói quá ít. Tôi nghĩ nói chuyện là một hình thức nghệ thuật. Tôi không giỏi về nghệ thuật này.

Hai người phụ nữ nói chuyện cho đến khi họ đến nhà hàng Dominic ở Avenel. Khi họ đã ngồi vào bàn với những chai bia lạnh trước mặt, Stella nói:

- Bây giờ cô cho tôi biết chuyện không ổn như thế nào? Có chuyện gì xảy ra cho anh ấy ở Hawaii à? Anh ta là chàng công tử bột lạnh lùng, Annie à.

- Anh ta muốn cưới tôi. Tôi băng lòng.

- Tốt. Chúng tôi muốn uống chúc mừng chuyện này! - Stella nói, cụng lon bia của mình với lon bia của Annie.

- Tôi gửi cho anh ấy bức thư hỏa tốc để hủy cuộc đính ước cách đây hai hôm.

Stella vỗ tay xua người hầu bàn đi, rồi cẩn thận để lon bia xuống.

- Tôi nghe không rõ phải không?

- Chuyện dài dòng lắm.

- Tôi rảnh cả đêm. Để khỏi quên, tôi xin nói cho cô biết là Joe có đến thư viện tại Rutgers và đọc hết những bài đã viết về cô in trên báo chí. Chúng tôi xem cô như thiên thần hộ mệnh của chúng tôi, vị thần xuất hiện bất ngờ và ban ân cho chúng tôi. Chúng tôi nghĩ chuyện cô được bầu Nữ Doanh Gia Xuất Sắc Trong Năm ba lần, là điều rất tuyệt vời. Cô đã làm những chuyện rất tốt cho mọi người, không ai biết đến. Người ta phải tìm hiểu rất kỹ mới nghĩ ra được những lời mà họ viết về cô. Chắc là cô cảm thấy hài lòng khi đọc những lời lẽ họ viết. Cho nên sau khi đọc xong các bài báo này, chúng tôi thấy việc cô giúp đỡ tôi và Joe dễ hiểu hơn. Annie, quả cô là người tốt, cho nên tôi đoán chắc cô có lý do nào đấy khiến cho cô phải cư xử với bạn cô như thế? Cô muốn kể cho tôi nghe câu chuyện dài ấy không? Chuyện sẽ không được lan đi đâu xa hơn ở đây.

Annie cảm thấy cuống hòng nghẹn ngào. Nước mắt chực trào ra. Cô nói:

- Stella, tôi muốn nói chuyện này cho cô biết. Nếu cô nói cho ai biết chuyện tôi nói với cô hôm nay, cô sẽ phá hỏng cuộc đời tôi. Chúng ta cần phải trung thành với nhau về chuyện này mới được.

Stella trở người trên ghế, cặp mắt mở to, kinh ngạc.

- Chúng ta trung thành với nhau, Annie. Bây giờ nói đi. Annie nói hết cho Stella nghe, rồi nói:

- Bây giờ cô hiểu tại sao tôi không lấy Parker chưa?

- Tôi hiểu tại sao cô nghĩ cô không thể lấy Parker. Nếu anh ta yêu cô, thì chuyện này chắc sẽ không thay đổi gì hết. Cái gì xảy ra trước đó không quan trọng. Chính cuộc sống của cô trước khi cô gặp anh ấy không có liên quan gì đến công việc của anh hết. Còn cái giai đoạn ấy thì cũng xong rồi. Cô đã trả lui hết rồi. Bonnie Doone, Bắc California, nằm ở đâu? Cô giữ số tiền như thế là lâu hơn thời gian cô nên giữ. Có thể tôi cũng làm như thế. Xin hỏi cô câu này: Cô không nghĩ đến chuyện ngu ngốc như là thú nhận chứ, phải không? Tôi muốn cô trả lời là không.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy rồi, Stella à. Chuyện khó khăn là: tôi không có lòng dạ nào để làm việc ấy. Tôi có cảm giác là tấm lưới sập bủa quanh tôi. Có thể tôi lọt vào trong tấm lưới và bị trừng phạt. Tấm lưới này đã bủa quanh tôi nhiều năm rồi. Ngày nào tôi cũng nghĩ đến nó. Đây là điều sai trái duy nhất mà tôi đã tạo nên trong đời tôi. Cho đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu tại sao tôi giữ số tiền ấy. Để trả lời câu hỏi của cô, Bonnie Donne là H.14 trên bản đồ. Tôi lái xe đến đấy, trả hết số tiền còn lại. Tôi làm việc này vào ban đêm. Lần này tôi ngâm số tiền trong nước có hóa chất tẩy vết bẩn, chứ không dùng máy giặt nữa.

- Annie, tôi có ý nghĩ như thế này. Tôi không muốn cô có những hành động bất nhất rồi làm những việc đáng tiếc.

- Stella cô sẽ làm gì?

- Tôi sẽ không tự ý làm gì hết. Tôi nghĩ là họ không tìm bắt tôi. Vụ án đã khép lại rồi, cô đã trả lui hết tiền rồi. Anh chàng ở tù ra chỉ còn biết tức giận thôi. Hội thẩm đoàn đã kết tội hẵn. Có lẽ hẵn nói láo hẵn không tham gia vào vụ cướp. Nếu bố hẵn giàu như cô nói, thì chắc thằng ấy đã có sự biện hộ đầy đủ. Cho nên cái gì sai trái khiến cho Hội thẩm đoàn không chịu tha bổng? Còn về phần anh chàng bảo hiểm, thì gã cũng có vấn đề muôn thuở. Có lẽ hồ sơ của gã có vết dơ và gã muốn xóa đi. Nói tóm lại, cuối cùng thì

ngân hàng sẽ trả tiền lại cho công ty bảo hiểm. Không có ai thua thiệt cái gì hết.

- Trừ tôi. Tôi thua thiệt cảm xúc. Tôi chỉ muốn chấm dứt chuyện này. Nếu tôi thú nhận, họ sẽ làm gì tôi?

- Họ sẽ tổng giam cô. Này, cô tính sao đây?

- Stella, chuyện này làm cho tôi mất hết tinh thần. Hai vai tôi như mang hết sức nặng của thế gian. Cho nên, nếu ra đầu thú, tôi sẽ đi ở tù một thời gian, rồi khi mãn hạn tù, Elmo sẽ biến mất, Jane và Daisy sẽ có bạn là người đi ở tù về, rồi tôi sẽ đi sống ẩn cư trong núi cho hết đời. Như vậy không hay ho gì phải không?

- Lay Chúa, đúng thế. Annie này, cô có tiền. Tôi nghĩ là chắc cô có nhiều luật sư giỏi, cô có thể dùng tiền để thuê họ. Ồ, phải rồi, ta gọi thức ăn thôi, Annie. Tôi gọi món Ravioli và mỗi người một lon bia nữa, - Stella gọi người hầu bàn đến để lấy thực đơn.

- Tôi cũng gọi như thế.

- Annie, tôi biết tôi không xuất sắc như cô, - nhưng Joe nói sức mạnh đồng tiền rất lớn. Tôi tin thế. Cô cứ thuê một luật sư, nói cho họ biết cô bị quấy rầy, bị hăm dọa, nhưng nhớ là đừng thú nhận. Nói với các ông luật sư ấy hãy kiện công ty bảo hiểm và anh chàng điều tra về tội quấy nhiễu và hăm dọa. Mọi người sẽ lưu tâm chú ý đến. Rồi việc mà cô nên làm nữa là gọi Parker, nói cho anh ta biết những việc cô làm. Đừng cho anh ta nói tiếng nào cho đến khi cô nói hết. Rồi cô cúp máy. Cô đã đưa quả bóng sang bên phần sân của anh ta, để cho anh ta hoặc là rê quả bóng hoặc là làm bất cứ cái gì mà các cầu thủ bóng rổ phải làm. Không tìm ra bằng chứng ở đâu hết. Đây là điều mà cô không nghĩ ra được. - Stella cười toe toét. - Chà, Annie, cô đã tránh được tội lỗi rồi. Annie bật cười.

- Tôi không nghĩ ra được như thế. Chắc tôi phải làm thế thôi.

- Vậy cô sẽ làm theo ý kiến của tôi phải không? - Stella hỏi, vẩy vẩy ổ bánh mì dưới mũi của Annie.

- Phải, phải, tôi sẽ làm. Sáng mai tôi sẽ gọi các luật sư đến.

- Rất tốt. Tôi thương các phụ nữ thông minh. Joe cũng thế. Annie bật cười lần thứ hai.

- Nhưng tôi không biết có nên gọi Parker không.

- Cô phải mạo hiểm thôi, Annie. Cô không mất cái gì hết, và được thì nhiều. Tình yêu của anh ấy có thể ngày nào đó sẽ tuyệt vời như Joe của tôi. Anh ấy yêu tôi. Nếu tôi yêu cầu ảnh mút ngón chân của tôi, chắc anh cũng mút. Mặt Annie lộ vẻ kinh ngạc.

- Đừng có đùa! - Đây là dấu hiệu của tình yêu chân chính, - Stella nói. - Cô cần có bàn chân sạch, - cô ta nói thêm. Annie cười ngất, suýt nữa thì ngã khỏi ghế. Mọi người ngồi ở cái bàn gần đấy đều đưa mắt nhìn hai người phụ nữ. Annie cười càng to hơn nữa. Uống thêm ba lon bia nữa, Stella nắm tay Annie dẫn cô ra khỏi nhà hàng. Annie nói:

- Chúng ta không thể lái xe trong tình trạng như thế được đâu.

- Cô nói đúng, Annie. Tôi đã gọi Joe khi ở trong phòng vệ sinh. Anh ấy sẽ đến đón chúng ta. Ngày mai tôi sẽ lấy xe. A, ảnh đến rồi kìa, ảnh đau cả đầu cả bụng. Chiếc xe cà tàng đang đợi, thưa bà, - Stella nói, cúi người rất thấp đến nỗi chồng cô phải đưa tay nắm lấy.

Annie cười, cúi gập người.

- Joe, chúng tôi có một buổi tối rất vui.

- Tôi thấy rồi, thôi lên xe đi, các bà.

Stella lên ngồi ở phía trước, tay chân căng cái khó chịu. Cô ta nói:

- Cô thấy chưa, tôi đã nói với cô anh ấy là hoàng tử mà. Annie lại cười. Cô không nhớ cô đã được hưởng buổi tối nào vui vẻ như thế này chưa. Lòng nhẹ nhàng thanh thản, vai thẳng thớm, và cuộc đời không đến nỗi đến đường cùng khi cô đem chuyện bí mật của mình kể cho một người mà cô quen chưa đầy một tháng.

Chương mười lăm

Có thể có người đang quan sát cô.

Căn hộ của Peter Newman nhỏ, nhếch nhác, bừa bãi. Căn hộ của đàn ông, ông ta thích nói thế. Ông ta nhìn quanh căn phòng đồ đạc bừa bãi thân thương, bỗng ông ta thấy chàng thanh niên đứng nơi ngưỡng cửa. Mặt ông cau có khi thấy anh ta.

- Ông Pearson, ông muốn gì nữa đây?

- Tôi muốn điều tôi thường nói. Được trắng án. Tôi không ăn cướp tiền của ngân hàng, tôi cũng đòi lui những năm tôi sống trong tù. Ông có biết chuyện gì đã xảy ra cho những người như tôi ở trong tù không?

- Chúng ta đã nói đến vấn đề này cả chục lần rồi, Pearson. Hội thẩm đoàn đã thấy anh có tội, và tôi không có cách nào để thay đổi quyết định của họ được. Nếu tiền bạc của bố anh không cứu được anh, thì tôi phải kết luận anh có tội. Riêng tôi, tôi không quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho anh ở trong tù. Anh làm thì anh chịu. Tôi không phải cảnh sát. Tôi là nhân viên điều tra bảo hiểm. Sáu tháng nữa tôi sẽ về hưu rồi, tôi không muốn việc gì xen vào chuyện về hưu của tôi. Khi anh đến gặp tôi lần đầu tiên nhờ tôi giúp đỡ, tôi đã nói tôi sẽ cho phép anh xem hồ sơ. Tôi đã làm thế. Công ty của tôi và ngân hàng đã xếp hồ sơ của chúng ta rồi. Công ty của tôi đã được trả tiền lui. Ngân hàng đã thu hồi tiền bạc của họ. Được dôi thêm rất nhiều. Anh đã mãn hạn tù. Đến lúc anh nên ổn định cuộc sống. Tôi không thể giúp gì anh được nữa. Mười ba năm rồi Pearson à.

- Tôi biết thời gian đã lâu rồi, ông Newman. Suốt thời gian này, tôi đếm từng giờ, từng ngày. Có người phải trả giá việc này. Tôi không tham gia vào vụ cướp. Tôi có thể làm điều gì để cho ông hiểu điều này?

- Không có gì. Anh nói cho tôi biết công việc quấy rầy ba người kia có kết quả gì không?

- Họ biết chuyện này. Ít ra có một người biết chuyện này. Tôi muốn người ấy phải sống cuộc đời mà tôi đã sống trong những năm vừa qua.

- Chuyện ấy không xảy ra được đâu, Pearson. Hồ sơ đã khép lại rồi. Chuyện này chấm dứt rồi.

- Khi nào tôi nói chuyện này chấm dứt, nó mới chấm dứt. Ai sẽ trả lại cho tôi những năm tháng đẹp nhất đời tôi? Ông đã nói ông tin một trong ba người ấy có tội. Tôi có thể làm cái công việc mà ông không thể làm. Chắc ông ngạc nhiên khi biết tôi đã biết rất nhiều trong thời gian tôi ở tù.

- Biết điều gì và chứng minh điều ấy là hai việc khác nhau. Tôi có nhiều công việc khác phải làm. Tôi xếp hồ sơ rồi. Chuyện này xong rồi. Tôi không muốn anh trở lại đây nữa. Còn nếu anh muốn lục soát nhà tôi, thì xin nói cho anh biết rằng ở đây không có hồ sơ giấy tờ ghi chép gì đâu. Tôi đã được lệnh giao hoàn hết hồ sơ cho thượng cấp của tôi, và tôi đã thi hành lệnh rồi. Chúng ta hãy nhìn vào thực tế rõ ràng nhất. Giả sử một trong ba người đó thú nhận họ lấy tiền, thì việc này có gì đâu để chứng minh anh không phải là một trong những tên cướp ngân hàng. Họ đều có chứng cứ như thế rõ ràng. Trường hợp ngoại phạm của họ rất xác đáng. Anh rất khó chứng minh khác trong việc này.

- Nếu số tiền được giao ngay vào hôm ấy, thế nào tôi cũng có bản án nhẹ hơn. Tôi có thể được phép biện minh cho mình. Ồ không, họ chiếm số tiền phi pháp ấy, dùng nó cho cả đời, rồi vì lương tâm cắn rứt, họ trả lui. Trong khi đó, tôi phải chịu cực hình. Mẹ kiếp, tôi không ăn cướp!

- Đoàn hội thăm cùng giai cấp với anh tuyên bố anh ăn cướp. Anh còn muốn tôi làm gì nữa?

- Tôi muốn ông nói cho tôi biết về ba người lính ngự lâm của ông. Tôi muốn biết cái gì đã làm cho lão già bỏ đi. Cái gì giúp cho cô gái ấy giàu có?

Có cái gì đấy nơi họ, tôi đánh hơi thấy thế.

- Họ đúng như họ, thế đấy. Ông Richardson là chủ tiệm thuốc tây đúng đắn, về hưu vào lúc đúng tuổi. Ông ta không có gia đình. Cô Clark và cô Abbott như con gái của ông. Sau khi hai cô này về Miền Nam một thời gian ngắn thì ông ta cũng về đấy theo họ, giúp họ kinh doanh mua bán. Tôi đã điều tra hồ sơ của Cô Clark rất kỹ, hồ sơ rất trong sạch như hồ sơ của Elmo Richardson. Cô Abbott lấy một anh chồng đều cáng, anh ta xài tiền của cô ta như nước. Cô ta cũng trong sạch. Tôi chỉ nói cho anh biết chừng ấy. Anh nói cho tôi biết anh định làm gì trong việc này nữa?

- Bố tôi đã cho tôi một số tiền lớn để tôi cố làm sao minh oan cho tôi. Ông là người duy nhất trên đời này tin tôi vô tội. Tôi sẽ dùng số tiền này để tìm cho ra người đã chiếm giữ số tiền ấy.

- Rồi anh sẽ làm gì? Giết họ à? Tìm cách phá hoại ư? Hãy bỏ đi. Chuyện xong rồi. Này Andy, bỏ chuyện ấy đi và lo tìm kế sinh nhai. Hãy dùng số tiền bố anh cho để bắt đầu cuộc sống mới. Anh không thể sống với quá khứ. Anh quá hận thù nên không suy nghĩ chín chắn. Nếu có chuyện gì xảy ra cho ba người ấy, thì cảnh sát sẽ theo dõi anh ngay. Anh sẽ là người đầu tiên họ sẽ theo dõi. Bây giờ anh có tiền án rồi. Cô Clark giàu, cô ta có thể dùng tiền để mua luật sư giỏi. Cô ta sẽ không ngần ngại dùng luật pháp để buộc tội anh. Bây giờ xin anh đừng đóng mạnh cửa khi đi ra. Bộ mặt của chàng thanh niên trở nên nham nhở.

- Ông có muốn cho tôi biết trong tháng qua ba người ấy ở đâu và họ làm gì không?

Newman lắc đầu, rồi nhìn Pearson so vai, nhìn hấn bặm chặt hai bàn tay. Ông nín thở, nhìn đăm đăm phạm nhân đang đứng trước mặt mình. Ông quay mặt để khỏi nhìn thấy ánh mắt dễ sợ của Andrew Pearson. Lần đầu tiên trong đời, ông thực sự cảm thấy sợ sệt. Ông nhẹ cả người khi cánh cửa đóng lại, đến nỗi ông phải ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đấy nhất.

Khi Newman cảm thấy bình tĩnh trở lại, ông ta đứng dậy, uống ly rượu mạnh để tăng thêm sức, rồi nhắc máy điện thoại lên.

Cuộc điện thoại đầu tiên là ông gọi đến Anna Clark. Ông không ngạc nhiên tí nào khi nghe người trả lời điện thoại là Elmo Richardson. Ông ta tự giới thiệu, rồi nói:

- Ông Richardson à, tôi gọi đến để báo cho ông một việc mà tôi không kiểm soát được. Tôi muốn ông nghe tôi nói cho rõ, rồi tôi muốn ông chuyển lời tôi đến hai cô Clark và Abbott. Nếu ông nghĩ tốt hơn là tôi nên gọi cho hai cô ấy, thì tôi sẽ rất sung sướng làm việc đó. Nhưng tôi thấy tốt hơn hết là được nói chuyện với ông. Chuyện tôi sắp nói với ông có liên quan đến vụ án mà có thể đã được nhà ngân hàng và công ty bảo hiểm Boston xếp sang một bên. Tôi nghĩ là ông có số điện thoại của các nơi này. Nhà ngân hàng và công ty bảo hiểm Boston đã xếp vụ này sang một bên rồi. Nhưng các mật vụ thì không. Hồ sơ hình như vẫn được họ nghiên cứu một cách bí mật. Điều mà ông cần biết là Andrew Pearson đang cầm giận. Anh ta vừa mới ở đây về. Tôi thấy anh ta rất phẫn nộ, hằn học, và có kế hoạch theo dõi ba người của ông. Hẳn muốn được công bằng vì phải chịu đi ở tù. Hẳn vẫn cho hẳn là vô tội. Hình như bố hẳn đã cho hẳn một số tiền lớn để hẳn cố khám phá ra sự thật. Bất cứ với giá nào. Hẳn nói hẳn biết ba người của ông làm gì bất cứ giờ nào trong ngày và cả đêm. Tôi muốn ông hiểu cho là tôi đã ra sức khuyên can hẳn. Tôi cũng muốn ông biết là anh ta đã làm cho tôi lo sợ. Tôi thường không sợ ai một cách dễ dàng đâu, ông Richardson à.

- Ông Newman, tại sao ông nói với tôi điều này? Ông đã săn đuổi ba chúng tôi nhiều năm nay. Bây giờ làm sao tôi tin ông cho được? Cái gì đã làm cho ông cắn rút lương tâm thế?

- Tôi làm tròn nhiệm vụ của mình, ông Richardson à. Tôi đã làm theo lệnh trên. Ông nghi là tôi đã săn đuổi ông à? Tôi không làm thế đâu. Tôi làm nhiệm vụ. Tôi hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, vì thế mà tôi có thể về hưu sớm. Tôi có kế hoạch sẽ đi câu và đi săn trong những ngày còn lại của cuộc

đời. Tôi sẽ ném con cá lui xuống nước, và nếu tôi thấy con thú, tôi sẽ bắn lên trời cho nó chạy. Tôi không phải là người ác độc. Tôi đã thấy vẻ ác độc hiện ra trên mặt hắn. Hắn rất khôn khéo. Hạng người như hắn thường rất khôn khéo. Tôi chỉ muốn báo cho ông biết thôi. Tôi không muốn trình báo cho cảnh sát biết. Có lẽ tôi không có quyền yêu cầu họ làm việc này, nhưng có chuyện gì đã xảy ra phải không? Có phải có lời hăm dọa hay chuyện gì khó nói đã làm cho quý vị lo sợ phải không? Elmo nói cho ông ta nghe về chuyện người vợ cũ của Tom, về các lá thư, và sự lo sợ cho Annie, cô đang đi các nơi.

- Hắn đang sử dụng tên của ông, ông Newman à. Vợ của Tom nói rằng, có người đến gặp bà ấy, giới thiệu tên hắn là Peter Newman.

- Không phải tôi. Tôi đã nói với ông rồi, Boston đã dẹp vụ án sang một bên rồi. Nếu tôi là ông, tôi sẽ giục cô Clark về nhà sớm chừng nào hay chừng ấy. Tôi không thể làm gì được, ông Richardson à.

- Ông vẫn nghĩ một trong ba chúng tôi làm việc ấy à, phải không ông Newman?

- Phải, ông Richardson. Tôi nghĩ như thế đấy. Bây giờ đây là vấn đề còn phải bàn. Vụ án đã xếp lại rồi. Như tôi đã nói, tôi chỉ làm nhiệm vụ thôi.

- Tôi thay mặt các cô ấy cảm ơn ông đã báo cho chúng tôi biết việc này. Riêng tôi thì tôi xin nói với ông như thế này: Ông hãy xéo đi, Newman.

- Elmo gác máy, nhưng ông có thể nghe người điều tra bảo hiểm cười lạng lẽ. Ông nghĩ đến điềm gì đấy.

Annie nhìn quanh căn phòng trong khách sạn, cô nhận ra cô rất chán cảnh đi khắp nơi, ăn trong nhà hàng, nghỉ trong những chiếc giường lạ lùng. Ngay bây giờ cô quá mệt mỏi, cô nghĩ rằng nếu cô dựa lưng vào tường là cô sẽ ngủ ngay. Có lẽ đã đến lúc phải về nhà. Nếu cô có điều ước, thì điều đó

là giấc ngủ không mộng mị kéo dài 24 giờ liền. Cô ném cái xách lên giường. Tại sao khách sạn nào cũng có vải trải giường có hoa màu vàng cam và màn treo cùng vải ấy?

Khi Annie mở nắp chai trà đá, cô thấy ngọn đèn đỏ nhấp nháy trên máy điện thoại bên cạnh giường ngủ. Trả lời bây giờ hay lát nữa. Cô nhìn cái đồng hồ mà Tom đã đưa cho cô. Anh ấy đã nói cho cô biết rằng đây là loại đồng hồ đa chức năng, nó cho biết thì giờ ngày tháng rồi, mà còn đóng vai trò như cái la bàn, giúp cô đang biết mình ở đâu, biết thời giờ khác nhau giữa các nước, và nếu cô học cách để điều chỉnh, cô có thể biết mình đang ở cùng mực nước biển hay không. Bây giờ là hai mươi sáu tháng Tám. Giờ là 4 giờ 45. Những người duy nhất biết cô là Elmo, Tom và Jane. Lạy Chúa, phải chăng cô đã đi tám tuần rồi? Dù cái đồng hồ Thụy Sĩ đa chức năng sai lầm đi nữa, cô cũng biết cô đã rong ruổi trên đường quá lâu rồi. Cô phải về nhà vào cuối tuần vì sắp đến ngày sinh nhật của Daisy, và món quà đặc biệt của cô phải đến vào lúc 10 giờ sáng ngày mốt. Cô muốn có mặt để thấy bộ mặt của cô bé ra sao.

Chuông điện thoại reo ngay khi cô uống nước trà đá hớp cuối cùng. Cô nói lớn vào máy điện thoại, giọng không mấy lịch sự.

- Alô?

- Annie, Elmo đây. Cô khỏe chứ?

- Chắc là khỏe. Tại sao ông hỏi thế? Elmo nói cho cô nghe câu chuyện giữa ông với Newman.

- Cô cần phải về nhà, Annie à.

- Tôi đang nghĩ đến chuyện ấy, Elmo. Sáng mai tôi sẽ về. Tôi muốn về nhà ăn sinh nhật Daisy. Tôi nghe buổi trại thành công rực rỡ. Mấy con chó khỏe không? Ông nói chúng nhớ tôi vì ông tin tôi muốn nghe thế, hay chúng nhớ tôi thật? Elmo, ông có tin Newman không?

- Tin, tôi tin. Hẳn có vẻ lo âu. Có thể nói là hẳn lo sợ mới đúng. Những con chó nhớ cô, Annie. Chúng ngủ trên giường cô với gối của cô. Khi tôi dẫn chúng đi chơi về nhà là chúng chạy lên đấy ngay. Tôi muốn cô cẩn thận khi lái xe về nhà. Đường dài. Nếu thấy mệt, cô cứ dừng lại, nghỉ ngơi.

- Tôi sẽ làm thế, Elmo. Ông cảm thấy như thế nào?

- Tôi có những ngày vui và những ngày buồn. Giọng của Newman nghe có vẻ khẩn cấp lắm, Annie à.

- Nếu vụ án này dẹp sang một bên, và chúng ta biết rằng khi chúng ta muốn gửi đơn kiện cách đây sáu tuần, thì hẳn hết quấy rầy chúng ta. Khi tôi về, chúng ta sẽ kiện bản báo cáo của cảnh sát nữa, và nói cho họ biết chuyện Newman đã nói với ông. Ta phải cương quyết như thế mới được. Có thư từ gì không?

- Nếu cô mong thư từ Hawaii thì không có. Còn các nơi khác thì danh sách dài bằng sỏi tay của tôi. Không có gì cấp bách.

- Annie, cô phải hết sức cẩn thận. Tôi không thích điều Newman nói về anh chàng Pearson ấy. Hẳn nói hẳn biết ba chúng ta làm gì bất cứ vào lúc nào trong ngày, tức là hẳn có người canh chừng chúng ta hay hẳn theo dõi chúng ta. Tôi muốn khi nào cô lên đường phải gọi báo cho tôi biết và khi đi trên đường, cứ vài giờ là gọi một lần. Jane và tôi sẽ ở bên nhau tại nhà cho đến khi cô về đến nhà. Tôi nghĩ chúng ta không cần lo cho Tom, vì anh ấy ở ngoài vòng của chúng ta. Cái chuyện thăng ấy đến gặp Mona làm cho chúng ta nổi điên.

- Thôi được rồi, Elmo. Hẹn gặp ông vào đêm mai. Annie mở nắp lon Diet Pepsi. Cô vừa đi vừa uống lon nước ngọt. Cô đã thoát nạn, vì chuyện ngân hàng và công ty bảo hiểm đã hết. Chuyện bây giờ cô phải đương đầu, theo Peter Newman nói, là gã thanh niên bị mất trí có ý định trả thù. Cô run lên trong phòng có máy điều hòa không khí. Có lẽ cô không nên đợi cho đến

mai mới ra về. Vì hành lý cô không tháo ra, cô có thể thanh toán các hóa đơn rồi lái một mạch năm giờ trước khi trời sáng.

- Nếu cô uống cà phê trên đường đi, có thể cô đi được đến 6 hay 7 giờ.

Hai mươi phút sau, cô lái xe chạy trên đường I-81 hướng về Nam, rồi cô sẽ rẽ sang đường I-70, rồi I-270, đường này sẽ dẫn cô đến Beltway và đường I-95 rồi đến nhà. Đi giờ này, cô sẽ tránh được giờ cao điểm xe cộ đông đúc của Washington DC.

Annie đi qua đường ranh giới vào Bắc Carolina vào lúc 11 giờ 10 phút. Cô rủa thầm khi đi qua đường rẽ ở Roanoke Rapids. Bây giờ cô phải lái quãng 15 dặm nữa mới đến con đường rẽ sắp đến. Điều này cho thấy cô đã quá mệt. Cô bơ phờ, thêm vào đấy trời lại mưa. Cô ghét lái xe khi trời mưa, ghét hai ngọn đèn chiếu trên đường nhựa, ghét việc phải cẩn thận hết sức lái xe trên đường liên bang đông đúc, nơi có nhiều xe 18 bánh và những xe tải khổng lồ chạy nhanh như gió. Cô nhả bớt ga, cho cần gạt nước quay. Cô cảm thấy hai bả vai đau như khi cúi người tới gần vô lăng để nhìn cho rõ. Mắt cô nhìn vào kính chiếu hậu. Cô tự hỏi có phải mình giàu trí tưởng tượng hay không, vì cô thấy hai ngọn đèn phía sau đeo theo cô từ Richmond đến đây. Khi cô để ý hai ngọn đèn phía sau đeo theo cô, cô cho xe chạy nhanh rồi chậm lại để xem chiếc xe sau có làm thế không. Người lái xe sau cũng làm theo cô. Cô tin chắc chiếc xe hơi đang chạy theo cô.

- Mẹ kiếp! Cô cần đường có đèn sáng và có nhiều người, chứ không như trên xa lộ dài bất tận với trời mưa như trút này. Cô lái xe chạy đều đều, giữ đúng đường, cầu sao thấy biển báo màu lục và trắng chỉ đường rẽ. Trời mưa lớn hơn, gió mạnh thổi ào ào. Sấm chớp ì ầm đình tai nhức óc. Cơn giông cuối hè. Cô biết rất rõ những cơn mưa giông cuối hè ở Nam California. - Những cơn giông có thể kéo dài 15 phút hay hai giờ.

Annie muốn hát lên mừng rỡ khi thấy tấm biển trước mặt đung đưa trong gió mạnh. Cô cho xe chạy chậm lại, căng mắt nhìn để tìm con đường rẽ còn cách một dặm nữa. Cô nhìn vào kính chiếu hậu để xem thử chiếc xe chạy sau cô đang làm gì. Ánh đèn lung linh có vẻ như xe ấy cũng đang chạy chậm lại. Sự vui mừng khi thấy tấm biển báo, bây giờ biến thành sự tức giận. Nếu cô rẽ sang đường này, cô sẽ đến đâu? Liệu có khách sạn hay nhà hàng không? Phải chăng chỉ có trạm xăng hay trạm xe tải dừng, có bán thức ăn? Theo chỗ cô đoán, thì có thể chỉ là chỗ dừng nghỉ chân có phòng tắm, máy bán hàng, và chỗ cho chó chạy, dành cho khách du hành có mang theo con nít và vật nuôi trong nhà mệt mỏi. Nếu đây chỉ là chỗ nghỉ ngơi thì sẽ không có cách gì cô ra khỏi xe, dù chỗ nghỉ có đèn sáng.

Nếu không có ánh chớp chiếu sáng bầu trời, thì chắc cô đi quá đường rẽ thêm một lần nữa. Cô giảm tốc độ xuống 15 dặm một giờ khi rẽ theo con đường vòng để chạy vào con đường phụ. Trời tối thui tối mò khi cô cho xe chạy vào con đường phụ, hai ngọn đèn vẫn cách sau xe cô dài chừng sáu hay bảy chiều dài của chiếc xe. Có thể người tài xế cũng mệt như cô. Có thể tài xế chạy quá đường rẽ ở Roanoke Rapids như cô. Có thể anh ta hay chị ta muốn tránh cơn mưa giông như cô. Cô bật đèn pha thật sáng, hy vọng thấy biển báo mà cô nghĩ là sẽ nằm ở cuối con đường rẽ. Mưa như trút làm cho cô không thể thấy được biển báo. Cô sẽ rẽ sang trái hay phải? Ngã nào? Cô chọn rẽ sang phải, bèn bật đèn báo hiệu. Chiếc xe sau cô cũng chạy theo cô. Có lẽ anh ta dựa vào đèn sau xe cô để đi. Các bắp thịt ở cổ cô cứng ngắt khiến cô không quay đầu được sang hai bên. Quanh cô đều tối tăm, trên đường không có chiếc xe nào hết. Khi cô vào số một để chạy rì rì xuống con đường cong giốc thẳng đứng, tối tăm, thì hai ngọn đèn nhấp nháy vẫn theo phía sau xe cô.

Mười lăm phút sau, Annie thật sự lo sợ vì trên đường không có dấu hiệu gì cho thấy xe cộ lưu thông hay có người ở. Cô nhìn vào đồng hồ xăng. Kim chỉ chữ E. Vì thế cô muốn rẽ vào đường rẽ ở Roanoke Rapids. Khi ánh sáng ở đồng hồ xăng hiện ra, cô thấy còn 5 ga lông xăng, với 17 dặm một ga

lông, cô có thể đi được 85 dặm để đến trạm xăng, nếu cô may mắn tìm ra được một tiệm còn mở cửa vào giờ này trong đêm. Cô đang ở đâu thế này nhỉ? Bây giờ cô ước chi cô đã gọi cho Elmo để báo cho ông ấy biết cô đã về. “Luôn luôn chậm trễ, Annie!” - Cô lẩm bẩm với mình, vừa căng mắt để nhìn qua làn mưa dày đặc. Điện thoại di động của cô đâu rồi? Cô để nó trong ví hay trong xách tay? Và khẩu súng mà Elmo và Tom khẳng khẳng biểu cô đem theo cũng đâu rồi? Trong xách tay, nằm một chỗ với điện thoại di động để sau xe. Những thứ mà bây giờ cô rất cần. Nhưng cho dù bây giờ cô có điện thoại di động hay súng đi nữa, thì cô nghĩ chắc chúng cũng vô dụng thôi. Không bao giờ cô giết người. Cô chỉ cần khẩu Glock ấy để nhốt cả hai người đàn ông lại thôi. Cái máy điện thoại di động chắc cũng vô dụng ở một nơi khi ho cò gáy như thế này.

Hai ngọn đèn ở chiếc xe phía sau cô vẫn sáng lung linh trong kính chiếu hậu của xe cô. Đời cô chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như thế này. Kẻ nào đi theo sau cô thế? Bọn hay thù? Lời báo điềm xấu của Elmo vang bên tai cô.

Nếu mình chết ở đây thì sao nhỉ? Ai sẽ tìm thấy mình? Đáng lo hơn nữa, khi nào người ta mới tìm ra mình? Đừng nghĩ đến những chuyện như thế. Hãy nghĩ đến giấc mơ mà đã mơ. Hãy nghĩ đến niềm vui sướng trong lòng mà khi mà đã gửi hết số tiền ấy lui cho ngân hàng.

Ngọn đèn báo đồng hồ xăng bật sáng lên, một lần, hai lần, rồi đứng yên. Còn chạy được 85 dặm. Nếu cô chạy với tốc độ 60 dặm một giờ, có thể cô chạy được một giờ rưỡi. Cô không biết với cái đà cô chạy rì rì như thế này, số xăng còn lại sẽ chạy bao lâu nữa.

Sấm nổ đi đùng trên đầu như người chơi trống cơm ráng hết sức đánh vào trống. Chớp sáng ngoằn ngoèo trên trời. Cô thấy cây cối, đồng ruộng và hào sâu chạy dọc theo hai bên đường, ngoài ra không có gì hết.

Hai ngọn đèn phía sau cô vẫn theo cô đều đều. Nếu cô muốn, cô có thể sử dụng chiếc xe cô đang lái thành xe tải gia dụng. Cô đã xem video chiếu

cánh xe loại này hoạt động rồi, xe chạy rất mạnh kể cả việc leo núi cao, xuống đồi giốc, qua sông qua suối, chạy nhanh hơn cả bầy sói. Không biết người đang theo phía sau cô, có biết cô đang tính toán làm gì và đi đâu không. Không biết hẳn có biết cô có thể rẽ sang trái hay sang phải, băng xuống con mương rồi chạy lên, lòng hy vọng và cầu Chúa sao cho khỏi đâm vào một gốc cây ở bờ mương bên kia không. Cô cần một tia chớp khác để thấy đường cho rõ. Nếu người kia đi theo cô chỉ lái chiếc xe bình thường, cho dù loại xe quay được cả 4 bánh, thì hẳn cũng sẽ không thể nào vượt qua được con mương. Cô có dám liều mạng không? Nếu cô bị kẹt thì sao? Nếu cô không chuyển động nhanh kịp thì sao? Trên vidêô người ta nói sẽ không bao giờ xảy ra như thế. Nếu những người sáng chế ra xe này đã nói xe có thể băng qua các vùng băng giá, qua rừng già Châu Phi, qua sa mạc Sahara, thì nó có thể băng qua con mương ở bắc California này. Đi qua đi Annie.

Annie tiếp tục lái, đợi tia chớp soi sáng trời đất. Sấm đì đùng trên đầu, nhưng chớp thì không thấy đến. Chắc cơn giông đang tiến lên phía Bắc, hay có thể nó tiến về phía Đông. Cô mong được nhìn cái đồng hồ trên cổ tay. Ánh đèn phía sau cô hình như đến gần hơn. Cỗ Annie nghẹn ngào. Cô cảm thấy hồi hộp khi tia chớp lóe sáng khắp bầu trời. Cô không suy nghĩ lần hai, vội quặt tay lái sang bên trái, chân đạp hết ga, phóng xe như bay. Cô bị xóc tới trước, nhưng chân vẫn giữ trên bàn đạp ga. Chiếc Rover nhảy lên nhảy xuống, xóc tới xóc lui, băng qua con mương. - “Cứ tiến tới, Annie!” - Cô hét muốn bể phổi. Cánh đồng rộng trải dài ngay trước mắt cô. Hai ngọn đèn hình như không di động. Như thế có nghĩa là tên lái xe đã bị kẹt nơi con mương, hay là hẳn đã dừng lại đúng lúc để tránh khỏi bị sập mũ.

Bây giờ, nếu cô xác định ra được cô đang ở đâu, thì cô sẽ được yên ổn. Khi cô bật cây đèn trên đầu để nhìn đồng hồ, chiếc la bàn cho biết cô đang đi về hướng Tây Nam. Trước khi tìm bản đồ, cô cần bò lui để lấy cái xách đeo vai. Dù sao, có cái điện thoại di động và khẩu súng, cô cũng có cảm giác an toàn hơn. Cô lại cảm thấy hồi hộp khi nhét khẩu Glock vào lưng quần dzin. Cái máy điện thoại di động cô cho vào túi sơ mi may bằng vải dệt chéo.

Không chóng thì chầy cô cũng sẽ ở trong tầm sóng, và cô sẽ dùng điện thoại di động để gọi cho Elmo và Jane.

Cô vẫn còn thấy hai ngọn đèn xe hơi sáng lơ mờ. Như thế tức là đèn xe cô vẫn còn thấy được. Phải chăng tên lái xe nhận ra cô đang dừng lại hay là hẳn tức giận vì bị kẹt trong con mương. Khoảng cách giữa họ không nhiều lắm. Có lẽ chừng nửa dặm là tối đa. Cô cần phải di chuyển và di chuyển ngay.

Annie sang số, bỗng cô nghĩ bánh sau xe bị lún dưới bùn. Rất nhiều bùn. Chắc cô đang ở trên cánh đồng cỏ nuôi bò, và dĩ nhiên là có bùn. Cô xuống xe, nắm cây đèn pin trong tay. Nếu có đủ thời gian, phải kích nâng bánh xe lên mới được. Không hy vọng gì đưa chiếc xe ra khỏi bùn được. Chỉ có xe tải có cần cầu mới lôi chiếc Rover này ra khỏi được bùn thôi. Cô cố lôi chân lên khỏi bùn, cô nghe tiếng kêu ọp thật lớn. Cô đưa chân kia lên, cô cũng nghe tiếng kêu như thế. Phía sau cô không có gì cả, ngoài bóng tối và mưa xối xả. Cô nhìn lui để xem hai ngọn đèn có còn hay không. Cô không thấy gì hết. Di chuyển, di chuyển, di chuyển, trí óc cô hét lớn. - Ra khỏi chỗ bùn này ngay, ra khỏi ngay bây giờ. Đi đi, cô gái ơi!

Lội trong bùn ngập tới mắt cá là điều khổ sở nhất chưa từng có trong đời cô. Lòng can đảm và ý chí đâu rồi? Trong đồng bùn mắc dịch này. Gió quất vào mặt vào tóc, đẩy cô lui, nhưng hai chân lún vào bùn giữ cô lại. Mưa xối xả đổ lên người cô. Cô bước tới, nhưng chỉ bằng bản năng. Cô không thể mở mắt ra được, và cần hai cánh tay để giữ thăng bằng cho khỏi nhào người xuống bùn lỏng bồng. Cánh đồng rộng mênh mông bất tận. Hàng cây mà cô đã thấy hồi nãy đâu rồi? Bên phải hay bên trái? Bỗng cả cánh đồng sáng như ban ngày trong một giây ngắn ngủi. Cây nằm phía bên trái. Nhưng chỉ một ít thôi. Có thể số cây này sẽ dẫn đến khu vực có cây nhiều hơn. Cô quay người, nhưng chân cô vẫn còn lún sâu trong bùn, đẩy cô tới trước. Trước khi kịp có phản ứng, cô ngã nhào xuống, úp mặt xuống bùn. Cô lên tiếng nguyên rủa, dùng lời lẽ thô tục mà cô thường nghe để rủa cho đến khi miệng cô lấm cả bùn.

Annie cố gắng đứng dậy, mưa vẫn đổ xuống xối xả từ tứ phía. Không thể đứng được, cô biết thế. Tốt hơn là bò và hy vọng gặp điều lành. Cô đã mất giày ở đâu đó rồi. Cô di chuyển thật nhanh, rồi bỗng cô nghe tiếng gì mà cô không nhận ra. Chắc anh chàng ấy sẽ đi nhanh trong bùn hơn cô? Chắc hẳn cao to hơn cô nên đi nhanh hơn cô phải không? Cô càng bò nhanh hơn nữa, tim đập thình thịch. Hẳn ở đâu rồi? Hẳn đã đến gần cô chưa? Có phải hẳn biết cô rẽ về phía trái hay không? Hẳn có ngu không khi băng qua cánh đồng với ánh chớp trên trời?

Khi nhận thấy mình tiến tới rất chậm, cô bật khóc. Cô quá mệt, người đau như vì lội trong bùn. Cô dừng lại, rồi nhào tới trước. Lạy Chúa, xin giúp con. Xin Chúa giúp con có sức lực để đứng lên và đi tiếp.

Cô nghe lại âm thanh ấy, âm thanh kỳ lạ mà cô đã nghe hồi nãy, lần này âm thanh hình như xuất phát từ hàng cây, hàng cây mà cô đang cố đi tới. Có lẽ anh chàng đuổi theo cô đã thấy hàng cây, nên gã đã đến trước ở đấy. Được rồi, cô còn khẩu súng nơi quần dzin đây. Cô nghĩ, bây giờ nếu cần, cô sẽ phải dùng đến nó thôi. Tom và Elmo nói đúng. Đối diện với hoàn cảnh một mất một còn, thì khẩu súng là phương cách duy nhất cô phải dùng để bảo toàn tánh mạng. Nếu cô có cơ may, cô sẽ bắn vào giò hẳn. Cô tự hỏi không biết nòng súng có lấm bùn hay không, và nếu có, bắn có nổ không? Cô lắc đầu để hất bùn dính vào tai vào mũi cô.

Nhảy lên Annie. Nhảy đi. Nhảy ngay đi, giọng nói trong óc cô lên tiếng giục cô. Annie vâng lời, rồi cô ra khỏi bùn và ở trên đám lá thông ướt mềm.

Quá mệt, cô nằm lăn để cho mưa xối xả đổ xuống người. Bỗng cô có cảm giác như có ai liếm vào mặt cô. Chắc cô mê sảng rồi. Bỗng lăn người và bỗng cô thấy có cái gì cứng dè nặng trên lưng cô. Quá khiếp sợ, cô ráng sức để nói thành tiếng:

- Anh là ai? Anh muốn cái gì? Tôi không có tiền. Tôi gần chết. Để cho tôi yên. - Cô vừa van xin vừa cố đưa tay xuống lưng quần để lấy khẩu súng.

- Gâu!

Annie lăn sang một bên, cố ngồi dậy. Cô không thấy con chó, nhưng cô cảm thấy hơi thở của nó trên mặt cô.

- Ôi lạy Chúa, lạy Chúa! Đến đây, con vật thân yêu. Để cho tao sờ mà. Lạy Chúa, mà thật à? Mà thật đây mà! Làm ơn, lạy Chúa, đừng để con vật này là chó hoang.

Con chó sửa lại, lần này to hơn.

- Sửa nữa đi, bọn tao cần được giúp đỡ. - Con chó sửa nữa.

- Phải, tốt, - Annie nói khi cô nghĩ con chó đi vào trong bóng tối. Cô cũng đứng dậy và đi. Rõ ràng con chó muốn cô làm như thế. Có lẽ nó sẽ dẫn cô đến chỗ nào an toàn. Có lẽ đến nhà chủ nhân của những cánh đồng này. - Tao đi đây. Tao đi đây.

Annie té bốn lần trong khi đi. Cả bốn lần con chó đều đứng đợi, liếm mặt cô, sửa bên tai cho đến khi cô nghĩ đầu cô sẽ nổ tung ra. Mỗi lần như thế, cô đứng lên, lão đảo đi theo con chó. Cô ước chi thấy được nó như thế nào. Có lẽ con chó là chó cái. Chó cái rất có tinh thần che chở. Nhưng chó đực cũng thế.

- Gâu!

- Ánh sáng! - Annie nói lên khàn khàn, - Này, chó ơi, tao không đi được nữa. Mà đi gọi ai đến đây. Ông chủ mà. Hay cô chủ mà. Khi tao té lần cuối, tao nghĩ là đầu gối của tao bị thương. Tao đi như thế này là quá rồi. - Bây giờ mà đi cho hết đoạn đường. - Annie lão đảo, rồi té xuống. Con chó rên lên nho nhỏ. Annie khóc thút thít. - Đi gọi người đến giúp. Làm ơn đi gọi người đến giúp tao đi!

Cô thấy con chó bỏ đi, cô nghĩ chắc nó nhận thấy giọng cô có vẻ quá khẩn cấp. Rồi không có gì nữa ngoài bóng tối.

Cô cảm thấy cô được bế lên, cảm thấy mưa rơi xối xả xuống mặt, xuống thân thể. Đầu gối cô như trên lửa. Cô nghĩ cô được bình an, vì cô nghe con chó rên rỉ, khóc tí tê. Hay tiếng rên phát ra từ cô nhỉ? Cô không biết, cô không lưu tâm. Cô bình an. Cô chỉ cần biết thế là được.

- Jake, giỏi lắm. Bây giờ để đây cho tao, - người khổng lồ nói.

- Ông thơm quá! Con chó ấy của ông phải không? Cô nghe giọng cười ồ ồ, đầm ấm.

- Jake là con chó của tôi. Nó đã nhìn thấy cô. Khi cô khỏe, cô phải ăn miếng thịt bò thật ngon mới được.

- Ông ăn. Nó cũng phải ăn. - Rồi bóng tối lại bao trùm cô.

- Jake, tao đoán mùi thơm của tao làm cho cô ấy khó chịu. Cô ấy đang mê man. Tao nghĩ là chúng ta nên đem cô ấy vào phòng tắm, để nước làm cho cô tỉnh táo. Mà nghĩ sao, hả? Con chó Labrador quý giá rúc mũi vào đầu gối chủ.

- Cô ấy nói tao có mùi thơm. - Giọng cười của ông ta ồ ồ và đầm ấm như lần trước. - Jake, rồi chúng ta sẽ nói đến sự không vâng lời của mày. Mày biết kỷ luật rồi chứ: mày đi ra, làm xong công việc, đi vào và chúng ta đi ngủ. Luật lệ như thế. Mày phá luật mà không tìm được của gì quý hết. Mày tìm được người này à?

- Gâu, gâu.

- Lần này tao bỏ qua vì mày tìm được cô gái lâm nạn này. Bùn đầy người, không biết người ngợm cô ta ra sao. Trong bếp đèn sáng, Clay Mitchell nhìn người đàn bà trong tay.

- Được rồi, Jake, đi trước vào phòng tắm của khách. - Con chó Lake nhảy lên cầu thang, chạy dọc hành lang, chủ nó đi theo sau nó. Phòng tắm lát đá

phiến màu xanh trắng, vòi tắm cao, chỗ ngồi tắm rộng rãi. Clay không bao giờ dùng phòng tắm này, vì ông ta có phòng tắm riêng của mình. Ông cẩn thận để Annie ngồi xuống. Cô cố mở mắt, nhưng bùn bám đầy mi mắt khiến cô phải nhắm lại.

- Cứ ngồi yên, thưa cô. Tôi mở nước. Trước hết phải xối bùn cho hết trên người cô, rồi sau đó cô tắm rửa gội đầu.

- Ông thơm quá! - Annie nói. - Anh trai tôi có mùi thơm như ông. Mới đầu tôi tưởng Tom đã đi tìm tôi. Tôi chắc tôi đã bị thương ở đầu gối. Tôi không biết có đứng được không.

- Bởi thế mà cô đến ngồi ở đây. Để tôi chỉnh lại vòi nước, rồi nước sẽ phun xuống cho cô tắm. Này, tôi giúp cô cởi áo khoác ra. - Annie như một con búp bê nhếch nhác, người cứu cô cởi áo khoác bằng vải dệt chéo. Khi thấy khẩu súng bên hông cô, ông ta rít lên trong miệng. Annie đưa tay lấy khẩu súng để lên chỗ ngồi bên cạnh. Clay ném cái áo khoác vào trong góc buồng tắm. Ông chỉnh lại vòi sen ở trên đầu, rồi đóng cửa. Khi ông đi quanh trong phòng bên, ông nghe giọng cô nói:

- Tôi không phải tội phạm. Khẩu súng dùng để phòng thân thôi. Có kẻ đuổi theo tôi. Khi Jake nhảy lên giường, cố lật chăn mền lên, Clay nói với nó:

- Cô ta nói nghe đáng tin. - Con chó lôi chăn mền xuống hết, rồi ngồi chồm hổm trên giường.

- Phải, phải, mày đã làm được việc tốt, Jake. Ai đuổi theo cô ta qua đồng ruộng của chúng ta trong khi trời giông tố dữ dội như thế này? - Ông đi đến cửa sổ, ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ. Đây là phòng của ông. Ông thường ngồi ở đây để suy nghĩ đến sự huyền bí của vũ trụ, và khi còn bé, ông thường ngồi ở đây để đợi ông Già Nô En. Cũng từ chỗ này, ông ngồi đếm sao trên trời. Và cũng chính đây là nơi ông thường bị phạt cấm túc.

Những năm sung sướng ấy đã trôi qua. Khẩu súng trông ớn quá. Nếu ông không lầm, thì đây là khẩu Glock.

- Tôi cần cái kéo! Jake nhảy ra khỏi giường, chạy vào phòng tắm.

- Để làm gì? - Clay hỏi lớn.

- Đầu gối tôi bị sưng vù không thể cởi quần dzin ra được. Tôi không làm sao lau cho hết bùn. Tôi muốn ai giúp đỡ. Giúp đỡ! Cô muốn ông giúp cô cởi áo quần. Cách đây 10 năm, chắc ông đã hằng hái nói:

- Có anh đây. - Đây là thời còn Ann Marie, trước khi nàng chết. Bây giờ ông rất căng thẳng, lo sợ khi nghĩ đến cảnh thấy người phụ nữ trần truồng trong phòng tắm.

- Tôi không có kéo. Chắc thế. Dùng cây dao nhỏ được không?

- Chắc được. Này, tôi cố hết sức mà vẫn không cởi được áo quần. Nhờ ông giúp tôi với.

Này, tôi nghĩ là cô...

Có phải ông nói ông không muốn giúp tôi phải không?

- Tôi không nói thế. Nếu cô không quan tâm thì tôi không quan tâm. Hầu hết phụ nữ vào nhà người lạ như cô đều không muốn ai thấy thân hình lỏa lồ của mình.

- Nhưng thưa ông... mà ông tên gì? Tôi chẳng cần để ý đến chuyện ông thấy thân hình lỏa lồ của tôi hay không. Tôi cũng chẳng cần để ý đến con chó của ông thấy thân hình trần truồng của tôi. Chúng ta có trình diễn cảnh này ngoài đường đâu mà sợ? Đầu gối tôi đau quá!

- Tôi tên Clay Mitchell. Thôi được rồi, để chúng tôi giúp.

Annie nghiêng rặng khi Clay rọc dao cắt vải quần ướt mềm. Khi vải ở chỗ sưng nơi đầu gối cắt hết, cô thở phào khoan khoái.

- Tốt, giúp tôi cởi áo sơ mi luôn, - cô nói, cô đứng lờ cò trên một chân. - Tôi tên Annie Clark. Tôi thích con chó của ông.

- Đừng có ý nghĩ lộn xộn chỉ vì nó đã cứu cô. Nó là của tôi.

- Ông đã mất hết các thứ quý giá trong đời rồi, không ai lấy đi con chó của ông được nữa.

- Tôi chỉ nói tôi thích con chó của ông thôi. Khẩu súng làm ông sợ à? Có gì làm cho ông khó khăn không?

- Chẳng có gì làm cho tôi khó khăn hết. Khẩu súng của cô không làm cho tôi sợ. - Thân hình cô ta cân đối đẹp quá, như Ann Marie. Tóc vàng. Ann Marie tóc đen. Người đàn bà này có cặp mắt xanh như hoa lan dạ hương mà Ann Marie đã trồng. Ann Marie có mắt màu lục, ông muốn bày tỏ ý kiến về áo quần lót có viền đăng ten của cô. Trước đây, trước khi gặp Ann Marie, ông đâu có nói năng khó khăn như bây giờ. Ông muốn nói cái gì để cho cô gái này cười. Độ này ông sống đời ẩn dật, chân lấm tay bùn, không tiếp xúc với ai. Cô nhìn ông, chờ đợi. - Đồ lót này không gợi trí tưởng tượng nhiều, - ông nói. Các cô gái ở nhà hàng Vitoria's Secret cũng đã nói thế.

- Bây giờ tôi có thể tự cởi các thứ này ra được rồi. Ông có áo khoác dài hay cái gì, cho tôi mượn được không?

Tôi sẽ móc nơi cửa cho cô. Bây giờ tôi đi làm cho cô bịch nước đá để đắp vào đầu gối. - Rồi ông hỏi tiếp như vừa mới nghĩ ra: - Cô muốn ăn cái gì không?

Tôi quá mệt, không nhai nổi, ông Mitchell à. Nhưng tôi muốn uống. Ông có thừa bàn chải răng, cho tôi mượn một cái, và tôi cần điện thoại.

Tôi sẽ làm những điều cô yêu cầu. Ở trang trại Mitchell, chúng tôi có mục đích làm cho khách vui lòng. - Ông tự hỏi không biết người phụ nữ nhếch nhác này có hiểu được lời châm biếm của ông không. Khi đi xuống lầu, ông phân vân không biết tại sao tim ông đập nhanh như thế này, và tại sao ông toát mồ hôi. Và tại sao con chó của ông ở trên lầu, không lẽo đẽo theo ông như mọi khi. Ông tin đàn bà có thể làm mọi việc đảo lộn hết, làm cho mọi việc mất hết sự đồng bộ.

Bốn mươi phút sau, khi Clay đi lên lầu với cái khay đựng bàn chải đánh răng mới, điện thoại cầm tay của ông, một khay đựng bánh bích qui Oreo, và bình nước đá, ông thấy Annie nằm chèo queo trên giường, núc mũi vào Jake, và con chó có vẻ rất thích thú.

Chắc cô không đẹp. Thậm chí ông không biết cô có xinh không. Da cô bóng láng và trông có vẻ như cô đã kỳ cọ ít ra cũng hai lần. Khẩu súng nằm trên gối bên cạnh cô. Khẩu súng làm cho mọi thứ khác đi.

Annie đập bình nước đá lên đầu gối rồi hỏi lớn:

- Có bác sĩ ở gần đây không? Có ai có thể lôi chiếc xe của tôi ra khỏi bùn được không? Ông quên lấy aspirin.

- Chà, thế à? Cô có nghĩ tôi quên vì cô không dặn lấy thuốc này không?

- Chắc như thế, - Annie nói. Cô ăn bánh, đưa cho Jake một cái.

- Chủ mày có bánh rất ngon. Tao có hai con chó bụi như mày. Cám ơn mày đã đưa tao đến đây. Mày có biết khi mày cứu mạng sống của người ta thì họ nói như thế nào không.

- Chuyện huyền hoặc! - Clay đáp.

- Người Trung Hoa không nghĩ thế, - Annie đáp, cô liếm lớp kem ở giữa hai lớp bánh. Jake nhìn thèm thườn. Annie đưa cho nó. - Tôi có hai con chó chăn cừu giống Đức. Con chó này đẹp. Chắc ông thương nó lắm.

- Phải, tôi rất thương nó. Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô lái xe qua cánh đồng của tôi vào lúc đêm khuya với khẩu súng dặt ở lưng quần không?

- Tôi đã nói rồi. Có người đuổi theo tôi. Làm sao tôi biết được cánh đồng của ông đầy cả bùn như thế này? Tôi không biết hẳn có ý đồ gì. Tôi quá lo sợ vì không có ai biết tôi ở đâu. Tôi đã định sáng mai mới đi, nhưng tôi đã

ra đi sớm hơn và không gọi báo cho ở nhà biết. Rồi cơn giông tố ập đến, tôi rẽ sai đường và xe lại gần hết xăng. Chuyện như thế đấy.

- Tại sao có người đuổi theo cô? Annie khịt mũi.

- Biết được thì hay rồi! Tại sao bọn lưu manh làm những chuyện động trời? Tôi xin ông được ngủ lại ở đây đêm nay. Tôi rất sung sướng được đèn bù về những gì tôi đã gây phiền nhiễu cho ông. Tôi thương con chó này, - Cô nói, giọng gái ngủ. Một phút sau, cô ngủ ngon lành.

Clay lấy cái khay.

- Mà ở đây nhé, Jake. Nếu có chuyện gì thay đổi, đến báo cho tao hay. Con chó ngẩng đầu nhìn chủ một lát. Nó sủa nho nhỏ rồi cúi đầu rúc đầu vào chân Annie.

Clay đóng cửa he hé. Ông đi xuống dưới lầu, ngồi trước máy truyền hình. Ông biết vào lúc ba giờ sáng thì chương trình chẳng có gì hấp dẫn. Ông đưa tay lấy lon bia Corona ở quầy rượu xách tay ở phía sau, mở nắp rồi dựa lưng ra ghế.

Suốt ba năm rồi, đêm nào ông cũng ngồi ở đây nhìn vào hư vô. Ba năm đã trôi qua kể từ khi ông cảnh sát trưởng gõ cửa báo cho ông biết tin Ann Marie đã chết. Có một tên say đã đâm vào xe cô, khiến xe cô lộn nhào, nổ tung. Ba năm rồi!

Khi ấy Jake chỉ là một con chó, nhưng nó biết Ann Marie không trở về. Nó thường rên khóc với ông suốt những đêm trường. Đêm nay nó vui sướng hơn bao giờ hết, như thời nó còn nhỏ.

Tại sao mang theo súng lớn như thế? Annie Clark là ai thế nhỉ?

Chương mười sáu

Trời sắp bình minh. Clay rời khỏi ghế ngồi, đi ra cửa sau. Ông phải đi kiểm tra chuyện của Annie Clark. Chiếc Dodge Dakota cũ rích với con số gần 200.000 dặm trên đồng hồ nằm đợi ông bên cạnh nhà kho ọp ẹp. Ông thích chiếc xe cũ này một thời là của anh trai Bobby của ông. Bobby bây giờ đã về hưu, sống ở Key Biscayne với vợ, họ đi chiếc Cadillac màu trắng ngà. Bobby là cầu thủ xuất sắc của đội bóng rổ Celtics trước đây, và ông cũng đã từng học nghề này. Khi ông chơi cho đội bóng Lakers, tài năng của ông còn tỏa sáng hơn cả Bobby. Ông đã đầu tư tiền bạc, và đấu cho đội bóng rổ NBA. Tiền lời đầu tư và tiền trợ cấp của ông có thể giúp ông sống cuộc đời phong lưu nếu ông muốn. Nhưng ông không chọn cuộc sống xa hoa, mà chọn cách trở về với nông trang khi ông rời cơ quan FBI. Nghỉ hưu vào tuổi 44 không phải điều ông cho là hợp lý. Bây giờ công việc thường nhật của ông là làm vườn, nấu ăn, đọc sách, và đi bộ với con chó.

Chiếc xe tải cũ kỹ nổ máy ngay khi Clay khởi động. Ông cho xe chạy ra đường cái rồi rẽ trái. Suốt đêm dài, ông hình dung ra chỗ Annie Clark bỏ đường cái để băng qua cánh đồng của ông. Đi quãng 5 dặm, ông thấy chiếc Chevrolet Cavalier màu xanh đậm chúc mũi xuống con mương ở bên trái của con đường. Ông đạp xe tránh sang một bên trên doi đất hẹp. Thế là cô gái có khẩu súng nói thật. Ông đẩy cái mũ lưỡi trai hiệu Lakers ra sau đầu, nhìn chiếc xe hơi. Không có biển số. Tự nhiên ông tin chắc trên chiếc xe đặc biệt này không có dấu tay, ông nhảy qua mương, nhìn ra cánh đồng. Ông thấy chiếc xe lấm bùn nằm xa xa ở giữa cánh đồng, đuôi xe lún sâu dưới bùn. Có lẽ ông muốn gọi công ty trục xe Towing Service của Omar và gọi cảnh sát trưởng luôn thể, nếu Annie Clark bằng lòng. Cô có vẻ như không muốn người lạ biết công việc của mình. Clay hài lòng công việc kiểm tra, ông leo lên xe, lái về trại.

Jake đợi ông ở thềm nhà phía sau. Ông vuốt ve con chó một lát mới vào nhà.

- Khách chúng ta ra sao? Đến giờ uống cà phê rồi. Cô khách chắc đói meo, nên ta phải dọn ăn buổi sáng cho rồi. Chắc mày thích thịt heo và trứng. Mà này, trước hết chúng ta nên đi kiểm tra khách cái đã.

Jake chạy lên cầu thang lầu ở phía sau, đứng ở chỗ phía ngoài cửa phòng của Annie. Cô đã thức dậy, dựa lưng trên gối.

- Đầu gối cô ra sao?

- Bớt sưng rồi. Nó giật giật. Phiền ông kiểm cho thêm một ít aspirin nữa được không?

- Cô đứng dậy được không?

- Không thể đứng trên cái chân đau. Nhưng có thể nhảy lò cò trên chân phải. Đủ để cho con chó ông đi ra và lên lại đây. Nếu ông nhờ ai lôi chiếc xe của tôi ra khỏi bùn, tôi có thể lái về nhà được.

- Có lẽ nói thế không hay. Tôi sẽ đi gọi Henry Masterson. Ông ấy là bác sĩ địa phương, ổng đến khám tại nhà. Tuy nhiên, ông ta không thích ai gọi trước 7 giờ 30. Bây giờ đúng giờ rồi. Để tôi đi lấy áo quần rồi giúp cô xuống lầu.

- Tôi không biết cảm ơn ông ra sao, Ô. Mitchell.

- Tôi tên là Clay. Ông Mitchell là bố tôi. Cô đói không?

- Đói muốn chết. Mọi việc chắc sẽ tốt đẹp. Tôi không thích làm phiền ông nữa.

- Tôi sợ tôi là chủ nhà không được tốt. Ở thôn quê ít có khách đến chơi.

- Tại sao thế, ông... Clay?

- Người ta không ưa tôi. Được rồi, có quần sóc và áo sơ mi. Nếu cô đợi ở đây, tôi đi tìm xem thử có kéo không. Tôi đi gọi bác sĩ rồi trở lui giúp cô xuống lầu. Một lát sau, ông quay lui với cái kéo có tay nắm màu vàng cam.

- Trông tốt quá! - Annie nói, nhìn áo quần Clay để trên giường. Áo quần phụ nữ. Trông áo quần có vẻ vừa vặn người cô. Cô phân vân không biết áo quần của ai. Cô hỏi.

- Áo quần của vợ tôi, - Clay thản nhiên đáp.

- Ô! - Annie chỉ nói được có thế.

- Vợ tôi bị một tên say rượu lái xe tông chết cách đây ba năm. Cô thích ăn trứng như thế nào?

- Ốp la thôi. Tôi ăn ba cái. Ông có làm bánh bột nhân thịt băm không? Nếu có, cho tôi thêm hành và tiêu.

Tại quán Millie ngoài phố có bán thứ ấy. Annie cười.

- Thế là ông không làm món ấy. Jake ngứa đầu, hú lên.

- Mà hú rồi há? Nó buồn thấy tôi không làm thức ăn cho nó đấy. Con chó này thông minh. Nó ăn thức ăn tôi ăn. Trời, nó thích cả bánh kem ở Boston. Ngoại trừ sôcôla là không tốt cho chó.

- Phải. Chó của tôi cũng ăn thức ăn của tôi. Chúng rất khỏe mạnh và hạnh phúc. Bánh Oreo có sôcôla mà, Clay.

- Phải, tôi biết. Thịnh thoảng nó mới ăn. Tôi đi gọi điện thoại và quay lui ngay. - Mà biết sao không, Jake, - Annie nói nhỏ với con chó. - Ông ấy khó tánh nhưng dễ thương. Thật đau khổ khi mà mất đi người thương yêu. Tao đoán chắc mà nhớ bà ấy lắm, phải không? - Jake rầu rĩ. - Tao ước gì mà nói được. Tao mang ơn mà vì đã cứu tao. Tao nghĩ chắc mà biết thế, phải không? - Jake lại rên rĩ.

- Vậy mày nghĩ gì đấy? - Jake tiếp tục rên rỉ. - A, tao biết. Áo quần này còn mùi thơm của bà ấy phải không? Được rồi, chúng ta sẽ giải quyết đúng đắn thôi. - Annie cởi quần sóc và áo sơ mi ra, rồi mặc cái áo khoác dài của Clay vào lại. - Được không?

- Gâu.

- Được rồi! - Annie nói, thọc lét vào sau tai con chó.

- Áo quần không vừa à? - Clay hỏi, ông hiện ta nơi ngưỡng cửa.

- Vừa vặn, nhưng Jake hình như không muốn tôi mặc. Tôi đoán hơi của vợ ông đang còn trong áo quần. Không sao. Nếu có ai lôi chiếc xe của tôi ra được, tôi sẽ có áo quần trên xe. Nếu ông không ngại, tôi xin phép tạm mặc cái áo khoác của ông.

- Bác sĩ đang đến, và cả Omar. Ông ta sẽ lôi xe của cô đến đây. Một giờ là tối đa. Mà này, khi trời mới sáng, tôi lái xe ra đường để xem thử có xe cộ không. Tôi thấy có chiếc Chevy đâm đầu xuống dưới mương. Xe không có biển số. Cửa đóng kín. Ông cảnh sát trưởng sẽ đến để quyết định phải làm gì. Annie gật đầu.

- Thức ăn thơm quá. Tôi nghĩ bánh rán và tiêu còn thơm hơn cả nước hoa. Chắc ông làm bánh bột nhân thịt băm hả?

- Jake thích, cô thích. Cho nên, tôi tự nhủ, tại sao tôi có đủ thứ trong tủ lạnh mà lại không làm bánh ấy.

- Tôi nghe có tiếng xe đến.

- Có lẽ Henry đấy. Ông ấy cũng thích bánh bột nhân thịt.

Ba mươi phút sau, Annie nhìn ông bác sĩ già với vẻ thất vọng.

- Ông muốn tôi để yên cái chân 48 giờ à? Ông không thể băng bó lại được hay sao? Tôi phải về nhà, thật đấy. Tôi sẽ áp nước đá lên đấy.

- Tôi nói không được. Cô phải để yên cái chân.
- Nếu tôi tìm được người bằng lòng lái xe tôi về Charleston thì sao? Tôi ngồi sau xe, chân gác cao lên.
- Thế thì được. Xin lỗi, Clay, tôi không thể ở lại ăn sáng được. Leroy Adams hôm qua bị gãy xương đòn gánh, tôi cần đến kiểm tra ra sao. Xin cảm phiền, cô Clark. Khi ông bác sĩ đã ra về, Annie hỏi:
 - Ông có biết ai tôi có thể thuê để lái chiếc xe của tôi về nhà không?
 - Không. Để tôi lái cho.
 - Ồ không, tôi không thể làm phiền ông như thế. Làm sao ông về lại nhà?
 - Cô không biết ai có thể lái cho tôi về được à? Annie bật cười.
 - Chắc là có. Ông nói thật chứ?
 - Tôi hơi chán thấy cảnh cỏ mọc. Từ lâu tôi không đến Charleston. Tôi và Jake có thể đi chơi một vòng cho vui.
 - Gặp lúc khác, tôi không cần, nhưng ngày mai là sinh nhật con gái đỡ đầu của tôi, tôi phải đến phi trường để nhận món quà mà tôi đã mua cho nó.
 - Chắc là quà đặc biệt.
- Đúng thế - Annie kể cho Clay nghe câu chuyện của Jane và Daisy.
 - Đồ khốn nạn! Dĩ nhiên tôi sẽ lái xe cho cô về. Có thật cô tin con chó nhỏ “Tách trà Yorkie” này sẽ làm cho cô bé sung sướng không?
 - Tôi rất tin. Thú vật là phương thuốc hữu hiệu nhất chữa lành cả thể xác lẫn tinh thần người ta. Cứ nhìn ông và Jake thì rõ. Ông sẽ làm được gì nếu không có nó? Rosie và Harry giúp tôi đương đầu với những lúc gian nan rất có hiệu nghiệm. Daisy cần có ai để thương yêu. Cần ai đó thương nó vô điều kiện. Con chó con rất hợp với nó, và con chó chỉ mới nặng khoảng 5 pao. Nó sẽ là nguồn yêu thương vô tận cho con bé. Trẻ con và chó. Có gì

tuyệt hơn nữa? Khi con bé đi học về, con chó sẽ đứng đợi bé. Con chó sẽ ngủ dưới chân giường của bé nếu nó không nằm dưới gối. Tôi muốn nó làm cho con bé vui sướng. Tôi muốn con bé có những kỷ niệm hạnh phúc. Những kỷ niệm về bố nó không làm cho nó sung sướng. Có thể hầu hết những kỷ niệm ấy sẽ phai mờ với thời gian, nhưng chúng luôn luôn còn in dấu ấn trong óc nó. Con chó sẽ làm cho nó dễ chịu hơn. Trại hè có làm cho nó vui vẻ, nhưng vẫn không giúp nó vượt qua hết sự đau khổ.

- Cô nói đúng. Tôi sẽ lái xe cho cô về. - Clay nói, giọng cương quyết cô không thể từ chối được. - Nếu cô ăn hết thức ăn ấy, cô khỏi lo việc di chuyển. Cô không thể đứng để di dịch.

Tôi thường ăn nhiều như thế này. Bộ máy tiêu hóa của tôi rất tốt. Clay, bây giờ ông nói về ông cho tôi nghe đi. Ông làm nông ở đây à? Ông trồng loại cây gì?

- Trồng cỏ. Tôi về nghỉ hưu ở đây. Tôi chơi bóng rổ ở trường đại học và chơi rất hay nên được tuyển chọn vào đội Lakers. Khi bệnh thấp khớp làm cho tôi bỏ nghề, tôi gia nhập cơ quan FBI. Tôi là nhân viên mật vụ nhiều tuổi nhất ở Cục Điều tra. Khi tôi ngăn cản đuổi theo bọn gian phi, tôi trở về sống ở nông trang này vì vợ tôi muốn sống ở đây. Bà ấy chết sau sáu tháng về đây. Bà ấy có kế hoạch lớn là trồng dưa. Bà ấy có tài trồng trọt. Chúng tôi định nuôi vài con gà, con bò sữa, và hai con ngựa. Cả hai chúng tôi đều thích cưỡi ngựa. Chúng tôi vạch ra rất nhiều kế hoạch. Mùa đông cả hai chúng tôi sẽ đi dạy ở Chapel Hill. Mùa xuân và mùa hè chúng tôi sẽ ở đây. Tôi chưa làm đất để chuẩn bị thực hiện những giấc mơ của mình. Tôi làm ra nhiều tiền và đầu tư đúng đắn. Tiền bạc từ các nơi đầu tư đổ về cho tôi như nước. Nhưng cái chết của vợ tôi làm cho tôi đau đớn. Một năm trời đầu tiên sau khi vợ tôi chết, tôi sống trong cảnh dờ sống dờ chết, tôi mượn chén rượu để tiêu sầu. Jake chăm lo cho tôi. Thật đấy, Henry ghé vào đây một tuần một hay hai lần, để mang đến thức ăn do vợ ông ta nấu. Tôi không nhớ tôi có ăn hay không. Rồi một hôm, Jake bị bệnh. Việc này khiến cho tôi tỉnh mộng, vội vàng bắt tay vào việc lại. Đấy, chuyện của tôi thế là hết. Còn

chuyện của cô ra sao? Tôi rất muốn biết tại sao một người phụ nữ như cô lại mang theo khẩu Glock trên người. Cô hãy nhớ tôi là nhân viên mật vụ. Tôi rất rành các chuyện như thế này.

Annie cảm thấy tim đập nhanh. May cho cô là được gặp người mật vụ FBI.

- Tôi đi đến nhiều nơi mất rất nhiều thì giờ. Anh trai tôi và ông Elmo đưa cho tôi khẩu súng. Tôi biết cách bắn. Tôi không biết tôi có giết được ai hay không. Tôi biết nguyên tắc là khi nào thật cần bắn mới rút súng ra. Có lẽ tôi chỉ nhắm bắn vào đầu gối.

- Cô đi khắp nơi như thế để làm gì?

- Tôi kiểm tra các cửa tiệm của tôi để đảm bảo công việc tiến hành đều hòa. Tôi muốn đích thân tiếp xúc với nhân viên.

- Loại tiệm gì thế?

- Tiệm bán cà phê. Tôi có một tiệm ở Chapel Hill. Các tiệm này được gọi là tiệm Hoa Cúc.

- Lạy Chúa, thật thế không! Ann Marie thích tiệm ấy lắm. Trước khi chúng tôi đến định cư ở đây, chúng tôi có đến Chapel Hill. Trong thời gian một tuần, tôi không nhớ đã ăn bao nhiêu bánh xăng ụch cá ngừ và bánh ngọt sôcôla, và uống rất nhiều cà phê. Cô là chủ các tiệm ấy à?

- Phải. Chúng tôi sắp cấp quyền khai thác kinh doanh các cửa hàng này. Elmo làm công việc này, và anh trai tôi cũng thế. Cô bạn Jane đã quay về với công ty. Chúng tôi sắp bán cà phê từng pao.

- Elmo là ai?

- Ông là một người bạn tuyệt vời, có thể xem như là bố của tôi và Jane. Bây giờ ông cũng bệnh hoạn nhiều rồi. - Annie nói giọng buồn buồn.

- Tôi có đọc báo chủ nhật viết về cô. Tôi thấy cô hơi quen. Cô được bầu là Nữ Doanh gia Xuất sắc mấy năm liền phải không? - Annie gật đầu. - Ann

Marie nghĩ rằng khởi đầu kinh doanh với số tiền rất ít như thế là điều thật kỳ diệu. Tôi nghĩ chắc cô sẽ thích bà ấy.

- Tôi nghĩ chắc thế nào tôi cũng thích.

- Chuyện còn nhiều nữa, phải không? - Clay hỏi.

- Nhiều cái gì?

- Nhiều hơn điều cô kể.

- Không, chuyện thế là đầy đủ. Trừ phi ông muốn nghe về đời tư của tôi. Tôi cũng có thể xem như đã đính hôn và có thể sắp lấy chồng, nhưng chuyện không thành. Mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến chuyện của ông.

- Tại sao chuyện không thành?

- Ông định viết sách hay sao? Cuộc đời của tôi không liên quan gì đến công việc của ai hết.

- Cô giấu diếm chuyện gì phải không? Cô xấu hổ vì chuyện gì? Đây là vấn đề đơn giản thôi. Hầu hết mọi người đều muốn biết chuyện đời của cô, vì thế mà tôi muốn biết.

- Tôi gặp người đàn ông này lâu rồi. Tôi có phần nào yêu anh ta, nhưng anh có tập tục cổ truyền khác với tôi. Anh có công ty cà phê mà hầu như cung cấp hầu hết cà phê cho tôi. Ba mẹ anh để hầu hết tài sản cho anh, còn các chị em gái không có gì hết. Tôi chõ mũi vào chuyện này, nói với anh tôi bất bình tập quán của gia đình anh. Lúc ấy anh ta không đồng ý với tôi. Tôi không gặp anh một thời gian thật dài. Rồi vào tháng Sáu vừa qua, tôi đi Hawaii để làm hợp đồng mới và đặt hàng mua thêm cà phê. Em gái anh ta đứng đầu công ty. Đại loại như thế. Có tiến bộ. Chúng tôi gặp lại nhau, và giống như thời xưa. Nhưng anh ta vẫn còn tư tưởng và niềm tin mà tôi không chịu nổi. Chúng tôi bất bình về một số vấn đề. Thế là tôi từ hôn. Mới đầu, tôi chuyển ngày cưới từ tháng Hai năm sau lên tháng Chín, vì tôi muốn

Elmo dẫn tôi đi trong nhà thờ. Ông ấy yếu đuối bệnh hoạn. Rồi tôi đổi ý và viết thư báo cho anh biết. Anh gọi Jane một lần. Cô ấy chuyển lời nhắn đến cho tôi, và từ đấy tôi không có tin tức gì nữa.

Và tình cảm của cô...

Tê cóng. Tình cảm của ông với quá khứ như thế nào?

- Để cho con chó đang ngủ nằm yên. Làm sống lại chuyện gì thường gợi đau khổ cho nhau. Cuộc sống khởi đầu khi cô gặp anh ta. Cuộc sống phải do hai người tạo nên. Quá khứ là phần mở đầu. Chắc cô cứ sống坦然 nhiên phải không?

- Tôi vượt trên những điều bất hạnh để sống. Tôi sẽ sống cuộc đời của người gái già. Ông thì sẽ làm gì?

- Cứ sống.

- Cũng là người sống坦然 nhiên.

- Nếu tôi muốn, tôi có thể lấy vợ lại.

- Có lẽ ông chưa chuẩn bị để đi thêm bước nữa. Ba năm là thời gian dài, nhưng nếu xét về các mặt khác thì thời gian này không lâu. Khi thời gian đến, chắc ông sẽ làm cái gì đấy.

- Cô nói nghe như Ann Marie thường nói. Thình thoảng tôi không nhớ được cô ấy như thế nào. Có lúc tôi có thể cảm thấy cô ấy ngồi bên tôi. Nếu tôi cúi người qua bên kia bàn hôn cô thì cô sẽ làm gì?

- Có lẽ tôi sẽ tát tai ông. Tại sao ông muốn hôn tôi?

- Để xem thử tôi đã chết như tôi cảm thấy không. Cô xinh đẹp. Tôi thích cô. Con chó của tôi thích cô. Cô có trí óc. Chúng ta có thể nói chuyện một cách thông minh.

- Thôi được rồi, hôn đi. Xem như đây là nụ hôn giữa anh em.

- Thật không?

- Trái đất không chuyển động. Anh Tom của tôi cũng hôn tôi như thế thôi. Ông cần có nhiệt tình là được.

- Ồ phải.

- Phải. Nhưng ông có mùi thơm.

- Thật ư?

- Thật. Tôi là người thích cái gì có mùi thơm. Nhất là đàn ông. Ông có thích nước hoa không?

- Tôi thích nước hoa. Thích hương hoa. Âm nhạc nhẹ. Tôi là loại người đa cảm. Ít ra là thế. Tôi không biết bây giờ ra sao.

- Tôi cũng thế - Annie nói. - Muốn thử nữa không? - Cô tự hỏi, giọng cười trong tiếng nói của cô xuất phát từ đâu.

- Muốn, muốn chứ. Ông chồm người qua bàn. Annie nhắm mắt. Bỗng cô mở mắt ra.

- Chà!

- Cô nói có nhiệt tình là được. - Clay cười - Như vậy, có phải trái đất chuyển động không?

- Không. Tôi nghĩ ông chỉ muốn thực hành nhiều hơn. Đừng nghĩ đến chuyện dùng tôi làm vật thí nghiệm.

- Không có nhúc nhích chút nào à? Không xúc động à?

- Không. Bỗng Jake sửa lên một tiếng thật lớn.

- Như thế tức là Omar đến đây để lôi chiếc xe của cô. Cô có muốn đi thật không? Cô cứ ở lại đây bao lâu cũng được. Trong phòng khách có chiếc ghế nệm dài rộng như cái giường. Cô có thể ngủ đấy để khỏi đi lên thang lầu.

- Không, tôi phải về. Bây giờ Daisy là việc rất quan trọng.
- Để tôi thương lượng với Omar. Ông ấy thường đem theo nhiều xăng, để tôi nói ông đổ cho đầy thùng xăng của cô. Cô nói cô cần lấy cái xách phải không?
- Nếu việc ấy không làm phiền ông. Cái ví tiền của tôi ở trong cái xách. Chỉ lấy tiền để trả cho ông ấy. Omar sẽ gửi hóa đơn. Ông ta thích để cho vợ ông có việc làm. Bà ấy giải quyết hết mọi công việc làm ăn. Cô đừng thay đổi công việc của Omar.
- Được thôi. Chắc ông phải dọn dẹp. Buổi ăn sáng thật quá thịnh soạn. Cám ơn lắm.
- Hân hạnh được dọn dẹp. Tôi chỉ ném mấy cái đĩa và các thứ đi là xong. Nếu tôi làm thế, chúng ta có thể ra đi ngay khi cô mặc áo quần xong.
- Làm đi! - Annie cười. - Tôi thường muốn làm như thế. Thật là quá... phí phạm. Ông nghĩ đến chuyện ăn rồi vứt các thứ đi, ngay cả nôi và chảo à?
- Vì thế người ta làm đĩa giấy, nĩa nhựa và dao nhựa.
- Phải, tôi biết, nhưng chuyện không giống nhau.
- Tôi nghĩ chuyện này được gọi là bước ngoặt của bản chất.
- Chấp nhận chuyện đó, Clay. Ông không muốn làm việc như thế phải không? - Annie trêu. - Chà, nhìn xe tôi kìa!
- Đây là loại xe đắt tiền đã được quảng cáo có thể làm đủ thứ phải không?
- Họ quảng cáo nó có thể chạy trên băng giá, băng qua rừng già ở Châu Phi và sa mạc Sahara, chưa kể đến việc leo núi cao và mang cả một sở thú trên xe, phải không? Đúng, chính xe ấy đấy. Nó không chạy trên bùn được.
- Tôi phải đòi tiền lui thôi.

- Tôi đang nghĩ đến chuyện ấy. Annie uống hết cà phê và muốn uống thêm tách khác. Cô nhìn xuống đầu gối. Nó to như quả dưa. Cô uống viên Aspirin với hộp cà phê cuối cùng.

- Tốt rồi. Đây là phiếu tính tiền của cô và đây là cái xách của cô. Cái ví không có trên xe. Đừng nghĩ Omar đã lấy. Ông ta là trợ tế trong nhà thờ. Tôi nghĩ chắc cái anh chàng đuổi theo cô đêm qua đã lấy. Có gì quan trọng trong ví không?

- Có. Ông có điện thoại di động để chúng ta mang theo không?

- Dĩ nhiên là có. Tôi có giữ một cái trong xe phòng khi khẩn cấp.

- Tốt. Tôi sẽ gọi Elmo và Jane, và họ sẽ thông báo cho mọi người biết. Họ phải thay hết khóa trong nhà. Tôi đem theo chìa khóa dự trong ví. Dưới này có phòng tắm không?

- Ngoài hành lang.

Annie nhảy lò cò vào phòng tắm. Clay đưa cái xách cho cô. Năm phút sau cô xuất hiện với chiếc áo dài màu vàng có tắm nước hoa thơm ngát.

- Tốt, ta làm xong hết việc ở đây rồi, - Clay nói, ông ném hai cái chảo chiên vào bao rác. - Cô có thể đi một mình ra xe được không?

- Được, nhưng ông phải chỉnh lại ghế ngồi.

- Cô đợi tôi đi đổ thùng rác. Rồi tôi lấy ít cái gối để cho cô gác chân và lấy bình nước đá. Tôi lấy cho Jake cái chặn và khóa cửa. Cho nó ngồi phía trước với tôi được chứ? Nó biết cách buộc dây thắt ở ghế.

- Được. Ông mang theo cái xách của tôi chứ?

Annie leo lên xe. Cô cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến đêm qua có người đã leo lên xe cô, tìm tòi, lục lọi và ăn cắp cái ví của cô.

- Đồ con hoang! - Cô nói.

- Tôi cần ít ra 5 phút để học cách sử dụng chiếc xe đa chức năng này. Cô cần mua xe Mỹ hơn.
- Tôi đang nghĩ đến chuyện ấy.
- Tôi có nhiều ý kiến quá, phải không? - Clay trêu.
- Ý kiến hay là được. Mọi người đều “suy nghĩ”.
- Ngồi yên mà thưởng thức cuộc hành trình, cô Clark. Cô muốn nghe nhạc hay muốn nghe tôi kể chuyện đời?
- Nghe nhạc. Nhưng sau khi tôi gọi về nhà xong. - Annie đáp.
- Tôi nghĩ là cô đã phịa ra chuyện trái đất không chuyển động.
- Không, tôi không phịa đâu.
- Trong thời hoàng kim của tôi, tôi được người ta gọi là Shake, Rattle, và Roll Mitchell, - Clay chua chát nói.
- Thời ấy là năm nào?
- Không liên quan gì đến cô. Tôi không nói cho cô biết chuyện gì đâu, Annie Clark.
- Tốt thôi.

Ông ta dễ thương. Cô thích ông. Bỗng cô quên Parker Grayson một lát.

Mọi người đón cô về nhà rất cảm động. Ngay cả anh cô cũng có mặt với Elmo, Jane và Daisy. Rosie và Harry đứng bên cạnh Daisy.

Clay được mọi người thích ngay khi ông bế cô bước lên thềm nhà. Mọi người đều bắt tay nhau và cảm ơn ông đã săn sóc cô chu đáo. Cô nhìn những con chó làm quen với nhau. Rosie đi quanh Clay nhiều lần, trong khi Harry tháo dây giày cho ông. Jake đứng nhích lui, mắt nhìn Rosie, nhìn qua

Harry rồi nhìn Clay. Hài lòng vì thấy không có gì xảy ra cho chủ, Jake đi vào nhà.

Mọi người liền đổ xô đến Annie. Jane nhứt quyết đòi Annie nằm lên ghế nệm dài. Tom đem đến cho cô ly trà đá. Daisy đem đến cho cô hai cuốn sách truyện của bé để cho cô đọc, rồi mở máy truyền hình và đưa cái điều khiển từ xa cho cô. Elmo ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô, hơi thở hỗn hển.

Annie muốn khóc khi thấy gương mặt nhăn nheo của ông. Khi hơi thở bình thường trở lại, ông nói:

- Khóa các nơi đã được thay cách đây một giờ. Tất cả các công ty tín dụng đều đã được thông báo. Chúng ta đã tin cho ngân hàng biết về tài khoản của cô và số tài khoản sẽ được cấp lại vào ngày mai. Jane đã thông báo cho sở giao thông vận tải. Khi nào cô khỏe, cô sẽ đến đây để xin cấp phát bằng lái xe lại. Việc đăng ký của cô cũng vậy. Bây giờ cô chỉ có việc nằm nghỉ ngơi cho lành đầu gối thôi.

- Ngày mai là lễ sinh nhật của cháu, dì Annie à. Mẹ đã để cho cháu nướng bánh giúp. Tessie và Junior sẽ đến dự tiệc. Mẹ nói tốt.

- Dĩ nhiên là tốt. - Tessie và Junior là cặp song sinh ở cách nhà cô ba nhà.

- Clay, để tôi chở ông đi tham quan một vòng, - Tom nói. Khi hai người đã đi khỏi, Annie nói:

- Elmo, ông có vẻ như muốn nói gì với tôi. Ông cảm thấy khỏe không?

- Tôi cảm thấy khỏe chứ không như cô nhìn. Mỗi ngày mỗi khó khăn hơn. Tôi không bỏ cuộc. Cô nói đúng, có chuyện tôi muốn nói cho cô biết. Hôm qua Grayson có gọi. Anh ta sẽ đến đây. Không phải đến Charleston mà là Boston. Anh nói cháu trai của anh cần giúp đỡ. Anh hỏi khi nào cô về, tôi nói không biết. Tom nói có gọi cho anh ấy nhiều lần. Anh nói anh đợi tin tức của cô. Annie, cái anh chàng chở cô về nhà dễ thương đấy chứ.

- Elmo, ông mới nói chuyện với anh ta có 5 phút. Làm sao ông biết anh ta dễ thương hay không?

- Nhìn cặp mắt thì biết. Tôi thấy cách anh ta cư xử với con chó của anh. Anh ta chăm sóc cô, phải không? Lái xe cho cô về đây vì ngày mai là sinh nhật của Daisy. Chỉ nhìn vào các việc ấy thôi cũng đủ biết anh ta dễ thương.

- Anh ta dễ thương, Elmo à. Con chó của anh cũng vậy. Tôi sẽ để cho anh lái xe Rover về, đến khi nào tôi khỏe, tôi và Jane sẽ đến đây lấy xe về. Trước đây, anh ấy chơi bóng rổ cho đội Lakers. Vợ anh chết cách đây ba năm. Tôi nghĩ là anh chưa nguôi.

- Anh nguôi rồi. Anh ta chỉ còn mặc cảm tội lỗi chút ít khi sống cuộc sống mới. Anh ta dễ thương thật đấy.

- Ông đã nói rồi, Elmo! - Annie chua cay nói.

- Annie, nhiều lúc cô không thấy thực tế nằm ngay trước mắt. Nhiều lúc cô cần được hích vào người, và cả như thế vẫn không có hiệu quả, nên tôi phải đẩy mạnh.

- Elmo, có phải ông muốn ghép đôi chúng tôi không?

- Tại sao tôi phải làm một việc như thế? Cô đang mơ tưởng anh chàng ở Hawaii. Làm việc này ích gì?

- Tôi không mơ tưởng ai hết, Elmo à. Parker và tôi, hai người ở hai thái cực. Tôi đã suy nghĩ nhiều rồi, tôi thấy Parker không hợp với tôi. Chúng tôi rất khác nhau về tư tưởng. Ôi, chuyện này chỉ dung hòa được một thời gian thôi, rồi thế nào hôn nhân cũng tan vỡ. Anh ấy muốn tôi bỏ nhiều thứ quá, và tôi cũng muốn anh ấy bỏ nhiều thứ. Vợ chồng không nên để ai phải từ bỏ cái gì mới được. Tôi quan tâm đến anh ấy rất nhiều, nhưng tôi không yêu anh. Bây giờ tôi mới biết rõ điều này.

- Cám ơn Chúa đã thương tình!

- Có phải ông muốn nói ông không chấp nhận Parker, phải không?

Tôi không nói thế. Tôi nói tôi không thích thôi.

Lạy Chúa, Elmo, ông chưa bao giờ gặp anh ấy mà!

- Cần gì phải gặp mới biết! Tôi đã nghe nói chuyện anh cả trăm lần rồi. Tom kể cho tôi nghe nhiều chuyện. Jane cũng nói cho tôi biết nhiều chuyện. Tôi không thích anh ta. Và cô biết sao không, Annie? Anh ta không thích tôi. Tôi có cảm giác anh ta không có kiên nhẫn với người già. Nếu cô không nói gì trước, chắc tôi không có ý kiến.

- Đáng ra ông phải nói trước mới phải, Elmo.

- Tôi định nói khi dẫn mấy con chó ở Hawaii về. Cô đang yêu. Ít ra là cô đã nói cô đã yêu.

- Tôi nghĩ tôi yêu với từ yêu. Tôi muốn người nào giống mình. Tôi tưởng Parker là người đặc biệt sẽ làm cho đời tôi nhẹ nhàng lên. Có thể anh là người ấy, và tôi quá ngu nên không thấy được thôi. Có tin gì của bạn bè tôi ở Boston không?

- Không có tin gì hết. Tom, Jane và tôi có ý định tiếp tục cuộc tấn công. Cuộc tấn công đã bị trì trệ. Chúng ta không có ác tâm. Mà này, cô có gửi đơn báo cáo cho cảnh sát biết về vụ đêm qua chứ?

- Không, tôi không gửi. Tôi không thấy ai hết. Chiếc xe chạy sau tôi thôi. Không có luật nào cấm việc ấy. Tôi tự ý leo qua con mương. Hẳn không. Hẳn, dù hẳn là ai, sẽ nói hẳn lạc tay lái vì trời mưa to. Mưa không thấy gì hết. Tôi chỉ nhờ vào ánh chớp, không thể nói tôi thấy có người đang nhìn tôi. Clay cho biết xe không có biển số và cửa khóa kín. Phải, cái ví bị mất. Làm sao tôi chứng minh hẳn đã lấy cái ví? Thế nào cảnh sát cũng sẽ nói, nếu tôi ngu ngốc để ví trên xe, thì mất là chuyện đáng đời. Họ sẽ nói như thế, Elmo à. Tôi không muốn ông lo cho tôi.

- Tốt, tôi sẽ không lo chuyện của cô, - ông già gay gắt đáp.

- Ăn gì buổi tối?

- Tôi không biết. Ông cho Daisy quà sinh nhật gì?

- Toa xe lớn màu đỏ. Nó có thể dùng toa xe để kéo con chó cô cho đi chơi. Trẻ con thích làm thế. Annie, tôi đã gặp luật sư của tôi vào tuần trước. Tôi không nói gì với Jane về chuyện này, nhưng tôi muốn nói cho cô biết. Tôi sẽ để tất cả những gì tôi có trong quỹ ủy thác cho Daisy. Tôi muốn khi nó học xong đại học nó sẽ có vốn để khởi đầu sự nghiệp. Cô không buồn chứ?

- Không buồn chút nào. Ông rất tốt, Elmo à. Chắc Jane cũng không buồn. Cô ấy sẽ rất cảm ơn ông cũng như tôi vậy. Daisy là đứa con gái rất dễ thương.

- Nó chơi cờ rất giỏi, báo cho cô biết thế. Nó mới bắt đầu, còn nhiều khó khăn, nhưng rất có triển vọng. Jane đi vào phòng, cô hỏi:

- Uống trà nữa không, Annie?

- Uống chứ, - Annie đáp, đưa ly ra.

Anh chàng dễ thương thật, Annie. Dễ thương thật!

- Đừng nói thế. Anh ta lái xe cho mình về nhà thôi. Con chó của anh tìm ra tôi. Thế thôi.

- Tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn cô. Anh lo cho cô.

- Tôi không tin hai người. Anh sống ở Bắc Carolina. Tôi sống ở Nam Carolina.

Gần hơn Hawaii nhiều, - Jane nói.

Chắc cô cũng nói cô không thích Parker?

- Nếu cô yêu Parker, thì tôi thích Parker. Nhưng tự thâm tâm mà nói, tôi không thích Parker. Tôi không thích thái độ nói năng của anh trên điện

thoại. Tôi chưa gặp anh, nên có lẽ đánh giá như thế không công bằng. Tôi không muốn...

- Đừng nói tiếp nếu tôi không đả động đến. Như thế tức là Tom cũng không ưa anh ta?

- Đứng trên bình diện hợp tác làm ăn, tôi nghĩ Tom thích anh ấy. Còn về cá tính, tôi nghĩ Tom không thích. Cô cần nói chuyện với Tom để biết rõ hơn. Im lặng một lát, Jane nói tiếp:

- Tom đang nói chuyện rất hăng với ông Mitchell sau vườn. Họ vừa uống bia vừa nói chuyện về bóng rổ. Đàn ông là đàn ông. Chắc cô biết chuyện đàn ông mà. Không nói đến chuyện vòng hoa quàng cổ.

Annie không nói gì về chuyện này.

- Buổi tối ăn gì?

- Bánh bột bắp cuối hè. Xà lách trong vườn. Sáng nay tôi có đi chợ mua vài thứ ngon. Thịt gà nướng. Bia lạnh cho người lớn, nước chanh cho Daisy. Thịt gà và cơm cho chó. Bây giờ xong xuôi hết rồi. Ông Mitchell có ở lại không?

- Ở lại đêm nay thôi. Tôi sẽ để cho ông ta lái chiếc Rover về, rồi khi tôi lành đầu gối, cô và tôi sẽ lái xe đến lấy, nếu việc này thuận tiện cho cô.

- Đương nhiên là thuận tiện. Cứ chọn ngày ta sẽ đi. Cô quyết định sẽ đi dự buổi họp mặt chứ?

Phải. Nếu cô đi thì tôi sẽ đi. Elmo hỏi:

Các cô thấy thế có khôn ngoan không?

- Khôn ngoan hay không, tôi cũng đi, - Annie đáp. - Khi đến đây, tôi sẽ đốt sáng ngọn lửa cho mọi người thấy. Tôi sẽ chấm dứt chuyện này hẳn. Tôi sẽ không sống trong sự lo sợ, hai người cũng sẽ như thế.

- Còn chuyện Parker và cháu trai anh ta thì sao? - Elmo hỏi.
- Tôi sẽ lo việc này luôn. Chuyện xảy ra cho tôi ở Bắc Carolina là chuyện cuối cùng tôi không chịu nổi nữa.
- Tôi nghĩ chắc cô sẽ cương quyết ra tay, phải không?
- Chắc chắn là như thế.

Chương mười bảy

Giấc mơ khủng khiếp làm cho Annie thức dậy, người ướt đẫm mồ hôi, tấm chăn mỏng mùa hè đắp trên người vẩn quanh cổ cô. Cô dựa lưng trên chõng gối mềm, cố định thần để xem thử đây là giấc mơ hay cái gì đã làm cho cô thức dậy. Những con chó đều im lặng. Ánh chớp nực nội trời cuối hè lóe sáng ngoài những bức rèm che ở cửa sổ trước nhà, nhưng không có sấm. Các con chó đâu rồi? Có lẽ chúng ngủ với Daisy sau các cánh cửa đóng kín. Jake có lẽ ở trên lầu với Clay trong phòng đóng cửa. Elmo ngủ trong phòng nhỏ ở hành lang phía giữa. Có lẽ ông cũng đóng cửa kín mít. Jane và Tom ở trên tầng hai nằm phía cuối hành lang. Chắc có lẽ phòng họ cũng đóng kín cửa. Vậy cái gì làm cho cô thức dậy? Cô càu nhàu khi nhận ra đầu gối cô giật giật.

Jane để chai aspirin và ly trà đá, bây giờ đã hết lạnh, ở trên cái bàn gần chiếc ghế nệm dài, phòng khi cô thức dậy và khát nước. Annie hất cái chăn mỏng sang một bên, nắm vào tay vịn ghế dài, đứng dậy, nhăn mặt đau đớn, rồi thận trọng tránh đề nặng lên cái chân đau. Cô nhảy lò cò qua phòng ăn, theo hành lang dẫn đến nhà bếp. không bật đèn sáng, cô thấy Elmo đứng nơi cửa sổ phòng ông, nét mặt có vẻ kỳ lạ.

- Có gì không ổn phải không? - Cô hỏi nhỏ.

- Không biết. Tôi nghe như có tiếng gì. Ngồi xuống đi Annie. Cô cần gì tôi lấy cho. Duỗi chân ra đi. Tại sao chúng ta nói thì thầm như thế này? Tôi không tin có chuyện gì khác thường. Nếu có, chó đã sủa rồi.

- Những con chó ở trên lầu, phía cuối trước nhà. Jane có mua cái máy phát ra âm thanh êm dịu để cho Daisy dễ ngủ. Máy kêu cả đêm, ru ngủ như thôi miên. Có lẽ mấy con chó cũng bị ru ngủ với Daisy. Tôi nghe có tiếng gì đấy. - Elmo nói, giọng cương quyết.

- Có thể có chuyện gì đấy, Annie. Bọn nhóc đi qua, chúng ném cái gì vào cổng. Ném cái gì lên mái nhà. Cả hai chúng ta đều nghe cả. Chắc không có điều gì... quan trọng đâu. Cả hai chúng ta vì gốc nên lo sợ thôi.

- Sau chuyện xảy ra ở Bắc Carolina, tôi tin là có chuyện gì đấy. Ông có nói ông Newman đã cho ta thông tin là thằng ấy nói hẳn biết các hoạt động của chúng ta suốt 24 giờ một ngày. Chuyện này đáng cho tôi phải suy nghĩ chứ? Tôi không thể đi ngủ lại được. Ông có uống cà phê không, Elmo?

- Bây giờ mà uống cà phê thì tuyệt.

- Thường hay không có cà phê in?

- Thường.

- Elmo, có chuyện này tôi muốn nói với ông. Ông có nhớ tôi đã nói với ông là Parker có chuyện làm cho tôi bối rối không? Tôi không biết đích xác, nhưng tôi luôn luôn nghĩ rằng có cái gì đấy đang diễn ra ở đâu đây mà đáng ra tôi phải biết đến mới đúng. Tôi biết giải thích sao cho ông hiểu đây?

- Cứ nói đi.

- Trong thời gian tôi ở tại khách sạn, tôi có đọc bài viết về cà phê thực không có cà phê in. Hình như có một số nhà khoa học đã biết cách tạo ra những cây cà phê không có gien cà phê in. Họ đã làm những thí nghiệm trên lá của cây cà phê đã loại chất cà phê in, và họ cho thấy chỉ có một phần trăm chất cà phê in trong những cây bình thường. Kết quả của những công cuộc nghiên cứu này là họ đã tạo ra được gien cần thiết để sinh ra chất cà phê in. Công việc này đã được thực hiện tại Đại học Hawaii. Hình như bây giờ họ có thể lấy gien trong vài mô của cây cà phê và cấy vào trong mô của những cây mới. Vấn đề rất có ý nghĩa, Elmo à. Tách được chất cà phê in, mà không cần phải qua khâu rút chất cà phê in từ hạt ra, khâu này làm mất bớt hương vị đi.

- Elmo, công việc này rất quan trọng. Thị trường tiêu thụ cà phê mỗi năm lên 24 tỉ đôla. Có thể nhiều hơn nữa. Chắc ông không biết là nó đứng hàng thứ nhì sau dầu hỏa. Theo bài báo tôi đọc, thì phải mất hai năm mới sản xuất được hạt cà phê loại này. Tôi nghĩ Parker đang làm công việc này, vì thế mà anh ta giao công việc buôn bán cà phê hàng ngày cho Kiki. Tôi không hiểu tại sao công ty cà phê phải có phòng thí nghiệm. Tôi nghĩ là anh ấy tạo gien trong những cây cà phê để sản xuất nhiều và có hương vị. Nếu anh ấy làm được, công việc này sẽ gia tăng hương vị cho cà phê, giảm bớt vị đắng, và gia tăng lượng hạt cà phê cho cây.

- Chuyện này có liên quan gì đến chúng ta, Annie?

- Nếu Parker thành công, anh ta sẽ thắng lớn. Ngay bây giờ, anh ta cần hợp đồng của tôi, tiền bạc của tôi để chi tiêu vào việc nghiên cứu mới, rồi đến lúc nào đó, anh tăng giá gấp đôi, khi ấy tôi sẽ chết đuối và các tiệm Hoa Cúc của tôi chết chìm luôn. Bây giờ, tôi biết tại sao họ khăng khăng đòi làm hợp đồng dài hạn. Tôi rất sung sướng là tôi đã nghĩ đến chuyện tôi bị chèn ép. Tôi đã ký 6 tháng. Tom cho là tôi mất trí. Parker trở tài thuyết phục tôi nói rộng hợp đồng. Việc này khiến cho tôi thắc mắc, mãi cho đến cách đây mấy hôm tôi mới hiểu lý do. Parker rất khôn ngoan trong công việc làm ăn. Hiện anh ta dựa vào việc chúng ta trả tiền mặt ngay khi giao hàng, không như các công ty khác, họ để lâu đến 90 ngày, nhiều lúc đến 120 ngày mới thanh toán. Tiền trả cho các khoa học gia rất tốn kém. Phòng thí nghiệm cần rất nhiều tiền mới hoạt động được. Tôi chắc phải bỏ hợp đồng thôi. Ông có cho tôi điên không, Elmo?

- Điên gần như tôi, - Elmo khịt mũi. - Vậy bây giờ tính sao?

- Tôi không biết. Chúng ta cứ thực hiện hợp đồng. Còn ba tháng nữa. Sáng mai tôi sẽ nói chuyện với Tom. Chúng ta cần chuẩn bị để thực hiện phương án B.

- Cô còn yêu anh ta không, Annie?

- Tôi nghĩ còn. Tôi cho phép mình vẽ hoa trong óc. Chắc ông biết cuộc sống sau khi hết các tiệm Hoa Cúc. Cuộc sống gia đình. Tôi luôn luôn biết có cái bóng trong bức tranh vẽ hoa. Tôi không quá bi ai đâu. Cả hai chúng tôi đều đánh bạc. Khổ thay là tôi không biết nguyên tắc. Điều thật sự làm cho tôi lo sợ là việc này. Tôi không thể hợp tác mà không nghĩ đến các chị em gái của anh ta. Parker không nể trọng đàn bà. Ồ, anh ta nói ảnh có, nhưng ảnh không. Khi người ta nghĩ là mình yêu, mình chỉ thấy cái mình muốn thấy thôi. Tình yêu của tôi chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Mọi người đều có những lúc như thế. Đây là kỷ niệm.

- Tôi thì nghĩ cô từ hôn vì những lý do khác. Những lý do mà chúng ta không cần bàn cãi.

- Có một phần như thế, Elmo. Lo sợ làm cho con người có hành động rất lỳ lạ. Sự lo sợ còn làm cho người ta mở to mắt nhìn vào các thứ quanh mình. Sự lo sợ cho bản thân, cho đời mình, khiến người ta ý thức được những việc mờ ám, những việc mà người ta thường không lưu tâm tới. Tôi nói thế có rõ không? Elmo gật đầu rồi nhìn đồng hồ.

- Bây giờ là bốn giờ rưỡi. Tất cả im lặng. Tôi đoán chắc chúng ta sợ quá mà nhập tâm.

- Hình như thế.

- Muốn chơi cờ hay chơi bài gin rummy không?

- Chơi cờ thôi, - Annie đáp.

- Để tôi đi lấy bàn cờ.

Tôi đi vào buồng tắm một lát. Chúng ta chơi sao đây?

- Ăn tiền hay sao? - Elmo cười sảng sặc khi đi về phòng mình.

Hai phút sau, khi Annie mở cửa buồng tắm thì có tiếng nổ lớn vang lên ở cuối phía sau nhà. Annie nhào lui, đưa tay níu thanh ngang vắt khăn, người

lắc lư trên một chân để khỏi té.

- Elmo! - Cô hét lên muốn bế phôi.

Elmo vừa chạy vừa giang hai tay về phía Annie, miệng hét to:

- Cái gì thế?

- Lạy Chúa! Gọi cảnh sát, sở cứu hỏa! Ông có sao không, Elmo?

- Quá khiếp, nhưng không sao. Điện thoại ở đâu? Annie nhảy lò cò đến chân cầu thang.

- Mọi người xuống hết đây! Tom! Jane! Clay! Mau lên! Có tiếng nổ trong nhà bếp. Chúng ta phải ra ngoài hết. Mau lên! Mau lên! - Annie hét to để át tiếng lửa cháy phần phật trong nhà bếp.

Năm phút sau họ đều ra đứng trên vỉa hè trước mặt nhà khi xe cứu hỏa và xe cảnh sát chạy đến. Phía sau là xe cứu thương.

Còi hú liên tục, mọi người đua nhau nói, và chó sủa, gào rú.

Jane ôm cứng Daisy vào ngực, vừa hoảng hốt nói:

- Annie, ngôi nhà xinh đẹp của cô bị hủy hoại rồi! Ồn Chúa, cô được yên ổn. Ồn Chúa, tất cả chúng ta được yên ổn!

- Tôi không cần ngôi nhà. Nếu chúng ta không đề nghị chơi cờ và nếu tôi không vào phòng tắm, thì chắc cả hai chúng tôi chắc đã chết rồi.

Clay Mitchell nhìn những người lính cứu hỏa và cảnh sát chạy vào nhà.

- Tom, chuyện gì xảy ra thế? Trong nhà có khí đốt phải không?

- Không. Tất cả đều dùng điện, - Tom đáp, nghiêng răng và bặm chặt hai nắm tay. Clay nghĩ đến khẩu súng của Annie và chuyện đã xảy ra cho cô mới hơn 24 giờ một chút. Lương tâm giục ông nên dẫn con chó ra tay. Nhưng ông vẫn đứng yên trên hè đường. Ông chưa bao giờ bỏ bạn bè. Cũng

không bao giờ ông bỏ chạy trước những chuyện bối rối. Ông hồi hộp khi thấy mọi người lo sợ, nhất là cô bé.

- Đứng yên, Jake, - ông nói với con chó. Nó nôn nóng muốn chạy đi.

Một giờ sau, người sĩ quan cảnh sát điều tra đề nghị chở tất cả đến nhà Elmo và dặn họ nhất thiết không được trở về nhà cho đến khi nhà cửa đã yên ổn.

- Bao lâu mới xong? - Annie hỏi.

- Có thể nhiều ngày. Có thể nhiều tuần. - Người cảnh sát đáp. Annie than vãn. Daisy khóc thút thít hỏi:

- Cái bánh sinh nhật của con bay hết rồi phải không?

- Chắc thế, - Jane đáp. - Chúng ta sẽ nướng cái khác tại nhà ông Elmo. Annie leo lên xe cảnh sát, ngồi bên cạnh Elmo.

- Tất cả ba chúng ta đều ở cùng một nhà. Cả ba chúng ta, Elmo à. Chuyện này có ý nghĩa, phải không?

- Chắc thế, Annie. Nhưng tôi không biết Jane có hiểu được ý nghĩa của chuyện này không?

- Chúng ta sẽ không ở đâu được bình an hết. Chỉ có con đường duy nhất là khai báo mới loại được tên này ra khỏi lưng chúng ta. Tôi sẽ đến cảnh sát để khai ra hết mới được. Trong nhà có trẻ con. Hẳn chẳng quan tâm phải không? Clay Mitchell không dính dáng gì đến chuyện này. Anh ta vô tội và có thể bị chết, Tom cũng thế. Thằng khốn nạn này chỉ muốn chúng ta hay một trong ba chúng ta, tôi sẽ đi làm việc ấy, Elmo. Tôi không chịu đựng được nữa rồi.

- Cô khỏi làm việc đó. Cảnh sát sẽ giải quyết việc này. Nghe tôi đây, Annie. Bây giờ tôi nói với cô như người cha nói với con. Tôi muốn cô giữ lời hứa. Annie im thin thít. Một lát sau, cô mở miệng nói lại:

- Đừng ra lệnh cho tôi, Elmo. Bây giờ tôi đã trưởng thành rồi.

- Hãy nghe tôi, cô Clark. Cô không được làm gì hết. Đây là lệnh. Cô không được nói chuyện với ai trong ngày hôm nay hay những ngày khác. Chấm hết.

Bằng lòng nghe theo lời Elmo dễ hơn là tranh cãi với ông. Cô chưa bao giờ tranh cãi hơn ông.

Khi đã ngồi trong nhà bếp của Elmo rồi, mọi người đều nhất trí, qua ánh mắt thôi, rằng không bàn cãi chuyện đã xảy ra trước mắt. Daisy, Jane và Tom loay hoay trong bếp lo chuẩn bị ăn sáng, trong khi Elmo đang tắm. Daisy cùng ba con chó đi khảo sát khắp nhà, mấy phút sau cô quay lui để tin chắc những người thân thương của cô đều bình an vô sự. Annie ngồi trước mặt Clay nơi bàn.

- Dù tai nạn qua khỏi, nhưng tôi vẫn xin lỗi anh.

- Nay, tôi không bị hất ra khỏi giường. Đây là một kinh nghiệm. Thịnh thoảng có chuyện buồn xảy ra, tôi muốn biết đó là chuyện gì. Tôi có thể giúp được, - Clay nói.

- Nếu anh thích giúp thì anh có thể lái chiếc Rover về, tôi và Jane sẽ đến lấy sau. Tôi không có ý làm anh bẽ mặt, nhưng tôi muốn trả công cho anh đã mất thì giờ vì tôi.

- Được thôi. Cám ơn cô có lòng tốt. Thế cô có muốn tôi chở cô ra phi trường để lấy món quà đặc biệt không?

- Lạy Chúa lòng lành, tôi quên mất! Tôi phải có mặt ở đây lúc 10 giờ. Chúng ta cứ giữ món quà ở nhà xe cho đến lúc bắt đầu tiệc. Tôi không biết toa xe Elmo đã để trong vườn có hư hỏng không. Chắc chúng ta phải dừng xe lại để mua chiếc mới. Nhà hàng bán đồ chơi nằm không xa phi trường. Nếu anh không ngại thì ta làm thế.

- Tôi rất thích được làm việc này. Từ khi nghỉ thi đấu đến giờ, tôi không có việc gì kích thích như thế này. Nhóm của cô có nhiều chuyện rất sinh động.
- Clay, có lẽ tôi là người đáng chán nhất đời. Đây là một trong những đốm sáng bất chợt xảy đến cho chúng tôi.
- Đốm sáng à? Jane từ lò lửa quay lui.
- Annie, tuần sau chúng ta vẫn đi dự buổi họp mặt chứ?
- Dứt khoát chúng ta sẽ đi. Tôi suy nghĩ rồi, Jane à. Tôi sẽ thuê một chiếc máy bay để cho Elmo cùng đi với chúng ta. Tôi biết ông ấy rất muốn thăm lại tiệm dược phẩm cũ. Hôm nay tôi sẽ mời ông đi. Cô vẫn còn kế hoạch đi chứ?
- Tôi đem Daisy đi theo.
- Dĩ nhiên. Tom nói:
- Cháu có thể ở với tôi. Tôi có thể nhờ Mandy lái xe đưa bé đến nhà ở với tôi, rồi tối chủ nhật sẽ đưa cháu về. Jane liền đáp, giọng gay gắt:
- Không, Daisy ở với tôi.
- Chuyện này không phải là vấn đề khó khăn, - Annie nói.
- Tuy nhiên tốt hơn hết là nên để Daisy ở với Tom.
- Không, - Jane cương quyết nói. - Nó phải ở với tôi. Chúng tôi cùng đi với nhau.
- Thôi được rồi. Chiều nay tôi sẽ gọi để giữ chỗ. Mà này, giờ nào ta ăn tiệc? Tôi hy vọng tiệm dược phẩm không thay đổi nhiều. Elmo chắc sẽ buồn nếu người chủ mới biến tiệm này thành một nhà hàng sáng sủa bán đồ kim khí mạ kền, thủy tinh, mở cửa 24 giờ mỗi ngày.
- Buổi tiệc đúng vào bữa ăn tối. Chiều nay tôi phải lái xe xuống khu chuồng gà để đón cặp song sinh. Bọn trẻ có thể ăn tiệc ở ngoài sân. Tiệc chỉ kéo dài

trong một giờ thôi. Có thể bố mẹ cặp song sinh không muốn để cho con họ đến đây. Mọi người đều biết về vụ nổ. Các bậc cha mẹ rất lo về các chuyện như thế này. Annie, tôi hy vọng Elmo bằng lòng đi với chúng ta. Độ này ông ấy trông có vẻ yếu hơn trước nhiều.

- Ông ấy thích tháng Chín khi sinh viên trở lại trường. Tôi nghĩ đó là thời gian ông thích nhất trong năm. Chuyển đi này có thể... là cơ may cuối cùng cho ông... thấy lại nơi ông đã sống gần suốt cuộc đời. Cứ để cho ông quyết định thôi, Jane à.

Có Daisy ngồi nơi bàn, nên câu chuyện chỉ xoay quanh vấn đề là sinh nhật, và có thể có con ngựa nhỏ cho bé sau này.

Trong khi Annie mặc áo quần để đi đến phi trường thì Clay giúp dọn dẹp sạch sẽ trong bếp.

- Tôi phải mang Jake đi theo, Annie à. Nếu để nó ở nhà, nó sẽ rất khó khăn.

- Không sao. Con chó con chắc vui mừng khi gặp nó. Lạy Chúa, tôi hy vọng Daisy thích món quà này. Nuôi thú thì phải có trách nhiệm. Có thể bé còn nhỏ quá.

- Tôi thấy cô lo chuyện không đáng lo. Cô bé rất tốt với Jake và với hai con chó của cô. Khi bé có chó riêng của mình, thế nào bé cũng lo chăm sóc chứ. Cô có muốn nói đến chuyện xảy ra hồi nãy không?

- Không muốn, nhưng vì tôi buộc lòng phải nói cho anh rõ. Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Jane và tôi đậu bằng thạc sĩ ở đại học Boston...

Mười phút sau, cô kể xong câu chuyện.

- Họ không tìm ra được số tiền.

- Tôi nhớ đã có nghe chuyện này. Cô nói đúng. Chuyện lâu rồi.

- Rồi khoảng một năm sau, có lẽ hai thì phải, - Annie nói tiếp, số tiền được trả lui. Một nửa. Rồi mới đây không lâu, số còn lại được trả lui. Cộng thêm

tiền lời. Nhưng chuyện không chấm dứt. Newman tiếp tục theo dõi chúng tôi. Mới đây, tên cướp ra khỏi tù, bây giờ hăng lớn rồi. Newman gọi đến cho chúng tôi hay rằng tên cướp ngân hàng theo dõi chúng tôi, vì nó muốn được minh oan. Hình như gã cho rằng nếu số tiền được giao hoàn sớm hơn, chắc nó chỉ có án tù nhẹ mà thôi. Gã khoe rằng gã biết về cuộc sống của ba chúng tôi, biết chúng tôi làm gì trong 24 giờ một ngày. Tôi nghĩ chính gã đã theo dõi tôi trong đêm hôm kia, và tôi tin chính gã đã gây ra vụ nổ sáng nay. Ai muốn phá nhà tôi? Ai không quan tâm đến đời sống của người dân vô tội? Tôi nghĩ không có ai hết. Bây giờ thì sự thật đã rõ ràng.

- Vụ án xếp lại rồi à?

- Xếp lại rồi. Công ty bảo hiểm và nhà ngân hàng đã ký giấy bãi nại. Theo chỗ tôi biết, thì không ai mất một xu.

- Chuyện lý thú thật!

- Phải, rất lý thú. Rẽ trái và dừng gần bên cửa chính. Tôi có thể vào được, đừng chỉ vẽ tôi. Tôi thích làm việc này. Cô tiếp viên hàng không mang nó đã nói sẽ chờ tôi tại khu vực hành lý.

- Annie cô không nên đi.

- Tôi không đi. Tôi lò cò.

Clay lấy thuốc ra hút, mắt nhìn hai cánh cửa mở rộng. Ông thấy cô dừng một lát để nhìn vào cái xách vải nhỏ. Nụ cười dịu dàng hơn cả ánh mặt trời tháng Chín hiện ra trên mặt cô. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, ông thiết tha mơ ước trái đất chuyển dịch khi ông hôn cô.

- Ui, ui, đợi mà xem con chó nhỏ này. Nó có đẹp không?Ồ, này, nó yêu tôi. Hôn. Hôn. Chú chó bé nhỏ tội nghiệp. Đi xa trong cái xách nhỏ này. Muốn bông nó không? Một phút thôi. Chúng ta không muốn nó quẩn quít theo một trong hai ta. Nó là con chó con của Daisy. Nó ấm và mềm mại. Nhìn

cặp mắt nó kia. Ôi, nó run. Tôi phải ôm ấp nó. Không yêu nó à? Tôi muốn một con như thế này.

- Tôi chưa bao giờ thấy một con chó nhỏ như thế này. Nó cân nặng bao nhiêu? Nó là một quả bóng lông. Jake, mày nghĩ sao? Jake cúi mình ngửi con chó con. Rồi nó liếm đầu liếm chân con chó con.

- Nó thương con chó con, - Annie nói. - Hiện nó nặng hai pao và có lẽ nặng đến năm pao. Rất hợp cho một cô bé. Tôi đã chuẩn bị cho nó sợi dây da và vòng cổ màu đỏ nhạt, trên vòng có tên của nó. Tên nó là Charlemagne. Gọi tắt là Charlie. Ồ này, nó đến với đồ chơi của nó và tấm chăn. Chúng ta phải giặt hết các thứ này trước, và có lá thư của bạn Cher của tôi. Tôi nghĩ thư này chắc gửi cho Daisy, nên chúng ta không nên đọc. Ôi, nó ngủ. Thôi được rồi, bây giờ chúng ta đi được rồi. Khi đến cửa hàng đồ chơi, anh đi vào mua cái toa xe. Cố lấy cái nào tháo ra lắp ráp lại được. Tom làm việc này không giỏi. Anh ấy dạy cho tôi cách ráp dây điện thoại trong xe hơi.

- Thế à?

- Phải. Tôi học được cách thức do anh ấy và bạn bè anh ấy dạy. Tôi còn học cách chửi thề luôn mồm của họ nữa. Họ luôn luôn gặp chuyện rắc rối. Tôi là người mẫu mực đứng đắn.

Clay cười.

- Nói cho tôi biết xe rẽ ở đâu.

- Bên phải, chỗ đèn đỏ sắp tới, Jake ở lại với tôi được không?

- Được. Nó biết tôi sẽ quay lui. Nó biết sự khác nhau giữa việc nó bị bỏ lại ở nhà và bị để lại trên xe khi tôi bận đi mua hàng. Tôi đã nói là nó rất thông minh. Bây giờ cô sẽ làm gì, Annie?

- Tôi không biết. Đi Úc. Châu Âu. Như Scarlett đã nói, ngày mai tôi sẽ nghĩ đến điều đó. Bây giờ, Elmo và Daisy là ưu tiên hàng đầu của tôi.

- Này Annie, chuyện xảy ra đêm nay... sáng sớm hôm nay, không phải chuyện vui đâu. Có người có thể bị chết. Tôi có thể gọi vài người bạn cũ ở Cục điều tra. không phải các mật vụ đang hoạt động đâu, mà những người đã về như tôi. Họ biết cách giải quyết chuyện này. Cô có tài chính, nên hãy dùng họ để tổng khứ thẳng này đi, để hẳn phải tránh xa cô mãi mãi.

- Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này.

- Lạy Chúa, còn suy nghĩ cái gì nữa? Hoặc là cô làm, hoặc là không. Để tôi giúp cô.

- Tại sao anh giúp tôi? Hãy nói tôi nghe.

- Vì những lý do ích kỷ. Tôi thích cô. Con chó tôi thích cô. Làm cái gì xây dựng để giúp tôi trở về với cuộc sống. Ai biết rồi cô sẽ cho tôi cơ may để làm, thử tôi có thể làm cho trái đất chuyển dịch cho cô không.

- Tôi sẽ cho anh biết, ông Shake, Rattle và Roll - Annie cười. - Được rồi, rẽ trái đi. Đấy, cửa hàng đấy, và đây, tiền để mua toa xe.

- Vì Daisy mời tôi dự tiệc, nên tôi cần có quà. Các bé gái thích cái gì?

Chúng thích loại xe hơi đạp Barbie màu hồng. Có thể móc toa xe ở phía sau xe được. Jake có thể ngồi đây với tôi và Charlie.

- Jake, ngồi đây nhé, tao sẽ quay lui, - Clay nói. - Thấy chưa, tôi nói nó hiểu.

- Đi cho rồi, - Annie nói.

Annie tựa đầu ra lưng ghế, nhắm mắt lại. Sự lo sợ làm cho cô run cả người. Tim đập thành thịch trong lồng ngực. Cô suýt nữa đã chết, cũng như Elmo. Lạy Chúa lòng lành, bây giờ cô phải làm gì? Nước mắt trào ra chảy xuống hai má cô. Jake rên nho nhỏ trong họng.

- Jake, ước gì tao biết phải làm gì. Nếu tao biết chuyện tao đi khai báo có ích cho tao, tao sẽ đi khai liền. Ước chi tao đã làm được điều này lâu rồi.

Thật là nước đến trôn mới nhảy. - Con chó con mở mắt rồi nhắm lại.

Jake bước lui chỗ để hành lý trong xe khi Clay quay lại với anh chàng lao công mang toa xe và chiếc xe hơi đạp Barbie màu hồng nhạt.

- Chà! - Annie nói. - Lần đầu tôi thấy chiếc xe trong nhà hàng, nó không bụi như thế. Để có vừa không?

- Chắc vừa. Bây giờ ta chuẩn bị về nhà chứ?

- Tôi chuẩn bị rồi. Clay, cảm ơn anh đã làm việc này.

- Tôi rất sung sướng được làm. Jake có dịp vui chơi. Tôi nghĩ nó đuổi thỏ một lát cũng chán. Nó là con chó người. Bây giờ chúng ta nói đến chuyện gì? Nói về dung nhan người bạn trai cô bỏ rơi đi.

- Nói về dung nhan của Ann Marie, - Annie gay gắt đáp.

- Cô muốn biết cái gì?

- Bất cứ cái gì.

- Chắc cô muốn biết những chuyện mà tôi chưa kể.

- Ồ, đúng, nói cho tôi nghe sự nghiệp thể thao của anh. Có phải anh thích tiếng reo hò của khán giả, sự hâm mộ, và lương hậu hĩ, phải không?

- Đúng hết. Chuyện khác.

- Trang trại của anh.

- Năm trăm mẫu. Tài sản của gia đình hàng trăm năm rồi. Tôi cho các nông dân khác thuê. Anh trai tôi không muốn lấy phần nào hết. Không có ai tranh giành.

- Ồ!

- Tiếp theo.

- Anh định ở đây mãi hay sao?

- Ngày nào đó tôi có thể đến nơi nào đây tôi thích. Bây giờ cứ ở đó đã.

- Ồ!

- Tiếp theo.

- Anh có quan tâm đến chuyện học nghề buôn bán cà phê không?

- Tôi có thể làm việc này. Cô nghĩ gì trong óc thế?

- Sẽ không có người có thể thay chỗ của Elmo. Chúng tôi cần có thêm người giúp. Tom làm quá nhiều công việc rồi. Jane cũng sẽ làm nhiều. Daisy cần mẹ nó. Tôi sẽ không ký hợp đồng mới, cho nên chúng tôi cần người cung cấp mới. Anh có muốn đi xa không?

- Tôi có thể đi xa. Cô nghĩ gì trong óc thế?

- Bây giờ đầu óc tôi đặc sệt suy nghĩ không được thông suốt. Tôi sẽ nói chuyện với Tom để xem anh ấy nói sao. Chúng tôi đã phục hồi sức khỏe. Ngày hôm nay thật quan trọng. Nghỉ hè ba tuần. Chương trình lương bổng hậu hĩ. Cà phê anh uống thoải mái, không kể đến cá ngừ và sôcôla. Thu nhập hấp dẫn. Chúng tôi không có văn phòng hợp tác. Chúng tôi nên lập văn phòng này. Tôi làm không xuể. Anh có thể đảm nhiệm việc này ở Bắc Carolina. Tom cũng sống ở đây. Anh có nghĩ là chúng ta nên có văn phòng hợp tác không?

- Tôi thấy rất cần.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện này.

- Annie, cô sẽ làm gì? Cô không thể giả vờ không có chuyện gì xảy ra. Nếu xảy ra lần nữa thì sao?

- Anh đừng tìm cách làm cho tôi sợ. Tôi đã sợ rồi. Tôi phải suy nghĩ chín chắn mới được. Tôi phải hỏi ý kiến của Tom và những người khác. Tối nay

hay sau khi dự tiệc xong và Daisy đã đi ngủ, chúng tôi sẽ bàn. Anh ở lại đêm chứ?

- Tôi có được mời không?

- Tôi nghĩ Daisy đã mời anh. Tôi nghe anh hứa rồi đấy.

- Tôi cần người lớn mời. Được rồi, được rồi, tôi ở lại. Sáng mai tôi sẽ ra về. Có thật cô đề nghị tôi làm việc không?

- Thật, tôi đề nghị đấy.

- Vâng, tôi nhận lời.

- Anh nhận à! Tuyệt quá, Clay!

- Gâu! Annie cười khúc khích, cô áp quả bóng lông nhỏ vào cổ mình. Nó thơm quá. Mềm mại, ấm áp quá.

- Chúng ta sẵn sàng chưa? - Daisy hỏi nhỏ.

- Chúng ta sẵn sàng rồi. Bây giờ con hãy nhớ: con phải nói lời nguyện ước, rồi tắt từng cây đèn cầy. Con không nói cho ai biết mình nguyện gì. Mẹ sẽ bắt đầu. Chúng ta sẽ hát bài. “Chúc mừng sinh nhật” rồi con tắt đèn cầy. Sau khi ăn bánh con mới mở quà.

Jane tắt đèn. Mọi người hát rất nhiệt tình, mấy con chó hú theo, lạc điệu.

- Tắt đèn, cứng.

- Tuyệt! - Mọi người vừa vỗ tay vừa nói. Jane bật đèn lên.

- Clay, Jake ăn bánh được chứ?

- Được. Tôi xin một miếng lớn.

- Mẹ, con để dành bánh ăn sau được không? Trong lúc người lớn ăn bánh, con mở quà được không?

- Tôi thấy sao lại không được? - Elmo nói. - Cháu mở đi, và nên mở món quà nào có giấy gói và dải vải buộc đẹp trước. Tôi đi lấy quà của tôi và của Annie để ở nhà xe lên.

- Tôi giúp một tay, - Clay nói, vùng đứng dậy.

- Tôi thích anh chàng ấy, - Jane nói nho nhỏ trong cổ.

- Tôi cũng thích, Tom nói theo.

- Được rồi, được rồi. Phải, ảnh dễ thương. Phải, ảnh rất dễ thương. Hôm nay tôi đề nghị giao việc cho ảnh. Ảnh nhận, nhưng ta phải vạch ra các chi tiết.

Daisy thét lên vui sướng khi mở từng gói quà. Sách truyện, trò chơi điện tử, trò chơi đồ chữ, cặp đi học mới, băng buộc tóc, và cái ví bằng xa tanh hồng trong ví có tờ 10 đôla mới keng. Annie cười khi cô bé đeo sợi dây chuyền vàng vào cổ và đi quanh nhà bếp để trình diễn cái ví đựng đưa trên tay.

- Cháu rất thích cái này, dì Annie. Cám ơn dì.

- Còn quà nữa cho cháu, Elmo và Clay sắp mang đến cho cháu đấy. Cháu chuẩn bị tinh thần chưa?

- Cháu sẵn sàng. Cháu đang nôn nóng đây! Cái gì thế này? Ồ, toa xe màu đỏ! Ông Elmo, cháu thường rất thích toa xe. Cám ơn ông rất nhiều, - cô bé quàng tay ôm ông già. - Ông tốt quá, - bé nói thì thào.

- Quà này là của Clay, - Annie nói.

- Ôi, mẹ, nhìn này! Chiếc xe hơi của con. Cám ơn, Bác Clay. Cả mày nữa, Jake, - cô bé nghẹn ngào nói.

- Còn món nữa, cô ơi, - Annie nói, tay đưa cái xách vải màu lục. - Cần thận đấy.

- Nó sống! Con chó! Cho cháu à, dì Annie?

- Đúng thế. Trong bao có lá thư. Dì nghĩ, có lẽ gửi cho cháu.

- Đọc đi, mẹ. Đọc cho con nghe đi. - Daisy nói, tay bế Charlie áp vào cổ - Ôi, có thật tất cả các thứ này là của con không? - Annie gật đầu và Jane đọc thư.

GOLDENRAY CHER HILDEBRAND

Daisy thân mến, Con chó nhỏ này là loại chó săn Yorkshire. Nó rất thông minh và nó đang tìm một cô bé rất thông minh để làm chủ nó, vì thế mà nó đến với cháu. Tôi biết cháu rất thông minh và sẽ rất thương yêu nó. Nó cần cháu, tôi biết cháu sẽ chăm sóc nó và thương yêu nó như nó thương yêu cháu. Cháu sẽ là ánh mặt trời của nó.

Chân thành chào cháu,

Cher Hildebrand

Elmo nói:

- Daisy sẽ bận rộn suốt cả buổi tối. Tại sao chúng ta không ra ngoài thêm ngồi uống bia?

- Chúng ta cần nói chuyện, Tom nói.

- Tôi lên lầu, - Clay lên tiếng.

- Không. Anh cứ ở lại. Khi trên đường từ phi trường về, Clay có đề nghị với tôi một việc, - Annie nói. - Tôi muốn mọi người hãy nghe ý kiến này.

- Vậy chúng ta hãy yên vị mà nghe, - Tom nói.

- Hãy nói đề nghị của con đi, con trai. - Elmo nói.

Chương mười tám

Parker Grayson ném cái áo mặc trong phòng thí nghiệm vào góc phòng. Anh nhìn đứa cháu một hồi. Anh đã từng trẻ trung như cháu mình. Anh đã từng năng nổ như chàng thanh niên đang đứng trước mặt anh. Duy có điều khác nhau là cháu anh thích sống ở trong đất liền, và thích đi học. Anh ghét thế. Anh tự hỏi phải chăng anh quá lý tưởng.

- Ben, ta hãy nói chuyện trong phòng làm việc của cậu.

- Công việc tiến hành ra sao, cậu Parker?

- Chậm. Cháu biết người dân đảo rồi. Mọi người đều nghĩ rằng chúng tôi chẳng làm gì hết ngoài việc hưởng gió mùa và làm vòng hoa để đón du khách. Có điều họ không biết là cậu đang nghiên cứu khoa học. Như thế là cháu sắp quay lại trường luật phải không? Kế hoạch hè ra sao?

- Cháu đang chuẩn bị công việc sắp đến. Cháu thích mùa thu, thích thấy cảnh cây thay lá và mùi khói đốt lá. Cháu thích bóng đá và những ngày lễ. Cháu biết cậu không thích những chuyện này. Cháu không hiểu tại sao?

- Lần khác cháu sẽ hiểu. Cậu là dân đảo. Cậu vẫn mãi mãi là dân đảo. Cậu tin cháu sẽ nghỉ hè ở đây. Nhưng cháu về, rồi đi như gió hè. Khi nào cháu đi?

- Ngày mai. Cháu đến để tạm biệt cậu.

- Mẹ cháu biểu cháu làm thế, phải không? - Parker cười.

- Đúng thế. Cháu muốn tạm biệt cậu qua điện thoại. Gần đây, cháu rất bận, không có nhiều thì giờ. Vụ án này làm cho cháu rối bù. Chúng cháu suy nghĩ nhiều nhưng vẫn bất đồng ý kiến, mỗi người một ý. Làm sao biện hộ mà mình không chứng minh được?

- Ben, cậu không có tài về luật pháp. - Đưa cháu anh đẹp trai, Parker nghĩ. Thông minh, say mê học luật. Anh tự hỏi nó đã có sở thích ấy từ đâu. - Có phải cháu muốn cậu góp ý cho vấn đề này không?

- Phải và không. Cháu phải về nhà để thu xếp đồ đạc. Nếu cháu lỡ chuyến bay thì hỏng việc hết.

- Cậu có ý kiến như thế này. Cậu sẽ đưa cháu đến tận trường. Cậu có thể đi chơi vài ngày. Chúng ta sẽ nói chuyện trên máy bay.

- Cháu phải gặp người hợp tác ở L.A. Chúng cháu đã có kế hoạch cùng đi máy bay trở về. Như thế có trở ngại gì không?

- Không có gì trở ngại hết. Vậy cháu không giải quyết được vụ án này à?

- Được mà không. Như cháu đã nói. Bọn cháu mỗi người một ý. Ý của cháu là vụ này vì tiền, nhưng Andreas thì không nghĩ thế. Cháu quyết khởi tố, còn Andreas thì biện hộ. Cháu nghĩ cháu có thể thực hiện vụ án tốt. Cậu Parker à. Lý do cháu đến đây là để cảnh báo cho cậu biết. Cháu đã nói với mẹ cháu rồi, bà nói bà không tin cậu biết chuyện này. Bà nói cậu cần biết chuyện này.

- Cháu nên nói cho rõ vấn đề, Parker nói.

- Vụ này có liên quan đến cô Clark và bạn của cô ấy. Cái cô chủ các tiệm Hoa Cúc đấy. Chính cái cô Clark mà cậu định cưới đấy. Parker nhăn mặt.

- Để cậu hỏi cháu lại cho rõ. Vụ án mà ông giáo sư của cháu giao cho cháu điều tra, vụ hình sự gì đấy, có liên quan đến Anna Clark à? Cháu nói rõ cho cậu biết đi, Ben.

- Cháu không biết cô ta là người đã đính hôn cho đến khi việc này xảy ra. Khi biết, cháu định đổi cho những người khác, nhưng họ đã chuẩn bị cả rồi, họ không muốn đổi. Cháu không kết luận được gì vì những điều cháu biết chỉ là giả thuyết, và cháu không muốn khai chuyện không hay cho gia đình

biết. Chuyện như thế này không đi đến đâu và gây ra nhiều khó khăn. Như cháu đã nói, chuyện này chỉ dựa trên giả thuyết.

- Nói toạc ra đi, Ben, để cậu phán xét cho. Theo cháu thì cô ấy đã làm gì?

Chàng thanh niên liền nói ra thao thao bất tuyệt. Parker lắng nghe, vẻ mặt căng thẳng. Trí óc anh quay cuồng. Bây giờ thì anh hiểu tại sao cô hủy bỏ hôn nhân với anh. Suốt hai tháng qua, anh cứ nhớ lại mãi câu chuyện của hai người suốt hai giờ liền. Bây giờ thì anh đã hiểu.

- Ben à, Annie Clark là người đáng kính. Cô ấy không cướp ngân hàng đâu. Cậu cam đoan như thế.

- Cậu không nghe cháu nói, cậu Parker à. Cháu không nói cô Clark cướp ngân hàng. Cháu đi đến kết luận như người điều tra bảo hiểm đã kết luận, cháu không chứng minh được gì hơn ông ta. Vụ án đã xếp lại. Cháu chỉ nghĩ cô Clark có tội. Cô ta đã phi tang được tội. Theo luật thì ý kiến và giả thuyết không có giá trị. Chỉ có bằng chứng cụ thể mới đáng kể. Cháu không làm gì được, vì cháu không thể chứng minh được điều gì hết. Parker cảm thấy ruột gan co thắt.

- Có phải nhờ số tiền của ngân hàng mà cô ấy khởi đầu sự nghiệp kinh doanh?

- Không. Cháu đã đọc hồ sơ viết về cô ấy. Cô ấy khởi đầu công việc kinh doanh với số tiền rất ít. Không có bằng chứng cô ấy dùng số tiền của ngân hàng. Trường hợp của ông chủ tiệm thuốc tây Elmo Richardson cũng thế, và cả cô bạn thân của Annie là Jane Abbott cũng thế.

- Thế tại sao cháu nói cô Clark có tội?

- Vì có bằng chứng cho thấy cả ba người này có phạm tội, nhất là cô ấy. Tất cả các nghi can khác đều được loại trừ. Có rất nhiều tờ báo cáo. Cháu đã đọc hết, và người hợp tác của cháu cũng đã đọc. Hoặc là Clark hay Abbott. Theo cảnh sát cho biết thì cô Clark có mặt tại hiện trường. Jane Abbott ở

trong nhà, không ai xác minh điều này. Ông Richardson ở trong tiệm của ông. Cửa sổ xe của ông và xe khóa. Xe của Abbott và Clark mở kiếng cửa sổ và không khóa. Có 11 hay 12 chiếc xe khác mở kiếng cửa sổ nhưng không đậu gần chỗ mà các tên cướp có thể ném bao bạc vào đấy. Xe của Abbott và Clark ở tại chỗ ấy, nằm ngay hàng đầu của khu đậu xe. Andreas và cháu đã thử chạy cả ngày. Thoạt tiên cháu chạy với bao bạc rồi ném đi, rồi cậu ấy chạy và ném. Lần nào bao bạc cũng rơi vào chỗ xe của Clark đậu. Khi điều tra vụ này Peter Newman cũng làm thế. Ông ta tin chắc, chính là xe của cô Clark.

- Nếu quả đúng như vậy, và nếu quả đúng Annie Clark tìm được bao bạc, tại sao cô ấy trả lui?

- Lương tâm cắn rứt. Tất cả tài liệu cháu đọc viết về cô ấy đều nói rằng cô ấy khôn ngoan, ngay thẳng. Có lẽ vì lo sợ. Cô Abbott và ông chủ tiệm thuốc tây không dính dáng đến chuyện này. Chồng của Abbott là đồ mưu manh. Gã ta sống xa hoa. Còn cô ấy sống tằn tiện, cổ còn có đứa con nhỏ. Parker suy nghĩ rồi nói:

- Ben, nửa triệu đôla đối với cô ta không nghĩa lý gì. Annie Clark có hàng trăm triệu đôla.

- Thời ấy cô ấy còn hàn vi, cô làm việc một ngày từ 16 đến 18 giờ. Nửa triệu đôla là chum vàng ở cuối chiếc cầu vồng đối với một người như Annie Clark, người từng vừa làm vừa học. Cháu đoán cô ấy đã tìm thấy bao tiền rồi lo sợ.

- Cậu không tin như thế. Annie là nhà doanh nghiệp công minh chính trực. Cô ấy không phải kẻ cướp. Thôi được rồi, ta đi. Cậu cần thu xếp áo quần. Gặp cậu ở phi trường lúc 3 giờ.

- Cậu có buồn không?

- Cũng buồn chứ. Cháu có nói chuyện với Annie không?

- Không. Cháu định sẽ nói với cô ở Boston. Andreas nói với cháu rằng buổi họp mặt lớp học cũ của cô ấy sẽ được tổ chức vào tuần sau. Cậu ấy có tờ danh sách gồm những người đến tham dự, trong đó có tên của cô ấy và Jane Abbott. Andreas sẽ gặp Abbott, còn cháu sẽ gặp Clark.

- Nếu cậu yêu cầu cháu bỏ công việc này, cháu có bỏ không? - Ben nhìn cậu mình một hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Không.

- Còn ông chủ thuốc tây thì sao?

- Bạn cháu gạch tên ra khỏi danh sách.

- Cháu không nên làm thế.

- Theo ý cháu thì làm thế là đúng. Ông ta già rồi và sức khỏe kém. Hồ sơ ở ngân hàng của ông cho thấy thu nhập đều đặn và có quá trình làm việc cần cù. Tờ báo cáo cuối cùng cho thấy ông bệnh hoạn luôn. Cả Andreas và cháu không muốn làm cho ông ta lo sợ trong những ngày cuối đời. Ngoài ra, bọn cháu không tin là ông ta có dính dáng đến việc này.

Parker đóng cửa. Bây giờ thì anh đã hiểu rõ tình thế. Hiểu sự bí mật thâm sâu của Annie. Hiểu tại sao mặt cô trắng bệch khi anh nói cái cầu vồng là cầu vồng của Annie. Chum vàng ở cuối cầu vồng! Mẹ kiếp, chuyện này có dính dáng gì đến công việc của anh đâu? Hợp đồng sáu tháng chỉ mới được thực hiện ba tháng. Liệu Annie có ký hợp đồng mới không? Liệu anh có đóng cửa phòng thí nghiệm không. Hai anh chàng sinh viên luật này có làm được công việc mà cảnh sát và công ty bảo hiểm không làm được không? Làm tỏ rõ sự bí mật à? Cuối cùng được cái gì? Vụ án đã xếp lại rồi. Anh tự hỏi không biết anh có khả năng tổng tiền không? Anh còn theo đuổi công việc trong phòng thí nghiệm thêm bao lâu nữa? Hạt cà phê không có cà phê in đối với mọi người quan trọng như thế nào? Rất quan trọng. Theo anh thì chẳng có ai muốn đổ hàng tỉ đôla xuống sông. Anh đã gần thành công. Khoảng sáu tháng hay tám tháng nữa, chắc chắn anh sẽ có hạt cà phê không

có cà phê in. Rất gần. Bây giờ anh chỉ cần tiền - tiền của Annie Clark trả đúng hạn. Với ba tháng còn lại của hợp đồng, nếu cô không làm hợp đồng lại thì anh sẽ mất hết.

Parker nhìn người cháu trai lái xe xuống đồi, rồi anh leo lên chiếc jeep. Anh cần thu xếp áo quần, cần ra lệnh đôi lời, và Lạy Chúa, cần suy nghĩ chín chắn thêm. Nếu anh gọi Annie, liệu cô có nói chuyện với anh không? Có lẽ không. Có thể anh nên gọi cho Tom. Anh cần biết các tiệm Hoa Cúc sẽ hoạt động cách nào khi hết hạn hợp đồng sáu tháng. Anh đã mơ tưởng thuyết phục được Annie làm hợp đồng ba năm. Cưới cô là biện pháp tuyệt vời nhất, nhưng bây giờ hy vọng này bay theo gió. Anh đã tin tưởng vào kết quả mỹ mãn, nên anh lo công việc của mình và giao công ty cho các chị em anh điều hành. Kiki đã dọa một lần rồi, rằng cô ta sẽ gây sóng gió trong công ty. Cô ấy vẫn có thể làm việc đó, và khi ấy thì anh còn lại gì? Anh không làm chủ được công ty nữa.

Anh đã nghĩ đến Annie, vì anh thường nghĩ đến cô trong mấy tuần vừa qua. Anh có thể cưới được cô chứ? Anh sẽ là người chồng tốt. Anh tin chắc rằng khi có con rồi, thế nào cô cũng giao công việc cho anh, để chăm lo con cái như bao nhiêu người vợ người mẹ khác. Tại sao anh đã sai lầm nhiều như thế này? Phải chăng cô đã nghe anh đưa ra những yêu sách vô lý? Anh nghĩ rằng chuyện làm tình của anh chỉ là để hưởng khoái lạc. Mãi cho đến khi cô hỏi anh về cái phòng thí nghiệm và anh thí nghiệm gì, anh mới bắt đầu thấy lo. Rồi sau đó, anh đã gọi điện thoại nói chuyện đến hai giờ và cuối cùng nói đến công việc điều tra vụ án của Ben, tình hình thay đổi hoàn toàn, và anh bắt đầu lo sốt vó.

Có lẽ anh có thể làm cho tình thế thay đổi. Có lẽ anh có thể làm cho cô tin rằng anh không quan tâm đến quá khứ của cô. Có thể, nếu anh gọi cho cô và báo cho cô biết việc này, cô sẽ xem đây như dấu hiệu chứng tỏ anh thật sự yêu cô, và anh nghĩ anh yêu thật, yêu theo cách của anh. Linh tính báo cho anh biết rằng khi Annie Clark đã quyết định cái gì là như đinh đóng cột.

Vậy thì, nếu anh đã biết thế rồi, anh còn đề nghị với cháu mình anh sẽ cùng đến Boston làm gì?

- Phải chăng vì anh là đàn ông và cái tôi bị thương tổn, rướm máu, chỉ vì do đàn bà gây nên?

Parker nhấn mạnh chân ga. Công việc là trên hết. Anh chỉ quan tâm đến công việc làm ăn thôi. Mọi việc khác cứ để yên đấy.

- Tôi ghét để công việc lửng lơ, - Annie càu nhàu nói với Jane. Jane vẫn bình tĩnh ngồi uống cà phê nơi bàn ăn.

- Chỉ mới có một tuần thôi, Annie à. Cô biết nhà cầm quyền không bao giờ làm việc nhanh. Tại sao cô muốn về cái nhà còn đổ nát ấy?

- Tôi không muốn về. Nhưng tôi muốn họ phải cử nhân viên điều tra đến làm việc, tôi không thấy có ai đến hết. Có lẽ chuyện này quá phức tạp và nằm ngoài khả năng của họ. Khi cái nhà sửa xong, tôi không ở nữa đâu. Hy vọng có kẻ điên nào đấy đến mua. Tôi cảm thấy quá khiếp sợ. Tôi cảm thấy khiếp sợ hơn khi tôi nhận ra chính kẻ ấy đã lục lọi đồ đạc của tôi và ăn cắp cái ví của tôi.

- Sáng nay chân cô thế nào?

- Mỗi ngày mỗi khá hơn, nhưng tôi quá sốt ruột vì nó kéo dài ngày quá.

- Cô có tin gì của Clay Mitchell không, Annie?

- Tôi đã gọi cho Jake một thùng thịt bò có xương. Anh ấy đã gọi đến nói rằng thịt rất ngon. Như thế tức là anh có ăn. Anh nói cái xe đã biến mất khỏi con mương và đấy là xe thuê. Tên người thuê là Stephen Lake. Lake cho biết chiếc xe đã bị đánh cắp vào tối hôm ấy. Không có dấu tay. Trong xe không có gì hết ngoài tóc và sợi vải của Stephen Lake. Họ cũng không tìm

ra được cái gì trong đồng đồ nát của nhà tôi. Chúng ta đã gặp phải một tên rất khéo léo. Một kẻ không muốn để bị bắt.

- Jane này, tôi nghĩ là cô đem theo Daisy như thế là tốt đấy. Tôi nghĩ con bé sẽ thích thấy nơi chúng ta đã ở, làm việc và đi học. Có thể ngày nào đó nó muốn đi học ở Boston. Mẹ nào con nấy. Nó có thể dẫn Charlie đi khắp nơi. Jane cười ré lên.

- Cả một tuần nay con chó không để chân xuống đất. Nó ngủ ngay bên gối của con bé. Khi con bé tắm, nó ngồi trên mép bồn. Nó kêu cả ngày khi con bé đi học. Tôi phải mang nó trên ba lô. Khi con bé mới bước chân ra ngoài thêm là nó biết ngay. Cô cho nó con chó thật tốt, Annie à. Tôi rất cảm ơn cô. Daisy thay đổi tánh tình rất tuyệt. Bây giờ nó rất hạnh phúc.

- Khi tôi bằng tuổi của nó, tôi rất muốn có một con chó như Charlie. Tôi chỉ có cá vàng thôi. Bỗng Jane hạ giọng hỏi Annie:

- Annie, cô đem theo Elmo như thế có nên không? Ông ấy quá yếu!

- Tôi nghĩ nên. Đêm qua tôi có hỏi ông có muốn đi không, ông trả lời: “các cô cứ đi, tôi ở nhà cũng được”. Rồi ông nổi giận, muốn biết chúng ta có chịu đẩy xe cho ông hay không. Ông nói ông cần chiếc xe có động cơ. Tôi nói được. Khi ông cau có, ta không nên cãi với ông làm gì. Ông không sống lâu nữa đâu, Jane à. Chúng ta phải chuẩn bị thôi.

- Cô không thể chuẩn bị như thế được. Cô nghĩ là cô có thể, nhưng không thực hiện được đâu. Khi việc đó xảy đến, dùng một cái nó đến. Dù cô có chuẩn bị hay không. Cô chắc đã thấy tôi từng bị khủng hoảng như thế rồi.

- Tôi không biết làm sao cho tốt hơn.

- Này, cô nghĩ sao về Clay Mitchell? Đã đến lúc ta nói về Parker rồi, phải không?

- Tôi thích con chó của Clay. Tôi nghĩ Clay là người tốt. Tôi đề nghị giao việc cho anh. Anh nói anh sẽ cho tôi biết. Mới đầu anh nói được, nhưng anh

chưa dứt khoát. Anh ấy có nhiều công việc phải làm. Tôi nói với anh tôi không muốn anh hay là các người bạn cũ FBI của anh giúp chúng ta giải quyết các vấn đề khó khăn của chúng ta. Tôi nghĩ anh ấy có vẻ bất bình khi nghe tôi nói thế. Chúng ta đi Boston về, chúng ta sẽ lái xe đi Bắc Carolina để lấy xe tôi về, nếu cô bằng lòng. Tôi có thể đem theo Rossie và Harry, để cho chúng chạy chơi thỏa thích. Tôi cam đoan Jake sẽ chỉ cho chúng cách săn thỏ. Nhưng chúng là chó thành phố.

- Còn Parker?

- Parker là người tôi biết quá nhiều. Tôi là một trong nhiều người tin rằng mình đã yêu khi ở trên đảo. Tôi biết đấy là chuyện thường xảy ra. Thịnh thoảng sự thật trần trụi rất bi đát. Đây là sự sai lầm, và tôi sẽ tỉnh ngộ, không để sa ngã nữa.

- Như là trường hợp của tôi.

- Lúc ấy cô yêu mà, Jane.

- Không, tôi không yêu. Tôi sợ. Tôi muốn đi khỏi cô và Elmo. Tôi thật ngu. Chắc cô biết. Chuyện đi vào dĩ vãng rồi. Hiện tại trước mắt, tôi thấy tương lai có vẻ huy hoàng. À có chuyện này, hôm qua tôi tìm thấy ở Summerville có ngôi nhà. Nhà gần trường, Daisy có thể đi bộ được. Nhà có sân, sân có hàng rào và đủ thứ. Đi từ Charleston đến chỉ mất 20 phút. Tôi định sẽ mua ngôi nhà ấy. Nhưng tôi cần hỏi ý kiến cô trước. Annie chồm qua bàn.

- Jane này, đừng có hấp tấp. Nghe tôi nói chuyện này, tôi không biết có nên nói ra hay không, cho nên cô hãy giữ kín chuyện này, được không?

- Được.

- Elmo sẽ để lại toàn bộ tài sản của ông, ủy thác cho Daisy. Nhà có hồ bơi, sân vườn có hàng rào, vườn rộng. Daisy thích ở đấy. Khoan làm những việc hấp tấp. Jane chảy nước mắt.

- Suyt, Elmo đến rồi kìa. Đến thật đúng lúc. Xe chắc sắp đến rồi. Cô nên giữ Daisy và Charlie. Có Daisy và cô ngồi một bên, ông có thể vịn khi xe chạy lên đường giốc. Tôi giữ mấy cái bao. Khi ngồi trong xe, Annie ngồi gần Elmo, cô cảm thấy tim đập nhanh. Cô liếc mắt nhìn ông già. Mặt ông tái, và hơi thở có vẻ khó khăn.

- Đáng ra chúng ta không nên đi dự buổi họp mặt này. Elmo, nếu ông cảm thấy không khỏe...

- Tôi cảm thấy khỏe, và chúng ta nên đi dự buổi họp mặt này. Tôi không thích thay đổi kế hoạch. Tôi rất nôn nóng muốn thấy lại cửa hàng dược phẩm cũ. Tôi phải đi. Tôi chỉ hơi thở hỗn hển một chút thôi. Tôi có đem theo thuốc. Các cô đừng bàn cãi gì hết.

Daisy hỏi:

- Ông có muốn bế Charlie không?

- Ông rất muốn bế con chó nhỏ này. Nó không tè trên bộ quần áo mới của ông chứ?

- Ồ, ông Elmo, ông vui quá! Charlie chỉ tè trên giấy hay trên cỏ thôi. Nó biết mà. Nó khôn lắm.

- Ông biết. Ông chỉ nói đùa cháu thôi, Daisy.

- Tôi không biết anh chàng cảnh sát ở khu đại học bây giờ có còn làm việc không, Jane? Cô có còn nhớ anh chàng va vào cô chứ? - Annie cười khúc khích.

- Tôi chỉ nhớ chuyện anh ta gọi cô trên điện thoại. - Jane cười khúc khích.

- Phải, nhưng để nói về cô. Có lẽ bây giờ anh ta đã lấy vợ có sáu con rồi, - Annie đáp. Cô liếc mắt nhìn Elmo, thấy ông gật đầu. Cô đưa tay lấy con chó giao cho Daisy.

- Có phải đây là chuyến phiêu lưu không, mẹ? - Daisy hỏi.

- Đúng thế, cưng ạ.

- Ôi, tuyệt! Charlie, chúng ta sẽ đi phiêu lưu, đi bằng máy bay.

Jane tròn xoe mắt. Annie nghiêng răng. Những chuyến phiêu lưu thỉnh thoảng gặp nhiều tai họa.

- Được rồi, Jake, chúng ta đi bộ một vòng. Chúng ta đã đi mua thực phẩm rồi, chúng ta đã giặt quần áo rồi. Tao đã chùi rửa phòng tắm. Tao đã đọc báo từ trang đầu đến trang cuối. Không có gì để làm nữa. Truyền hình không có gì nữa, tao không thích xem phim truyện chiếu nhiều kỳ. Tao muốn làm cái gì đó nhưng không biết làm sao. Chúng ta làm gì trước khi mà kéo Annie Clark vào cuộc sống của chúng ta? Lỗi tại mà hết, Jake à.

Giọng của Clay nghe mới mẻ quá, khiến cho con chó lết trên bụng đến phía anh.

- Đến đây, đừng làm cái trò ấy! - Con chó nhảy đến, nhào vào lòng anh.

- Cô ấy đề nghị giao việc cho tao làm. Đại loại như vậy. Tao thích lão Tom ấy, và thích hai người ở cùng nhà với cổ. Ông già được. Jane đúng là một bà mẹ, và đứa bé cũng được. Jake, mà biết không, họ là một gia đình. Chúng ta thiếu không khí gia đình, nếu mà hiểu ý của tao. Mà biết bây giờ họ đang làm gì không? Họ đang chuẩn bị đi Boston. Nếu chúng ta muốn, chúng ta cũng có thể đi. Trước đây tao đã từng thuê máy bay rồi. Tao có thể thuê được. Mà có thể ngồi hạng nhất với tao. Quý, khi người ta thuê máy bay là người ta đi hạng nhất rồi.

Hai người phụ nữ, một đứa bé, và một lão già gần chết. Thật kỳ lạ là có kẻ nào đó muốn hãm hại những người như thế này? Thật tệ. Mà nghĩ sao, Jake? Chỉ cần nhắc điện thoại lên là xong. Tao chuẩn bị áo quần chỉ trong 5 phút. Còn mà chỉ cần một giây là mà lấy tấm chăn xơ xác và cái đồ chơi tồi tàn mà mà kéo đi khắp nơi. Sao, nói cho tao nghe đi!

Jake nhảy ra khỏi Clay, chạy đi lấy tấm chăn và đồ chơi của nó.

- Được rồi, chúng ta thực hiện thôi. Trên đường lái xe ra phi trường, Clay nói:

- Jake, tao nghĩ là có lẽ chúng ta có thể làm thêm một việc nữa. Có lẽ tao gọi cho Tom Clark, nói cho anh ta biết chúng ta đang làm gì. Phải, phải, chúng ta sẽ làm như thế. Nếu anh ta phản đối, chúng ta hủy chuyến bay. Jake cựa quậy một lát rồi liếm tay chủ. Anh bấm một dãy số trên máy điện thoại di động.

- Tom, Clay Mitchell đây. Tôi nảy ra ý nghĩ kỳ quái là muốn thuê một chiếc máy bay để đi Boston. Tôi sợ có chuyện gì xảy ra cho hai người phụ nữ, một đứa bé và một ông già sắp chết. Tôi không biết tôi có giúp ích gì cho họ được không, nhưng ít ra, tôi... cũng có mặt ở đây.

- Sao? À, tôi chán nói chuyện với con chó của tôi rồi. Anh có sao không đấy? Nè, tôi có thể bảo phi công dừng ở phi trường của anh, bốc anh nếu anh muốn đi luôn. Phải, phải, tôi biết em gái anh không thích ai chỗ mũi vào công việc của cô ấy. Tôi chỉ lo cho ông già và đứa bé thôi. Ở phải, đúng, tôi thích em gái anh. Cái gì mà không thích? Cô ấy gọi cho con chó của tôi 20 miếng thịt bò có xương. Thôi được rồi, Jake và tôi đi Boston. Trong lúc tôi đang bay trên trời, tôi sẽ cố suy nghĩ tôi đã làm gì trong ba năm qua. Dĩ nhiên tôi sẽ nói cho anh biết. Chuyện diễn ra còn hơi hợt, nhưng có phải Annie có nói về tôi không? Anh biết, bất cứ chuyện nhỏ nhất gì cũng được. Vậy cứ nói đi. Cô ấy nói chuyện ấy! Anh có phỉnh không? Đừng đùa! À, cảm ơn Tom. Không, tôi chưa biết có nên làm việc cho phụ nữ hay không. Họ thường lời thôi lắm. Cô ấy nói thế à? Có phải anh nói thế không? Tôi sẽ ghi nhớ. Tôi sẽ cho anh biết chuyện xảy ra như thế nào. Đương nhiên. Rất thích nói chuyện với anh.

- Mà không tin chuyện này đâu, Jake à. Không bao giờ. Chuyện này thật tuyệt vời. Mà lắng mà nghe, Jake. Cô Annie Clark đã nói với anh cổ rằng

khi tao hôn cô ấy trái đất đã chuyển động. Jake ngửa đầu ra sau mà hú cho đến khi Clay đập vào nó.

- Vậy là ông Shake, Rattle, và Roll không mất một chút gì hết. Mẹ kiếp! Jake, tao cảm thấy thích thú quá.

Parker Grayson hạ chiếc máy bay riêng xuống một cách nhẹ nhàng êm ái.

- Các cháu đi đâu thì đi. Tôi sẽ gặp lại các cháu vào bữa ăn tối. Tôi cần ở đây quãng một giờ, có việc và gọi điện thoại đến vài nơi. Tôi sẽ thuê một chiếc xe hơi. Chỉ cần có ai chỉ đường cho tôi đến khách sạn là được. Nói lại cho tôi biết buổi gặp mặt tổ chức ở đâu. - Parker ghi nhanh vào sổ tay. - Tôi sẽ gặp các cháu sau.

Một giờ sau, các thủ tục của chuyến bay đã lo xong, anh đi thuê xe hơi, đến trạm chính của phi trường. Anh mất thêm một giờ nữa ở đây để gọi điện thoại đến khắp các khách sạn trong thành phố, hỏi xem Annie đăng ký ở tại khách sạn nào. Cuối cùng anh tìm ra chỗ ở của cô là khách sạn Bốn Mùa. Anh phải tranh đấu mất một phút mới giữ được phòng, rồi anh yêu cầu được nối đường giây đến phòng của Annie. Người ta báo cho anh biết cô chưa đến. Parker để tin nhắn: “Tôi đang ở tại khách sạn. Vui lòng gọi cho tôi”.

Parker phải mất 40 phút nữa để điền vào giấy tờ thuê xe. Với tấm bản đồ ở chỗ ngồi phía trước, anh lái xe ra khỏi phi trường, lòng khinh ghét đời sống ở đô thị. Anh không thích những con đường giả tạo với nhà xây gạch ở thành phố. Anh không thích những công viên cây xanh hay vườn tược ở trong thành phố, vì anh đến từ hòn đảo xanh tươi, đầy hoa thơm cỏ lạ. Anh rất ghét cuộc sống ở trong thành phố.

Ben và Adreas thì cho rằng bánh nhân cá Boston là ngon tuyệt, nhưng anh chỉ thích tôm hùm nướng với gia vị. Không ai thích những thứ ở Hawaii như là dứa, măng cụt hay những thức ăn ngon lành khác. Điều làm anh khó

chịu nhất là thằng cháu anh đồng ý với Andreas về việc ăn uống. Mẹ kiếp, cháu trai của anh đã thành dân Boston rồi.

Nhưng mình làm quái gì ở đây? Phải chăng mình là con người khốn khổ phải tìm cách gặp mặt Annie để nói cho cô biết mình đã biết cái chuyện bí mật của cô ta, và để trừng phạt cô về tội đã coi thường mình? Phải? tất cả đều đúng. Có phải vì thế mà mình đến đây không? - Anh tự hỏi.

Chiếc Mustang màu đỏ nhạt có thể cuốn mui làm cho Clay kinh ngạc.

- Jake, chúng ta có thể sử dụng được chiếc xe này, - Anh nói và vào ngồi sau tay lái. - Buộc dây thắt lưng, cậu ơi, chúng ta đi. Chúng ta đến khách sạn Bốn Mùa. Jake, khi họ thấy mày, họ sẽ kinh ngạc vô cùng đấy. Họ nói chó nhỏ thì được. Cái từ nhỏ này khó định nghĩa, vậy mày phải biết cư xử. Tao nghĩ là không gặp mấy khó khăn, vì anh tao khi còn chơi cho Đội Celtics là một thần tượng. Nếu thất bại, tao sẽ nói với họ tao là anh của Larry Bird. Thế nào họ cũng để cho chúng ta ở phòng hạng nhất. Bake Ruth thường có mặt ở đây. Tao thường đến đây luôn, Jake à. Đây là thành phố lớn. Tao thường ăn tôm hùm ở đây. Tao thường dẫn cô gái đến đây chơi vào dịp có trận đấu giữa Harvard với Yale. Tao tưởng tao yêu. Ngày hôm ấy cho thấy tao không yêu. Ngày nào đấy tao sẽ dẫn mày đi xem trượt băng. Tao đã nói đây là thành phố lớn. Tao ngạc nhiên khi nghe Annie đi học đại học ở đây.

- Thế nào cô ấy cũng ngạc nhiên khi thấy chúng ta. Nhất là mày. Tao, tao là người đã làm cho trái đất chuyển động. Lạy Chúa! Jake, tao cảm thấy như đứa trẻ mới lớn. Tao thích người đàn bà ấy. Mày biết sao không, có nhiều chuyện lạ nữa, chứ không phải chỉ chuyện đến họp mặt đâu. Cô ấy trở lại hiện trường của tội ác với hy vọng lôi cổ cái thằng ấy ra ánh sáng. Chính cái chuyện ấy đấy. Mày tin tao đi. Chiếc xe nhỏ tuyệt quá, há?

- Có phải tao thường nói với mày như thế này không, Jake? Trong mấy năm qua chẳng có ai để nói chuyện phải không? Mẹ kiếp, tao ước chi mày hiểu hết câu chuyện.

Clay lái xe không có mục đích, hết lên đường này rồi đến xuống đường khác, cho tới khi theo đường tới khách sạn Bốn Mùa. Trước khi về trang trại, ông đã ở tại đây nhiều lần. Ông tự hỏi không biết có nhân viên kỳ cựu nào còn nhớ ông không. Ông không đợi lâu để biết được điều đó. Ngay khi mới đậu xe vào vỉa hè, người gác cửa đã bước tới, toét miệng cười.

- Ông Mitchell, rất sung sướng được gặp lại ông. Thật quá lâu rồi. Anh trai ông khỏe không?

- Đang sống ở vùng đất đầy ánh sáng mặt trời và chơi gôn suốt ngày. Đây là Jake, Carl. Anh có nghĩ tôi sẽ gặp trở ngại gì không? Khi tôi giữ phòng trước, họ nói họ chỉ chấp nhận chó nhỏ thôi. Tôi để con Great Dane ở nhà, vì tôi biết nó không đúng tiêu chuẩn.

- Tại sao tôi không đăng ký cho ông để ông đem Jake đi thang máy lên. Tôi biết ông ở trên tầng thứ 15. Tôi sẽ cho người bồi đem chìa khóa lên. Từ khi ông đánh điện tín đến để giữ phòng, họ đã nói đến ông suốt ngày. Như thế nghĩa là ông đã đăng ký trước.

- Cám ơn, Carl. Nhân tiện hỏi anh, anh có biết những người bạn của tôi đã đến chưa? Hai phụ nữ, một bé gái với con chó nhỏ, và một ông già yếu đuối.

- Họ đến đã nhiều giờ rồi. Hai cô đi ra ngoài, còn ông già đang ngủ trong phòng.

- Anh làm giúp tôi một việc được không, Carl? Anh nói với nhân viên ở bàn tiếp tân gọi lại lời nhắn cho cô Clark. Ông Richardson chắc đang ngủ, tôi không muốn thức ông ấy dậy. Chỉ nói có tôi ở đây và hãy gọi đến phòng tôi. Clay Chuối cho người gác cửa từ 20 đôla.

- Ta đi thôi, Jake. Tôi đi để cho con chó chạy một lát, rồi chúng tôi lên lầu uống bia lạnh.

Chương mười chín

Annie giúp Elmo nằm vào cái giường cỡ lớn. Trông ông già quá hom hem, quá yếu, quá bệnh hoạn đến nỗi cô muốn khóc.

- Elmo, đến giờ ông uống thuốc rồi.

- Tôi không uống thuốc nữa, Annie. Tôi sẽ ngủ một giấc, rồi dậy, uống một ly Skót lớn không có đá. Tôi biết cô có việc phải làm, vậy cô đi làm công việc đi. Tôi khỏe. Chưa đến lúc tôi chết đâu. Tôi biết lúc nào tôi sẽ chết. Tôi không nói láo với cô đâu, con gái à. Trông ông quá mệt mỏi. Annie âu yếm đưa tay vuốt những sợi tóc lưa thưa nơi trán ông ra sau:

- Tôi biết rồi, ông Elmo. Tôi sẽ cố không đi quá một giờ, hai giờ là tối đa. Jane nói cô sẽ ở đây với ông.

- Không cần thiết. Tôi sẽ ngủ. Các cô đến đây để làm việc, vậy các cô đi làm đi. Tôi khỏe rồi. Và lại, tôi biết cách ấn vào con số không trên máy điện thoại nếu tôi cần sự giúp đỡ.

Annie hôn cái má nhăn nheo của ông. Thịnh thoảng cuộc đời bất công. Những người tốt như ông Elmo Richardson phải sống lâu mới đúng.

Ngồi ở phòng khách, Annie nhìn vào nét mặt lo âu của Jane.

- Ông ấy muốn chúng ta đi làm những công việc mà chúng ta cần làm khi đến đây. Ông không chịu uống thuốc. Tôi không cách gì nói cho ông uống được. Ông sẽ ngủ trong một lát. Cô và Daisy có kế hoạch và... tôi có vài kế hoạch riêng. Làm sao mà sau ba giờ chúng ta gặp lại nhau. Tôi nói với Elmo tôi sẽ quay lui sau hai giờ. Tôi gia hạn thêm một giờ. Tôi nghĩ thế nào ông cũng ngủ một giấc từ ba đến bốn giờ. Phòng mát, tôi đã kéo màn kín hết rồi. Chắc không có ai gọi đến, cho nên điện thoại sẽ không đánh thức ông dậy. Và lại, tôi sẽ gọi nhân viên trực dặn họ đừng nổi đường giây lên

phòng. Tom có thể gọi đến, cho nên khi có dịp tôi sẽ gọi cho anh. Tôi sẽ thuê xe. - Như thế được không, Jane?

- Thế là tốt, Daisy và tôi sẽ đi bộ. Nếu chúng tôi mệt, tôi sẽ gọi taxi. Đừng lo cho chúng tôi. Cô cần đi đâu thì cứ đi. Tôi muốn thay đổi giày. Đến tiền sảnh, Annie đi nhanh qua bàn tiếp tân rồi quay lui.

- Này anh, tôi ở phòng 15-2. Đừng nối đường dây lên phòng cho đến khi tôi yêu cầu lại. - Một giây sau, cô đi qua góc kia, tay cầm thẻ tín dụng. - Tôi cần chiếc xe cỡ lớn. Tôi đã gọi đăng ký trước rồi. Tôi tên là Anna Clark. - Annie nháy mắt kinh ngạc khi thấy chùm chìa khóa lớt trên quầy. Cô đã đăng ký trước rồi.

- Chiếc xe thứ ba ở hàng thứ nhì. Thùng xăng đầy. Trả lại xe cũng xăng đầy thùng như thế. Trên xe có bản đồ chỉ đường đi. Xin ký ở đây. - Annie ký tên vào hai chỗ và ký tắt chữ đầu vào ba chỗ khác.

- Chúc bà đi thuận lợi, thưa bà. Thưa bà! Bỗng cô cảm thấy mình già như Elmo. Khi xe chạy trên cầu Pontiac có màu xám bạc, Annie hạ kính cửa sổ xe xuống. Cô nhích đi từng tí một trong đám đông xe cộ, rẽ sang phải vào đường Arlington rồi rẽ trái vào Đại lộ Commonwealth và chạy miết đến Đường Đại học.

Đại học Boston lù lù hiện ra trước mặt cô. Cô cảm thấy hồi hộp khi nhìn trường đại học. Cô lái quanh cho đến khi thấy biển hiệu ghi “Chỗ đậu xe của khách”. Cô làm gì ở đây? Không chóng thì chầy, các tội phạm đều trở về hiện trường xảy ra tội ác. Rõ ràng đây là hoàn cảnh của cô. Cô không thể không tự hỏi có ai nhìn cô không. Cô có cảm giác như có nhiều ánh mắt đang nhìn phía sau cô. Ở một chỗ trống trải như thế này, cô là mục tiêu rất rõ ràng, sống động. Bây giờ cô không lo đến chuyện này nữa. Cô đã có công việc để làm. Cô tin chắc cô sẽ tìm ra điều gì cô cần tìm ở trong thư viện đại học nằm ở đâu đây. Nếu không có ở đây, thì ở kho lưu trữ văn thư của tờ báo địa phương. Có lẽ công việc mà cô cần làm, là hỏi ai đấy để biết

bố của Andrew Pearson ở đâu. Người dân địa phương thường biết địa chỉ của những ai gây ra tai tiếng xấu. Nếu hỏi không ra, cô sẽ phải dùng tiền.

Bốn mươi lăm phút sau, Annie ngồi vào sau tay lái chiếc xe hơi thuê. Cô nghèo bớt hai trăm đôla, nhưng có được địa chỉ nhà của Clyde Pearson, số điện thoại cũng như lời chỉ đường đi đến nhà ông ta ở Boston. Cô cũng có địa chỉ của chàng trai bị bắn chết trong vụ cướp ngân hàng, để đề phòng trường hợp cô cần đến thăm gia đình nó.

- Đã đến lúc thực hiện việc này ngoài phố, - Annie nói lẩm bẩm khi cô găm chìa khóa vào ổ máy. Cô nhìn xuống bản đồ trên chỗ ngồi bên cạnh, rồi nhìn vào sự chỉ dẫn đường đi trên tay. Beacon Hill. Tốt, cô biết chỗ này. Cô lái xe đi, không biết cô sẽ làm gì khi giáp mặt với bố của Andrew Pearson.

Con đường dẫn đến đây thật đẹp, có ba làn xe, nhà cửa càng lúc càng đẹp hơn. Cô cảm thấy từ sau các cánh cổng sắt của các ngôi nhà đẹp đẽ ấy toát ra mùi tiền bạc lâu đời. Cô lái chậm cho đến khi tìm ra số nhà cô cần tìm. Cô cho xe chạy vào đoạn đường ngắn đến trước cổng, đợi hệ thống loa trong nhà hoạt động. Khi cô nghe có tiếng nói lè nhè hỏi cô cần việc gì, cô đáp:

- Tôi đến gặp ông Pearson.

- Tên cô là gì?

- Anna Clark. Tôi là... bạn của Andrew, - cô nói láo. Cô đợi một lát để xem thử người ta có nói gì nữa không. Khi thấy hệ thống loa vẫn im lặng, cô bước lên xe lại. Cánh cổng kiểu tuyệt đẹp liền mở ra. Annie liền lái xe vọt nhanh vào, mong sao người mở cổng không đổi ý.

Đến gần, ngôi nhà không đẹp bằng khi ở ngoài đường nhìn vào. Cửa sổ cần phải lau chùi, cũng như cái máng xối bằng đồng. Tầng cấp và tay vịn ở lan can trên thềm nhà cần phải được sơn phết lại. Một bậu cửa sổ đã bị sét rỉ. Đồng tiền xưa cũ phải thế thôi. Annie nghĩ. Cô bấm chuông.

Khi cửa mở, cô gặp một người đàn bà mập mạp, tròn trịa, tươi cười chào đón cô.

- Mời cô vào, cô Clark. Ông Pearson đang đợi cô.

- Đợi tôi à? Tôi mới đến đây có vài giờ. Chắc bà lẫn lộn tôi với người khác rồi.

- Tôi không lẫn lộn đâu. Ông Pearson đã nói, thế nào có ngày cô cũng đến đây, - giọng người đàn bà trở nên có vẻ ân hận. - Tôi ước chi cô đến sớm hơn. Ông Pearson không được khỏe. Vài ngày nữa có thể ông ấy không nhớ gì hết. Tôi đã gọi lên lâu báo cho người y tá của ông biết cô đã đến đây. Cô cứ đi lên; cánh cửa thứ nhất ở bên phải. Cô dùng trà hay cà phê, tôi mang lên?

- Không, cảm ơn. - Tại sao ông Pearson đợi cô? Annie leo lên chiếc cầu thang bằng gỗ gụ đẹp đẽ, cô ngạc nhiên khi thấy cánh cửa sổ ghép kính màu ở chỗ đầu cầu thang. Cái gì cũng sạch, bóng và thơm mùi chanh. Không thấy ở đâu có một hạt bụi hết. Hành lang trên lầu rộng và dài kinh khủng, với những thứ treo trên tường mà cô đoán là ảnh tổ tiên giòng họ Pearson lồng khung mạ vàng, và dưới những tấm ảnh này là những chiếc bàn nhỏ để sách và ảnh lồng khung bạc. Cô gõ cửa nhẹ nhẹ. - Mời vào, cô Clark, - người y tá lên tiếng, giọng vui vẻ. - Ông Pearson đang đợi cô. Annie hít vào một hơi thật sâu. Cô không ngờ cô gặp ông Pearson với hình ảnh như thế này. Elmo trông còn lực lưỡng khi so với ông Pearson, vì ông này da bọc xương.

- Ông Pearson, tôi là Anna Clark. Tôi đến để nói với ông về anh con trai Andrew của ông. Ông có biết anh ta ở đâu không, và nếu ông biết, ông có chỉ cho tôi biết không? Bộ xương nằm giữa đồng gối đưa lên bàn tay xương xẩu. Ông ta vẩy lui vẩy tới.

- Như thế tức là ông ta không biết Andrew ở đâu. Thằng ấy thỉnh thoảng lén lút về đây. Hẳn ăn cắp đồ của bố hẳn và hẳn tưởng chúng tôi không biết.

Ông Pearson đã truất quyền thừa kế của hắn từ sau vụ ăn trộm nhà ngân hàng.

- Tôi rất tiếc. Tôi không biết chuyện này. Tôi cứ nghĩ là ông Pearson tin Andrew vô tội và cho hắn tiền để hắn tìm người đã giữ số tiền ăn trộm, mặc dù số tiền ấy đã được trả lui rồi. Hai bàn tay xương xẩu vậy mạnh.

- Không, cô Clark, không đúng như thế. Thằng Andrew có đến đây một lần vào lúc đêm khuya và hắn đã lấy sạch tiền trong tủ két của bố hắn. Hắn giả mạo tên hắn trong quỹ phiếu. Theo lời các gia nhân trong nhà thì Andrew là đứa bé bị rối loạn thần kinh. Dĩ nhiên chuyện này xảy ra trước khi tôi đến đây. Những trò tinh quái của thằng bé càng ngày càng làm cho bố nó bực mình. Vụ cướp ngân hàng không làm cho ông Pearson chịu đựng được nữa. Cho nên ông tước quyền thừa kế của hắn. Một tuần sau, ông Pearson bị đột quỵ. Nhờ chữa trị tận tình, nên ông ta đã bình phục được 75 phần trăm. Rồi khi Andrew được thả ra, ông già tội nghiệp bị đột quỵ lại.

- Tôi không có bằng cứ rõ rệt, - Annie nói, nhưng tôi tin chính Andrew đã định giết tôi vào một đêm, và đã ném bom vào trong nhà tôi. Tôi không thấy hắn. Trong nhà có trẻ con và một ông già bệnh nặng. Nếu chúng tôi không đi ra khỏi nhà bếp, thì chắc chúng tôi đã chết khi bom nổ. Tôi không biết làm gì. Tôi nghĩ, tôi đến đây hỏi ông biết chỗ anh ấy ở đâu, tôi sẽ cố nói chuyện với anh ta. Anh ta bị tù không phải lỗi của tôi.

Hai cánh tay xương xẩu đập lên đập xuống.

- Ông Pearson hiểu những chuyện cô nói. Ông ấy không nói được. Ông rất buồn cho cô. Khi ông bình phục sau lần đột quỵ lần đầu, chúng tôi đã nói chuyện với nhau nhiều lần. Tên tôi là Selma Daniel. Ông Pearson đã đọc cho tôi đánh máy một lá thư để đưa cho cô nếu cô đến đây, để cô có thể đưa cho cảnh sát. Andrew không biết lá thư này. Như tôi đã nói, Andrew đến đây nhiều lần, hắn khoe những việc hắn sẽ làm. Hắn đợi cho ông Pearson chết, hắn nghĩ hắn sẽ được thừa hưởng gia tài, nhưng ông Pearson đã thay đổi di chúc từ nhiều năm nay rồi. Mọi người trong nhà này đều sợ Andrew

như cô vậy. Lực lượng an ninh có dẫn chó đi kiểm tra quanh nhà. Cảnh sát không làm gì được, vì hắn không có hành động hăm dọa bố hắn. Đây vẫn còn là nơi hắn đăng ký hộ khẩu. Khổ thay, vì thế mà hắn đợi bố chết cũng trở thành hợp pháp. Chuyện nói ra thật nẫu lòng.

- Nếu hắn không ở đây, thì hắn ở đâu?

- Chúng tôi không biết, cô Clark à. Chúng tôi chỉ còn việc là đưa cho cô lá thư ấy và tất cả những thứ giấy tờ khác có lợi cho cô. Ông Pearson gọi giấy tờ này là giấy tờ làm chứng. Cô đem giấy tờ chúng tôi đưa, đến gặp cảnh sát.

- Bà có biết tên nào bạn bè của Andrew không?

- Những bạn cũ của hắn thì bây giờ chẳng dính dáng gì đến hắn. Tôi sợ rằng số bạn bè bây giờ của Andrew là loại người cô không muốn gặp.

- Tôi phải làm việc gì đây. Tôi không thể ngồi đợi hắn đến để giết tôi và bạn bè của tôi. Tôi đến Boston để tham dự buổi họp mặt với hy vọng lôi cổ hắn ra. Tôi nghĩ có lẽ báo chí rất muốn viết về hắn. Câu hỏi tiếp theo của tôi là nếu Andrew bị tâm thần rối loạn như thế, tại sao không chữa trị cho hắn?

- Trời ơi, thằng bé đã được đưa đến nhiều trung tâm chữa trị tâm thần rồi. Tên các bác sĩ tâm thần chữa trị cho hắn kể cả một danh sách dài thòng. Ở nơi nào người ta cũng trắc nghiệm khả năng tâm thần của hắn. Hắn rất khôn ngoan, hắn trả lời những câu hỏi rõ ràng, chính xác. Tôi đoán hắn mong ông Pearson mau chết. Ông ấy sợ hắn, nên tìm phương án khác để hành động. Đây là những điều ông ấy đã viết ra để đưa cho cô.

- Tại sao lại tôi? Tại sao Andrew chọn tôi?

- Hắn tin rằng chính cô giữ số tiền ấy, và nếu cô trả lui, thì hắn sẽ có bản án nhẹ hơn, hay hắn có thể xin tòa cho làm những công việc lao động công cộng. Sự thật không phải thế, nhưng hắn nghĩ như thế. Quả đúng là hắn mắc

bệnh tâm thần, nên hẳn trách cứ tất cả mọi người. Nếu cô ngồi đợi đây, tôi sẽ đi lấy giấy tờ cho cô.

- Có lẽ hẳn biết tôi đến đây. Tôi tin là hẳn canh chừng tôi và các bạn tôi. Nếu sau khi tôi đã ra về mà hẳn đến đây, bà sẽ nói gì?

- Tôi sẽ nói bất cứ cái gì mà cô muốn chúng tôi nói.

- Nhờ bà nói với hẳn gọi cho tôi ở Khách sạn Bốn Mùa. Tôi sẽ gặp hẳn bất kỳ ở đâu hẳn muốn. Còn nếu hẳn sợ chạm mặt với tôi, thì bà nói với hẳn rằng tôi biết chỗ ẩn náu của đồ hèn nhát. Tôi rất cảm ơn bà đã nói cho tôi biết. Ông Pearson, tôi xin lỗi ông.

- Tôi nghĩ là ông ấy muốn nói cô hãy cẩn thận. - Annie gật đầu.

- Không biết nói gì hay làm gì, Annie đi lui đi tới trong phòng. Cô thấy trong phòng có những tấm thảm Phương Đông và những đồ xưa vô giá. Khi ông Pearson chết thì những thứ này sẽ đi đâu nhỉ? Có phải di chúc của ông Pearson sẽ loại Andrew ra, và đẩy hẳn đến bờ vực thẳm? Annie nghĩ hiện hẳn đã đến bờ vực thẳm rồi.

Bà y tá quay lui với cái kẹp hồ sơ. Sợi giây cao su buộc quanh tập hồ sơ thật chặt. Annie lấy xấp hồ sơ tọng vào xách, kéo giây kéo đóng cái xách lại.

Khi đi xuống cầu thang, Annie nhận ra cô sợ biết bao và nghĩ đến chuyện phải hành động. Biết con đường phải hành động và thực hiện phương pháp ấy là hai chuyện khác nhau.

Annie nhìn đồng hồ. Từ khi rời khách sạn đến giờ mất hết hai tiếng rưỡi. Đã đến lúc phải quay về. Đã đến lúc bảo Elmo mặc áo quần để cô giúp ông đi đến tiệm thuốc tây cũ của ông. Cô hy vọng ông già thân thương được khỏe để đi đến đây.

Về đến khách sạn, Annie trả xe cho người nhân viên phụ trách. Cô mệt mỏi cười chào người gác cửa khi người này mở cửa cho cô vào. Cô cảm thấy

mệt mỏi, buồn và yếu đuối. Bây giờ cô chỉ muốn nằm ngủ một giấc và giả vờ xem cái thời gian đặc biệt này trong đời là một giấc mộng xấu. Cô ước gì, như cô đã ước hàng ngàn lần rồi, cô có thể quay ngược đồng hồ, sống lại thời trẻ trung trong căn phòng tồi tàn với Jane.

- Annie!

- Parker! Anh làm gì ở đây? - Đây không phải là giấc mộng xấu, mà là cơn ác mộng. Dĩ nhiên cô sẽ tỉnh dậy bất cứ giây phút nào trong chiếc giường của mình. Cô nhắm mắt rồi mở ra. Parker vẫn còn đứng trước mặt cô.

- Tôi lái máy bay đưa cháu tôi đến đây, đưa cháu trai mà tôi đã nói với cô. Annie, tại sao cô không nói cho tôi biết đoạn thời gian ngắn ấy trong đời cô? Tôi nghĩ là chúng ta nên cởi mở, chân thật với nhau. Theo Ben thì vụ án này đã được xếp lại, và có lẽ sẽ không bao giờ giải quyết được. Tôi không biết tại sao bỗng nhiên cô thay đổi ý kiến nhanh như thế. Cuối cùng tôi mới biết vì tôi nói cho cô biết chuyện của Ben và công việc điều tra của nó, nên cô đã hủy việc đính hôn. Tôi nghĩ cô đã nợ tôi nhiều, chứ không phải chỉ cái lá thư hỏa tốc thôi đâu, Annie à. Tôi nghĩ là chúng ta đã yêu nhau. Chúng ta đã vạch ra nhiều kế hoạch cho tương lai.

- Parker, giữa tiền sảnh như thế này không tiện cho chúng ta nói chuyện. Có nhiều lý do khiến tôi làm thế, mà cả hai ta đều biết. Phải, Jane, Elmo và tôi đều bị nghi ngờ cướp ngân hàng. Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn còn bị nghi ngờ. Đây là một chuyện đau buồn cho chúng tôi. Tôi không muốn nói chuyện này. Vả lại chuyện này cũng không liên quan gì đến anh. Cũng như chuyện anh lập ra phòng thí nghiệm và có lẽ anh đang tiếp tục công việc trong đó thôi. Anh có muốn đề cập đến chuyện đó không? Nhân tiện nói cho anh biết, cảnh sát, ngân hàng, và công ty bảo hiểm đã xếp vụ án này rồi. Tiền bạc đã trả lui rồi. Tôi phải đi, Parker à. Elmo và Jane đang đợi tôi.

- Tối nay chúng ta có thể đi ăn tối chứ, Annie? Tôi muốn cô gặp cháu trai tôi. Nó muốn nghe cô nói về vụ án trước khi nó nộp hồ sơ tường trình cho giáo sư. Annie nhìn đăm đăm người đàn ông đẹp trai mà cô đã hứa sẽ lấy

làm chồng. Có phải cô đã nghe những lời anh ta nói không? Cô cố suy nghĩ. Cô đã làm tình với anh ta, đã nằm trong vòng tay anh ta, đã hứa hẹn xây dựng tương lai với anh ta. Bây giờ cô không muốn nhìn thấy mặt anh ta. Cái gì đã làm cho cô có thái độ như thế?

- Parker, tôi thấy không được. Tất cả thì giờ của tôi ở đây đều đã có việc hết rồi. Để khi nào tôi về nhà, tôi sẽ gọi cho anh sau. - Thật là vu vơ. Cô có thể nói, nhưng mười năm sau biết cô có gọi không.

- Tôi nghĩ là cô nợ tôi nhiều hơn một bức thư hỏa tốc, Annie à. Ngày mai cháu trai tôi và bạn nó sẽ đến tại chỗ lớp cũ của cô họp mặt. Tại sao tôi không đi theo họ. Dĩ nhiên chúng ta sẽ có 10 phút để nói chuyện. Tôi không bỏ cuộc đâu, Annie à, tôi muốn cô biết thế.

Bỗng Annie cảm thấy lạnh thấu xương.

- Tại sao cháu anh đến chỗ họp mặt lớp của chúng tôi?

- Nó muốn gặp cô và Jane. Chương trình này rất quan trọng cho nó. Nó tin là cô đã giữ số tiền ấy.

- Thật ư! Đừng nói bậy, Parker. Tôi đến đây với nhiều giả thiết có liên quan đến vụ cướp. Cháu anh không nên có mặt ở đây. Anh ta cũng không nên có kế hoạch gì để gây rối ở buổi họp. Chúng ta đã nhất trí vấn đề này chưa?

- Vậy cô hãy ăn tối với tôi và gặp cháu tôi.

- Không bao giờ trong đời, Parker. - Annie đáp, rồi trước khi quay đi, cô bắn phát đạn cảnh cáo cuối cùng. - Các tiệm Hoa Cúc sẽ không tái ký hợp đồng với Công ty Cà phê Grayson. Thế là đủ rồi, Parker. Chấm dứt.

Annie đi thẳng đến thang máy, cửa mở ra. Cô run tay đến nỗi cô không bấm nổi nút lên tầng 15. Cô tự hỏi, phải chăng Parker trơ tráo đứng đấy nhìn con số trên đầu thang máy để biết cô đi ra tầng nào. Cô bấm vào con số ra ở tầng 8 rồi đi cầu thang lên tầng 15. Cô không muốn Parker Grayson gõ cửa phòng cô. Nếu cô cho nhân viên tiền, để họ khỏi tiết lộ phòng cô có được

không? Dĩ nhiên là được. Cô quyết định sẽ chuyển sang khách sạn Ritz Carlton, nhưng không khai báo dọn đi khỏi Bốn Mùa cho đến khi về nhà.

Khi Annie mở cửa phòng, cô mệt hụt hơi. Cô không biết tâm trạng của cô có lộ ra ngoài mặt không. Câu hỏi của Elmo và Jane đã trả lời cho thắc mắc của cô. Elmo đang uống unction ki Scot, và Jane đều hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Di Annie, trông di tức cười quá. Có phải di chạy lên cầu thang lầu không?

- Đúng ra là di chạy lên bảy cầu thang lầu. Daisy à. Di cần tập thể dục. Cháu lấy cho di soda trong tủ lạnh được không, cưng?

- Chúng ta phải đi cho rồi, Daisy à. Vào phòng tắm rửa ráy đi. Con mặc cái áo dài màu hồng chúng ta vừa mới mua, được không. Nhớ lấy dải vải để buộc tóc đuôi ngựa.

- Có phải mẹ cần nói chuyện người lớn với nhau không, mẹ?

- Ở phải. Khi nào đến giờ đi, mẹ sẽ gọi con.

- Jane, tôi phải uống thêm unction nữa. Mấy tuần nay tôi không cảm thấy rượu ngon như thế này, - Jane mở to mắt, nhưng đi rót thêm rượu cho ông, vì ông già đã hỏi:

- Annie, có chuyện gì thế?

Annie kể cho họ nghe việc cô đến thăm bố của Andrew Pearson và những việc cô biết.

- Người y tá của ông ấy đã đưa cho tôi cái này, - Annie nói, ném cái gói cho Jane. - Rồi khi tôi về đến tiền sảnh, đoán thử tôi gặp ai? Parker Grayson. Anh ta lái máy bay cho đưa cháu trai đến đây, và thằng cháu này sẽ đến dự buổi họp mặt của chúng ta. Thằng này nghi tôi là người tìm được số tiền. Hẳn và một thằng sinh viên luật khác được giao nhiệm vụ điều tra các vụ hình sự chưa được giải quyết, và thằng này tình cờ vợ phải vụ có liên quan

đến chúng ta. Parker muốn mời tôi đi ăn tối để tôi có thể gặp hắn. Tôi nói không. Tôi còn nói sẽ không ký hợp đồng mua cà phê mới.

- Làm thế là tốt, Annie, - Elmo nói, ông chép môi.

- Như thế tức là chúng ta sẽ không đi dự họp mặt? - Jane hỏi.

- Sẽ như thế. Ngoài ra, chúng ta phải dời đi chỗ khác. Bây giờ phải gọi khách sạn Ritz Carlton để giữ chỗ. Chúng ta có thể đem hành lý xuống thang máy. Nhưng chúng ta sẽ không báo trả phòng ở đây cho đến khi chúng ta chuẩn bị ra về.

- Rất thông minh, Annie, - Elmo nói. - Jane, cho thêm đá đi.

- Tôi có cảm giác như mọi người đều canh chừng chúng ta.

- Có lẽ họ canh chừng, - Elmo nói. - Nếu các cô không đi dự họp mặt thì tại sao chúng ta cần đem va li đi? Jane sẽ đến chuyển dần trong những cái xách đi mua hàng. Chỉ cần đem những thứ cần thiết thôi. Có người thấy chúng ta ra đi, họ tưởng chúng ta dọn đi mà không trả tiền.

- Tôi đã đảm bảo việc ở tại đây bằng thẻ tín dụng rồi, Elmo à. Tôi biết, tôi biết, đồng tiền có miệng nói. Hôm nay tôi đã chứng kiến cảnh ấy tại trường đại học. Chúng ta có thể rời nơi đây, đăng ký vào ở tại khách sạn Ritz, và mua những gì chúng ta cần ở cửa hàng. Trước đây tôi từng mặc áo quần ba ngày liền, cho nên bây giờ cũng làm thế được thôi. Riêng cá nhân tôi, có tham dự buổi họp mặt hay không, tôi cũng chẳng cần. Còn cô thì sao Jane?

- Cũng chẳng cần mấy. Chuyện này mới quan trọng. Cô đã nhất quyết về chuyện của Parker rồi phải không, Annie? Nếu cô đổi ý, tôi sẽ đưa Elmo đến tiệm dược phẩm cho.

- Tôi đã nhất quyết rồi. Tôi đã trải qua hai phút gay cấn nhất. Tôi hài lòng vì đã làm điều phải làm, đáng làm. Bây giờ nói chuyện đổi ý sao được, quá bề mặt. Hai người không thể đến tiệm dược phẩm mà không có tôi được. Cô lấy cái túi xách mua hàng đựng đồ mà đi. Tất cả đi thang máy rồi lấy xe

hơi đi đến khách sạn Ritz và đăng ký vào đây ở. Tôi sẽ xuống tiền sảnh, gọi taxi, và chúng ta gặp nhau ở tiệm dược phẩm. Tôi để cho quý vị 40 phút chuẩn bị và xuất phát. Hai người có nghĩ là chúng ta quá cường điệu không?

- Có lẽ, - Elmo đáp. - Nên an tâm hơn là lo lắng. Cô muốn giữ cái kẹp hồ sơ này hay để cho chúng tôi giữ?

- Ông giữ lấy, Elmo. Chúng ta phải quyết định sẽ làm gì với các thứ này. Ông có thật khỏe không? Ông không mệt chứ?

- Annie, tôi đã ngủ một giấc ba giờ. Rượu Scot làm cho huyết quản lưu thông. Tôi cảm thấy khỏe. Đáng ra tôi nên ngừng uống thuốc cách đây mấy tháng mới phải.

Cô là ai mà dám cãi với ông chủ tiệm thuốc tây đã hành nghề bán thuốc tây trên 45 năm và bây giờ vẫn còn là người giỏi hàng đầu trong nghề này! Cô thản nhiên gật đầu.

Charlie thò đầu ra khỏi bao vải của Daisy và sửa nhỏ nhỏ. Daisy nói:

- Suyt. Ô, ô, kìa, Jake đến kia kìa. - Con chó Yorkie cựa quậy, cựa quậy cho đến khi thân hình nó thò ra khỏi cái nắp bao vải. Một giây sau, nó nhảy xuống hành lang, Daisy chạy theo để bắt.

- Clay, anh làm gì ở đây? Làm gì mặc kệ anh. Tôi chỉ biết tôi rất mừng khi gặp anh, - Jane nói. Cô giang rộng hai tay ôm người cựa cầu thủ bóng rổ, ghì lấy ông ta.

- Đón tiếp niềm nở quá! Annie đâu rồi? - Clay hỏi, mắt nhìn quanh. - Ông khỏe chứ, ông Richardson?

- Tôi khỏe nhiều. Hôm nay khởi sự một ngày thật tuyệt. Tại sao anh đến đây? - Elmo hỏi, giọng cộc lốc hơn cả Jane nữa.

- Tôi lo cho tất cả mọi người, cho nên tôi thuê một chiếc máy bay. Không phải chỉ có đàn bà mới có linh tính hay là có bản năng nhạy cảm. Jake hình như cũng cảm thấy đây là ý kiến hay. Tôi có để tin nhắn, cô không nhận được à? Annie đâu rồi? Elmo nhìn người đàn ông cao lớn với cặp mắt thành thật, chân tình. Ông nói cho anh ta nghe chuyện đã xảy ra.

- Annie đợi chúng tôi ở tiệm dược phẩm. Chúng tôi đi đăng ký vào khách sạn, xem các giấy tờ này trước khi cô ấy đến ở đây. Cỗ cho chúng tôi 40 phút để làm cho xong các việc này.

- Vậy thì để tôi chất hết lên chiếc xe tôi thuê. Nếu có ai thấy quý vị, họ sẽ chú ý đến chiếc xe của quý vị. Đi hết thì hơi căng cho Jake, nhưng tôi nghĩ tất cả đều vừa hết. Chúng ta có thể dẹp cái xe lăn này đi, nếu ông không phản đối thì tôi có thể bế ông. Tôi có thể đậu xe ngay một bên cửa vào. Quý vị nhảy lên và chúng ta đi. Nghe được không? Chúng ta có thể thuê xe khác ở Ritz. Tôi có thể gọi đến giữ xe trước, hay là tôi có thể lái hết quý vị đến tiệm dược phẩm nếu ông nói cho tôi biết tiệm ở đâu.

Jane mừng đến muốn xỉu. Elmo thở dài. Daisy cười khúc khích khi Charlie và Jake nhảy ra ngoài thang máy.

- Clay, tôi lo cho Annie.

- Tôi có thể thấy thế. Annie không điên đâu. Cô ấy có thể tự lo cho mình.

- Parker Grayson đã đến đây. Cô ấy gặp anh ta ở tiền sảnh - Jane kể chuyện của Annie trong khi tất cả đi xuống thang máy. Clay nhả mặt. Anh không biết nói gì, cho nên anh giữ yên lặng. Anh chuẩn bị để làm cái gì đấy và làm bất cứ cái gì. Bất cứ cái gì và cái gì đấy không bao gồm người vị hôn phu cũ.

- Tất cả quý vị đợi tôi ở đây. Jake, đi với tao. Daisy, bỏ con chó của cháu vào bao. Chúng ta không muốn để cho mọi người chú ý, - Clay nói nhỏ, mắt long lanh. - Lạy Chúa, Elmo, bỗng nhiên tôi cảm thấy dễ chịu hơn, - Jane nói.

- Tôi sẽ cần cái xe lăn, - Elmo nói. Đột nhiên tôi cảm thấy không được khỏe.

- Vì bị kích thích đấy, Elmo à, - Jane nói, sắc mặt có vẻ lo lắng. - Chúng ta nhét cái xe lăn vào thùng xe, rồi Clay đậu ở bãi đậu xe của khu đại học. Từ đó tôi sẽ đẩy cho ông đi. Thế được không? Không phải ở đâu cũng có người nhòm ngó chúng ta hết. Jane ra dấu cho Clay mở thùng xe, rồi giúp Elmo đứng lên.

- Để tôi xếp lại. Clay, chúng ta phải đem theo chiếc xe lăn. Chẳng khó khăn gì đâu. Tôi biết chỗ chúng ta đậu xe để xe không bị ai nhận ra.

- Tôi đã gọi Khách sạn Ritz rồi. Có chiếc Lincoln đen đang để dành cho chúng ta. Xe rộng lắm. Cô có muốn lấy nó bây giờ hay đợi cho đến khi chúng ta gặp Annie ở tiệm dược phẩm?

- Elmo, ông nghĩ sao?

- Ta hãy đi đến tiệm dược phẩm, - Elmo thở khò khè. Khi thấy mặt Elmo biến sắc, Jane lộ vẻ hốt hoảng. Ngay khi Elmo và con gái cô đã ngồi vào xe, Jane nhảy lên chỗ ngồi phía trước với Jake. Daisy nắm bàn tay Elmo, miệng nói huyên thuyên. Clay một mắt nhìn xuống đường một mắt nhìn vào kính chiếu hậu để canh chừng vị khách ngồi ở sau.

Mười phút sau, bỗng Daisy ngạc nhiên kêu lên:

- Dì Annie kìa! Dì đang đứng nơi ngưỡng cửa. - Clay quành xe lui một vòng hình chữ U ngay giữa đường. Clay lái xe nép vào lề đường, anh nói:

- Daisy, suýt nữa chúng ta không gặp cô ấy rồi!

- Tôi nghĩ là chúng ta đến đậu trong bãi, rồi đẩy xe cho Elmo đến đây.

Clay nhìn vào kính chiếu hậu. Jane quay lui và nhấp nháy mắt.

- Bây giờ thì quá trễ, chúng ta đã ở đây rồi. Annie thấy mái tóc đỏ bồng xồm của Jane, rồi cô thấy Jake.

- Clay!

- Phải, tôi đây. Hy vọng cô vui mừng khi thấy tôi và con chó.

- Mừng, tôi rất mừng, nhưng anh làm gì ở đây?

- Cô và đám tùy tùng nhỏ của cô đã gây cho tôi ấn tượng sâu sắc, khiến tôi quá lo cho cô. Nhưng sự thực là tôi đã quá chán nói chuyện với Jake. Cô đã làm cho tôi hồn xiêu phách lạc, cho nên cô phải chịu trách nhiệm về việc này. - Giọng của Clay trầm xuống. - Một ông già đau yếu, một phụ nữ có con và đứa con bận giữ con chó con, và một người đàn bà nữa thì lặn súng sau lưng chạy băng qua đồng... Đây, cô không lo à? Nếu cô ở vào hoàn cảnh của tôi, cô sẽ làm gì?

- Annie, sắc mặt của Elmo tái, và hơi thở không được điều hòa. Giữ cửa để tôi lấy cái xe lăn ở bên trong. Ông Chúa, cửa hàng không thay đổi gì, ít ra là ở bên ngoài. Cô đã vào bên trong chưa? Khi Annie thấy Clay bế Elmo để lên chiếc xe lăn, cô cảm thấy cuống họng nghẹn ngào.

- Nhìn kìa, Elmo, họ đã làm biến hiệu mới. Giống như cái biến hiệu cũ của ông.

- Người chủ tiệm cất cái biến hiệu cũ của ông. Ông ta đã giữ nó cho ông. Chắc họ nghĩ nó còn xài được, phải không? - Annie nói, mắt đầy ngấn lệ. Cơ ở cuống họng của cô thư giãn. - Nó vẫn có mùi vị như trước, Elmo. Người đi. Mùi phấn Chantilly và Max factor. Họ mới pha cà phê. Thơm quá trời. Tôi cảm thấy như tôi đi vào đúng lúc. Kem đánh răng vẫn nằm ở vị trí cũ, thuốc chống axit cũng thế. Kẹo cam thảo vẫn để ở bên cạnh chồng sổ sách. Sự khác biệt là kẹo cao su lớn hơn và giá cao hơn. Chủ tiệm thuốc tây là Andy Jan. Anh ta làm việc ở đây từ khi ông bán cửa hàng cho hãng Havermeyers. Anh ta thích tiệm này.

- Rất sung sướng được gặp ông, thưa ông, - Andy nói. - Cô Clark đã nói cho tôi biết về ông. Có gì tôi có thể làm cho ông ngoài việc đưa trả ông cái biến hiệu cũ không?

- Không, tôi chỉ muốn xem lại cửa hàng cũ một lần nữa thôi. Anh có phục vụ xăng ứch cá ngư không? - Elmo thở hổn hển khi cố gắng để nói.

- Chỉ vào ngày thứ sáu thôi. Còn những ngày khác chúng tôi chỉ bán xà lách trứng và một lát cà chua trên bánh.

- Cũng hấp dẫn đấy.

- Ông có muốn vào sau quầy không? - Elmo gật đầu.

- Tôi sắp bán Amoxillin theo toa. Ông có muốn vào soạn để bán không?

- Tôi rất thích, - Elmo cố gắng nói. Annie đưa tay bịt miệng để khỏi phát ra tiếng khóc. Jane quay mặt đi, nước mắt chảy xuống má. Daisy đếm những cái hộp kẹo trên quầy kẹo. Clay thọc hai tay vào túi, quyết không cúi lòng trước cảnh tượng diễn ra trong tiệm. Nhưng tại sao mắt anh nóng như thế này?

Họ nhìn nhau khi chờ người chủ tiệm đẩy xe lăn của Elmo ra trước tiệm. Họ chạy đến đón ông ở giữa con đường trước tiệm.

- Tôi đã gọi xe cấp cứu. Xe sắp đến rồi. Ông ấy bán xong toa thuốc thì gục. Tôi rất ân hận. Annie vỗ nhẹ vào tay người thanh niên.

- Anh đã làm cho Elmo một điều thật tốt, thật tuyệt vời. Ông đến đây chỉ mong được làm lại việc ấy. Chúng tôi rất biết ơn anh.

- Ông Richardson hỏi tôi hai viên Aspirin. Tôi đưa cho ông. Thỉnh thoảng nó giúp người ta khỏe được một chút. A, xe cứu thương đến rồi. Nhanh lên, - anh ta gọi các y sĩ.

Annie và Jane thất vọng nhìn người ta đẩy Elmo nằm trên cái cáng có bánh xe và đẩy nó ra xe cứu thương. Ông vẫn còn ôm tấm biển hiệu trên ngực. Annie nói:

- Tôi đi với ông.

- Chúng tôi sẽ đi theo cô, - Clay nói.

Jake làm cho các y sĩ tránh xa, nó to nặng đến một trăm 30 pao. Nó gầm gừ nhe răng. Daisy chạy đến bên nó.

- Không sao, Jake. Ông Elmo không được khỏe. Họ đến chữa cho ông khỏe hơn. Họ tốt, Jake à. Một y sĩ nói:

Lạy Chúa Jesus, tôi không muốn gặp con chó này trên con hẻm tối tăm.

- Jake không bao giờ đi vào những con hẻm tối tăm theo các ông. Nó đi trên cỏ. Phải không, Jake?

Lên xe, Jake, ở ghế sau với Daisy và Charlie. Jane, cô biết đường không? Họ sẽ dùng còi hụ, còn ta không thể vượt qua đèn đỏ.

- Tôi biết đường, - Jane đáp. - Tôi mừng vì chuyện xảy ra ở đây. Tôi không muốn chuyện này xảy ra, nhưng đây là nơi rất tuyệt. Ông ta bán cái toa thuốc cuối cùng. Không có gì tuyệt hơn chuyện này đối với ông. Chắc ông không dùng thuốc nữa. Ông cương quyết từ chối. Tôi nghĩ là ông biết chuyện này thế nào cũng xảy ra. Hôm nay ông nhất quyết đòi uống Scot. Ông uống hai đơn vị. Tôi không muốn đưa cho ông uống. Nhưng không bao giờ tôi từ chối ông được cái gì. Clay, anh có nghĩ làm thế là đúng không?

- Phải, đã đến lúc của ông rồi, Jane à. Không mấy ai làm được cái công việc mình thích nhất trong đời trước khi đến giờ ra đi. Theo chỗ tôi biết thì ông Richardson đã sống một cuộc đời hạnh phúc. Ông ấy có những người bạn tuyệt vời mà ông thương yêu và yêu thương ông. Ông là người may mắn.

- Annie và tôi cũng là những người may mắn. Chúng tôi được sống cùng gia đình với Elmo.

- Ông ấy có thể bình phục, - Clay nói. Mắt nhìn theo chiếc xe cấp cứu chạy phía trước.

- Không, lần này thì không, - Jane buồn bã đáp. - Annie thế nào cũng rất đau buồn. Anh không hiểu được cô ấy thương ông già như thế nào đâu. Tôi rất sung sướng khi có anh ở đây.

- Tôi cũng thế, - Clay đáp nho nhỏ.

Chương hai mươi

- Những người kia là ai mà đi vào đi ra lữ lượt trong phòng Elmo thế? - Annie hỏi. - Tôi nghĩ chỉ có người trong gia đình mới có thể vào thăm bệnh nhân ở phòng cấp cứu chứ. Clay đâu rồi?

- Annie, vui lòng ngồi xuống, - Jane nói. - Cô làm cho tôi lo quá. Tôi cũng rất bức mình về chuyện này như cô. Tôi không biết những người này là ai. Clay đi ra ngoài với Daisy và mấy con chó. Như cô đã biết, họ không cho chó vào bệnh viện. Khi đến lúc, họ sẽ cho chúng ta vào thăm. Tại sao cô không đi ra ngoài để xem tình hình ra sao. Tôi đợi ở đây. Nếu có chuyện gì tôi sẽ gọi cô.

- Cô có muốn uống cà phê không?

- Tôi uống cà phê quá nhiều trong mấy giờ qua rồi. May cho Elmo là ông bác sỹ già của Elmo đang còn hành nghề. Elmo cảm thấy mừng khi gặp ông ta. Có thể chúng ta phải ở đây lâu. Cô thấy có nên nhờ Clay đem Daisy và Charlie về phòng ở khách sạn của anh không. Chỉ đem được chú chó về Bốn Mùa thôi, vì ở Ritz người ta không cho thú vật ở. Chúng ta hy vọng bỏ con Charlie vào trong bao nhỏ của anh. Tôi nghĩ Clay có thể giải quyết các chuyện có thể xảy đến. Tôi không nói các chuyện sẽ xảy đến. Và còn Jake nữa. Anh ấy nghĩ không có ai đến gần con chó này được. Cô thấy anh ấy hành động ra sao khi họ đẩy Elmo vào xe cấp cứu không?

Annie cười lớn với bạn.

- Cô nghĩ sao, Jane? Tôi nghĩ chắc tôi sẽ tin anh ấy suốt đời. Tôi biết tôi mới quen anh ấy trong một thời gian ngắn thôi. Thịnh thoảng có lắm chuyện lạ đời. Và anh ấy đã làm cho trái đất chuyển dịch. Không ai làm cho tôi cảm giác ấy. Tôi còn thương con chó ấy nữa. Đừng góp ý, Jane. Tôi không ưa chuyện cô đóng vai trò người mai mối.

- Này nhé, anh ấy không làm trái đất chuyển dịch cho tôi.
- Cô phải nhớ chuyện này chứ! Annie mỉm cười.
- Tôi mong có Tom ở đây.
- Anh ấy sắp đến rồi, Annie. Bây giờ cô xuống dưới lầu ăn cái gì đi. Mà này, trông cô khiếp quá.
- Jane, cô cũng vậy. Chúng ta đều quá khủng khiếp. Tôi không ngờ chuyện xảy ra ở đây như thế. Tôi cứ tưởng Elmo... sẽ ngủ luôn. Ông ấy thích bố trí công việc đâu vào đấy.
- Annie, đừng dẫn vật mình nữa. Chúng ta đã đưa ông về đây đúng lúc. Ông đã bán xong một toa thuốc. Ông đã về thăm cửa hàng cũ mà ông đã gắn bó gần suốt cả cuộc đời và thấy cửa hàng không thay đổi. Ông đã lấy lại cái biển hiệu của ông, bây giờ vẫn còn giữ khư khư trên tay. Họ không cạy mấy ngón tay của ông ra được. Bác sĩ Quilan nói cứ để thế, không sao. Chúng ta đã làm hết sức rồi. Elmo thường nói đừng nhìn lui.

Annie bước ra khỏi phòng.

Trời mùa thu với nắng vàng thật đẹp. Không nóng mà cũng không lạnh. Một ngày tốt cho Elmo. Cô nhấp nháy cho nước mắt chảy đi.

Clay, Daisy và hai con chó thấy Annie bèn chạy đến. Cô muốn nhào vào vòng tay của Clay hơn làm bất cứ việc gì trên đời. Nhưng cô cố kiềm giữ mình mà không biết tại sao.

- Clay, tôi thật cảm ơn anh đã đến đây. Anh đã cứu tôi như thế là hai lần. Tôi rất cảm ơn. Tôi nhờ anh thêm việc này. Tôi không biết làm sao... tôi muốn nói là chúng ta phải ở lại đây thêm một lát nữa. Anh có bằng lòng đem Daisy về khách sạn được không? Anh khỏi cần phải đi quanh bệnh viện như thế này. Anh đã nói anh không thể để Jake ở đâu, tức là nó lúc nào cũng phải ở bên anh.

- Cô nghĩ cô không cần tôi ở đây à?

- Biết nói sao với anh đây? Tom đang trên đường đến đây. Có thể anh ấy sắp đến. Chúng ta cần làm cho Daisy yên ổn thôi. Jane tin anh chăm sóc con gái cô ấy. Cố hoàn toàn ký thác cho anh.

- Clay cảm thấy ngực như hụt hơi.

- Tôi sẽ không phụ lòng tin. Nếu cô cần tôi, cô gọi tôi chứ?

- Dĩ nhiên.

- Cô có chắc là trái đất không chuyển dịch không?

- Không. Vững như tảng đá. Nếu anh khéo léo, tảng đá mới nứt được. Clay cười.

- Chắc cô lo về anh chàng cà phê ấy phải không?

- Không.

- Nếu lời đề nghị giao việc cho tôi còn hiệu lực, tôi xin nhận.

- Cứ xem như việc đó là của anh. Cái gì làm cho anh chấp nhận lời đề nghị của tôi?

- Nhóm của cô toàn là những người tốt. Tôi thích ông già ấy. Jane thật tuyệt. Tôi thích thái độ làm mẹ của cô ấy. Anh trai cô cũng là người rất dễ thương, còn cô thì rất tuyệt vời. Tôi đòi hỏi gì nữa!

- Clay Mitchell, anh cũng là một người tuyệt vời. Tôi yêu con chó của anh. Tôi phải vào lại trong bệnh viện. Jane hay tôi sẽ gọi anh để biết anh ở đâu. - Cô ôm hôn Daisy, thọc lét dưới cằm của Charlie. Rồi Annie ngồi xổm xuống trước mặt Jake, cô nói: - Nghe tao nói, chú bự. Mà đã cứu sống tao. Hãy chăm lo các thứ, được không?

- Gâu.

- Thế thôi à? - Clay hỏi. - Không có gì cho tôi à?

- Phần anh tính sau. - Annie cười gượng. - Tôi muốn bảo đảm việc tôi sẽ đứng vững trên mặt đất, khi lần sau anh cố làm cho trái đất chuyển dịch.

- Tôi bắt đầu nghĩ là tôi đã bị thiệt thòi.

- Có thể chưa hẳn như thế, - Annie cười, véo má anh.

- Còn anh chàng cà phê thì sao? Có phải anh ta làm cho trái đất chuyển dịch không? Annie cười to kinh ngạc.

- Anh ta đã kết vòng hoa quàng cổ ti tiện, - cô quay đầu lui nói lớn khi đi vào cửa bệnh viện.

Khi cô nhìn theo dãy hành lang dài dẫn đến thang máy, bỗng tim cô đập mạnh. Cô thấy ai như là Peter Newman. Từ dáng đi cho đến vẻ mặt khi nhìn nghiêng và cảm thấy quá lo sợ.

Annie đi lui, vào quán cà phê. Trong quán sực nức mùi thơm như trong tiệm dược phẩm của Elmo. Cô gọi nước giải khát và hai cái bánh lớn để đem đi. Khi cô vào phòng đợi, Jane đang lấy khăn giấy che miệng để khóc.

- Có chuyện gì à? Có chuyện không ổn phải không? - Annie hỏi.

- Không có gì thay đổi. Bác sĩ của Elmo có ra nói cho tôi biết thế. Chỉ nói được một phút, máy đã gọi ông ta vào có chuyện khẩn cấp. Ông ấy già như Elmo mà vẫn còn hành nghề thầy thuốc và săn sóc bệnh nhân. Việc này có vẻ bất công.

- Ông không già như Elmo đâu, Jane à. Ông nói gì?

- Ông nói Elmo đã yêu cầu nhiều chuyện kỳ lạ và họ đang thực hiện cho ông ấy. Ông mục sư của ông ấy đang trên đường đến đây. Cô biết các bác sĩ không bao giờ cho phép làm thế nếu chưa đến lúc. Ông cho tôi cảm giác là sự chấm dứt chỉ còn vấn đề từng giờ thôi.

- Chúng ta vào trong có được không?

- Chưa. Đang có nhiều người ở trong ấy. Tôi không biết họ vào vì Elmo hay là vì bệnh nhân nằm giường gần đây. Bác sĩ Quilan nói người y tá sẽ cho chúng ta biết khi nào thì được vào. Bánh ngọt à, Annie?

- Không có gì ngoài bánh ấy. Tôi mua cho có mua thôi. Nếu cô không thích, cứ ném vào thùng rác. Clay đã đem Daisy về khách sạn rồi. Anh ấy sẽ nhận công việc chúng ta đề nghị. Ảnh nói chúng ta là những người tuyệt vời.

- Chúng ta tuyệt vời thật, - Jane tự hào nói.

- Tôi hy vọng Elmo không đau đớn gì. Cô có nghĩ thế không, Jane?

- Đúng, tôi nghĩ thế. Bác sĩ cho biết ông ấy thanh thản lắm. Khi tỉnh khi mê. Chuyện như thế này thường thấy trong sách và trên xinê. Tôi không muốn khóc, nhưng không nín được. Những người kia là ai thế?

- Ai biết được? - Annie nói nho nhỏ.

Cô nghe tiếng xột xoạt trước khi thấy chị ta, chị mặc bộ đồng phục trắng, ủi hồ cứng, tiếng áo quần kêu xột xoạt khi chị bước nhanh trên nền nhà bóng láng. Thế mà cô cứ nghĩ các cô y tá bây giờ mặc quần ni lông mềm mại và đi giày êm ái. Cô nhìn lên. Người y tá lớn tuổi vẫn đội mũ lưỡi trai hồ cứng. Thế là Elmo được những bàn tay rành nghề chăm sóc. Cô nghe tên của bác sĩ Quilan trên loa phóng thanh.

- Mời các cô theo tôi, nhanh lên.

Annie chạy đi. Jane chạy theo sau.

Khi vào phòng, bỗng Annie đột ngột dừng lại. Mẹ kiếp! Những người đàn ông này là ai thế? Cô cất tiếng gay gắt hỏi:

- Các ông là ai? Các ông muốn gì? Các ông làm gì ở đây? Chỉ có người trong gia đình mới vào thăm bệnh nhân trong phòng cấp cứu thôi. Mời ra khỏi đây hết cho! Elmo lên tiếng thì thào rất khó nghe.

- Annie, Jane, tôi mời họ đến đây đây. Tôi muốn các cô bình tĩnh mà nghe. Annie cắn môi dưới, rồi nắm tay trái của Jane. Cô cảm thấy người run run. Cô lắng nghe, mặt hoảng hốt. Cô không nhìn, nhưng cảm thấy đầu gối của Jane bắt đầu khụy xuống. Cô nắm chặt Jane để giữ cô đứng yên.

- Không đúng! - Elmo không phải là người tìm thấy số tiền. Chính tôi! - Annie hét to. - Elmo rút lui lời đi.

- Thưa cô, ông Richardson đã khai với chúng tôi cách đây 30 phút. Có ông bác sĩ đây làm chứng. Lời khai đã được ký tên và có người làm chứng. Tôi là Cảnh sát trưởng Tobias. Annie gay gắt nói:

- Các ông hãy xé ngay tờ giấy ấy đi. Ông Elmo Richardson không bao giờ làm chuyện ấy. Tại sao quý ông không nghe lời tôi?

- Không, không phải Annie, mà cũng không phải Elmo. Chính tôi, - Jane nói, giọng cương quyết mạnh bạo. - Các ông xé tờ giấy thú tội ấy đi. Tôi thú nhận tội ấy.

- Ông Richardson nói các cô nói gì tùy các cô. Chúng tôi chỉ biết dựa vào lời thú tội của ông ấy thôi. Ông ấy đã cho chúng tôi biết rất đầy đủ chi tiết. Nói xong, nhóm đàn ông đi ra khỏi phòng cấp cứu đông người. Annie nhào đến giường, nước mắt đầm đìa hai má.

- Elmo, tại sao ông làm như thế! Ông đừng làm thế. Hãy rút lui. Tôi không để cho ông làm thế đâu, - cô van nài. Cô cảm thấy tay ông để lên đầu cô, kéo cô sát vào người ông. Cô phải gắng hết sức mới nghe được tiếng ông.

- Để yên thế, Annie. Hãy sống cho yên ổn. Bây giờ các cô yên ổn rồi. Tôi đã cố giúp cô và Jane. Tôi đã hứa với hai cô tôi luôn luôn chăm sóc hai cô.

- Làm sao ông biết, Elmo? - Annie hỏi nhỏ.

- Tôi biết hết. Sau ngày ấy cô thay đổi hẳn. Cô không như trước nữa. Cô đã trả hết tiền lui. Tôi biết cô sẽ trả. Mọi người đều hoan hỉ. Cho nên cô bỏ qua

hết đi. Tôi muốn cô hứa, Annie.

- Không được, Elmo. Tôi đã lấy số tiền ấy. Tôi phải trả giá. Tôi muốn trả cái giá ấy một ngàn lần rồi. Chỉ vì tôi không can đảm mà thôi. Tôi không muốn để cho mọi người nghĩ ông là tội phạm. Ông nghe tôi nói không, Elmo. Tôi không hứa với ông!

- Hứa đi, Annie. Tôi chỉ yêu cầu cô có thể.

Và vì cô không từ chối được ông điều gì, nên cô phải hứa với ông, giọng tức tưởi vì nước mắt.

- Thế là bất công, Elmo, tôi được rảnh nợ, còn ông thì mang vết nhơ trong trí nhớ của mọi người.

- Cô không rảnh nợ đâu, con ời. Giữ kín sự bí mật mới là hình phạt. Cuối cùng, chính ta mới là người rảnh nợ.

- Jane có biết không?

Annie đợi lâu mà vẫn không nghe ông trả lời, cô hết hoảng, gọi lớn:

- Elmo! Elmo!

- Biết, cả hai chúng tôi đều biết. Bỗng ông ra đi, bàn tay cứng đờ trong tay Annie.

- Jane!

- Tôi đây, Annie.

- Ông đi rồi.

- Tôi biết.

- Cả hai người biết tôi lấy số tiền mà không nói lên một tiếng.

- Cô nói cái gì đấy, Annie?

- Cô quá biết tôi nói cái gì rồi.

- Không, tôi không biết, Annie à. Khi tôi đã hứa cái gì, nhất là hứa với người chết, tôi giữ lời hứa. - Jane cúi xuống hôn lên má hóp của Elmo. - Nếu cô muốn được một mình vài phút, tôi ra đợi ở ngoài. Chuyện gì xảy ra trong phòng này, hãy để nằm yên trong phòng này, Annie à. Để nằm yên ở đây vĩnh viễn.

- Elmo, chúc ông đi với thiên thần, - Annie thì thào nói, nước mắt chan chứa.

Khi ra ngoài, trong ánh nắng xế chiều yếu ớt, Annie quay qua nói với Jane:

- Sẽ không có ai tin lời thú tội của Elmo Richardson đâu. Jane, cô nghe tôi nói chứ, sẽ không có ai tin điều này đâu.

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Cô về khách sạn. Daisy đang đợi cô. Tôi vào trong bệnh viện, thu xếp công việc. Đừng lo cho tôi.

- Annie.

- Vâng.

- Tôi rất ân hận.

- Tôi cũng thế Jane à. Khi Annie ra khỏi bệnh viện để gọi taxi, trời đã tối hẳn. Cô cảm thấy chán nản, ngao ngán. Cuộc đời vẫn tiếp tục trôi. Elmo nói cuộc đời vẫn trôi. Cho dù cô có gởi đăng khắp các báo trong nước lời thú tội của cô, thì cũng không có ai tin cô. Từ ngày cô mới gặp Elmo, ông ấy đã thu xếp hết các việc để chăm sóc cho cô. Nỗi buồn phiền trong lòng cô đã ngấm sâu vào xương cốt cô, cô không thể khóc được nữa. Cô leo lên chiếc xe đang đợi. Cô đi đâu? Đến Bốn Mùa hay Ritz Carlton. Cô đáp nho nhỏ:

- Đến Khách sạn Bốn Mùa.

Khi Parker thấy Annie Clark đi qua cửa, anh ta để cái ly đang uống xuống bàn rồi lên tiếng:

- Dừng lại, Annie.

- Chuyện gì đấy, Parker? Tôi không có gì để nói với anh hết. Bây giờ tôi quá mệt rồi. Mà khoan, có chuyện này đáng nói.

Mở đài nghe tin thời sự lúc 11 giờ. Tôi đoán cháu trai của anh trật tàu rồi. Chuyện thật đáng tiếc.

- Annie, chúng ta phải nói chuyện. Tôi không để chuyện này chấm dứt như thế này được.

- Parker, anh không còn lựa chọn nữa. Khi chuyện gì đã chấm dứt, thì nó chấm dứt hẳn. Tôi sẽ gửi cho anh tấm thiệp Giáng sinh. Xin lỗi. Parker đưa tay nắm cô, kéo cô quay lui. Annie liếc thấy cái bóng màu vàng hiện ra rồi cả khối lông nặng 130 pao của con chó giống Labrador nhảy chồm lên Parker Grayson, quật anh ta ngã nhào xuống nền nhà ở tiền sảnh. Annie mỉm cười nhìn Jake đưa cái chân khổng lồ lên giữa cổ của Parker.

- Đây là trò biểu diễn ngoạn mục nhất của nó, - Clay nói, anh đến đứng bên cạnh Annie.

Ôi! - Parker rên rỉ.

Trò này còn ngoạn mục hơn nữa. Jake có thể để yên như thế mãi. Nó rất có kỷ luật. Tùy theo lời yêu cầu của cô, Annie. Clay nói nhỏ với con chó.

- Giáng hòa đi, Jake.

Jake cúi cái đầu khổng lồ xuống cho đến khi mắt-giáp-mắt với Parker. Rồi nó liếm mặt anh ta từ trên xuống dưới.

- Đây là trò biểu diễn thứ hai của nó. Nó có thể làm thế cả ngày. Tùy cô yêu cầu, Annie.

- Chỉ sợ mọi người bu đến quá đông thôi.

- Tốt, vậy chúng ta chấm dứt ngang đây. - Clay búng ngón tay. Jake nhích lui, cất chân khỏi cổ của Parker. Parker lồm cồm đứng dậy, mặt đỏ gay. Anh đi lui về phía thang máy, mắt nãy lửa.

- Như thế là kết thúc rồi, phải không?

- Phải, - Annie đáp. - Clay này, tôi có chuyện này muốn nói với anh.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trước đây đều không thành vấn đề.

- Nhưng nó có vấn đề với tôi. Tôi không thể nói láo nữa. Anh có biết tôi suy nghĩ như thế nào không?

- Nếu tôi làm quan tòa, thì có lẽ đây là chuyện bản thiêu. Cô suy nghĩ sao cũng mặc.

- Elmo đã thú nhận trên giường bệnh, và ông ấy đã cứu tôi. Tôi không biết phải xử trí ra sao. Tôi đã nói với những người đàn ông ấy chính tôi là người phạm tội. Họ không tin. Rồi Jane thú nhận. Tôi nghĩ họ cho là chúng tôi đóng kịch với nhau. Elmo sẽ mang theo tội lỗi của tôi xuống mồ. Anh cũng nghĩ chính tôi lấy, phải không?

- Tôi hơi nghi ngờ một chút. Nhưng chính cái tốt của cô đã đè bẹp cái xấu. Cô sẽ được thanh thản. Cô mang mặc cảm có tội suốt đời. Tôi nghĩ Elmo đã thấy được hình phạt ấy, ông ấy là người khôn ngoan. Cô còn cuộc đời trước mắt để đền bù cho lỗi lầm ấy. Tôi muốn giúp cô.

- Anh muốn làm ông Shake, Rattle và Roll ư?

- Phải.

- Cam kết nhé?

Cửa thang máy bật mở. Jake đưa bàn chân to tướng ấn vào con số 15. - Daisy đã dạy cho nó trò ấy. Trong khi tôi ngồi trên nền nhà này, thì Daisy và con chó đã đi thang máy này hàng trăm lần. Cô quên để chìa khóa cho chúng tôi.

- Ồ!

- Phải. À, tôi đưa ba cô đi ăn tối nhé?

- Còn Jake và Charlie thì sao? - Annie hỏi.

- Tôi không mời vào tiệm sang trọng làm gì. Tôi mời đến các tiệm bình dân ở Burger King.

- Vậy thì tùy anh, - Annie nói.

- Sao thế Annie?

- Tôi phải đọc cái gói giấy tờ ấy. Tôi và Tom sẽ đem cái kẹp hồ sơ ấy giao cho cảnh sát. Tom có mang tin mới đến cho anh.

- Tin gì thế?

- Tom có gọi đến cơ quan cảnh sát ở Charleston, họ nói rằng Andrew Pearson đã ăn cắp cuốn sách trong thư viện dạy cách làm bom. Họ đã tổng đạt giấy bắt hãm. Tôi nghĩ là bây giờ mọi việc yên ổn cả rồi. Tối nay chúng ta sẽ xem thêm nhiều tin tức trên đài.

- Cô đã yên tâm chưa? Annie?

- Chưa. Nhưng tôi sẽ yên tâm. Tôi cần thêm ít thời gian nữa. Ngày mai Elmo sẽ được hỏa táng. Tôi sẽ đem tro của ông về nhà. Ngày nào đó, khi tôi đã có nhà ổn định và có gia đình riêng, tôi sẽ thờ tro của ông. Dĩ nhiên là phải có sự chấp nhận của Jane.

Clay gật đầu.

- Nói đến thời gian, tôi lại nghĩ đến Jake và tôi.

- Elmo tin rằng đêm thức canh người chết nên tổ chức như bữa tiệc. Ông ghét khi thấy chúng ta khóc lóc. Ông biểu tôi hứa rằng sau khi ông qua đời, chúng ta sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ, hay làm cái gì đấy cho vui. Chúng tôi đã hứa thế. Anh có tin nổi không. Tôi ước sao nghĩ ra được cách tổ chức như lời trăn trối của ông.

- Đừng ráng, Annie.

- Thật sung sướng có anh đến, Clay. Tôi nói thật đấy.

- Tôi biết. Bởi thế tôi mới ở lại.

Jane tắt máy truyền hình. Cô nói:

- Tôi đoán như thế rồi. Tôi nghĩ thế nào họ cũng làm ồn cái tin thú tội của Elmo. Ở thành phố mà có cái tin gì hấp dẫn hơn, thì có lẽ họ sẽ không cần nói đến chuyện ấy làm gì. Tôi cá là ngày mai báo chí sẽ nhét cái tin này vào trang chín. Tin về Andrew Pearson có vẻ giật gân hơn tin về Elmo, và thẳng này sẽ đi ăn mày! - Thôi, tôi đi ngủ đây.

- Tôi cũng đi ngủ, - Tom nói, cổ tình ngáp thật lớn. - Này Clay, Jake đã có vẻ ngủ say trong phòng của Daisy, với Charlie nằm bên cạnh.

- Đừng đùa chứ, - Clay đáp cho qua chuyện. Khi mọi người đã đóng cửa, Clay nói:

- Anh biết tôi nghĩ sao không?

- Tôi quá biết chuyện anh nghĩ rồi, Mitchell à. Có phòng rất HẾT rộng ở khách sạn Ritz Carlton còn trống. Tôi phải đi đâu cho xa? Và chúng ta có ít ra bốn chiếc xe để lựa chọn mà chạy qua đấy. Nghĩa là chúng ta muốn chạy qua đấy. Anh nghĩ như thế phải không?

- Tôi cũng nghĩ như thế, - Clay nhăn mặt.

- Không!

- Phải, tôi đi. Tôi không làm trái đất chuyển dịch cho bất cứ ai. Tôi đã nghĩ như thế đấy!

- Không!

- Phải.

- Vậy anh sẽ làm gì cho anh?

- Tôi sẽ làm những cái bánh kẹp thật ngon. Con chó của tôi thương tôi. Những đứa bé thích tôi. Tôi là người kiên định và đáng tin cậy. Tôi đã có công việc. Tôi yêu vô điều kiện. Tôi sẽ cố không làm điều sai trái. Nhưng hàng năm tôi thường bị phong độc hành hạ. Tôi lâm vào tình trạng bần thiu bê bối quăng hai tuần mới sạch sẽ lại.

- Cô gái nào mà chê anh, chắc là điên!

- Phải, phải, tôi cũng nghĩ thế. Vậy anh có muốn đến ở bên khách sạn Ritz không? Chúng ta có thể nhảy nhót ở bên ấy.

- Anh nói nghe tuyệt quá, Clay Mitchell. Tôi chạy đua với anh ra cửa nhé! Nghe thế, Annie nhoèn miệng nở một nụ cười thật tươi.

HẾT

Chú thích

[1] Lazy Daisy.

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

[Chương tám](#)

[Chương chín](#)

[Chương mười](#)

[Chương mười một](#)

[Chương mười hai](#)

[Chương mười ba](#)

[Chương mười bốn](#)

[Chương mười lăm](#)

[Chương mười sáu](#)

[Chương mười bảy](#)

[Chương mười tám](#)

[Chương mười chín](#)

[Chương hai mươi](#)